KORİDOR YAYINCILIK - 286

ISBN: 978-605-9702-06-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229 MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

Beş

Ursula Poznanski

Özgün Adı: **Fünf**

Copyright © 2012 Rowohlt Verlag GmbH © Bu kitabın Türkiye'deki yayın haklan Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Editör. Zübeyde Abat *Çeviren:* Belgin Selen Haktanır *Kapak tasarımı:* Tuğçe Ekmekçi *Baskı:* Ekosan Matbaacılık, İstanbul

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Tara)Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul 1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2016

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB iş Merkezi No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69 Faks.: 0212 - 544 6 6 70
info@koridoryayincilik.com.tr

URSULA POZNANSKİ

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

KORİDOR

Giriş

Sol kulağının eskiden bulunduğu yer o sırada kalp atışlarının ritmiyle sızlıyordu. Hızlı hızlı ve panikle. Nefesi kesik, ani iç çekişler gibi çıkıyordu. Nora ondan sadece birkaç adım ötede, tabancayla bıçağın bulunduğu masanın üstüne eğilmiş ve suratını buruşturmuştu ama artık ağlamıyordu. “Lütfen,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Lütfen, bunu yapma.” Bu sefer Nora’dan ani, duygusuz bir hıçkırık yükseldi. “Sessiz ol ” “Neden beni çözmüyorsun? Hâlâ şansımız olabilir... Lütfen, beni çöz, tamam mı? Tamam mı?”

Nora yanıt vermedi. Titreyen sağ eli, çıplak ampulün ışığı altında bulanık bir parıltı saçan silahların üstünde havada duruyordu.

Tüm bedeni korkuyla sarsıldı. Bağları elverdiğince, oturduğu sandalyede kıvranıp bedenini büktü. Bağlar amansız birer çelik el gibi tenini kesiyor, derisi alev alev yanıyordu. *Ama olanlar benim suçum değil, benim suçum değil, benim suçum...*

Gözlerini sımsıkı yumdu, sonra hemen açtı. Neler olduğunu görmeliydi. Nora’nın eli bıçağın üstünde duruyordu. “Hayır!” diye çığlık attı; daha doğrusu attığını sandı. “İmdat! Yardım edecek kimse yok mu?” Ama en ihtiyaç duyduğu anda sesi onu yüzüstü bırakmıştı. Kelimeler ağzından dökülemiyor-du ve çok yakında her şeyini sonsuza dek yitirecekti. Nefesini, nabzını ve düşüncelerini. Her şeyi.

Silmekten aciz olduğu gözyaşları, hâlâ masanın önünde duran Nora’nın görüntüsünü bulanıklaştırıyordu. Nora’dan bir çığlıktan daha yumuşak, bir inlemeden daha yüksek cılız bir ses yükseldi. Kendisiyse gözlerini kırpıştırdı.

Nora yaşlı bir kadınınki gibi titreyen sağ eliyle tabancayı aldı. “Özür dilerim,” dedi.

Çaresizlik içinde bedenini ileri geri savurdu, bunu yaparken sandalyeyi devirmesine ramak kalmıştı. Sonra yanağında soğuk metali hissetti ve donakaldı.

“Gözlerini yum,” dedi Nora.

Eliyle hafifçe onun başına dokundu. Nora’nm en az kendisi kadar korktuğunu hissedebiliyordu. Ama Nora nefes alıp vermeye, konuşmaya, yaşamaya devam edecekti.

“Hayır,” diye fısıldadı güçlükle; sesi nihayet geri gelmişti. Artık tam karşısında duran Nora’ya baktı. Tüm benliğiyle, o ismi hiç duymamış olmayı diledi.

K4V” 46.605 DOI3^{0} 21.718

'ılKilıın erken saatlerinde beliren pus, etrafım nemli bir kefen }Mİ)i sardı. Ölen kadın karın üstü yatıyordu; altındaki çimler-•ı- çiğle ve kanla ıslanmıştı. İnekler orada otlamamaya gayret ediyordu ki bu pek de zor değildi aslında; otlak epey genişti ve kayalığın duvarının gölgesinde yatan şey onları huzursuz etmişti. Kahverengi bir inek, şafak söktükten kısa bir süre sonra kadının yanına gitmeye cesaret etmiş, iri kafasını eğip pütürlü diliyle kadının sapsan saçlannı yalamaya koyulmuştu. Ama kadının yenmeyen bir şey olduğunu anlayınca, birkaç dakika sonra sürünün yanma geri dönmüştü.

İnekler ondan uzak duruyordu. Birçoğu öylesine uzanmış geviş getiriyor ve nehre bakıyordu. Ama hâlâ otlamakta olanlar bile ona yaklaşmamaya özen gösteriyordu. Ölüm kokusu onlan huzursuz etmişti. Günün ilk ışıklannm pusu delip geçtiği, çayırda parlak şekiller oluşturduğu alanda kalmayı tercih etmişlerdi.

Kahverengi inek su içmek için ağır ağır yalağa yöneldi. Attığı her adımla birlikte, boynundaki çanın sesi yankılanıyordu. Sürünün geri kalanı kulaklarını bile oynatmadı. Donmuş gibi nehre bakıyorlardı, alt çeneleri sürekli olarak hareket halindeydi ve kuyruklarını günün ilk sineklerini kovmak için iki yana sallıyorlardı.

Çayırı kaplayan ani ve hafif bir rüzgar, kadının saçlarını yana attı ve yüzünü açığa çıkardı. Ufak ve kalkık burnunu. Ağzının sağ kenarının yanındaki doğum lekesini. Artık iyiden iyiye solmuş dudaklarını... Sadece saçlarının ve derisinin kanla kaplı olduğu alnı açıkta değildi.

Sabah pusu yavaş yavaş dağılarak etrafı birbirinden kopuk yamalarla kapladı. Aradan vakit geçtikçe bunlar da dağılarak çayırı, sürüyü ve onlar için oraya bırakılmış o istenmeyen armağanı gözler önüne serdi. Kahverengi ineğin boğuk sesi yeni günü karşıladı.

Beatrice her zamanki gibi basamakları ikişer ikişer çıktı. Koridorda kayar gibi ilerledi, soldan ikinci kapının önünden hızla geçti. Sadece yedi adım kalmıştı. Altı. Ofisine varınca, içeride Florin’den başka kimsenin olmadığını gördü.

Şükürler olsun, dedi içinden.

“Daha gelmedi mi?” diye sordu sırt çantasını döner sandalyeye, dosyasını da masaya fırlatarak.

“Sana da günaydın!”

Florin nasıl oluyor da hep o denli enerjik kalabiliyordu? Beatrice ceketini vestiyere fırlatıp ıskalayınca yüksek sesle bir küfür savurdu.

“Otur da biraz soluklan. Ceketi ben asarım.” Florin ayağa kalktı, ceketi yerden aldı ve dikkatle kancalardan birine astı.

“Teşekkürler.” Beatrice bilgisayarını açıp telaşla dosyasının içindekileri masaya boşalttı. “Aslında, vakitli gelirdim ama Jakob’un öğretmenine yakalandım.”

Florin espresso makinesinin başına gelip düğmelere basmaya koyuldu. Beatrice onun başını salladığını fark etti. “Bu sefer ne oldu?”

“Bir sinir krizi geçirdi ve sınıf maskotu nasibini aldı.” “Anladım. Sormaya cesaret edemiyorum ama maskot canlı bir şey miydi?”

“Hayır. Elvira isimli şirin bir oyuncak baykuş. Ama ortalığın nasıl karıştığına inanamazsın... Sınıftaki en az on çocuk hüngür hüngür ağlıyordu. Bir kriz müdahale ekibi yollayayım dedim ama öğretmen bunu komik bulmadı. Neyse, şimdi cumadan önce Elvira’mn yerine bir maskot bulmam gerekiyor.”

“Epey zorlu bir iş gibi.”

Florin sütü köpürttü, çift espresso düğmesine bastı ve yarattığı sanat eserinin üstüne bir parça kakao tozu serpti. Florin’in bu sakin hali, zamanla Beatrice’in üstünde büyüsünü göstermeye başlamıştı. Florin üstünden buharlar tüten fincanı önüne koyarken, Beatrice gülümsediğini fark etti.

Florin paylaştıkları masanın diğer tarafına geçti ve düşünceli düşünceli ona baktı. “Fazla uyumamış gibisin.”

Bir de bana sor. “Fler şey yolunda,” diye mırıldandı Beatrice. Bakışlarını Florin’in bu kısa yanıttan tatmin olacağım umarak doğrudan kahvesine dikti.

“Gece telefon gelmedi mi?”

Gelmişti tabii. Biri saat on bir buçukta, diğeriyse sabahın üçünde. İkinci telefon Mina’yı uyandırmıştı ve tekrar uykuya dalması bir saat sürmüştü.

Beatrice omuzlarını silkti. “Eninde sonunda pes edecek.” “Numaranı değiştirmelisin, Bea, bu iş yeteri kadar uzun süredir devam ediyor. Onun seni yıpratmasına izin verme. Tanrı aşkına, sen bir *polis* memurusun! Alabileceğin önlemler var.” Kahve muhteşemdi. Birlikte çalıştıkları iki sene boyunca, Florin zamanla ideal kahve çekirdeği, süt ve şeker karışımını keşfetmişti. Beatrice geriye yaslanıp birkaç saniyeliğine gözlerini yumdu ve sadece bir anlığına rahatlamak istedi. Ne kadar kısa sürerse sürsün.

“Numarayı değiştirirsem, daha içimden ona kadar saymama fırsat kalmadan kapımızda biter. Ne de olsa çocukların babası, onlarla iletişim halinde olmaya hakkı var.”

Florin’in iç çektiğini duydu. “Bu arada, Hoffmann geldi.” Kahretsin. “Cidden mi? Neden monitörüm Post-itTerle kaplı değil o zaman?”

“Aradığını ve bir çağrıya yanıt vermek için dışarıda olduğunu söyleyerek onu yatıştırdım. Suratını ekşitti ama bir şey demedi. İyi haberse, bugün hep toplantılara girip çıkacağı için biraz nefes alabileceğiz.”

Bu, iyi bir haberden de iyiydi, muhteşem bir şeydi. Beatrice fincanını masaya koydu, tutulmuş sırt kaslarını esnetmeye çalıştı ve masanın üstündeki dosyaları düzenlemeye koyuldu.

Nihayet, bıçaklama raporuyla ilgilenme fırsatı bulabilecekti: Hoffmann uzun süredir bunu yapması için onu sıkıştırıp duruyordu. Büyük bir şaşkınlıkla kendi monitörüne bakan Florin’e döndü. Koyu renkli saçlarının bir tutamı neredeyse gözlerini tamamıyla kapatacak biçimde öne düştü. *Klik klik klik.* Beatrice’in bakışları Florin’in fareyi kavrayan eline odaklandı. Güçlü, kaslı eller: Eski zaafıydı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Beatrice.

“Çözümsüz bir olay.”

“Yardımcı olabileceğim bir şey mi?”

Florin’in kaşları düşünceli bir ifadeyle çatıldı. “Bilmiyorum. Soğuk meze seçimi ciddi bir meseledir.”

Beatrice güldü. “Ha, şimdi anladım. Anneke ne zaman geliyor?”

“Üç güne kadar. Sanırım, *vildlo tonnato* pişireceğim. Belki de *bruschettal* Lanet olsun, keşke bugünlerde karbonhidrat yiyip yemediğini biliyor olsaydım.”

Menü planlamasını tartışmak iyi bir fikir değildi, Beatrice ’in midesi anında guruldadı. O gün o ana dek neler yediğini düşündü; topu topu iki bisküvi yediğinden aç hissetmeye hakkı olduğuna karar verdi.

“Ben olsam *vitello tonnato* pişirirdim,” dedi. “Bir de aşağı kattaki kafeye inmek iyi bir fikir gibi.”

“Şimdiden mi?” Florin onunla göz göze gelince gülümsedi. “Tamam. Ben de hemen şunun çıktısını alayım ve.

Telefon çalınca lafını tamamlayamadı. Telefona yanıt verdikten sadece birkaç saniye sonra, Beatrice onun allak bullak olan surat ifadesinden hayalini kurduğu ton balıklı bageti unutmasını gerektiğini anladı.

“Derhal geliyoruz.” Florin telefonu kapatıp ona baktı. “Bir ceset bulmuşlar; kadın, Abtenau yakınlarında. Bir kayalıktan düşmüş sanırım.”

“Kahretsin. Bir tırmanma kazası herhalde.”

Florin kaşlarını çattı ve gözlerinin üstünde koyu renkli bir çizgi oluştu. “Hiç sanmıyorum. Elleri bağlıyken tırmanmaya çalışmışsa olabilir tabii.”

İki yanında üniformalı iki polis memurunun bulunduğu ceset yeşillik çayırda parlak bir leke gibi görünüyordu. Kaim işçi tulumunun altında belinden yukarısı çıplak, uzun boylu bir adam merakla onlara bakıyordu. Ufak bir inek sürüsünün başında dikilmişti. Beatrice’le Florin’e el sallamak istermiş gibi elini kaldırdı ama hemen aşağı indirdi.

Yirmi metre yüksekliğinde, neredeyse dimdik duran kayalıklı bir uçurum göze çarpıyor, bir tabloyu andıran manzarayı bölüp büyük bir tezat oluşturuyordu.

Drasche ve Ebner isimli iki adli tıp uzmanı belli ki onlardan sadece birkaç

dakika önce oraya varmışlardı. Çoktan koruyucu tulumlarını giymişler, aletlerini çıkarıyorlardı; onları görünce sadece başlarını şöyle bir sallamakla yetindiler.

Bir adam otlağın çitlerinin kenarında diz çökmüş, bir form dolduruyordu. Doktor çantasını eğreti bir masa oluşturmak için kucağına koymuştu. “Günaydın,” dedi başını bile kaldırmadan. “Sanırım, Eyalet Polis Teşkilatı’ndan geliyorsunuz?”
“Evet. Ben Florin Wenninger, bu da meslektaşım Beatrice Kaspary. Maktul hakkında bize şu anda söyleyebileceğiniz bir şey var mı?”

Doktor iç çekip kaleminin kapağını taktı. “Pek bir şey yok.

Kadm, otuz beşle kırk yaşları arasında. Benim tahminim, dün gece birisinin onu kayalıktan aşağı ittiği. Ölüm sebebi muhtemelen baş travması veya aort yırtılması... Boynu kırık değil. Daha ayrıntılı bilgi için adli tıp patologuyla görüşmeniz gerekecek.”

“Ya ölüm zamanı?”

Doktor yanaklarını şişirdi. “Bence sabah ikiyle dört arası. Ama kesin olarak söyleyemem. Buraya sadece ölümü teyit etmek için geldim.”

Drasche, adli tıp çantalarıyla yanlarına geldi. “Cesede dokunan oldu mu?”

Polis memurlarından biri tereddütle yanıt verdi. “Doktor dokundu. Bir de ben. Ama sadece nabzını yoklamak için. Kimliği veya cüzdanı var mı diye de baktım ama bir şey bulamadım. Pozisyonunu değiştirmedik.”

“Tamam.” Drasche, kamerasıyla birlikte hazır bekleyen Ebner’e bir işaret yaptı. Adli tıp uzmanları fotoğraf çekip örnek alırken ve bunları ufak kutulara koyarken, Beatrice’in bakışları ölü kadına çevrildi. Etrafındaki her şeyi unutmaya çalıştı: Meslektaşlarını, ana caddeden gelen trafik seslerini, ineklerin çın çın öten zillerini. O anda sadece kadın önemliydi.

Kadın karın üstü yatıyordu, başıysa yana dönüktü. Bacakları havadayken paralize olmuş gibi sağa bükülmüştü. Elleri arkasından bağlıydı, kol bilekleri bir kabloyla sıkı sıkı birbirine yapıştırılmıştı.

Gözleri kapalıydı, ölüm onu adeta konuşurken yakalamış gibi ağzı yarı açıktı.

Beatrice’in aklından bir anda bir sürü görüntü geçmeye başladı. Kadının

karanlıkta oraya sürüklenişi. Uçurum. Kadının debelenişi, topuklarını yere bastırışı, hayatı bağışlansın diye yalvarışı ama katilinin onu sıkıca tutuşu, uçuruma doğru dürtükleyişi ve kadın altındaki boşluğun derinliklerini hissedene dek bekleyişi. Sonra onu sırtından hafifçe öne itişi.

“Her şey yolunda mı?” dedi Florin koluna dokunup.

“Tabii.”

“Diğerleriyle konuşup geleceğim. Sanırım, sen biraz dalıp gitmek istiyorsun.” Florin buna öyle derdi. Dalıp gitmek. Beatrice evet der gibi başını salladı.

“Fazla derinlere dalma.”

Florin iki polis memurunun yanma gidip onlarla konuşmaya başladı. Beatrice içine derin bir nefes çekti. Orası ölüm değil, sadece inek dışkısı ve çayır çiçekleri gibi kokuyordu. Drasche’nin kadının ellerinin etrafına plastik bir torba yerleştirişini izledi. Aslında yapabileceği en iyi şey çitlerin ardına geçip cesede daha yakından bakmak olurdu ama adli tıp bundan pek hoşlanmazdı; Özellikle de Drasche bu konuda epey sert davranabiliyordu. Gözlerini ölü kadından ayırmadan otlak alanın çitlerinin etrafında ufak bir kavis çizdi ve bir başka bakış açısı bulmaya çalıştı. Dikkatini kadının giysilerine verdi: Çiçek desenli bir bluzun üstünde koyu kırmızı renkli ipek bir ceket. Pahalı bir pantolon. Ayakkabıları yoktu; ayak tabanları uzunca bir yolu çıplak ayak yürümüş gibi kirliydi ve kan lekeleriyle kaplıydı. Ayağına bulaşmış toz toprağın arasında, her iki tabanında da koyu renkli benekler vardı. Ufak, siyah renkli izler. Ya da belki başka bir şeydi...

Beatrice yere çömelip gözlerini kıstı ama o mesafeden iyi göremiyordu. “Hey, Gered!”

Drasche bir an için bile yaptığı işten başını kaldırmadı. “Ne var?”

“Benim için kurbanın ayaklarına bakabilir misin?”

“Bir saniye.” Drasche cesedin diğer ucuna geçmeden önce şeffaf torbayı bantla kapattı. “Bu da ne?”

“Orada bir şey var, değil mi? Harf gibi bir şeyler, doğru mu görüyorum?”

Drasche, Ebner'i çağırdı ve Ebner cesedin ayaklarının bir dizi yakın plan fotoğrafını çekti.

"Söylesene!" Beatrice dikenli tellerden oluşan çiti kaldırdı ve altma eğildi. "Nedir?"

"Rakamları andırıyor. Her iki ayağında da bir dizi rakam var. Olduğun yerde kalabilir misin, lütfen?"

Beatrice daha ileri gitme isteğine engel olmaya çalıştı. "Fotoğraflara bakabilir miyim?"

Drasche ve Ebner ona hem sinir olmuş hem de dediğini yapacaklarmış gibi birbirlerine baktılar. "Göster," dedi Drasche gayet sıkkın bir ifadeyle. "Bizi ancak bu şekilde rahat bırakacak."

Ebner kamerasını izleme moduna getirip fotoğrafları görmesi için Beatrice'e çevirdi.

Rakamlar vardı. Ama sadece rakam da değildi... Sol ayak tabanındaki ilk karakter bir K harfine benziyordu. Titrek bir elle yazılmış gibi, eğik çizgi tekrar başlamadan önce yarı yolda kesilmişti. Ona, Mina'nın kreşteyken çizdiği harfleri anımsattı; çizgiler harabeye dönmüş, eski bir kulübenin her an yıkılmaya hazır duvarları gibi birbirine yaslanmıştı. K harfinin ardından 4 rakamı, 7 rakamı ve bir O'ı ya da ufak bir o harfini andıran bir karakter geliyordu. Sonra 4, 6, 0 ve 5 rakamları. Siyah renkli, eğri vuruşlarla yazılmışlardı.

Beatrice kamerayı zumladı. "Bunlar bir şeyle çizilerek mi yapılmış? Suya dayanıklı bir tükenmez olabilir mi?"

Kurbanın diğer ayağına baktı. Önce yine bir harf, sonra da rakamlar vardı. Eğri dikey çizgili bir D harfi ve 0, 1 ve 3 rakamları. Sonra yine o diğer ayak tabanındaki daire karakteri geliyordu. Kısa bir boşluktan sonra beş rakam daha vardı. 2, 1, 7, 1 ve 8.

"Hayır, bunlar bir şeyle çizilmemiş," dedi Drasche boğuk bir sesle. "Bence dövme yapılmış."

"Ne?" Daha yakından baktı. Drasche dövme dediğinden beri, sanki bu tek akla yatkın açıklama gibiydi. Bunlar dövmeydi. Ama bedenin o denli hassas bir

yerine dövme yapılması oldukça nadir görülen bir şeydi. Dolayısıyla ortaya şu soru çıkıyordu: Kurban öldüğünde bu dövmeler var mıydı, yoksa bunları katili mi yapmıştı?

Beatrice bu kombinasyonları not defterine yazdı. *K47 o 46 605 D013 o 21 718.*

Tanıdık bir motif gibiydi ama nereden tanıdıktı? Programlamayla ilgili bir şey değildi, telefon numaraları da değildi. “Sanki bunu bir yerden bilmem gerekiyor,” diye mırıldandı. Bunu meslektaşlarına değil, daha ziyade kendisine söyler gibi mırıldanmıştı.

“Tabii ki bilmen gerekiyor,” dedi Drasche maskesinin ardından. “Bana bir rahat vereceğine söz verirsen, seni aydınlatırım.”

“Anlaştık.”

“Bunlar o harfleri değil, derece sembolleri. Bu rakam kombinasyonlarını GPS’ine koymayı dene. Bunlar koordinatlar.”

Beatrice, Florin’e bu son gelişmeyi hemen anlatmak istedi ama onun çiftçiyi sorguya çekmekle meşgul olduğunu gördü.

“Saat altı buçukta inekleri sağmak için dışarı çıktım ve onu o zaman gördüm. Ona bakar bakmaz ölü olduğunu anladım.”

“İnekler geceleyin otlakta mıydı?”

“Evet. Onları gece sağdıktan sonra dışarı salıp sabahleyin tekrar içeri alırım. Çiftliğim sadece birkaç yüz metre ötede, o yüzden zor bir iş değil.”

Demek ki hayvanlar bütün gece otlakta gezinip durmuştu. Bu da adli tıp uzmanlarının katile ait işe yarar bir ayak izi bulamayacağı anlamına geliyordu. Tabii, geride herhangi bir iz kaldıysa. Beatrice, Florin’in yanma gidip elini çiftçiye uzattı.

“Kaspary.”

“Memnun oldum. Ben de Raininger.” Adam Beatrice’in elini sıkıca kavradı ve bırakmadı. “Siz de mi teşkilattansınız?” “Evet. Neden?”

Adam imalı imalı gülümsedi. “Çünkü bu tür pis işler için fazla güzelsiniz. Sizce de öyle değil mi?”

Soruyu Florin’e sormuştu.

“Emin olun ki Bayan Kaspary sadece çok güzel değil, inanılmaz derecede de zekidir. Aslında bu özelliği de şu ‘pis’ işlerimiz açısından belirleyicidir. Florin’in sesi bir parça sert çıkmıştı ama Raininger bunu fark etmemişti. Beatrice elini zorla geri çektikten sonra bile hayran hayran ona bakmaya devam ediyordu.

“Bir sakıncası yoksa devam etmek istiyorum,” dedi Florin buzlu burbonu andıran bir ses tonuyla: Sesi soğuk, keskin ve kadife gibi pürüzsüzdü. “Dün gece sıra dışı bir şey fark ettiniz mi?” “Hayır. Her şey olduğu gibiydi.”

“Anlıyorum. Peki, gece herhangi bir şey duydunuz mu? Sesler ya da çığlıklar gibi?”

“Hayır, hiçbir şey duymadım. Peki, kadm uçurumdan mı düşmüş? Yoksa birisi ona saldırmış mı? Başında çok kan var.” Adam daha fazlasını öğrenmeye hevesli gibiydi. Buna da şaşmamak gerekirdi; diğer çiftçilerle bir bira içmek için buluştuğunda, adamlar bildiklerini dinlemek için can atacaklardı. O yüzden ayrıntıları bilmesi gerekiyordu.

“Henüz bilmiyoruz. Şu uçuruma yoldan çıkılabiliyor mu?” Çiftçi bir süre düşündü. “Evet. Diğer taraftan erişmek kolay. Neredeyse tepesine kadar uzanan toprak bir yol var.” Beatrice, Florin’in not tuttuğunu fark etti: *Tekerlek izleri.* Kendi not defterine o ana dek bir tek koordinatları yazmıştı. Bunların altına kısaltarak Raininger’m söylediklerini yazdı.

“Kadın size tanıdık geliyor mu?” diye sordu adam. “Onu buralarda görmüş müydünüz?”

Adam hararetle başını salladı. “Asla. Gördüğüm suratları

hatırlarım. Onunkini hatırlamadığıma eminim. Özellikle de o güzelim san saçlarıyla. Doğal sarı mı?” Adam sırıtınca ağzının sol üst tarafında dişsiz bir boşluk belirdi.

“Bir sakıncası yoksa soruları biz sorarız,” dedi Beatrice nazik ama sert bir ses tonuyla.

Ama çiftçinin onlara verebileceği hiçbir faydalı bilgi yoktu. Adam gönülsüzce peşinde inekleriyle çiftliğine doğru yürümeye başladı; birkaç adımda bir geriye bakıyordu. Beatrice adamın onlan duyamayacağı bir mesafeye kadar ilerlemesini bekledi.

“Kurbanın ayaklan,” dedi.

“N’olmuş ayaklanna?”

“Dövmeler var. Ayak tabanlarında.”

Florin durumu hemen anladı. “Sence katil kadının üstünde bir tür hatıra mı bırakmış?”

“Olabilir. Ama bunun bir mesaj olduğunu düşünüyorum.” Ona iki rakam grubunu gösterdi.

“Bunlar ayaklanna mı dövme yapılmış?”

“Evet. Sol ayakta kuzey koordinatı, sağda da doğu koordinatı.”

Florin derhal suç mahalline doğru yürüdü; bu arada ısmarlama ayakkabılarına bulaşabilecek bir inek pisliğinin verebileceği zararı hiç önemsemedi. Otlağın çitlerinin orada durdu ve başını hafifçe yana eğip kurbana baktı.

Beatrice tam yanma varmıştı ki cebindeki telefonu titreşime geçti.

“Kaspary.”

“Artık benimle oyun oynamana izin vermeyeceğim.” Söylenen her sözcükten öfke akıyordu.

“Achim. Şu anda sırası değil.”

“Tabii ki değil. Senin için asla uygun bir zaman olamaz, değil mi?” Neredeyse bağırarak konuşuyordu. “Mesele çocuklarla bile ilgili olsa...”

“Çocuklar gayet iyi, şimdi kapatmam gerek.”

“Sakın bunu yapma, seni...”

Beatrice telefonu kapatıp çantasına koydu. *Derin bir nefes al,* dedi içinden. *İşine odaklan.* Ama elleri titriyordu ve o halde düzgün düşünemiyordu. *Lanet olsun!* Kollarını göğsünde kavuşturup ellerini gizledi ve Florin'in yanma gitti.

"Ayakkabıları nerede acaba?" dedi Florin düşünceli düşünceli. "Düşerken kaybettiyse, buralarda bir yerde olmalı." Duraksayıp ona baktı. "Neden o kadar asabi göründüğünü söyleyecek misin?"

Beatrice yanıt vermeyince, Florin durumu anlamış gibi başını Önüne eğdi. "Achim aradı, değil mi?"

Beatrice omuzlarını ve sırtını dikleştirdi. "Kadının ayakkabılarıyla ilgili bir şey söylüyordun." Florin'in aklından geçenleri izlemeye, dikkatleri kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Eminim adli tıp uzmanı da uçurumu inceleyecektir. Kadm gerçekten de düştüyse, ayakkabıları yukarıda olabilir."

Ama Florin hâlâ dikkatle ona bakıyordu. "Ne kadar aptalım!" dedi birden.

"Neden? Ayakkabılar konusunda kesin bir şey söyleyemeyiz. Kim bilir nereden... "

"O konuda değil. Hâlâ bir şey yemedin, değil mi? Bayılmak üzere olmalısın."

"Ha, anladım." Beatrice bir an için bedenine kulak verince, midesinde yakıcı bir şey hissetti. Açlık olabilirdi ama hiç öyle hissetmiyordu. "Aceleye gerek yok. Hem suç mahalli hep midemi altüst eder."

Beatrice tartışmak istemediği için konuyu orada kapattı. Hafif bir esinti başlayınca, ölü kadının ellerinin etrafındaki naylon kılıf kadın sanki onu içeriden kurcalıyormuş gibi hışırdadı.

Patolog'un aracı engebeli toprak yolda sarsıla sarsıla onlara doğru geldi. Araba durduktan sonra bir sedye ve ceset torbası çıkarıldı. Drasche başını sallayarak kadının götürülmesi için yeşil ışık yaktı. Kadını kaldırdıklarında rüzgar saçlarını son kez dalgalandırdı. Beatrice diğer yöne baktı.

Araba yola çıkmadan önce, Florin yolcu penceresine yaklaştı. "Doktor Vogt'a, mümkünse ilk sonuçları bugün istediğimi söyleyin."

Beatrice'in telefonu ceketinin cebinde yine titremeye başladı. Kesin yine Achim

arıyordu. Ama bu sefer yanıt vermeyecekti. Yine de sırf kimin aradığını kontrol etmek için telefonu cebinden çıkarıp baktı, sonra derin derin iç çekti. Okuldan arıyorlardı.

“Süt şişesinin içindekileri olduğu gibi saksılı bitkilere döktü! Bu tahammül edilmez bir durum, anlatabiliyor muyum? O bitkiler tüm sınıfa ait. Ölürlerse yenilerini almanız gerek.” “Tabii. Gerekli olduğu takdirde, lütfen bana haber verin.” “O, kolay bir çocuk değil biliyorsunuz.” Hattın diğer ucundaki öğretmen iç çekti. “Lütfen, onunla tekrar konuşun. Artık kuralların kendisi de dahil olmak üzere herkes için geçerli olduğunu bilmeli.”

“Tabii. Sırf merak ettiğim için soruyorum, bunu neden yaptığını söyledi mi?”

Öğretmenden alaycı bir gülme sesi geldi. “Evet, suyun çok hafif olduğunu, çiçeklerin doğru dürüst bir şey içmesi gerektiğini söyledi.”

Ah, Jakob, tatlı minik Jakobcuğum.

“Anlıyorum. Eh, en azından zarar vermek için yapmamış.” “Öyle sanırım. Ama Tanrı aşkına, o yedi yaşında. Bir noktada, ona söylenenleri yapmayı öğrenmesi gerek.”

Beatrice telefonu kadına fırlatma isteğini dizginlemeye çalıştı. “Anlıyorum. Onunla konuşacağım.”

“Teşekkür ederim. Umarım bir faydası olur.” Öğretmen telefonu kapattı. Çaresizliğe kapılan Beatrice telefonu tekrar çantasına attı.

Florin’in ısrarıyla, doğrudan işyerine geri dönmektense Ginzkey’de durdular. “Sebzeli köri insanın iç dengesini korumasına yardımcı oluyor,” dedi Florin iki porsiyon sipariş ederken. Beatrice artık midesi dikilip kapatılmış gibi hissediyordu. Ancak mis kokulu yemek önüne getirildiğinde ve ilk lokmasını aldığında, nihayet acıktığını hissedebildi. Körili yemeğin hepsini bitirdi, sonra biraz kekle sıcak çikolata sipariş etti.

“Şeker terapisi,” dedi. “Geçici mutluluk hissi yaratıyor. Midem bulanana dek her şeyi unutacağım.” Florin’in sırıttığını görünce rahatladı.

“Olaydan söz ederek iştahını kaçırırsak ne olacak?” dedi Florin.

“Mümkün değil. Ofise geri döner dönmez kayıp kişiler raporlarını gözden geçirebiliriz. Kadının kim olduğunu öğrenmeden, araştırmalarımız samanlıkta iğne aramaya benzeyecek.” “Şey, aslında bu doğru sayılmaz. Senin keşfin sayesinde.” “Sence koordinatlar gerçekten de kadının ölümüyle ilişkili midir? Dövmeler eski olabilir. Önce patolog raporunu görmeliyiz.” “Kesinlikle.” Florin espressosunu tek dikişte bitirdi. “Ama yine de rakamları GPS’ime gireceğim. Kim bilir, belki işe yarar bir şey buluruz.”

Dışarıda hava bulutlanmaya başlamıştı. Flızla ofise geri döndüler ve Hoffmann’ın, yeni olayla ilgili olarak onu bilgilendirmelerini istediğine dair bir mesajıyla karşılaştılar. Florin patronlarını bulmaya giderken Beatrice de bilgisayarını açtı ve kayıp kişilerle ilgili ilanların bulunduğu sayfayı yükledi.

Elli beş yaşında, kısa gri saçlı bir kadın yerel psikiyatri ünitesinde kaybolmuştu. Hayır. Yirmi yaşında işsiz bir kadın intihar edeceğine dair tehditler savurmuştu. Bu da değildi.

Üçüncü kayıt, içinde belli belirsiz ama tamdık bir his uyandırdı. Tıpkı titremeye başlayıp hedefini bulan bir su arama çubuğu gibi.

Otuz dokuz yaşında, sarışın, yeşil gözlü bir kadm. 1.70 boyunda, ince yapılı. Ağzının sağ kenarının üstünde koyu kahverengi renkli bir doğum lekesi var. Öne çıkan özellikleri: Yok. O halde, dövmesi olamazdı.

İsim: Nora Papenberg

İkametgah adresi: Salzburg, Nesselthaler Strasse.

Kadm dört gün önce kocası tarafından kayıp olarak bildirilmişti. Beatrice ancak ifadeyi baştan sona okuduktan sonra dikkatini fotoğrafa verdi. Vesikalık bir resimdi ve aslında bir kayıp kişi fotoğrafı olarak uygun değildi, çünkü fotoğraftaki Nora Papenberg neşeyle gülüyordu. Gözleri yarı açıktı ve sağ elinde bir şampanya kadehi tutuyordu.

Ağız açık, gözler kapalı. Tıpkı otlakta onu buldukları gibiydi ama yine de çok farklıydı.

Beatrice cesetle benzerlik gösteren özellikleri aklına kaydetmeye çalıştı: Yuvarlak çene, minik burun ve ağzının köşesindeki doğum lekesi. Cesetlerinin artık bir ismi vardı.

Florin, HoffmannTa yaptığı görüşmeden geri gelir gelmez onu bulduğunu anlattı. “Nora Papenberg. İsmini çoktan Go-ogleTadım. Ufak bir reklam ajansında bir metin yazarı olarak çalışıyormuş. Çevrim içi birkaç fotoğrafı var, o yüzden o olduğundan emin olabiliriz.” Bir öbek bilgisayar çıktısını masadan Florin’in tarafına itti.

“Tamam, o halde işe koyulalım.” Florin’in ses tonundaki canlılık biraz zorlama geliyordu ve Beatrice bunun sebebini biliyordu. Şimdi, işlerinin en zor kısmı başlıyordu: İnanmazlık, gözyaşları ve mahvoluş. *Hayır olamaz, o benim kocam, karım, çocuğum değil. Bir hata olmalı. Mutlaka bir hata olmalı.*

Daha Karolinen Köprüsü’ne varmadan trafikte sıkıştılar. Beatrice saatine göz atınca asla vaktinde gidemeyeceğini fark etti. Çantasından telefonunu çıkarıp hızla bir numara tuşladı. “Arnıe?”

“Bea! Sesini duymak ne güzel! Bugünlük işin bitti mi?” “Hayır, ne yazık ki o yüzden arıyorum. Yeni bir cinayet davasına bakıyoruz ve...”

Annesinin iç çekişi hatta yankılandı. “Çocukları bakıcıdan almamı mı istiyorsun?”

“Evet. Lütfen. Elimden geldiğince erken gelmeye çalışacağım. Yemek yapmana da gerek yok. Geri döndüğümde ben hallederim.”

“Donmuş pizza, evet biliyorum.”

Beatrice gözlerini yumdu. Azap çeken vicdanının bir saldırıya daha ihtiyacı yoktu.

“Hayır. Aslında bir brokoli turtası pişirecektim. O da çabuk pişer.”

Brokoli turtası annesinin gönlünü kazanmazsa, hiçbir şey kazanamazdı.

“Tamam o zaman. Onları alırım ama bir dahaki sefere bana önceden haber verirsen sevinirim. Benim de işim gücüm var.” “Evet, biliyorum. Teşekkür ederim.”

Trafiğin nihayet biraz rahatladığı Aigner Strasse’ye saptılar. “Ona sen söylemek zorunda değilsin.” Florin bakışlarım önlerindeki Audi’den ayırmadı. “Bunu ben hallederim, tamam mı? Sen sadece not tut. Önemli bir şeyi atlarsam devreye

gir.” Beatrice ona sarılabilirdi. Florin işin zor kısmını üstlenmeye gönüllü olmuştu. Tıpkı kendisinin bazen çocukların onu yendikleri zaman etrafta mutlulukla zıpladıklarını görmek için yaptığı gibi.

Nora Papenberg’in çocukları var mıydı? Florin arabayı karşı evin önüne park ederken, Beatrice bunu anlayabilmek için bahçeye göz gezdirdi. Kum alanı, çocuk bisikleti veya (rambolin görmedi. Kuma motifler kazınmış Japon Zen bahçelerinden biriydi.

“Çok erken geldik. Adam daha eve varmamıştır bile,” dedi Florin motoru kapatırken.

Arabadan inip yine de zili çaldılar. Kapı neredeyse anında, üstüne bir kot pantolon ve koyu yeşil renkli bir polo tişörtle kareli ceket giymiş bir adam tarafından açıldı.

“Konrad Papenberg siz misiniz?”

“Evet?”

“Eyalet Polis Teşkilatı’ndan geliyoruz.”

Beatrice adamın irkildiğini, bir gülümseme görebilmek, her şeyin yolunda olduğuna dair bir ipucu edinebilmek için nafile yere suratlarına dikkatle baktığını fark etti. Sonra adamın durumu anladığını gördü. “Karım mı?”

“Evet. Ne yazık ki size kötü bir haberimiz var, Bay Papenberg.”

“İçeri gelin, lütfen.” Adam kireç gibi kesilen suratını yana çevirip kapıyı onlara açtı. Birçok kişi henüz bir şeyin kesin olarak anlatılmadığı o tür anlarda başka yöne bakardı. O merhametli cehalet anlarının son saniyelerini mümkün olduğunca uzatmak isterlerdi. Adam onlara koltuğa geçmelerini işaret etti, sonra kimse istemediği halde fırlayıp mutfaktan su getirdi. Elindeki bardaklar öylesine fena sallanıyordu ki suyun yarısını yere döktü.

Florin adamın oturmasını ve onlara bakmasını bekledi. “Karınızı kesin olarak bulduğumuzu düşünüyoruz. Bu sabah, Abtenau yakınlarında bir tarlada bulundu.”

“Kesin olarak derken neyi kastettiniz?” Adamın sesi şaşılacak kadar sakin

çıkmıştı.

“Kayıp kişiler kayıtlarındaki fotoğrafına dayanarak onu teşhis ettik demek istiyorum. Yanında kimliği yoktu.”

“Ama kimliğini her zaman yanında taşır... Çantasında taşır.” Adam yutkundu ve sol elinin parmaklarını sıktı.

Beatrice bunu not etti: *Kayıp çanta.*

“Tabii, kendinizi yeteri kadar güçlü hissederseniz onu bizzat teşhis etme fırsatınız olacak,” dedi Florin yumuşak bir ses tonuyla. “Çok üzgünüm.”

Papenberg yanıt vermedi. Bakışlarını fiskos masasında bir noktaya dikti, ses çıkarmadan başını kısa ve ani hareketlerle salladı.

Vakaların yüzde doksanında, kocalar katil çıkar. Hoffmann’ın kuralı buydu ve oldukça tutarlı bir kuraldı. Ama bu adamın tepkisi öylesine belirsizdi ki. Henüz duyduklarına inanamıyordu.

“Ne... Yani, nasıl... O nasıl...”

“Şu anda bir cinayete kurban gittiğini varsaymak zorundayız.”

Adam içine titrek bir nefes çekti. “Hayır.” Gözleri yaşlarla doldu ve elleriyle suratını örttü. Ona biraz zaman tanımak için sustular. Beatrice ona bir mendil uzattı ama adam bunu birkaç saniye sonra fark edip tereddütle aldı.

“Karınızı en son cuma günü görmüştünüz, değil mi?” diye sordu Florin.

Papenberg evet anlamında başını salladı. “Akşam kendi arabasıyla bir iş yemeğine gitti. Herhangi bir sorun yaşamadan oraya varmış ama erkenden, saat on buçuk gibi kalkmış. İş arkadaşlarıyla görüştüm; onlara eve gideceğini, başının ağrıdığını söylemiş.” Adam tuhaf bir biçimde, bir umuda kapılmış da Beatrice tuttuğu notlardan bir denklem oluşturup her şeye mantıklı bir açıklama getirebilirmiş gibi ona baktı. “İş arkadaşı Rosa, onun gitmeden hemen önce bir telefon görüşmesi yaptığını söyledi.”

İşte bu önemliydi. “Karınızın iş arkadaşlarıyla mutlaka konuşacağız,” dedi Beatrice. “Ama üstünden bir cep telefonu Vikmadı. Hangi model telefon

kullandığını biliyor musunuz?” “Bir Nokia N8. Ona ben almıştım... Yaş günü hediyesiydi.” Adamın sesi çatallaştı. İki büklüm oldu ve tutmaya çalış-lığı hıçkırıklarla sarsıldı. Sabırla adamın toparlanmasını beklediler. “Bize lütfen karınızın cep telefonu numarasını verir misiniz? Kiminle konuştuğunu kontrol etmemiz gerek.”

Konrad Papenberg bitkin bir halde başını salladı ve cebinden telefonunu çıkardı. Rehberini açıp Beatrice’e yazması için numarayı okudu. “Dün gece onu en az otuz kere aradım.” Söyledikleri zor anlaşılıyordu, sesinden büyük bir üzüntü okunuyordu. “Ama telefonunu kapatmış olmalı, sürekli olarak telesekretere düşüyordu.”

“Karınızın kayıp olduğunu bildirdiğinizde arabasının onda olduğunu söylemişsiniz. Doğru mu?”

Adam başını kaldırmadan evet der gibi başını salladı ve elindeki mendili kırıştırdı.

“Kırmızı bir Honda Civic mi?”

“Evet.”

“Öğrenmemiz gereken bir şey daha var, Bay Papenberg.” “Evet?”

“Acaba... Karınızın onu başkalarından ayırt eden bir özelliği var mıydı?”

Adam başını kaldırdı. “Ne gibi?”

“Yara izleri, doğum lekeleri, dövmeler?”

Adam titreyen elini suratına götürüp ağzının hemen üstünde sağ taraftaki bir noktaya elledi. “Şurada bir doğum lekesi var. Güzellik lekesi.”

“Tamam.” Florin hafifçe öksürdü. “Başka bir şey? Dövmesi yok muydu?”

“Hayır. Dövmelerin hep tatsız şeyler olduğunu söylerdi.”

Adamın gözlerinde bir umut parıltısı belirdi. “Belki bulunan kadın Nora değildir?”

Beatrice ve Florin bakıştılar.

“Ne yazık ki karınız olduğuna hiç şüphe yok,” dedi Beatrice nazikçe. “Ama sırf doğum lekesi yüzünden de değil.”

O an için, bu kadarı yeterdi. “Sizi daha fazla rahatsız etmeyelim. Yalnız kalmamanız için birisini aramamızı ister misiniz? Rehberlik ekibinden birisi gelip sizinle görüşebilir.” “Erkek kardeşim.” Papenberg’in sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu. “Kardeşimi ararım.”

Papenberg telefon açmaya gittiğinde salondan çıkıp koridorda beklemeye koyuldular. Bir büfenin üstünde birkaç çerçeveli fotoğraf duruyordu. Nora Papenberg çeşitli durumlarda ölümsüzleştirilmişti. Plajda yazlık bir elbiseyle bronzlaşmış hali. Bir dağda bir zirve geçidinin önünde dağcılık giysileriyle. İçi muflonlu bir ceketle ve köpükten bir şapkayla, bir grup arkadaşıyla kardan adam yaparken. Her birinde gülüyor ve hayat dolu görünüyordu ama o sabah cesedini gördükleri kadın olduğuna şüphe yoktu.

“Ortadan kayboluşuyla tahmini ölümü arasında beş gün var,” dedi Beatrice sesli düşünürken. “Uzun bir süre.”

“Kesinlikle öyle. Bu da öldürülmeden önce tutsak alındığını gösteriyor. Kocası hakkında ne düşünüyorsun? İçimden bir ses doğruyu söylediğini söylüyor.”

“Aynı fikirdeyim.”

“Ama yine de araştırmamız gerek.”

“Tabii ki.”

Oturma odasının kapısı açıldı. Papenberg gözleri kızarıp şişmiş halde koridora çıktı. “Erkek kardeşim yirmi dakikaya burada olacak. Başka sorunuz yoksa...”

“Tabii. Sizi artık yalnız bırakalım.”

Tam kapıya varmışlardı ki Beatrice, Nora’nm kardan adam

•t.

yaptığı fotoğrafın hâlâ elinde olduğunu fark etti. Yanaklarının kızardığını hissetti ve tam fotoğrafı büfeye geri koyacaktı ki Papenberg bunu elinden aldı.

“Çok güzel bir gündü. Buz gibi ve berrak bir hava vardı. Nora, o gün karların pasta kreması gibi olduğunu söylemişti,” diye fısıldadı. “Karı ve doğayla ilgili her şeyi çok severdi.”

“Çok üzgünüm,” diye mırıldandı Beatrice. Bir yandan da bu demode lafı söylediği için kendisini azarladı. Ama adam artık orada olduklarının bile farkında değildi. Dalgın dalgın başını salladı. Bakışlarını göz kamaştırıcı beyazlığın arasında duran ve hep canlı kalacakmış gibi görünen karısının suratına dikmişti.

“Bu bir tavşan, gördün mü? Bu da bir melek; bulutta bir delik açmış, o yüzden yağmur yağıyor.” Jakob resmi ona o kadar yaklaştırdı ki kağıt, brokoli tenceresinden yayılan buharla kıvrılmaya başladı. Beatrice onu nazikçe buzdolabına götürdü ve resmi iki buzdolabı mıknatısıyla astı. “Çok güzel. Okulda mı yaptın?”

“Evet, Bayan Sieber bana bir yıldız verdi,” dedi Jakob gururla.

Beatrice ona sarılmak için çömeldi. En azından, içlerinden biri iyi bir gün geçirmişti.

“Bak, anne.” Jakob kollarından sıyrıldı ve iki parmağım ağzına soktu. Dişlerinden biri sallanıyordu.

“Harika!” dedi Beatrice şaşkınlıkla. Tam o sırada arkasında bir tıslama sesi duydu. Kaynayan su ocağa, oradan da yere sıçrıyordu. İçinden bir küfür savurup tencereyi kenara çekti ve ateşi kıstı.

“Birazcık daha Mina’yla oyna olur mu? Yemek hazır olunca seslenirim.”

“Ama Mina benimle oynamak istemiyor,” diye sızlandı

Jakob. “Hep bir bebek gibi davrandığımı ve hiçbir şey bilmediğimi söylüyor.” Jakob yine de itaatkar bir tavırla çocuk odasına yöneldi, giderken yüksek sesle araba taklidi yaptı.

Beatrice ocağa dökülen suları sildikten sonra salamları kesti, patatesleri soydu ve

turtayı nihayet firma atıp bitkinlikle mutfakta sandalyeye çöktü. Karşısındaki masada Achim'in avukatları Schubert ve Kirchner'den gelen bir mektup duruyordu. Mektubu açmadan nefretle "Yapılacak İşler" öbeğine fırlattı ve not defterini çıkardı.

Reklam ajansı: Partide kimler vardı? Nora Papenberg'le aynı zamanda restorandan ayrılan oldu mu?

Telefon görüşmesi: Bundan ne kadar süre sonra Papenberg oradan ayrıldı? Tam olarak ne dedi? Birisiyle buluşmak için partiden ayrılmış olabilir mi?

Arayan kişinin numarasını bul. Araba nerede?

Cinayete kadar beş gün... Neden o kadar uzun???

Suç mahallinden hemen ayrıldıktan sonra tuttuğu notlara döndü.

Cinayet Yöntemi - Neden birisi kurbanını bir uçurumdan aşağı atmayı tercih etsin?

Çiftçinin ifadesini tekrar okudu: Adam hiçbir şey duymamıştı, hiçbir şey de görmemişti. Bunların üstüne koordinatları yazmıştı. Beatrice gözlerini yumdu ve o manzarayı yeniden gözlerinin önüne getirdi... Kurbanın bacakları havadaymış gibi yana kıvnlmıştı, ayak tabanlarında da rakamlar vardı. Dövmelerin bir profesyonel tarafından yapılmadığı belliydi. Bunlan bir amatör yapmıştı. Katil tarafından. Ya da kurban mı? Fırının saatinin öttüğünü duyunca yine gözlerini açtı. Akşam yemeği vakti gelmişti.

"Bu hafta sonu babama gidiyor muyuz?" diye sordu Mina hmkolilerden birini minnacık parçalara bölerken..

"Evet, planımız öyle. Neden? Gitmek istemiyor musun?" "Hayır, istiyorum." Mina minik parçalardan birini yenecek kadar lezzetli bulmuş olacaktı ki çatalına saplamış ağzına gö-l ürüyordu. "Babam bana bir kedi alabileceğini söyledi. Kedi orada yaşarsa, babamda daha sık kalabilir miyim?"

Beatrice neredeyse boğulacaktı. "Bunu vakti geldiğinde konuşuruz." *Bir kedi mi?*

"Ben de, anne, ben de!" diye bağırdı Jakob lokmasını yutmadan.

“Unut bunu, şapşal, o benim kedim.”

“Aptal inek!”

Mina onu duymazdan geldi. “Babam bu gece yine ararsa, onunla konuşabilir miyim?”

“Ben de!” diye bağırdı Jakob heyecanla.

“Hayır. Geceleri telefon görüşmesi yapmıyoruz. Baban bunu yakında anlayacak.”

Çocukları yatmaya hazırladı ve o gün tüm enerjisi tükendiğinden masal okuma işini CD oynatıcısına bıraktı. Sonra bir kadeh kırmızı şarap alıp balkona geçti ve notlarını okumaya geri döndü. Tekrar tekrar koordinatlara geri geldi.

Şarabı ağzında çevirerek, etikette önerildiği gibi kuş üzümü ve tütün tadım ahnaya çalıştı ama başarılı olamadı. Bunun yerine, şarabı tek dikişte içti. Üstüne müthiş bir yorgunluk çökmüştü.

Cep telefonunu kapattı ve duvardaki sabit telefonun fişini çekti. Achim’in o gece eğlenmek için başka bir yöntem bulması gerekecekti.

Ertesi sabah monitöründe, Hoffmann’m okunması mümkün olmayan el yazısıyla yazdığı üç Post-itTe karşılaştı. Raporlarla ilgili bir hatırlatma. Gözlerini devirdi.

“Dosyaları Stefan’a verelim, biraz pratiğe ihtiyacı var zaten. Rapor yazmak karakter geliştirir. Ha, bir de Nora Papenberg’in telefon konuşmalarım çoktan kontrol etmiş. Bil bakalım ne oldu?” Florin pek de onun tarzı olmayan bir kıyafetle espresso makinesinin başındaydı: Bir kargo pantolon, bir tişört ve tırmanma ayakkabıları. Beatrice için yarattığı sanat eserinin üstüne kakao serpiyordu. “Partiden ayrılmasına neden olduğunu tahmin ettiğimiz telefon Maxglaner Haupts-trasse’deki bir telefon kulübesinden açılmış. Adli tıp uzmanlarını oraya yolladım ama bir şey bulamayacaklarına eminim.” Başını kaldırdı. “Hazır konu telefonlardan açılmışken... Dün gece nasıldı? Biraz huzur bulabildin mi?”

“Aslında buldum ama çalabilecek her şeyi kapatıp fişten çektiğim için. Dolayısıyla bu sabah telefonumda yedi tane öfkeli mesaj vardı. Bize ulaşamadığı için çocukları merak edip çılgına döndüğünü yazmış.” Kahvesini yudumladı.

Tadı harikaydı.

“Eh, önemli olan biraz uyku çekmen. Dinle, patoloji raporu henüz çıkmadı. O yüzden, vakanın bir diğer yanma odaklanmamızı teklif ediyorum.”

“Koordinatlar mı?”

“Aynen öyle.” Cep telefonunu salladı. “Daha yeni bir navi-gasyon yazılımı yükledim. Ormanlık bir yere gidiyoruz sanırım.” Bir harita açtı ve parmağıyla Wolfgangsee Gölü yakınlarında ormanlık bir alanı işaret etti.

“Orası mı? Emin misin?” Beatrice koordinatların ortaya çıkaracağı yer konusunda ne beklediğinden emin değildi. Ama kesinlikle ağaçlardan daha ilginç bir şey bekliyordu.

Florin’in arabasıyla yola koyuldular. Beatrice yolcu koltuğu tarafındaki pencereyi açtı. Mayıs ayının henüz başlarıydı ama çok daha ılık bir ay olacak gibiydi. CD-çalarda bir Arjantin tangosu çalıyordu. Bir an için bir maceraya atıldıklarını, arka koltukta bir piknik sepeti olduğunu ve dünya kadar vakitleri olduğunu hayal etti.

Sonra akima bir şey geldi. “Ya gittiğimiz yerin özel bir anlamı varsa? Bir tartışmanın geçtiği bir yer olabilir mesela. Ya da tam aksi... Bir ilk öpücük, bir söz, cinsel bir olay, yani iki insan arasında geçmiş ama geride hiçbir iz bırakmamış bir şeye işaret ediyor olabilir. Bu durumda orası bu olay açısından bir anahtar olabilir ama kilidi asla bulamayız.”

Florin gülümsemekle yetindi. “Dediklerin gayet mümkün. Ama dövmeleri es geçmemiz gerektiğini de düşünmüyorum, ne dersin? Bize hiçbir ipucu vermeyeceklerini hiç sanmıyorum.”

Haklıydı tabii. En kötü ihtimalle, güneşli bir mayıs sabahını kırlık alanda, Hoffmann’dan ve Post-it’lerinden uzakta geçirirlerdi. Bu ihtimal bile oraya gitmelerine değerdi.

“Sence orada ne bulacağız?” diye sordu, araba Heuberg Dağı’nda yılan gibi kıvrılan yolda ilerlerken.

Florin omuzlarını silkti. “Bakalım neler göreceğiz. Bir şeye odaklanırsam, esas önemli olan şeyi gözden kaçırabilirim. Hem de sırf beklediğim şeyden daha

farklı diye. Bu arada nihayet bir karar verdiğimi duyunca memnun olursun sanırım.” Florin kaşlarını kaldırdı. Bu, *Sorsana,* anlamına geliyordu. “Ne konuda?”

“Carpaccio di Manzo. ”

“Pardon?”

“Soğuk meze sorunu vardı ya? Carpaccio en iyi çözüm; harika bir yemeğe kusursuz bir başlangıç. Anneke buna bayılacak.” Pencereden içeri mis gibi toprak ve leylak kokusu giriyordu. “Bayılacağına eminim.”

Arabayı bir restoranın karşısına park ettiler. Önlerindeki patika bir çayıra açılıyordu; patikanın iki yanma muhteşem malikaneler dizilmişti ve bir de sağ tarafta tadilattan geçmiş eski muhteşem bir çiftlik evi vardı. Florin cep telefonunu önünde bir pusula gibi tuttu. “Dümdüz gidilecek olursa dört yüz otuz metre ileride ve kuzey batıda kalıyor. Ama bence oraya kadar otların arasında ilerlemektense önce patikadan gidelim.”

İskandinav tarzı el örgüsü yürüyüş takımları giymiş yaşlıca bir çift haricinde o sabah ormanlık alanda kimsecikler yoktu. Patika inanılmaz berraklıkta bir ırmağın üstünden geçiyordu ve kayalık uçuruma giden yolu gösteren sarı renkli *“Steinklüf-te ”* tabelasından sağa kıvrılıyordu.

“Az kaldı.” Florin, cep telefonunun ekranında siyah beyaz bir hedef varış bayrağının belirdiği noktayı Beatrice’e gösterdi. Patika dikleşmişti; heybetli ve kayalık yamaçların arasından, gövdelerinden zehirli mantarlar bitmiş yerde duran ağaç kütüklerinin arasından kıvrılarak yukarı ilerliyordu. Yolun kenarındaki bir ağacın gövdesi kemer oluşturmuştu.

“Burada bulacağımız tek şey güzel bir manzara,” diye homurdandı Beatrice. “Ne kadar kaldı?”

“Yüz yirmi metre.”

Beatrice sıra dışı bir şey görecek mi diye dikkat kesildi ama bu “şeyin” ne olduğuna dair en ufak bir fikri yokken bunu başarmak zordu. Etrafta irili ufaklı çok sayıda kayalık vardı. Derken bir ırmak daha gördüler.

“Kırk metre,” dedi Florin.

Dört bir yanlarındaki iri kayalıklar bir diğerini havada tutuyordu. Dik ve yüzeyi yosun kaplı oluşumların bile bazılarından ağaçlar fışkırmıştı.

“On beş metre.” Florin birden durdu. “Buradan bir şeyler görebilmemiz gerek.” Tekrar yürümeye koyuldu ama bu sefer gözlerini telefonundan ayırmadan daha ağır bir tempoda ilerledi. Beatrice, ta içinde hissettiği hayal kırıklığını duymazdan gelmeye çalıştı. Tamam, belki burada hiçbir şey yoktu ama sadece ilk bakışta yokmuş gibi görünüyordu. Koordinatların hiçbir anlamı yok demek değildi. Aceleci davranmamaları, etrafa dikkat etmeleri gerekiyordu. Dövmelerin ardında ayaklar ve rakamlar konusunda sıra dışı bir fetişi olan bir katilin ötesinde bir şey bulacaklarını ummaları gerekiyordu.

“Burası.” Florin yine durdu. “Bu noktanın üç metre yarıçapında bir yer; ne yazık ki telefon bundan daha kesin bir nokta gösteremiyor.”

Ağır ağır etrafta dolanmaya başladıklarında kuru yapraklar ayaklarının altında çıtırdadı. Orası etraflarındaki alandan daha farklı görünmüyordu: Ağaçlar, kayalıklar ve çalı çırpı.

Beatrice sırt çantasından kamerasını çıkarıp fotoğraf çekmeye koyuldu. Her şeyi yakalamaya gayret etti; fotoğrafların o sırada gördüklerinden daha fazlasını ele vermesi mümkündü.

“Şurada ‘Şeytan Geçidi’ diye bir yer varmış,” dedi Florin. “İsim gayret yerinde ama koordinatlar uymuyor.”

“Yine de gidip bakalım.” Beatrice dizlere kadar uzanan kayalıklardan birine oturup etrafına bakındı. “Demek ki aradığımız nokta aşağı yukarı burası?”

“Evet, hemen hemen. Şu anda oturduğun yerin sekiz metre doğusunda olması gerekiyor... *Orası* her neresiyse tabii.” Beatrice muhteşem güzellikteki ılık havayı derin derin içine çekti. Burnuna çeşit çeşit koku geldi. Reçine, yapraklar, toprak. Sekiz metre.

Etrafındaki alana daha yakından baktı. Hayır, sıra dışı hiçbir şey yoktu. Kayalıklardan başka bir şey göremedi. Peki, ya daha yukarıya bakmaları gerekiyorsa? Ağaçların bir önemi olabilir miydi?

Elini gözlerine siper edip gözlerini kıstı ve ağaçların tepelerine, daha üst kısımlarında kalan dallara baktı. Ama görebildiği tek şey ormandı. Hiçbir ipucu

veya işaret yoktu.

Florin'in surat ifadesi de onun hayal kırıklığını yansıtıyordu ama sesi nedense daha umutluydu. "Sanırım, yine haklı çıktın, Bea. Kim bilir, bu alanın dövme sanatçımız açısından ne gibi bir anlamı var. Burada deneyimlediği, gördüğü veya duyduğu şey seneler öncesine ait olabilir.

"Gerçekten de öyle." Beatrice, Florin'in uzattığı su şişesini alıp üç uzun yudum içti. Ama bir terslik var gibiydi.

Burada bir şey var ama onu görmüyoruz. Bir şeyi yanlış yapıyoruz. Onu görmüyoruz. Bu konu aklına takıldı. Görmemiz gerekmediği için mi görmüyoruz? Yoksa biraz daha mı gayret etmemiz gerekiyor?

Gözleri üstüne bir taş dayalı olan daha yüksek kayalıklardan birine takıldı. Renk açısından kayalık, diğerlerine kıyasla sadece biraz daha soluk renkli olduğundan pek göze çarpmıyordu ama arkasındaki kayalığın aksine yosunla kaplı değildi.

"Belki de gizlenmiş bir şeydir," dedi kararlılıkla.

"Pardon?"

Beatrice ayağa kalktı ve kayalıkla arasındaki kısa mesafeyi aştı. Dikkatini çeken noktaya ulaşabilmek için azıcık tırmanması gerekti. Kayalığın daha alt kısmına köklerini sarmış bir ağaca tutunarak, diğer eliyle yosunsuz kayalığı itti. Tahmin ettiği gibi, taş sadece kayalığa yaslanmıştı. Bunun ardında bir boşluk, ufacık ve karanlık bir delik vardı. Dengesini bozmamaya gayret ederek deliğin yakın plan bir fotoğrafını çekti. Bir an için, kameranın flaşı boşluğun içindeki soluk renkli bir şeyi aydınlattı.

"Bak."

Florin sırt çantasından bir el feneri çıkarmaya çalışarak o yöne geliyordu. El fenerinin ışığı bir parça toprakla birkaç kahverengi yaprağı ve gizlenecek yeni bir yer bulmak için telaşla bunların altından fırlayan bir örümceği aydınlattı. Işık, deliğin arkasına kadar uzandı ve beyaz renkli bir şeyi gözler önüne serdi. Plastik.

Bir şey demeden ikisi de eldivenlerini taktılar. Florin kolunu boşluğa soktu ve beyazlı mavili bir kapağı olan bir kutu çıkardı. Hava geçirmez bir yiyecek

kutusuydu.

“Yeni gibi,” dedi Beatrice.

“Ağır. îçi dolu. İhtiyaç duyacağın tüm fotoğrafları çektin mi?” Beatrice evet anlamında başını salladı. “Güzel, o halde aşağı inelim.”

Ormanın yumuşak zemininde yan yana çömeldiler. Florin kutunun dört bir yanını kavrayan kapağını açtı ve dikkatle kaldırdı.

Kutunun içinde bir mutfak havlusuna sarılı irice bir şey duruyordu. Bunun üstünde de elle değil, bilgisayarda yazılmış ve özenle katlanmış bir not duruyordu. Florin kağıdı açtı, Beatrice notu daha iyi görebilmek için yaklaştı.

Tebrikler... Onu buldunuz! Bu kutu bir oyunun, GPS kullanarak yapılan modem bir hazine avının bir parçası. Bunu kazara bulduysanız, bu av sizin için bitmiş demektir. Kutuyu derhal kapatın ve bulduğunuz yere bırakın. İnanın ki sizin için en iyisi bu.

Bunu arayıp da bulduysanız, eminim ki “define sandığımın ” içindekiler sizi ilgilendirecektir. Normalde olması gerektiği gibi kutuyu bulduğunuz yere koymak zorunda değilsiniz. Yanınıza alın ve parmak izi arayın. En azından bir anlamda, hiçbir parmak izi bulamayacaksınız.

ZİT

“Özellikle bizim için buraya bırakılmış gibi,” dedi Florin ağır ağır. Notu katladı ve bir kanıt torbasına koydu. Her ikisi de kutuya ve bir mutfak havlusuna sarılı içindeki şeye baktılar. Derken, Beatrice’in içinden bir ses Florin’in bunu yine de yapmaması gerektiğini söylerken, Florin kutunun içindeki şeye uzandı. Kağıt havlu yana sıyrıldı. Beatrice onu görünce aklından geçen ilk şey, bunun sahte olduğuydu. Hâlâ orijinal ambalajında duran bir çeşit Cadılar Bayramı malzemesi olmalıydı. Ama midesi zihninden daha hızlı tepki verdi ve daha tüm ayrıntıları göremeden içini feci bir bulantı dalgası kapladı.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Florin.

“Gerçek mi?”

Florin derin bir nefes alıp yutkundu. “Evet. Tırtıklı kenarlarını görüyor musun?

Bu konuda uzman değilim ama... Bunlar testere izini andırıyor.”

Beatrice polislik eğitimi sayesinde edindiği refleksi güçlükle de olsa kullanarak zihnine hücum eden görüntüleri bastırdı ve kendisini kutunun içindeki şeye duygusuzca bakmaya zorladı.

Bir eldi. Bir erkek eliydi. Tam bileğin altından kesilmişti. Kalın bir streç film tabakasıyla, vakumlanmış bir et parçası gibi sarılıp ufaltılmıştı. Elin derisi beyazdı, parmakların uçlan ve tırnakların kenarları mavi renge bürünmüştü.

Beatrice kesiğin olduğu yere daha dikkatlice baktı. Kemiği ve elden biraz dışarı fırlamış olan bir damarı görebiliyordu.

“Yani, ikinci bir kurbanımız daha var.” Florin’in cılız sesi ta uzaklardan geliyor gibiydi.

“Ya öyle ya da tek elli bir kurbanımız var.”

Florin evet anlamında başını salladı. “Ya da birisi bir hastanenin atıklarını karıştırmış. Drasche’yi arayacağım.”

Beatrice kamerayı hemen kendisiyle keşiflerinin arasına koyup bir sürü fotoğraf çekti. Sonra derin bir nefes alıp kamerayı kaldırdı. “Florin! Kutuda bir şey daha var. Elin altında.” Kutudan heyecanla bir kağıt parçası daha çıkardı ve dikkatle katlı yerlerini açtı. Florin cep telefonunu tekrar cebine koyup notu okumak için yanma geldi.

İlkinin aksine bu nottaki sözcükler elle yazılmıştı ve iri kavisler ve kıvrımlar kullanılmıştı.

İkinci Aşama

Christoph isimli bir erkek şarkıcı arıyorsunuz; mavi gözlü ve sol elinin arkasında bir doğum lekesi var. Bir süre önce, beş altı sene önce olabilir, kendisi Salzburg korosunun bir üyesiydi ve Schubert’in La Bemol Ayin müziğini gururla söylerdi. Doğduğu senenin son iki rakamı A. Şimdi A ’nın karesini alın, otuz yedi ile toplayın ve ortaya çıkan rakamı kuzey koordinatlarınıza ekleyin.

A ’nın toplamını alın, on ile çarpın, sonra A ’yı bu rakamla çarpın. Bundan iki yüz yirmi dokuz çıkarın, sonra ortaya çıkan rakamı doğu koordinatlarınızdan

çıkarın. İkinci Aşamaya hoş geldiniz. Orada görüşürüz.

Uzunca bir süre, etrafta bir tek cıvıldayan kuşun sesi duyuldu. Beatrice bu mesajı ikinci, sonra da üçüncü kere okudu. Christoph denen bir adam mı? Schubert'in La Bemol Ayin müziği mi?

Hayır, şimdi düşünme. Sadece ilk izlenimlerine bak. Bir kadının el yazısı. Kendi yazısına benziyordu; bundan biraz daha düzgün ve daha az süslü yazardı ama yine de kıyaslanabilir bir havası vardı. Florin'e döndü.

"Bundan bir şey anladın mı?"

"Biraz bile anlamadım." Florin gözlerini nottan bir an için bile ayırmadan başını salladı. "Kutu, cesetteki koordinatların işaret ettiği noktadaydı." Gün ışığı mantık yürütmesini engelleyebilirmiş gibi gözlerini kıstı. "Bir ipucu bulduk, bununla yeni koordinatlar elde edebiliriz. Ayrıca kesik bir el bulduk. Ama niye? Bunun ne anlamı var? Neden bu kişi kurbanlarını gizlemek yerine, büyük bir cesaretle bunlan burnumuzun dibine itiyor?" "Çünkü aptal olduğumuzu düşünüyor. Ne de olsa, adam öyle yazmış. Ya da kadın."

"Ama neden? *Yakalanmak* mı istiyor? Yoksa kendisini kimsenin onu yakalayamayacağını düşünecek kadar üstün mü görüyor?"

Beatrice objektifin kapağını dikkatle taktı. "Kim bilir? Belki de bizi yanlış yönlendirmek istiyordur."

"Kesik uzuvlarla mı?"

Beatrice kesik ele baktı. Birisinin sol eliydi. Yüzük parmağında yaklaşık olarak üç milimetre genişliğinde bir iz vardı.

"Kesik beden parçalarını kullanarak ipuçlarının peşine kesinlikle düşmemizi sağlayacak," dedi yavaşça.

Drasche bir saat içinde oraya vardığında, suratında bir başkası bir kanıt bulduğunda hep olduğu gibi o ekşimsi ifade vardı.

"Dikkatli davrandık," dedi Beatrice. "Nora Papenberg'le ilgili bir gelişme var mı?"

“Tecavüz belirtisine ya da tırnaklarının altında herhangi bir yabancı doku izine rastlanmadı. Uçuruma giderken suç mahalline yakın bir yerde tekerlek izleri gördük ama sonuçlar henüz gelmedi. Ne yazık ki katile ait olabilecek ayak izleri de bulamadık. Sizi haberdar ederiz. Kutuyu tam olarak nerede buldunuz?” Beatrice ona kayalıktaki boşluğu gösterdi. “Bulduğumuzda fotoğraf çektik.”

“Eh, hiçbir şey yapmamaktan iyidir sanırım,” diye homurdandı Drasche eldivenlerini takarken. “En azından, katil kesik parçayı vakumlayarak bana bir iyilik yapmış. Kanıt korunmuş. .. Bunlar öyle sık sık karşımıza çıkmaz.”

Ofise geri döndüklerinde, Beatrice kamerayı bilgisayarına bağladı. Birkaç saniye sonra fotoğraflar birbiri ardına ekranda belirdi. Hava geçirmez kutu içindeki kesik el. Beatrice fotoğrafları gözden geçirirken, Florin, Stefan Gerlach’ı aradı.

“Hoffmann’m bile, şu anda rapor yazacak vaktinin olmadığını anlaması gerek,” dedi sandalyesini Beatrice’in tarafına iterek.

“Kutu tanınmış bir marka ve seri üretim.” Beatrice kalemiyle, açtığı web sitesini gösterdi. “Şuradaki, bulduğumuz kutuyla aynı model olmalı. Mavi kenarlı kapak, görüyor musun? Uzun kenarlarında çifte kilit var. Tanıtımında yüzde yüz hava geçirmez diyor.”

“Sıvılar rahatlıkla taşınabilir ve balık veya peynir gibi keskin kokulu yiyecekler hoş olmayan kokular meydana gelmeden muhafaza edilebilir.”

“Kesik beden parçalan için mükemmel o halde. Ama katilimiz bir adım daha ileri gitmiş ve işini sağlama almak için eli vakumlayıp paketlemiş.”

Beatrice kutunun kapağının açık olan fotoğraflanna baktı. “Bunu kimsenin kazara bulmasını istememiş,” dedi dalgın dalgın. “Bir köpeğin bile. Polisin pek de zeki olmadığına inanmasından şunu anlıyoruz ki bunu bulmamızın biraz zaman alacağını düşünmüş.”

Tam o sırada kapı çalındı. Stefan kafasını içeri uzattı. “Bana sıkıcı bir iş verecekmişsiniz diye duydum. Hadi, hazırım!” “Muhteşemsin.” Beatrice dosyaları şöyle bir düzeltip daha genç meslektaşına uzattı ama Stefan dikkatini tamamıyla ekrandaki fotoğraflara vermişti.

“Off, iğrenç bir şey. Bu nedir?”

“Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz.”

“Bir el mi? Buzluktan çıkarılmış gibi mi buldunuz bunu? Tuhafmış.”

Tuhaf sözcüğü duruma gayet uygundu. “Hayır. Plastik bir kutunun içinde bulduk. Fotoğrafta sağda duruyor, gördün mü?” Beatrice onu şakacıktan dirseğiyle dürttü. “Şimdi toz ol, canım. Bu senin sorunun değil. Buna şükret.”

Ama Stefan gözlerini ekrandan ayıramıyordu. “Çok ama çok tuhaf. Size de bir şey hatırlatmıyor mu?”

“Hayır. Hatırlatmalı mı?”

Stefan eğildi ve parmağıyla kutuyu buldukları deliği gösterdi. “Burada mı buldunuz?”

“Evet.”

Derin bir nefes çekti. “O halde bu, hayatımda gördüğüm en sapıkça değiş tokuş.”

“En sapıkça ne?”

“Bir değiş tokuş. Bir kutudan bir şey alır, içine başka bir şey koyarsın. Oyun böyle oynanır.”

Beatrice, Florin’in şaşkın surat ifadesinden onun da Stefan’m dediklerinden hiçbir şey anlamadığını fark etti.

“Ha, pardon. Sanırım hiç define avı oynamadınız.”

“Nedir o?”

Stefan bakışlarım Beatrice’ten Florin’e çevirdi ve yanlarına bir sandalye çekti. “Bir çeşit sakla bul oyunu. Birisi bir şey saklar, diğerleri de bulmaya çalışır. Saklanan şeye define denir. Bu fotoğraftaki plastik kutu da tipik bir zula. Müsaade eder misiniz?”

Beatrice fareyi ona bıraktı ve Stefan sandalyesini onunla Florin’in arasına çekebilsin diye kenara kaydı.

“Ne demiştin buna? Zula mı?”

“Aynen öyle. İnsanlar bunların içine her türlü şeyi koyar.” “Bir define avı,” dedi Beatrice. “Umut vadediyor. İnsanlar bu oyun için GPS de kullanıyorlar mı?”

“Tamam, o halde neden söz ettiğimi biliyorsunuz,” dedi Stefan.

“Hayır, hiçbir şey bilmiyoruz. Sadece iyi bir tahmin yürüttüm. Devam et.”

“Tamam. İlk olarak Defineavi.com sitesine kaydoluyorsunuz. Dünyadaki tüm zulalar orada kayıtlıdır.”

“Hiç bilmiyordum,” dedi Florin. “Bu oyunu çok insan oynuyor, öyle mi?”

“Kesinlikle,” dedi Stefan heyecanla. “Özellikle ABD’de milyonlarca insan oynuyor ama burada, Avusturya’da da giderek daha çok tutuluyor. Dediğim gibi, önce bir takma isimle kaydoluyorsunuz... Benimki ‘Sivil Kurabiye’mesela.” Beatrice sırıtmadan edemedi. “Çok hoş. Ne yazık ki bu lakabından bir daha kurtulamayabilirsin.”

Ama Stefan oralı olmadı. “Sonra, gitmek istediğiniz bölgede bir zula seçiyorsunuz, koordinatları özel olarak tasarlanmış bir GPS cihazına giriyorsunuz ve yola çıkıyorsunuz. Genellikle gittiğiniz yerde teneke ya da bunun gibi su geçirmez bir kutu oluyor. İçinde de giriş yapabileceğiniz bir kayıt defteri bulunuyor. Bazı daha büyük çaplı zulalarda, içindekinin yerine başka bir şey koyduğunuz takdirde yanınıza alabileceğiniz eşyalar olabiliyor. İşte, buna baylar ve bayanlar, bir ‘değiş tokuş’ deniyor.”

Koordinatlar ve hava geçirmeyen kumlar. Her şey uyuyordu. Beatrice ilk mesajın fotoğrafına tıkladı ve yazanları okuyabilsinler diye büyüttü. “Bu tür mesajlar da normal midir?” “Evet. Bu bir zula notu.” Stefan kendisiyle gurur duyduğunu belli eden bir ifadeyle heyecanla önce ona, sonra Florin’e baktı. “Neredeyse her zulada bu tür bir açıklama bulabilirsiniz. Henüz define avından haberdar olmayan ve bir zulaya kazara ulaşmış kişiler için yazılır. Bakm, Zula Sahibi bunu mesajda söylemiş.”

“Dur... Anlayacağımız dilde anlat. Zulanm sahibi bunu gizleyen kişi mi?”

“Aynen öyle.” Stefan özür diler gibi Beatrice’e baktı. “Kısaltmalar ve uzman terminolojisi, define avlarında sıklıkla kullanılan şeylerdir.” Fare imleci zula notunun üstünde kaldı. “Dolayısıyla bunu yazan kişi parmak izleriyle ilgili bunu söylüyorsa... *En azından hiçbir parmak izi bulamayacaksınız*... Kesik

eldekilerden söz ediyor, değil mi?” diye tahmin yürüttü.

“Öyle sanırım.” Beatrice derhal not defterine uzandı ve Stefan’m açıklamalarını yazmaya koyuldu. “Bu kişinin alışılması gereken farklı bir mizah anlayışı var.”

“Hem de nasıl.” Stefan bir kalemle ZİT olarak imzalanmış olan kısımdaki dört harfi gösterdi.

“Bunun anlamı ne? Bir ismin baş harfleri mi?” diye sordu Florin. “Zenith Isaac Taylor mı? Yok, bir dakika. Bu da bir başka bilmece olmalı.”

“Bu sefer değil, sadece sıradan bir kısaltma. Size teşekkür ediyor. ‘ZİT’, zula için teşekkürler demek. Haklısın, bu adamın mizah anlayışı gerçekten de tuhaf.”

“Ya da kadının,” dedi Beatrice. Bir diğer fotoğrafı açtı: Bir kadının el yazısıyla yazılmış gibi duran ve onları bir diğer ava yollayan nottu. “Bunun bir anlamı var mı? İkinci aşama... Bu ne demek? İkinci seviye mi?”

“Define avının bir sonraki aşaması.” Stefan fareye uzanıp fotoğrafı büyüttü. “Bu durumda birden fazla zula var sanırım. Yani birkaç aşamalı bir av olacak. Birinci Aşama’yı buluyorsunuz, size İkinci Aşama’nın ipuçlarını veriyor, o da Üçüncü Aşama ’mn ipuçlarını verecek ve nihai noktaya varana dek bu böyle devam edecek. Normalde zulayı en sonda bulursunuz.” “Bu vakada ‘normal’ olan her şeye veda edebiliriz,” dedi Florin. “Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?”

“Mesele sadece birden fazla zula olması değil,” dedi Stefan biraz düşündükten sonra. “Bunun için bir şeyi saymanız gerekirdi. Adımlar, ağaçlar, mezar taşları gibi şeyleri sayıp bir sonraki koordinatlara varırdınız. Ama burada bir de bilmece çözmeniz gerekiyor. Bu da bunu gizemli bir zula yapıyor.” Beatrice not aldı: Gizemli zula. “Teşekkürler, Stefan. Bize çok yardımcı oldun. ZİT. Zahmetlerin için teşekkürler.”

Ama Stefan gitmek istemiyormuş gibiydi. “Bana olayla ileti i biraz daha bilgi verebilir misiniz? Kutuyu nastl buldunuz? I >urıjn, bir dakika. Dün bulunan kadınla ilgili, değil mi? Otlaktaki ceset.” Heyecanla Beatrice’le Florin’e baktı. “Bu araşit rinada fazladan bir yardımcı iyi olmaz mıydı?”

“Hoffmann’la konuşurum. Bize yardımcı vermeyi kabul ederse kesinlikle ilk tercihimiz olacaksın.”

Stefan bundan tatmin olmuş gibiydi. Dosyaları kolunun altına sıkıştırıp ofisine geri döndü.

Beatrice sarı renkli bir fosforlu kalemin kapağını açtı ve notlarını düzenlemeye koyuldu.

“Saçmalarsam beni uyar ama şu define avı olayını bilen birisini aramaya başlasak iyi olmaz mı? Adamımızın ya da kadınımızın bu konuyu bildiği belli. Yoksa ilk olarak İkinci Aşama’nm koordinatlarını mı çözsek? Stefan haklıysa, Sekizinci, Otuz Üçüncü veya Doksan İkinci Aşama’dan sonra, ipuçları bizi aradığımız şeye götürecek.”

“Katile mi yani?” Florin kulağının arkasını kaşıdı. “Sence bu kişi heyecanla ve istekle bilmeceyi çözdüğümüz için kendisini bize ödül olarak sunacak mı?”

Beatrice tekrar kesik el fotoğrafına baktı. “Muhtemelen sadece olumlu düşünüyorum,” dedi. “Ama şu ana dek sergilediği davranışlardan, bu kulağa pek de imkansızmış gibi gelmiyor.”

Ertesi sabah, buldukları kanıtların adli tıp raporu Nora Papenberg’in otopsi raporundan bile önce geldi.

“Ampütasyonun bir hastanede yapıldığına dair umutlarımızı bir kenara bırakalım,” dedi Florin ciddi bir ifadeyle rapora göz atarken. “El, bir odun testeresiyle kesilmiş; neyse ki kurban öldükten sonra. Bunun hemen ardından da katil, eli ufaltmak için vakumlayıp sarmış olmalı. Yarada odun parçaları bulunmuş.” Florin raporu masaya koydu ve gözlerini ovuşturdu. “Çok berbat bir olay, değil mi? Özellikle de eli kesik bir cesedin bir yerde bulunmaması.”

Henüz. Ama yakında bulunacaktı ve o zaman bir değil, iki cinayet olayıyla uğraşmak zorunda kalacaklardı. Tabii katil doğal yollardan ölen birisinin elini kesmediyse.

Katil. *Zula Sahibi.*

“O halde bir sonraki aşama için araştırma yapmaya başlayalım,” dedi Beatrice.

El yazısı notun iki kopyası tam yazıcıdan çıkıyordu ki Hoffmann her zamanki gibi kapıyı çalmadan hışımla içeri daldı.

“Kaspary, ne kadar da alışılmadık bir manzara. Mesai saatlerinde masandasın!”

“Günaydın. Ben de sizi özledim, efendim.”

“Raporlar nerede? Bu işi bana sormadan genç Gerlach’a verdiğini duydum.”

“Evet, verdim. Ne yazık ki izin almak istediğimde sizi bu-° lamadım. Stefan da nazikçe benim için raporları bilgisayarda yazabileceğini söyledi.”

Hoffmann’m ağzının en iyi zamanlarda bile aşağı sarkık olan kenarları daha da sarktı. “Eh, sen zaten her zaman istemediğin işleri başkalanna vermekte iyisindir, değil mi Kaspary?” Beatrice bunu cevaplamamaya karar verdi. Onun yerine ayağa kalktı ve yazıcıdan çıkan sayfaları aldı. Fotoğraf kalitesi iyi değildi, ama şimdilik bunlarla idare edeceklerdi.

“Basın cinayet konusunda tahmin edebileceğiniz gibi ensemde. O yüzden, umarım yakında bir sonuç elde edersiniz. Sana güveniyorum, Florian!” Ellerini seyrelmiş kirli san saçlarının arasında gezdirip odadan çıktı.

“Görürsün, yakında birbirinize ilk isminizle hitap edeceksiniz,” dedi Beatrice muzip bir gülümsemeyle. “Sana karşı bir zaafı var gibi.”

“Bana Florian dediğine inanamıyorum.”

“Eh, patron bu tür önemsiz ayrıntılar için fazlasıyla meşgul. Bir tek fazladan bir ‘a’ harfi ekledi. Bir kız gibi mızmızlanma, Wenninger!”

Bir kız gibi mızmızlarıma, Hoffmann’m en sevdiği laflardan biriydi. Beatrice gizliden gizliye patronunun ona karşı sergilediği tavrın esasen bu lafa dayandığım düşünüyordu: Kadındı ve daha da kötüsü aklından geçenleri çekinmeden söyleyen bir kadındı.

Çıktılardan birini Florin’e uzattı. Kendi kopyasında, *Christoph, doğum lekesi, Salzburg korosu ve La Bemol Ayin müziği* sözcüklerini sarıyla işaretlemişti.

“Elimizdekiler bunlar, değil mi?”

“Evet, en azından elimizde bir şey var. Gerçi hemen hemen bütün korolar Schubert’in La Bemol Ayin müziğini söyler.” Faresinin birkaç kliğinden sonra Florin YouTube’u açtı. Bilgisayarının minik hoparlörlerinden opera ezgileri

yayıldı.

“Yüce Tanrım. Evet, bu kesinlikle bir hit,” diye iç çekti Beatrice.

Yarım saat sonra Florin sandalyesinde geriye yaslanıp iç çekti. “Duruma bakılacak olursa Salzburg’da yaşayan neredeyse herkes bir koroda söylüyor,” dedi. “Kiliseden daha fazla koro var. En azından on beş Christoph bulacağımıza eminim. Bunların her birinin sol elinin arkasını ve doğum senesini kontrol etmemiz gerekecek.” Masasındaki lambanın yanındaki şeffaf ilaç ambalajından bir hap çıkardı ve portakal suyuyla birlikte yuttu. “Bu tür şeyler, bir polis memuru olmayı keyifli kılıyor.”

“Başın mı ağrıyor?”

“Biraz. Hoffmann’m sesinden olmalı... Frekansıyla baş edemiyorum.”

“Ya o ya da yine masana eğilmiş kambur duruyorsun.” Be-atrice ayağa kalkıp yanma gitti ve boyun kaslarına masaj yapmaya koyuldu. Florin’in ilk birkaç saniye gerilmesine şaşırdı ama sonra rahatladığını hissetti.

“Koro şefleriyle teker teker konuşmamız gerekecek,” diye mırıldandı. “Telefonda.”

“Zula Sahibi, Christoph denen bu adamın beş sene gibi bir süreden önce koroda olduğunu söylüyor. Yani artık bir koroda olmayabilir. Biraz sola gitsene, lütfen... Evet, tam orası, harika. Teşekkürler,” diye iç çekti Florin.

Beatrice gülümseyerek başparmaklarının ucunu Florin’in boynundaki ve omuzlarındaki düğümlere bastırdı. “Tamam, o halde onlara eskiden korolarda olan Christoph’ları da soracağız. Bir de beş sene önce repertuarlarında olan bir Schubert Ayin müziğini de.”

İşleri hiç bitmeyecek gibiydi. İki saat telefonda görüşme yaptıktan sonra Beatrice listesinin ancak yarısını tamamlamıştı ve çoktan altı Christoph bulmuştu. Bunlardan dördü aktif koro üyesiydi, ikisi artık değildi. Florin de beş kişi bulmuştu; bunlara koro şefinin adamın isminin Christian olabileceğini düşündüğü birisi de dahildi. Telefon çaldığında tam son telefon görüşmesinin notlarını yazıyordu.

“Evet? Ha, merhaba. Bir haber var mı?”

Beatrice onun kaşlarını kaldırdığını gördü. Florin dinlerken, dudaklarını oynatarak ona “patolog” dedi.

“Evet, ayrıntıları bilmek isterim tabii. Bana dövmelerle ilgili bir şey söyleyebilir misiniz?” Başını sallayıp bir şey yazdı, sonra derin bir nefes çekti. “Tamam. Diğer şey neydi?” Yine bir şeyler yazdı ama birden durup şaşkınlıkla başını kaldırdı.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Beatrice ama Florin başını sallamakla yetindi.

“Bir hata olmuş olamaz, değil mi? Hayır mı? Peki. Evet. Teşekkürler, ne olduğunu anlamaya çalışırım. Raporlar hazır olur olmaz bize yollayın. Evet, size de iyi günler.” Telefonu kapattı.

“Ne oldu?” dedi Beatrice ısrarla. “Otopsi sonuçlarında ne çıkmış?”

Florin dalgın dalgın notlarına baktı. “Dövmelerin yeni yapıldığı konusunda haklı çıktık,” dedi ağır ağır. “Kadın hâlâ hayattayken yapılmış. Ölmeden sekiz dokuz saat önce.” Beatrice istemeden ayak parmaklarını sıktı. “Kahretsin.” “Evet. Bu, bulgulardan biri. Diğeri, giysilerinde bulunan kanın ona ait olmadığı.” Florin söyledikleri daha mantıklı hale gelebilirmiş gibi notlarını düzeltti. “Ama...” dedi tereddütle. “Kesik eldeki örneklerle uyuşuyor.”

“Ne?”

Florin neredeyse özür diler gibi başını salladı. “Kadının ceketinde, bluzunda, pantolonunda kan bulundu; az miktarda ellerinde de bulunmuş.”

Beatrice’in son birkaç saattir Nora Papenberg’le ilgili olarak zihninde canlanan izlenim birden silinmeye başladı. Onun yalnız, korkmuş bir halde, karanlık bir yerde ellerinin bağlı olduğunu hayal etmişti... Ama belki de öyle olmamıştı. Üstünde bir başka kişinin, ölü bir adamın kanı bulunmuştu. “Bedeninde sıyrıklar, tırnaklarının altında deri hücreleri bulunmuş mu?” Florin başını salladı. “O tür bir bulgu yok. Orasmda burasında sıyrıklar varmış tabii ama bunlar muhtemelen uçurumdan düşerken oluşmuş.” Florin elleriyle suratmı ovuşturdu. “Bir tür boğuşma yaşandığını düşünüyorsun, değil mi? Adam Nora Papenberg’e saldırıyor, kadm kendini korumaya çalışıyor, bu arada onu yaralıyor... Peki, sonra? Adamı öldürüp testereyle parçalara mı ayırıyor? Sonra elini plastik bir kutuya mı koyuyor? Ondan sonra da intihar mı ediyor? Bana hiç gerçekçi gelmedi.”

Ama kesik elle birlikte buldukları mesaj bir kadm tarafından yazılmıştı, Beatrice buna emindi. “O zaman, Nora *Papenberg ’in* kocasından yine de el yazısı örnekleri isteyelim,” diye mırıldandı kendi kopyasma bakarak. El yazısında oldukça yuvarlak karakterler kullanılmıştı. Hatta tipik bir kadın el yazısıydı. Hiçbir erkek öyle yazmazdı. Mesajın bazı yerlerinde, bunu yazan kişinin elinin titrediği bile belli oluyordu.

Beatrice harfleri parmağıyla izledi: *Beş, hatta altı sene önce olabilir.*

Neden ipuçları bu denli belirsizdi? Zula Sahibi onlar bir sonraki koordinatları bulana dek vakit geçmesini mi istiyordu?

Zula Sahibi, bir erkekti. Ya da bir kadındı. Belki de çoktan ölmüş ve geride dikkat çekici bir kanıt bırakmış olan bir kadındı.

Beatrice fotoğrafın üstüne eğildi ve ellerini alnına dayadı. Artık birtakım senaryolar geliştirme vakti gelmişti.

Kesik elini buldukları adamın gerçekten de Norâ'Papenberg tarafından öldürüldüğünü varsayacak olurlarsa... Kadının adamın elini kestiğini, notu yazdığını ve zulayı gizlediğini düşünürlerse... Kurban önce ona dövme mi yapmıştı? Öyleyse, kadının kanının izleri kesik elde bulunabilirdi. Beatrice bunu not aldı.

Yeni senaryo.

Diyelim ki ölü adam kadına dövme yapan kişi değildi... Dövmeleri Nora kendi başına yapmış olabilir miydi? Beatrice’in mantığı buna bas bas itiraz ediyordu. Neden birisi ayak tabanları gibi hassas bir bölgeye dövme yapmak isterdi?

Kişinin kendine ceza vermek istemiş olması olasılıklardan biriydi... Belki o adamı öldürdüğü ve elini kestiği için bir çeşit günahtan arınma yöntemiydi. Ama... *Papenberg’in* ,bu durumda ellerini arkasında bağlamış ve uçurumdan atlamış olması gerekiyordu. Kesinlikle saçmaydı.

“Florin, teorik olarak insanın kendi ellerini kabloyla bağlaması mümkün mü?”

Florin başını notlarından kaldırdı. “Tabii. Sadece önden bağlamak için dişlerini kullanman gerekir. Ama arkadan bağlamak. .. Sanırım, bu epey zor olur. Hatta imkansız. Yani bağladığın ellerini arkana geçirebilecek kadar esneksen olabilir...

Ya da kablonun iki ucunu birbirine tutturacak bir kıskacın varsa, ellerin kablonun içindeyken kabloyu sıkılaştırabilirsin.” Kaşlarını çattı. “Ama o zaman da sıkıştırılmış ucu dışarı çekemezsin.” Notlarım bir kenara itti. “Nora *Papenberg’in* kendi ölümü dahil olmak üzere her şeyi planladığını mı düşünüyorsun?”

“Sadece bu ihtimali deyebileceğimizden emin olmak istiyorum. Duruma bakılacak olursa, Nora bazı açılardan fail gibi görünüyor: Giysilerinde bir cinayet kurbanının kanı var ve muhtemelen zula kutusundaki nottaki el yazısında da aynı durum söz konusu olacak.”

“Bunu da hâlâ kontrol etmemiz gerekiyor.” Florin kalemini parmaklarının arasında dalgın dalgın çevirdi. “Şu ana dek *Papenberg’in* kayıtları tertemiz gibi. Bir park cezası bile almamış. Adamı gerçekten de öldiirdüyse, bunu düşünmeden yapmıştır. Ya da nefsi müdafaa olarak.”

“Elimizdeki bulgulara bakalım. Eli kesilmiş kimliği belirsiz adam Nora’dan önce ölmüş, değil mi? Tamam. Mantıken üçüncü bir kişinin bu olaya dahil olması gerekiyor.” Parmağının ucuyla kalemini çiğnediği için dudaklarına bulaşan parçalan ayıkladı. “Ne de olsa, iş yemeği sırasında Nora’yı birisi aradı. Bir aşığı olabilir mi? Neyse, başının ağndığını söyleyerek, telaşla adamla buluşmaya gider. Ama onlar birlikteyken adamın kansı koordinatlan Nora’nm ayak tabanlarına dövme yaptmp kocasını öldürür, onu parçalara ayırır ve ellerinden birini ormana saklar. Sonra, Nora’yı öldürmek için uçurumdan aşağı iter.”

Beatrice daha lafını tamamlayamadan başını sallamaya koyuldu. “Hayır, kadınlar böyle davranmaz. Bir uzvu kesik bir kurban, erkek bir katile işaret eder.”

“İstisnalar var.”

“Doğru. Bu olasılığı elemememiz gerekir ama yine de...” Beatrice not defterini aldı. “Reklam ajansı. O gece orada olan herkesi sorguya çekmemiz gerek. Patoloji bölümünü de bize kesik elle ilgili raporu mümkün olan en kısa sürede vermeleri için sıkıştırmamız gerek. Sonra, Zula Sahibi’nin ipuçlarını izleriz.” Florin’e baktı ve bir onay bekledi ama Florin bakışlarını uzaklara dikmişti.

“Şu beş gün,” dedi Florin. “Kadının ortadan kayboluşuyla ölümü arasında uzun bir süre var. O beş günde neler olduğunu öğrenebilseydik... ”

Beatrice gözlerini ondan ayırmadan mesajın büyütülmüş fotoğrafının çıktısını

masalarına koydu. “Haklısın,” dedi. “Bir kişi yeteri kadar zorlanırsa beş günde değişebilir. Onun hakkında öğrendiğimiz her şeyin yanı sıra bunu da göz önünde bulundurmamız gerekiyor.”

Bu fikir sonraki birkaç saat boyunca akimdan çıkmadı. *Beş gün.* Koro üyesi Christoph’lar listesini tamamladı ve eski koro şeflerinin iletişim bilgilerini buldu ama o beş gün dur durak bilmeden aklında dönüp durdu.

“İyi günler, ben Salzburg Polis Teşkilatı’ndan Beatrice Kaspary. Gustav Richter’le mi görüşüyorum?”

“Şey, evet... Acaba...”

“Endişelenmeyin, bir sorun yok. Sadece sizden bilgi rica edecektim. Yanlış bilgilendirilmediysem, Arcadia oda korosunun şefisiniz, öyle değil mi?”

Adam rahatlamış gibi iç çekti. “Evet.”

“İki tuhaf sorum olacak. Clıristoph isimli bir koro üyeniz var mı? Eski bir üye de olabilir. Söz konusu zaman son beş altı sene.”

“Bunu neden bilmek istiyorsunuz?”

“Şu anda devam eden bir araştırmayla ilgili. Ne yazık ki bundan daha ayrıntılı bilgi veremiyorum.”

“Anladım. Evet, Christoph isimli bir üyemiz var. Aslında, iki tane var: Christoph Harrer ve Christoph Leonhart. İkisi de hâlâ bizimle söylüyor.” Adam duraksadı. “Başları dertte mi?”

“Hayır, kesinlikle değil. Koronuz Schubert’in La Bemol Ayin müziğini yaklaşık olarak altı sene önce söylemiş miydi?” Bu sefer, yanıt daha hızlı geldi. “Evet, yaklaşık olarak o tarihlerde söylemiştik. Bir saniye, biraz düşüneyim... Evet. Hemen hemen altı sene önce olmalı.”

Beatrice iki ismin üstünü sarıyla işaretledi.

“Çok yardımcı oldunuz, teşekkür ederim.” Parmağını not defterinin üstünde gezdirirken, dilinin ucuna son bir soru geldi. Derin bir nefes çekti.

“Bu kadar mıydı, komiser?”

“Evet. Hayır, pardon, bir saniye... Bir şey daha var. Kulağınıza biraz garip gelebilir ama yine de soracağım. Bu iki adamdan birinin elinde bir doğum lekesi var mıydı? Büyükçe ve belirgin bir şey.”

“Ne? Neden sordunuz?”

Beatrice içinden ofladı; gayet anlaşılır bir tepkiydi. “Bu olayda önemli bir ayrıntı olabilir.”

“Bir doğum lekesi mi?” Adam sanki Beatrice onunla dalga geçiyormuş gibi asabi bir ses tonuyla sormuştu bunu. “Bunun sizi neden ilgilendirdiğini bilmiyorum ama o konuda yardımcı olamayacağım maalesef. Genellikle solistlerimin sesleriyle ilgilenirim.”

Üç telefon sonra, bir Christoph daha ortaya çıktı. Ondan sonra listede kalan korolar çok ufak olanlar ve şeflerine ulaşamadığı korolardı. “Bizzat konuşmamız gereken on dört kişi bulduk bile,” dedi Beatrice kalemini bıkkınlıkla masaya fırlatarak. “Şansımız böyle giderse, aradığımız kişi ulaştığımız son kişi olacak. Şu ana dek görüştüğüm koro şeflerinden hiçbiri bir doğum lekesiyle ilgili bir şey bilmiyordu.”

“Bende de aynı.” Florin elini uzatıp Beatrice’in notlarını aldı. “Her şeyi rapor haline getirip, Stefan’dan adresleri bulmasını isteyeceğim.”

“Tamam. Şu anda gerçekten de bir şeyler atıştırmam gerek. Sana da bir şey getireyim mi?”

Florin bir şey demeden başını salladı, çoktan bilgisayara isimleri girmeye başlamıştı bile. Ağzını büküşü Beatrice’in hissettiklerini yansıtıyordu. Hiç mola vermeden çalışacakları bir başka hafta sonu olacaktı.

Beatrice biftekli bir sandviç yedikten sonra ofise dönerken Stefan’a rastladı. Stefan heyecanla bir kağıdı ona sallıyordu.

“Sana birkaç adres buldum. Bir de korolardan dördünün prova saatlerini öğrendim. İlgini çeker mi?”

“Kesinlikle. Teşekkürler!” Beatrice hızla bilgileri gözden geçirdi. Korolardan

biri bu gece saat yedide Mozarteum'da prova yapacaktı. Önce çocukları okuldan alır, akşam yemeği yaparsa ve Katrm'dan onlara bir saatliğine bakmasını isterse oraya yetişebilirdi. Komşusunun kızının kumbarası o sırada dolup taşıyor olmalıydı.

"Mükemmel," diye başım salladı Florin, Beatrice ona planını anlatırken. "Seni yediye çeyrek kala alırım."

Saat yediye kadar, ders kitaplarını kaplayan, bulaşık makinesini dolduran, *carbonara* pişirip kısa bir duş alan Beatrice, en sonunda Florin'in yan koltuğuna geçmiş, sarımsak kokmadığını umuyordu.

"Christoph Gorbach ve Christoph Meyer. Her ikisi de mavi gözlü ve doğum lekeleri var. Uzun süreceğini sanmam." "Evet," dedi Florin keyifsizce.

Beatrice onu şakacıktan dürtmemek için kendisini zor tuttu. Ne de olsa Florin o sırada gözlerini yoldan ayırmıyordu. "Bu hafta sonu yüzünden sinirin bozuldu, değil mi? Anneke'ye üstünde çalıştığımız yeni vakayı anlattın mı?"

Florin omuzlarını silkti. "İptal edip etmemeyi düşünüyorum. Yani ben çalışacaksam, burada olmasının bir anlamı yok." Paris-Lodron-Strasse'ye saptı.

"Neden şimdiden iptal ediyorsun? Stefan'ı da ekibe dahil edelim. Olay epey ilgisini çekti; hem çoktan üstünde çalışmaya başladı." Florin'e baktı. "O ve ben doğru Christoph'u bulmaya çalışırız, sonra..."

Florin aniden frene bastı ve yolun kenarındaki boş yere yanaştı. "Tüm bu bilmece saçmalığının sadece bir aldatmaca olabileceği ihtimalini düşündün mü?" diye sordu gözlerini dikiz aynasından ayırmadan. "Tüm bunların bizi anlamsız bir doğum lekesi avına yollamak isteyen bir katilin sapıkça zihin oyunları olabileceği hiç aklına geldi mi?"

Beatrice o gece duştayken bunu düşünmüştü tabii. Sözde ipuçlarına kanıp katile izlerini silecek kadar vakit verdikleri ihtimalini göz ardı edemezlerdi. "Göreceğiz. Zula Sahibi'nin tanımına uyan birisi yoksa boşa vakit harcamışız demektir." "Evet, ama bu zamanı ona kazandırmış olacağız," dedi Florin.

Beatrice'in gözlerinin önünden yine o plastik kutu geçti. Çıkmaz sokağa girmişlerdi.

“Oyunu oynamaktan başka çaremiz yok, Florin. Bundan en az senin kadar hoşlanmıyorum.”

Arabayı park edip indiler. Yolun karşısına geçerlerken Florin koluna girdi ve Salzburg Mozarteum’daki çelikten ve camdan binaya doğru ilerlediler. “Beni en çok sinirlendiren şey, adamın tüm bunlardan keyif alıyor olması.”

“Pia mater, fous amorisF

Erkekler bir ağızdan söylüyordu. Teselli edilmez bir hüzne doğru ağır ağır iniyorlardı.

Beatrice prova odasının kapısının önünde durdu ve kapı kolunu çevirmek için elini uzattı. Ama bir türlü çeviremedi. Prova ettikleri onca parça arasında, illaki o olmalıydı.

“P/ö *mater, fans arıtoris Me sentire vim doloris”’*

Bu sefer yükselen ve umut dolu kadın sesleri duydular.

“Fac, ut tecum luge am.

Fac, ut ardeat cor meum İn amando Christum Deum, ut sıbi complaceam. ”

Beatrice bunu o günden beri duymamıştı ama her notası tanıdıktı, her ayrıntı hafızasına kazınmıştı. Tütsü ve çiçek kokusu ve hüzün ama en çok da aylarca dilinde hissettiği o acı ve metalik tat. Suçluluk, ağır ağır cezasını çektiğiniz bir histi.

“Çok güzel,” dedi yanında duran Florin. “Ama kime ait olduğunu bilmiyorum... Puccini mi?”

“Hayır. Joseph Rheinberger, Stabat Mater.” Beatrice içinde her ne pahasına olursa olsun sert kalmak zorunda olan bir şeyin yumuşamaya başladığını fark etti.

“Etkilendim. Nereden biliyorsun?”

“Genellikle cenazelerde çalar.” Sert bir hareketle kapı kolunu ittirdi. “Pekala, oyun vakti geldi. Sıra bizde.”

Florin ikisiyle de sırayla konuşabilmek için Christoph'lar-dan prova odasından çıkmalarını isterken, Beatrice de o tatsız anıyı zihninin gizli bölmelerine, genellikle durduğu yere itti ve işine odaklanmaya çalıştı.

Çok geçmeden, ilk denemelerinde başarısız olduklan ortaya çıktı. Christoph Gorbach iki seneden kısa bir süredir korodaydı. Ellerinin üstü çok kıllıydı ve ilk bakışta bir şey belli olmuyordu ama yakından baktıklarında doğum lekesi görmediler. Christoph Meyer'sa ilk önce Beatrice'e ellerini göstermekten çekindi ama derisindeki belirgin bir değişiklikten ziyade tırnaklarını yediği için çekinmişti.

"Eh, onu hemen bulmamız zaten pek olası değildi," dedi Florin hafif bir gülümsemeyle, prova odasından çıkıp arabaya geri yürürlerken. "Anneke'nin uçağı yarın saat iki buçukta Münih'e inecek ve onu karşılamayı umuyorum," dedi. Beatrice, Florin'in ona baktığını fark edince, tamam der gibi başını salladı.

"Sabah hep çalışalım, sonra sen gitmen gereken yere git. Stefan'la ben devam ederiz, hafta sonu çalışırız."

"Emin misin?"

"Evet. Çocuklar Achim'de olacak." *Bana bir kedi alabileceğini söyledi.* Başını yana çevirip pencereden dışarı baktı.

Neredeyse varmışlardı. Florin arabayı onun evinin önüne çekti, Beatrice ona bakıp başını salladı, kapıyı açtı ve indi.

"Bekle, neredeyse unutuyordum." Florin dönüp karanlıkta şekilsiz bir yumruyu andıran bir şeye uzandı. "Jakob'a bunların türünün tükendiğini söylemeyi unutma."

Gri kahverengi bir post. İri, sarı renkli plastik gözler. "Yeni bir Elvira," diye mırıldandı Beatrice. "Teşekkürler. Bana cidden büyük bir yardımı oldu, katledilen baykuşu unutmuştum."

"Rica ederim." Florin'in bakışları yorgundu ama suratında kocaman bir gülümseme belirmişti. "İyi uykular."

Dizüstü bilgisayarı öylesine yüksek sesle işliyordu ki, Beatrice daha yarım saat önce yatan çocukları uyandıracağından korktu. Jakob yeni Elvira'yı derhal

kapmış, inatla geri vermemişti. En sonunda geri verdi ama o kadar çok ağladı ki Mina ona, “Ağlak bebe,” dedi.

Hayır, dizüstü bilgisayarı hiç iyi çalışmıyordu. Beatrice ona hafifçe vurunca tok ses daha da arttı. Muhtemelen, bir şey havalandırma bölmesine girmişti ve o sırada soğutma sisteminde takırdıyordu. Bir kere daha vurunca, takırtı bir uğultuya dönüşüp biraz hafifledi. Güzel, bu işe yaramıştı.

Beatrice e-postalarını kontrol etti, acil yanıt gerektiren bir şey olup olmadığına baktı ve tarayıcısını açtı.

Adres çubuğuna www.defineavi.com yazdı. Site ekranda belirdi; renk logosu ve biraz daha sağda *ÎZLEYÎN! Define avı iki dakikaya başlayacak* yazan, ufak bir televizyon şeklinde bir simge belirdi. Linkte aşağı yukarı Stefan’ın önceki gün onlara açıkladıkları şeyleri gösteren bir animasyon açıldı. Renkli ve hareketli bir alanda turuncu renkli kutuları arayan ufak ve beyaz renkli çizgi film figürlerini gören Beatrice’in akima Zula Sahibi geldi. Onun da bu filmi bir noktada izlemiş olması gerekirdi. Acaba adam o zaman da zulalarmı o kadar tatsız şeylerle doldurmayı düşünmüş müydü?

“Adam. ” Neden katil zihnimde hep bir adam olarak canlanıyor? Parmaklarını touchpad’e hafifçe vurunca, fare imleci ekranda ani hareketlerle oynadı. Sağ tarafta, mahallenizdeki zulalan seçmekle ilgili bir seçenek vardı ama koordinatlar ancak siteye kaydolup hesabınıza girince beliriyordu.

Defineavi.com’da Temel Üyelik ücretsizdir, diyordu site neşeyle. Beatrice gri renkli düğmeye tıklayınca kayıt formuna yönlendirildi.

Bir kullanıcı ismi. Stefan’m “Sivil Kurabiye” lakabını hatırlayınca gülümsemeden edemedi.

s~

Düşüncelere dalmış bir halde parmaklarını klavyede gezdirdi. Dikkat çekmeyecek, masum bir isim olmalıydı. Sonra, pofuduk baykuş çarptı gözüne. Elvira. Mükemmel ama ne vazık ki o isim bir başkası tarafından alınmıştı. “Bunun bizi engellemesine izin veremeyiz, değil mi?” diye mırıldandı ve metin kutusuna *İkinci Elvira* yazdı.

Kayıt süreci yeteri kadar basitti; çok geçmeden, gizli yerlerin koordinatları önünde belirdi. Hatta her birine bir define avı (loogle haritasında bakmak bile mümkündü.

Haritalar koordinatlardan çok daha faydalıydı. Fazla tereddüt etmeden, Beatrice, Nora Papenberg'in cesedinin bulunduğu Abtenau yakınlarındaki Lammertal bölgesini aradı.

Hayır, orada hiçbir kayıtlı zula yoktu. Yakın civarlarda birkaç tane vardı ve bunlar yeşil veya turuncu kapaklı ufak, beyaz kutular olarak belirgin bir biçimde işaretlenmişti. Nehrin diğer kenarında, mavi renkli bir soru işareti - Stefan buna ne demişti? - "gizli bir zulayı" gösteriyordu. Ama zula yerlerinden hiçbiri, suç mahallinin beş yüz metre yakınında değildi. Beatrice gözlerini haritadan ayırmadan geriye yaslandı ve fareyi doğuya itti. Nerede olduğunu kaybetti ve kazara ölçeği o kadar genişletti ki Salzburg'un yarısını gördü. Program, aramanız beş yüz zulayı aştı, uyarısı verdi. "Tamam, sakin ol, bir dakika." Tekrar görüntüye zumladı. Kayalık uçurumun oralarda bir yerde olması gerekiyordu. Haritayı inceleyince, Beatrice onun ve Florin'in kesik elli kutuyu buldukları yerin çok yakınlarında sıradan bir zula olduğunu fark etti. Zulamn sahibinin profilini okudu, sonra başarılı define avcılarının yorumlarına göz attı. Kutu bir kayanın altındaki bir boşluğa gizlenmişti. Ama içindeki en berbat şey belli ki şaşı ve plastik bir domuzdu. Başını sallayarak, sandalyesinde geriye yaslandı. Ne bulmayı ummuştu? Katilin internette onlara ipuçları bırakacağını mı?

Bir ipucu bulabilme ihtimali olabilir diye kayalık uçurumdaki zulayla ilgili yorumlar bırakmış olan kullanıcıların profillerini gözden geçirdi. Birçoğunu vermiş oldukları ayrıntılardan bulmak kolay olacaktı; birkaçının kırlık alanda, ellerinde çamurlu plastik bir kutuyla gülümserken çekilmiş fotoğrafları bile vardı. Nora Papenberg'in kardan adam yaptığı fotoğraf oraya gayet iyi uyardı.

Beatrice gözleri yanmaya başlayana dek girişleri ve profil açıklamalarını okudu. Stefan, önceki gece çoktan forumlarda ipucu ve yakın bölgeden şüpheli olabilecek üyeleri taramıştı. Çabaları boşa gitmişti. Ama katil define avı toplumundansa, bir yorumda kendisini ele vermiş olması da tamamıyla imkansız değildi. En azından, bu ihtimali es geçemezlerdi.

Beatrice haritayı ekranda tekrar değiştirdi ve bulabildiği en yakındaki ikinci mavi renkli soru işaretine tıkladı. Bunda çözümünün doğru koordinatları vermesi gereken bir Sudoku vardı. Standart bilmece böyle miydi? Ama bir başka mavi

renkli soru işareti, belirli bir sitemi olmayan bir sürü rakam gösteriyordu. Ne olduğu kesinlikle belli değildi. Beatrice es-nememeye çalıştı. “Çok karmaşık, değil mi Elvira?” Pofuduk baykuşun sarı renkli plastik gözleri boşluğa bakıyordu.

Beatrice araştırmaya devam etti, sadece define avlarına adanmış çevrim içi bir sözlük buldu. Linklerden ilki onu bir kısaltmalar listesine götürdü. Zula Sahibi’nin gayet alaycı bir biçimde mesajını imzalamak için kullandığı “ZÎT” kısaltması da listedeydi. Harika. Beatrice biraz daha bir şeyler okuyup uyumaya karar verdi. O iş gününü nihayet bitirebileceği için bir kadeh şarap aldı ve not defterini kenara itti. Artık o gün daha fazla ipucu ortaya çıkmayacak, kayıtsız halinin derinliklerinde silinip gitme riski taşıyan ilham kıvılcımları oluşmayacaktı.

Kadehinden bir yudum aldı. “KTKG” kısalması “Kendi l tıkenmez Kaleminizi Getirin” demekti ve genellikle içinde

I .dem olamayacak kadar ufak zulalarda bulunuyordu. “SDA” Sert Define Avı” demekti ve “SKBBA” “Sadece Kahrolası

It.ı.şka Bir Ağaç” anlamına geliyordu ve artık ne demekse, Hatıl tekniği’yle Ağaç Zulası’na işaret ediyordu. Beatrice gözlerini kıstı ve başlamak üzere olan baş ağrısını hissetmemeye i,alıştı. Bunlardan bir anlam çıkarabilmek için derinlere, çok ılnlıa derinlere inmesi gerekiyordu.

Saat 22.35’ti. Tekrar esnedi ve keşke pofuduk baykuşa sa-ı ılıp uyuyabilse, diye düşündü.

Telefonun tiz sesini duyunca, göğsüne bir yumruk yemiş i'.ibi oldu. Sandalyesinden fırladı, oturma odasında koştu ve .ılıizeyi duvardan yırtarcasma aldı. Çocuklar uyanmış mıydı?

II yanmadıklarını umdu. O kadar geç saatte gelen bir telefon sadece bir olayın meydana geldiğine işaret edebilirdi. Bir başka ceset veya bir başka kesik uzuv...

Kendisini duyacağı her türlü şeye hazırladı; hazır olamadığı tek şey Achim’in her gece yaptığı saldırılardı. Geri zekalı.

“Sana bir kez olsun ulaşabilmek ne güzel.” Achim’in sesinden öfke akıyordu. “Saat tam bir buçukta hazır olmalarını sağla. Bu sefer, çocuklara ceket de ver.

İkisine ayrı ayrı ver demek istiyorum. Geçen sefer, Mina neredeyse donacaktı.”

Seni etkilemesine izin verme. “Tabii. Yarın saat bir buçukla,” dedi hemen. “Ama gecenin bu saatinde aramaktan vazgeç. Çocukların sadece ceketlerine değil, uykuya da ihtiyaçları var.”

“Senden çocuklarla ilgili tavsiye duymam gerekmiyor!”

Beatrice bir anda telefonu kapattı. Bu da Achim’in ona karşı kullanabileceği bir başka şeydi. Birkaç saniye önceki o tatlı uyku hali geçiverdi; kalbi o kadar hızlı atıyordu ki uzun bir koşudan yeni dönmüş gibiydi. Ama en azından çocuklar uyanma-mışti. Zula sözcüğünü sık kullanılanlara ekledi ve dizüstü bil-gisayanm kapatıp sabit telefonu fişinden çekti, cep telefonunu kapattı ve dişlerini fırçalamaya gitti. Dişlerini fırçalarken, bir şey mırıldandığını fark etti ama kasvetli melodiyi nereden bildiğini hemen hatırlayamadı. Sonra akima geldi: Stabat Mater.

“Bay Papenberg? Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bir konuda yardımınıza ihtiyacımız var.” Beatrice sesine doğru miktarda sempati ve otorite karışımı eklemeye çalıştı. “Bize karınızın el yazısının bir örneğini verebilir misiniz? Bir mektup, bir günlük veya bunlara benzer bir şey olabilir.”

“Ne için?” dedi adam bitkin bir sesle.

“Karınız tarafından yazılmış olabilecek bir not bulduk. Bir el yazısı uzmanı tarafından el yazısının kıyaslanması gerekiyor.” Beatrice adamın sesinin titremesine engel olmaya çalıştığını duyabiliyordu. “Bir not mu? Görebilir miyim?”

“Hayır, ne yazık ki olmaz. Bazı bilgileri en yakın akrabalara bile söyleyemiyoruz. Her halükarda, henüz söyleyemeyiz.” “Anlıyorum,” dedi adam yine bitkin bitkin. “Tamam, o zaman. Birkaç işimi halletmek için zaten o civarlara gelecektim; el yazısı örneğini size bırakırım.”

“Harika olur, çok teşekkür ederiz.”

O sabah Hoffmann, Florin’i “Define Avı Projesi”nin lideri yapmıştı; bu unvan Beatrice’i sebebini anlamadığı bir şekilde birkaç dakika güldürmüştü. Hoffmann peşinde tıraş olmamış, gülümseyerek ilerleyen Stefan’la birlikte içeri girdi.

“Artık resmen ekipteyim. Bana yapacak iş ver!”

“Buna çok pişman olacaksın,” dedi Beatrice şaka yollu, sonra koro prova saatlerini eline tutuşturdu. “Bazılarının prova saatleri hâlâ eksik. Ayrıca konuşmamız gereken koro üyelerinin ev adreslerini bulmak da faydalı olur. Bu korolardan bazılarının bu pazar konserleri olabilir, o yüzden bunları birlikte hallederiz.”

Stefan abartılı bir selam çaktı ve ofisine doğru ilerlemeye I, oyuldu.

Şevkle çalışması iyi bir şey, diye düşündü Beatrice saate bakıp. Daha dokuz buçuktu ama sanki yorucu bir iş gününü ırride bırakmış gibi hissediyordu. Önceki gece iyi uyuyamamış, sürekli olarak Achim’i ve kesik uzuvları görmüştü. Sonra karanlıkta gözleri açık bir vaziyette yatmış ve üstünde çalıştığı olayla ilgili mantıklı teoriler geliştirmeye çalışmıştı.

“En kısa zamanda Nora Papenberg’in iş arkadaşlarıyla gö-ı üşmemiz gerek,” dedi Florin masadan ona bir kağıt parçasını ilerek. Ajansın ana sayfasındaki iletişim bilgilerinin bulundu-!’,ıı bir çıktıydı.

“Biliyorum, tercihen bugün. Konrad Papenberg’le görüşür görüşmez yapabiliriz. Karısının el yazısı örneğini getirecek; lıem ona gerçekten de bir şey sormam gerekiyor.” Beatrice l-özlerini biraz sert bir biçimde ovuşturdu, birkaç kirpiği elinin ıersine yapıştı.

“Başka birisini yollayalım mı? Stefan veya Sibylle.

“Hayır.” Sesinin sert çıktığını fark edince gülümseyerek yumuşatmaya çalıştı. “Onlarla kendim konuşmak istiyorum, yoksa olayla ilgili bağımı yitiririm. Zaten elimizde bir sürü bilgi var. Ceset, koordinatlar. Bilmece, ikinci bir bedenin kesik parçalan ve ilk cesette bulunan kan izleri. Tüm bunlar birbiriyle bağlantılı ama ne şekilde bağlantılı olduklarını çözemiyorum.” İçine derin bir nefes çekti. “En azından, henüz çözemiyorum.” *Dahası, birisinin benden önce çözmesini de istemiyorum.* Bunu yüksek sesle söylemedi çünkü Florin ekip işine ve birlikte beyin fırtınaları yapmaya inanırdı. Bu da iyi bir şeydi... Onun için tabii. Ama Beatrice bir ekibin parçası olarak düzgün düşünmekte zorlanıyordu. Yalnız düşünmeliydi, en fazla bir kişiyle daha birlikte bunu yapmalıydı. Bundan daha fazlası olunca düşüncelerini toparlayamıyordu.

Florin’in parmaklarının arasında çevirdiği parlak gümüş renkli tükenmez kalem

duvarda uzun uzun gölgeler oluşturuyordu. “Eh, ben hâlâ o ipuçlarının dikkatimizi dağıtmak için kullanılmış olabileceğini düşünüyorum. Böylece, Zula Sahibi’nin polisin yetersiz olduğu inancını teyit edeceğiz.” Beatrice buna yanıt vermeden masasına yayılmış olan belgeleri düzenlemeye koyuldu. Derisi yumuşamış, bir streç filme sarılmış olan elin fotoğrafı. Bunu kutuyu buldukları kayalık uçurumun fotoğrafının sağına, el yazısı bilmece fotoğrafının da çaprazına koydu. Duraksayıp hepsine birden baktı. Sonra bu sırayı değiştirdi ve fotoğrafların ona bir hikaye anlatmasını bekledi. Ama fotoğraflar sessizliklerini koruyordu.

“Stefan’a seninle ajansa gitmesini söyleyeyim,” dediğini duydu Florin’in.

“Mükemmel.” Saate baktı ve keşke çocukları okuldan alıp doğrudan Achim’e bırakabilseydim, diye düşündü. Böylelikle o günkü yapılacaklar listesindeki maddelerden birini elemiş olurdu. “Bu arada,” dedi daha yüksek sesle, “yeni baykuş çok sevildi. Çocuklar ona bayıldı.”

“Güzel, en azından görevlerimden biri başarılı olmuş demek ki.” Florin sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı. “Bir sonraki görevim için dua et; Hoffmann’a eylem planımızı anlatacağım. Sonra görüşürüz.”

Konrad Papenberg o sabah saat ondan kısa bir süre önce geldi; son iki gündür birkaç kilo vermiş gibiydi. Beatrice onu görüşme odalarından birine aldı. İçerisi havasız olduğu için özür dileyip pencereyi açtı.

“Dün şeye gittim... Nora’yı teşhis etmeye.” Papenberg ağzından çıkan her sözcükle birlikte yeniden güç toplamaya çalışır gibiydi. “Oydu... Ama bir yandan değildi. Tam olarak o değil, bilmem anlatabiliyor muyum? Bir kişi değildi. Sade-re... Bir şeydi.” Bedeni tepeden tırnağa titredi; yana döndü, < ebinden bir mendil çıkarıp gözlerini sildi.

Beatrice duraksayıp ona biraz vakit tamdı. “Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum.” Yalan sayılmazdı. Ölü insanların sadece uyuyormuş gibi göründüklerine asla inanmamıştı. Farklı bir tür gibi görünürlerdi. Huzur içinde bile ölmüş olsalar, şok edecek kadar farklı görünürlerdi.

Papenberg gülümsemeye çalıştı. “Teşekkür ederim. Bunun sizin için değişik bir şey olmadığını fark ettim.”

“Öyle demek istememiştim.” Beatrice söyleyecek bir şey düşündü. “Bu, insanın

alışabildiği bir şey değil, mesele o. Her seferinde zordur.” Sustu. Onu kendi hassasiyetleriyle sıkıyor muydu? “Bunları yaşamak zorunda olduğunuz için gerçekten de çok üzgünüm, onu demek istiyordum.”

Papenberg gergin bir halde aniden başını salladı ama beatrice’e bakmadı. “El yazısı örneği,” diye mırıldanıp çantasını masaya koydu.

İçi yazılarla dolu bir not defteri çıkardı. Nora Papenberg yaklaşık olarak kırk sayfayı beyin fırtınası fikirleriyle doldurmuş, reklam sloganlarını deneyip “çok yavan”, “bayat”, “sıkıcı” diye elemiş veya “fena değil”, “potansiyel var”, “umut vadedici” diye ayırmıştı.

Beatrice el yazısının zula kutusundaki mesajdakinin aynısı olduğuna iki aylık maaşına bahse girebilirdi ama hemen bu sonuca varmak pek profesyonel olmazdı. El yazısı uzmanının raporunu görmeden hiçbir şeye kesin gözüyle bakamazdı.

“Teşekkür ederim.” İki elini birden not defterinin üstüne koydu. “Bununla işimiz bittiğinde size mutlaka geri yollanmasını sağlayacağım.”

Karşısındaki adam boşluğa bakıyordu. “Meslektaşlarınızdan biri dün beni sorguya çekti. Benden bir kanıt istedi, şey gecesi için...” Sol elinin parmaklarını çekiştiriyordu. “Ama yok.” Beatrice’in gözlerinin içine baktı. “Sabah ikiyle dört arası işlenen suçlarda birçok kişinin başka bir yerde olduğuna dair bir kanıtı olur mu?”

“Hayır.”

“Benim de yok...”

“Sormak zorundayız. Soruşturma sürecinin rutin bir parçasıdır.” Beatrice sevecen bir tavırla gülümseye çalıştı. “Bir sakıncası yoksa bir şey daha sormak istiyordum... Merak etmeyin, sizinle ilgili değil.” Parmaklarıyla not defterini okşayınca, Nora Papenberg’in kaleminin kağıtlarda bıraktığı izleri hissetti. “Karınız açık alanlarda vakit geçirmekten hoşlanırdı, değil mi? Acaba define avıyla da ilgilenir miydi?”

Konrad Papenberg’in suratında bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Define neyi?”

Belki de yanlış tahminde bulunmuştu. “Define avı,” dedi Beatrice hayal

kırıklığıyla. “Bir tür hazine avı. Bir GPS cihazıyla koordinatlar buluyorsunuz...” Bakışlarını adamın suratından ayırmadı ama söyledikleri herhangi bir tepki vermesine neden olmadı.

“Ha, anladım. Evet, bir yerden duymuştum,” dedi Papenberg monoton bir sesle. “Aslında... Nora’nm hoşuna gidecek türden bir şey.” Yutkundu ve gözlerine dolan yaşları kırpıştırarak geçiştirmeye çalıştı. “Ama bunu hiç yapmadık. Yapamadığımız. .. O kadar çok şey var ki.”

Beatrice ona bir mendil verdi ve bekledi. “Ne kadar süredir evliydiniz?”

“Neredeyse iki sene. Üç sene önce tanıştık. Önümüzdeki hafta evlilik yıl dönümümüz olacaktı.”

“Gerçekten de çok üzgünüm.” Beatrice ayağa kalkıp sandalyesini geriye itti. “Katilini bulmak için elimizden geleni yapacağız.” Doğruyu söylüyordu ama sözleri ona bile boş ge-1 i yordu. “Bize faydalı olacağını düşündüğünüz bir şey hatırlarsanız, lütfen bizi arayın, olur mu?”

Konrad Papenberg dalgın dalgın tamam der gibi başını salladı. Beatrice’in onu kapıya kadar geçirmesine izin verdi ve lam onunla tokalaşacakken elinde hâlâ kırışık mendili tuttuğunu fark etti. Bunu görmek onu daha da kötü yapmış gibi sırtını duvara yasladı ve gözlerini yumdu. “Sadece neler olduğunu bilmem gerek,” diye fısıldadı. “Anlıyor musunuz?”

“Evet, çok iyi anlıyorum,” dedi Beatrice. “Pes etmeyeceğiz, size söz veriyorum.”

Adamın tek tekerleğini kaldırıma çıkarıp park ettiği yeşil renkli Mazda’sma geri gidişini izledi. Adamın duruşu değişmedi ama genellikle insanlar karakoldan çıktıklarında ve izlenmediklerinden emin olduklarında tam aksi olurdu.

Beatrice arkasını döndü ve not defterini sıkıca kolunun altına sıkıştırıp ofisine geri döndü. Florin hâlâ Hoffmann’la konuşuyor olmalıydı. Cep telefonunu masasında unutmuştu. Ekran birden aydınlandı ve bir arama veya mesaj geldi. Hayır, kim olduğuna bakmayacaktı. Hem neden bakmak geçmişti ki akimdan? Uykusuzluktan olmalıydı.

Bilgisayarındaki kişiler listesini açtı ve el yazısı uzmanının numarasını çevirdi.

“Juliane Heilig.”

“Ben Beatrice Kaspary, Salzburg Polis Teşkilatı. Sizden bir el yazısı raporu rica edeceğim; iki el yazısının kıyaslanması gerekiyor. Belgeleri size e-posta olarak yollayabilir miyim?” “Tabii. Tam olarak neyi öğrenmek istiyordunuz?”

“İki örneğin aynı kişi tarafından yazılıp yazılmadığını.” “Sorun değil. Aciliyeti nedir?”

“Önümüzdeki hafta başı harika olur. Ama bana bugün ilk izlenimlerinizi söyleyebilirseniz çok faydası olurdu. Garyri-resmi bir şekilde yani.”

Kadın duraksadı. “Elimden geleni yaparım.”

Beatrice iki örneğe baktı; defterdeki neşeli yazıları ve zula mektubundaki el yazısı notu ayrı ayrı inceledi. “Örneklerden birinin stresli bir anda yazılmış olma ihtimali var. Alışılmadık şartlar altında yazılmış olabilir.”

“Bunu bilmem iyi oldu, teşekkürler.” Heilig ona e-posta adresini verdi ve Beatrice belgeleri ona yolladı. Tam yerine tekrar geçmişti ki Stefan içeri daldı.

“Koro prova saatlerinin neredeyse hepsini buldum... Epey zorlu bir iş oldu!” Beklentiyle Beatrice’e baktı ve başını sallayıp onay vermesi için bakışlarını ondan ayırmadı. “Mükemmel bir iş çıkarmışsın.”

“Teşekkürler. Üç koronun pazar günü konseri var. İkisi ayinde, biri de bir nikahta. Bunları kendi aramızda bölüşürsek hepsini kontrol edebiliriz.” Ona söz konusu koroların isimlerini, prova saatlerini, kiliseleri ve adresleri gösteren kağıdı uzattı.

“Süper, Stefan. Ciddiyim, çok yardımcı oluyorsun.” Stefan’ın suratı aydınlandı. “Gidip birkaç telefon açayım... Listeyi bugün kontrol etmek iyi olacak.”

Dışarı çıkarken, suratı allak bullak olmuş, hışımla içeri giren FlorinTe burun buruna geldi.

“Kötü haber mi?” dedi Beatrice.

“Hayır. Hoffmann’ın her zamanki işkence anlayışı. Basın onu rahat bırakmadığından, gazetecilere istediğimizden daha fazla bilgi vermek istiyor.” Florin döner sandalyesine çöktü ve duvardaki saate göz attı.

“Ona gelişmeleri hemen haber vermediğimize ve suç mahallini bizzat araştırması için fırsat tanımadığımıza kızmış.” Bu, yeni bir şey değildi. “Ama bunun için çaba gösterdik.” “Evet, biliyorum ama yeteri kadar çaba göstermediğimizi söylüyor. Neyse, surat astı ve bağırıp çağırdı. Kadının kocasına baskı yapmamızı istiyor. Umarım hafta sonu biraz sakinleşir, yoksa sürekli işimize burnunu sokacak.”

Saat on buçuktu. Beatrice üçüncü keredir Adli Tıp Enstitüsü’nden Doktor Vogt’a ulaşmaya çalışıyordu ama hâlâ başaramamıştı. Sonra, cep telefonunu denedi. Bu sefer ona ulaşınca şaşırdı.

“Meşgulüm,” dedi Vogt hatır sormaya tenezzül etmeden. “Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama raporu hafta sonundan önce alamayacaksam, hâlâ ön bilgilere ihtiyacım var.” “Papenberg raporu mu?”

“Hayır, kesik elle ilgili olan. Kime ait olduğunu bulabilmek için en azından ipuçlarına ihtiyacım var.”

Patolog iç çekti. “Söyleyebileceğim pek bir şey yok. El bir erkeğe ait ama tüm dünyadaki en iyi tahmini yürütecek bile olsam, size adamın ne zaman öldüğünü söyleyemem. Çürüme süreci streç film yüzünden gecikmiş; o yüzden kurtlanma benzeri bir durum söz konusu değil.”

“Anlıyorum.”

“Kurbanın yaşını belirlemek de bir o kadar güç. Otuz beşle elli yaşları arasında diyebilirim. Kan grubu 0 pozitif.” “Parmak izlerini aldınız mı?”

Vogt hafifçe öksürdü. “Tabii ki. Raporu size bugün ulaştırmak için elimden geleni yapacağım. Bir şey daha var... Adamın uzun süre bir yüzük takmış olması gerek çünkü dördüncü parmağında bir iz var. Bir alyans olduğunu tahmin ediyorum. Bir tahmin yürütecek olursam, bir aşığıyla randevulaştığı için yüzüğünü çıkardığını ya da kısa bir süre önce boşandığını söyleyebilirim.”

Beatrice’in potansiyel cinayet sebepleri arasında kıskançlık üstlere tırmandı. “Teşekkür ederim. O halde rapor...”

“En kısa zamanda elinizde olacak. Tabii.”

Otuz beşle elli yaş arası. Beatrice çaresizlik içinde kayıp erkek bilgilerini

araştırmaya koyularak, araştırma kapsamını tüm Avusturya'ya yaydı. Kayıtlardan üçü bir önceki hafta girilmişti ama söz konusu kişiler ya daha yaşlıydı ya da epey daha gençti. Yani elini buldukları adamı arayan kimse yok muydu?

Geriye kalan raporları da teker teker inceleyip Nora Papenberg'le olası bağlantılar ve aynı iş sahası üzerinde durdu. Saate tekrar baktığında aradan iki saat geçmişti. Kahretsin! Ayağa fırladı, sandalyesinin arkasına asılı olan çantasını aldı ve hızla kapıya yöneldi. Gitmesi gereken yere vaktinde varırsa şanslıydı.

Trafik her cuma olduğu gibi çok sıkışıktı; Beatrice nihayet okulun önüne vardığında Mina'nın ve Jakob'un girişin önündeki bir sırada oturmuş, onu beklediklerini gördü. Mina, Jakob'un suratının önünde el kol hareketleriyle, belli ki ona önemli bir konuda pedagojik bir konuşma yapıyordu.

"Geç kaldın," dedi Mina arabaya binerken onu suçlar gibi. "Biliyorum, özür dilerim. İyi bir gün geçirdiniz mi?"

"Bir alfabe zinciri yaptık," dedi Jakob neşeyle. "En sevdiğim harf hangisi, biliyor musun?"

"Hımm. J mi?"

"Hayır, X. Ekkkkks!" dedi Jakob harfi sesli söyleyip keyfini çıkararak.

"Senin günün nasıldı, Mina?"

"Fena değildi. Biraz daha hızlı gidebilir miyiz?"

Mina eve varınca, doğrudan odalarındaki yarısına kadar dolu olan çantasına koştu, içine iki mayosunu tıktı. Beatrice bir tavaya hemen balık dilimleri attı, Jakob'un rapor defterinde herhangi bir felaketle ilgili bir mesaj var mı diye baktı, sonra çocukların çantalarına ceketlerini, yağmur pantolonlarım, hırkalarım ve fazladan birer çift ayakkabı koydu.

"Babanız size diş fırçası aldı mı?"

"Evet. Benimki yeşil ve üstünde bir araba resmi var," diye bağırdı Jakob. "Televizyon izleyebilir miyim?"

“Hayır, öğle yemeği neredeyse hazır.”

Donmuş balık dilimleri güzelce cızırdıyordu ama sadece on beş dakikaları kalmıştı. Kesin bir şeyi unutmuştu... Tanrım, pijamalar.

“Kimse ocağa yaklaşmasın,” dedi ve derhal iki çift pijama çıkarmak için dolaba koştu.

Cep telefonu tezgahın üstünde titremeye başladı ve “Mes-sage in a Bottle” şarkısının ilk birkaç ölçüsü çalıp bir mesaj geldiğini haber verdi.

Bekar annelerin koruyucu bir meleği varsa, Achim trafikte sıkıştığını ve geç kalacağını söyleyen bir mesaj atmıştı. Beatrice pijamaları çantaya tıkıştırıp cep telefonuna uzandı ve diğer eliyle balıklan kontrol etmek için çekmeceden bir çatal çıkardı.

“İkiniz, ellerinizi yıkayın, yemek az sonra hazır olacak!” diye seslendi çocukların odasına; parmaklannı bir havluya silmeden önce tavanın altını açtı ve cep telefonunun menü düğmesine bastı. Sonra, mesajı açtı.

Bilinmeyen bir numaradandı ve tek bir sözcükten oluşuyordu.

Yavaş.

Aklına ilk olarak bunun yanlışlıkla yollandığı geldi. Ne anlama geliyordu? Birisi ona yavaşlamasını mı söylüyordu? Ekrana baktı, mesajdan bir anlam çıkarmaya çalıştı, sonra balıklar akima geldi. Tavayı ocaktan aldı.

“Masaya gelip oturun!”

Yavaş. Bu sözcük, anlamını ortaya çıkarmak istermiş gibi bilincine süzüldü. Acaba... Zula Sahibi onu ulaşmaya mı çalışıyordu? Olabilir miydi?

Birden teninin yandığını hissetti; ocağın başında durmaktan da fazla yanıyordu.

Zuladaki mesajında adam doğrudan polise hitap etmişti. Ya bunu tekrar yapıyorsa? Onunla teke tek mi iletişim kurmak istiyordu? Ama... Neden kendisi? Hem adam numarasını nereden bulmuş olabilirdi?

“Anne, ketçap istiyorum!” Jakob’un sesi uzaklardan zorla zihnine ulaştı. Bir süre

daha sabırlı olması gerekiyordu. Achim çok geçmeden gelecekti ve...

“Tamam, getireyim. Mina’nın bardağını elleme.”

“Ama onun meyve suyu daha fazla!”

Beatrice numarayı aramaya karar verdi. Tahmin yürütmekle boşa vakit harcamaktan daha iyi bir seçenekti. Ama çocuklar gittikten sonra.

Kapı çalındığında Jakob son balığım ağzına atıyordu. “Baba!” diye yerinden fırladı, sandalyesini yere düşürdü ve koridora koştu. Beatrice de peşinden koştu ama Jakob çoktan interkoma ulaşmıştı. “Baba?” diye homurdandı ağzındaki lokmayı yutmadığı için.

Beatrice ahizeyi elinden kaptı. “Gayet iyi biliyorsun ki ben olmadan kapıyı kimseye açamazsın!”

“Ama...”

“Aması maması yok. Gidip suratım yıka. Her tarafın ketçap olmuş.” İnterkomdan gelen asabi ses kapıdaki kişinin kesinlikle Achim olduğunu anlatıyordu. Beatrice otomata bastı ve saniyeler sonra merdivendeki ayak seslerini duydu. Bir an için, kaçıp gidebilse ve onunla karşılaşmasa diye düşündü ama çoktan seyrelmiş sarı saçları tırabzanların arasında belirdi.

“Selam,” dedi medeni olmaya istekli olduğunu gösteren zoraki bir gülümsemeyle. “Çocuklar hazır sayılır.”

Achim ona şöyle bir baktı ama yanıt bile vermedi.

“Baba!” diye neşeyle bağırdı Mina arkasından. “Bil bakalım ne oldu? Bugün okulda Helsinki’nin Finlandiya’nın başkenti olduğunu bir tek ben bildim!”

“Harika, Farecik. Sen bir numarasın.” Achim eğilipöna sarılınca, Beatrice’in gözleri bir anda doluverdi. Tanrı aşkına, nesi vardı? Derhal başını çevirdi ve çocukların çantalarını aldı. Achim ısrarla ona bakmadığı halde geriye kalan son enerjisiyle gülümsemeye devam etti. Beş dakika sonra, bu karşılaşma sona erecekti. Jakob yanında durmuş, pantolonunun paçasını çekiştiriyordu. “Anne?”

“Evet?”

“Sen de gelemez misin?”

Beatrice yanına çömeldi. “Hayır, ne yazık ki gelemem. Ama harika vakit geçireceksin. Ayrıca, akşam beni arayabilirsin, tamam mı?”

Jakob tereddütle tamam der gibi başını salladı. “Post’u da yanıma aldım. Sence babam kızar mı?”

Post. Dünyanın en pespaye oyuncak tavşanı olarak da bilinirdi. “Hayır. Baban onsuz uyuyamadığmı biliyor.”

Achim sarıldığı Mina’yı bıraktı. “Gelin, çocuklar. Biraz temiz hava alalım, burası berbat kokuyor!”

“Sanmıyorum,” dedi Jakob. “Balık kokuyor!”

“Aynen öyle.” Achim bıkkınlıkla gözlerini devirip başını salladı. “Bu gece, doğru dürüst yemek yiyeceksiniz. Haydi, gidiyoruz.”

Beatrice çocuklarına sarıldı. Mina acele ediyor, kollarından kurtulmaya çalışıyordu. “Kediyi yakında alacak mıyız?” diye sordu merdivenden koşarak inerken. “Çoktan bir isim düşündüm bile.”

“Unutma, pazar günü saat tam altıda,” dedi Achim, Jakob’un elini tutup gitmeden önce. Beatrice gözden kaybolmalarını beklemeden kapıyı kapattı. O anda dişlerini sıktığını fark etti; dişleri acıyordu.

Pencereyi açtı ve içeri temiz hava girmesini sağladı. Jakob’un aşağıya inerken neşeli neşeli bir şeyler anlattığını duyunca, midesinin acı verecek kadar burulduğunu hissetti. Sonra, telefonundaki mesajı hatırladı: Yavaş.

Yanılmıyorsa numaranın önündeki ek önden ödemeli kartlar ve sim kartlan satan bir telefon hizmet tedarikçisine aitti. Mesajı açtı ve “Ara” düğmesine bastı.

Dostane bir kadın sesi hattın müsait olmadığını ve daha sonra tekrar denemesini söyledi.

Yavaş. Bu, bir gözlem. Ya da bir suçlama. Henüz bir sonraki aşamanın kodunu çözemedik diye bize yöneltilmiş bir suçlama mı?

Bu doğruysa, o halde Zula Sahibi kendisini kaçınılmaz bir biçimde ele vermiş olabilirdi. Pencereyi çarparak kapatan Beatrice, tezgahtan arabasının anahtarlarını aldı ve ofise doğru yola koyuldu.

Başsavcılık Dairesi'nin cep telefonunun yerinin bulunmasına yönelik başvurusunu onaylaması bir saatten kısa sürdü. Beatrice telefonu kulağında cep telefonu şirketinin teknik departmanına bağlanmayı beklerken bakışları Hoffmann'm, ekranına iliştirdiği parlak pembe renkli yeni bir Post-if e takıldı. *Pazartesi toplantı, 15.00, katılım zorunludur.* Harika. Gününün en güzel vakti olacağına emindi.

Hattın diğer ucunda genç bir erkek sesi duyuldu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Beatrice Kaspary, Eyalet Polis Teşkilatı'ndan. 0691 243 57 33 numarayla ilgili bilgi edinmek istiyordum. Bunun hatlı mı yoksa ön ödemeli bir cep telefonu olup olmadığım öğrenmem gerekiyor."

Sessizlik oldu. Sonra, adam "LKA'dan[1] mısınız?" dedi.

"Evet, Beatrice Kaspary, Cinayet Masası'ndan."

Kağıt hışırtıları geldi. Bir klavyede bir şeyler yazıldfr"Ön (»demeli bir telefonmuş."

Kahretsin. "Sanırım, bu durumda kime ait olduğunu söyleyemezsiniz."

"Evet, ne yazık ki öyle. İnsanlar bu tür kartları alırken kimlik bırakmaz..."

"Anlıyorum," dedi adamın lafını keserek. "Tamam, o halde ID'sini bilmem gerek. Saat 13.17'de o numaradan şu numaraya bir mesaj yollandı." Kendi numarasını okudu. "Bir de cihazın o sırada hangi ağa bağlı olduğunu öğrenmek istiyorum. Bu bilgiyi bana ulaştırmanız ne kadar sürer?"

Oldukça buyurgan konuşmuş olmalıydı ki adam yanıt verirken sesi hem çekinmiş hem de ona meydan okuyormuş gibi çıktı. "Emin değilim. Hafta sonu olduğundan, burada bunu yapabilecek birisi..."

"Orada bunu yapabilecek birisi yoksa birisini bulmanız gerek!" Beatrice kendisine hakim olmayı ve daha dostane bir sesle konuşmayı denedi ama iç

organları gerilmiş bir gitar teli gibi titriyordu. “Çok önemli. Bu bilgiyi bana en kısa sürede ulaştırabilirseniz çok büyük bir yardımda bulunmuş olacaksınız.”

“Elimden geleni yapacağım.”

Beatrice telefonu kapatıp elleriyle yüzünü örttü. Yavaş mı? Yavaş hareket ediyorsak, kesinlikle benim yüzümden değil.

Patologun raporunu önüne çekip kesik elle ilgili ayrıntıları okumaya koyuldu.

Eldeki yarada bulunan talaş, defne ve alaçam ağaçlarından bulaşmıştı. O bölgede en sık görülen ağaç türleri olduğundan, pek faydalı bir bilgi değildi. Tırnaklarının altında toprak bulunmuştu ve derisinde sabunlu su izi vardı. Katil eli streç filmle sarmadan önce yıkamış olabilirdi.

- “Beatrice?”
- K47° 48.022 D0I3° 10.910
- Kadın polis omuzlarını silkti. “Muhtemelen. Söylem
- K47° 54.067 D013° 09.205
- ★ ★ ★
- K47° 28.275 D0I3° 10.296

1

LandeskriminalamtTn (Eyalet Polis Teşkilatı) kısaltması. (Ed.N.)

“Beatrice?”

îrkildi. Stefan’m içeri girdiğini duymamıştı.

“Evet?”

“Az önce ajansla konuştum. Gitmeye hazırsak herkes oradaymış.” Stefan, adeta bir Noel hediyesini iki gün öncesinden açmasına izin verilmiş ve heyecanla onun iznini bekliyormuş gibi hem çekinerek hem de beklentiyle gülümsedi.

Beatrice gülümsemeden edemedi. “Tamam. Bunu hallettiğin için teşekkürler. Eşyalarımı toparlayayım. Diktafonu alabilir misin?”

Yuvarlak toplantı masasındaki tabakta duran bayat bisküviler, o kasvetli duruma gayet güzel eşlik ediyordu. Masanın etrafında iki erkek ve üç kadın oturuyordu. Beatrice ve Stefan içeri girince, adamlardan daha uzun boylu olanı ayağa kalkıp elini uzattı. “Max Winstatt. Ajansın sahibiyim. Nora’nın nasıl öldüğünü öğrenebilmeniz için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.” Adamın aksam Salzburg’dan olmadığını gösteriyordu; Ruhr Vadisi’nden olabilir, diye düşündü Beatrice.

“Ben Komiser Beatrice Kaspary, bu da meslektaşım Stefan Gerlach.” Çantasını boş sandalyelerden birine koydu. “Rahatsız edilmeden konuşabileceğimiz bir oda var mı? Her birinizle teke tek görüşmek istiyorum.”

Winstatt anlayışlı bir tavırla evet anlamında başmı salladı ve onu büyükçe cam bir masanm bulunduğu yan odaya götürdü. “Ofisimi kullanabilirsiniz.” Kapıda duraksadı. “Rosa, bize biraz kahve getirebilir misin, lütfen?” diye seslendi. “Bir fincan kahve alırsınız, değil mi, Bayan Kaspary? Sütlü ve şekerli mi? Hepimiz Nora’mn ölümüne o denli üzüldük ki onun gittiğine inanmak...” Beatrice, Stefan’a diktafonu masaya koymasını işaret etti. Not defterini ve kalemini çantasından aldı.

“Bir sakıncası yoksa sizinle başlayabiliriz, Bay Winstatt. Kapıyı kapatabilir misiniz, lütfen?”

Adam söyleneni hemen yaptı, sandalyesine oturup ellerini masada kavuşturdu.

“Bana Nora’nm kaybolduğu geceyi anlatır mısınız? Kendi bakış açınızdan yani.

Olayların gelişimiyle ilgili hatırlayabildiğiniz ve tabii Nora'yla ilgili her şeyi."

Adam konuşmadan önce biraz bekledi. Güzel. Demek ki nazik sözlerden fazlasını söyleyecekti. "Saat 19.00 için restoranda bir masa ayırtmıştık ve Nora oraya ilk varan kişi olmuştu. Neşeliydi ve gayet rahattı, anlarsınız ya?"

Beatrice evet dercesine başını salladı. "Üstünde ne vardı?" Adam birkaç saniye düşündü. "Kırmızı bir ceket ve bir pantolon. Ceketinin altına ne giydiğini hatırlayamıyorum, çok göze batan bir şey değildi. Ama Rosa o gece fotoğraflar çekti. Yanlış hatırlamıyorsam, Erich de cep telefonuyla fotoğraf çekti."

Beatrice ve Stefan şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. "Harika. Fotoğraflar burada mı?"

"Eminim ki Erich'in telefonu yanındadır. Rosa'nm kamerası da yanında olabilir. Şu ufak kameralardan, o yüzden taşıması kolay..."

"Tamam," dedi Beatrice araya girip. "Fotoğrafları az sonra konuşalım. Demek Nora oraya erkenden vardı ve keyifliydi. Sonra ne oldu?"

"Birer aperatif aldık ve ben kısa bir konuşma yaptım. Bizimki gibi ufak bir şirkete göre iyi bir bütçeyi garantilemiştik. Kutladığımız şey de buydu. Sonra, yemeklerimizi sipariş ettik." "Nora yanınızda mı oturuyordu?"

"Hayır, Irene'nin yanında oturuyordu, irene Grabner, o da metin yazarıdır. Ama Nora'nm ne yemek sipariş ettiğini hatırlıyorum. Başlangıç olarak balık çorbası, sonra Madeıra soslu uykuluk istedi. Ben de aynı yemeği istediğim için hatırlıyorum..." Midesinin bomboş olduğunu hatırlamak için uygunsuz bir

an olduğunu düşündü Beatrice, toplantı odasındaki masada duran bayat bisküvileri düşünerek.

"Önemli olup olmadığını bilemiyorum ama hepimiz şarap içtik," diye devam etti Winstatt.

Kapı çalındı ve kadm çalışanlardan birisi, üstünde üç kahve fincanı olan bir tepsiyle içeri girdi.

"Siz Rosa mısınız?" dedi Beatrice.

“Evet,” dedi kadm tereddütle patronuna bakarak. “Rosa Drabcek.”

“Kameranız yanınızda mı? İş yemeğinde çekilen fotoğrafların olduğu kamerayı diyorum.

“Sanırım... Gidip bakayım.”

“İkinci olarak sizinle görüşeceğiz.” Beatrice nazik bir gülümsemeyle fincanlardan birini aldı ve kahvesini yudumladı. Sade ve sertti. Midesi buna itiraz eder gibi gerildi ama yine de bir yudum daha içti. “Demek şarap içtiniz.” Konuya geri döndü. “Nora fazla mı içti?”

Winstatt tereddüt etti. “Hayır, yani... Bir kadeh, belki iki. Gecenin başlangıcında Hus the Prosecco içtik. Sarhoş olup olmadığını soruyorsanız, kesinlikle değildi. En fazla, çakırkeyifti diyebilirim.” Utanmış gibi bakışlarını masaya dikti. “Sizce tamamıyla ayık olsaydı, katile karşı daha çok direnebilir miydi?”

“Bunu söylemek zor. Devam edin, lütfen.”

Adamın toparlanmaya çalıştığım fark etti. “Tam ana yemeğimizin ortalarında cep telefonu çaldı. Telefonunu çantasından çıkardı ve kocasıyla ilgili bir espri yaptı. ‘Aa, o değilmiş,’ gibi bir şey söyledi. Biz de sohbet etmeye devam ettik tabii; o yüzden arayan kişiyle ne konuştuğunu bilmiyorum ama birkaç saniye sonra ayağa kalktı ve telefonuyla birlikte tuvaletlere doğru gitti.”

“Konuştuklarını masadaki kimse duymasın diye mi?” diye sordu Beatrice.

“Evet. Ya da belki de ortam fazla gürültülüydü ve sessiz bir yer arıyordu. En azından, edindiğim izlenim buydu. Ama dürüst olmam gerekirse o sırada Nora’ya pek dikkat etmiyordum.” Telefon görüşmesi. Merakla Stefan’a baktı. Stefan ne demek istediğini anladı ve başını belli belirsiz hayır der gibi salladı. Yani Nora’nm telefon şirketinden istedikleri görüşme listesi henüz ellerine geçmemişti.

“Telefonla uzun süre konuşmadı,” dedi Winstatt. “Üç dört dakika olabilir. Sonra masaya geri döndü.”

“Yemeğini yemeye devam etti mi?”

Winstatt özür diler gibi omuzlarını silkti. “Kusura bakmayın, emin değilim.

Muhtemelen. Ama yirmi dakika kadar sonra gitti. Eve geri döneceğini, başının ağrıdığını söyledi.”

Bu, Konrad Papenberg’in ifadesini teyit ediyordu. “Restorandan ayrılırken... Yalnız mıydı ya da onunla birlikte birisi daha kalktı mı?”

Bu sefer, Winstatt daha emin bir tavırla başını salladı. “Kesinlikle yalnızdı. Saat dokuz buçuğu biraz geçiyordu; hepimiz kalması için ikna etmeye çalıştık ama kalmak istemedi. Çok da yorgun görünüyordu, o yüzden kendini iyi hissetmediğini düşünüyorum.”

“Pekala. Teşekkür ederim. Tamam, şimdi...” Notlarına baktı. “Rosa DrabcekTe görüşmek istiyorum. Bir de kamerasındaki fotoğrafları görmek isterim.”

Rosa Drabcek bir sekreter değil, konuşmasının başında da belirttiği gibi bir *müdür sekreteriydi*. Kendilerini tanıtırken “sekreter” sözcüğünü kullanarak istemeden gaf yapmış olan Stefan suçlu suçlu başını sallamıştı. Öte yandan Beatrice’in gözü sadece Drabcek’in ellerinde duran ufak, metalik mavi renkli kameradaydı.

“Henüz yemekte çektiğimiz fotoğrafları bilgisayarıma indirmedim,” dedi Rosa özür diler gibi, “ama ekranı yeteri kadar büyük. Her şeyi görebileceğinizi düşünüyorum.” Kamerasını açtı, izleme moduna getirip Beatrice’e uzattı. “Bir sürü fotoğraf çektim ama umarım bir işinize yarar.”

Hohensalzburg Kalesi’nin gece aydınlatılmış hali en az on fotoğrafta görünüyordu. Restorandan dağın ve kalenin manzarası muhteşemdi ve müdür sekreterinin bu manzaraya doya-madığı belliydi.

Sonra, masanın konuklar gelmeden önceki şık, boş tabaklı hali vardı. Masanın dört fotoğrafı çekilmişti. Winstatt’m başını yana çevirmiş, bir sandalyenin ardında durduğu bir fotoğraf. Sonra, yine kale.

“Kamera iyi fotoğraf çekiyor, değil mi?” dedi Drabcek. Tabii önemsiz şeylerin ardmdakilere bakarsan... Beatrice sabırsızlıkla bir sonraki ve ondan sonraki fotoğrafa geçti. Faydalı bir şey bulamadı. Ama fotoğrafları yine de emin olmak için bir bellek diskine aktarabilirlerdi.

Başını kaldırdı. “Neden bu kadar çok fotoğraf çektiğinizi sormamın bir sakıncası var mı? Yemek yiyecek vakti bile zor bulmuş olmalısınız.”

Rosa çekinerek gülümsedi. “Yeni bir kamera. Nasıl çektiğini görmek istemiştim. Bir de fotoğraf çekmeyi çok severim.” Nihayet sıra insan fotoğraflarına geldi. Saçları topuz yapılmış, çivit mavisi kısa bir elbise giymiş genç bir kadın. Gözlüklü ve pahalı takım elbiseli bir adam... Beatrice yanlış hatırlamıyorsa, adam o sırada diğer odada sorgulanmayı bekliyordu.

Sonra sonlara doğru Nora Papenberg. Fotoğraftaki giysileri hiç şüphesiz ölü bulunduğunda üstünde olan giysilerdi. Blucin, kırmızı ipek bir ceket ve narin çiçek desenli bluz. Ceketine uyan kırmızı topuklu ayakkabılar. Henüz ortaya çıkmamış olan ayakkabılar.

Nora kameraya bakıp gülümsüyor, sağ elinin parmaklarıyla bir zafer işareti yapıyordu.

Bir sonraki fotoğrafta Nora mavi elbiseli kadının yanında oturuyordu. “Bu kişi irene mi?”

“irene Grabner,” dedi Drabcek hevesle. “Evet. Hep böyle şıktır.”

Kadına yakışmış, diye düşündü Beatrice. İlerledi. Nora ve Irene’nin kollarını birbirlerinin omzuna atmış gülümsedikleri bir fotoğraf vardı. Sonra takım elbiseli genç bir adam, Wins-tatt ve bir başka kadm ve tüm masanın bir sürü pozu vardı; grup sonlara doğru tamamlanmış gibiydi. Tabii fotoğrafları Drabcek çekmişti ama son birkaç tanesinde o da vardı.

“Bunları Nora çekmişti,” dedi cılız bir sesle.

Nora. Her fotoğrafta mutlulukla gülümsemişti. Beatrice fotoğraflara devam etti. Aperatifler, kadeh tokuşturan grup. Yiyeceklerin servis edilişi. Şık tabakların birkaç yakın planı. Meslektaşlar, yemek. Sohbetler.

Derken, Nora’nm sandalyesinin boş olduğu bir fotoğraf geldi. Beatrice gözlerini kıstı. Geri planda mıydı? Hayır, o fotoğrafta değildi. Bir sonraki daha geniş bir açıdan çekilmişti ama arka plan bulanıktı. Bir sonraki fotoğrafta Nora’nm kırmızı ceketini andıran kırmızı bir leke vardı.

Beş fotoğraf sonra, Nora tekrar yerindeydi. Ufak ekranda bile, Beatrice bir terslik olduğunu görebiliyordu çünkü Nora artık gülümsemiyordu. Bakışları donuklaşmıştı. Boşluğa bakıyordu. Ya da düşünüyordu. Sonraki pozlarda mumu masada kendisine doğru çekmiş, ufak alevine bakıyordu.

Bundan sonraki bir dizi fotoğrafta Nora yoktu. Meslektaşları gülüyor, kadeh kaldırıyor, el kol hareketleri yapıp sohbet ediyordu. Masada biri yansına kadar dolu, diğeri boş iki şişe duruyordu.

Dar bir bakış açısıyla düşünemem, dedi Beatrice içinden. Gelen telefon, olaylan başlatan unsur olmayabilirdi. Nora gerçekten de içkiyi fazla kaçırmış, başı ağnmaya başlamış olabilirdi.

Bir sonraki fotoğrafta dirseklerini masada önüne yaslamış, başını tutarken oturuyordu. Sonra birkaç tatlı fotoğrafı ve Nora'nın sandalyesinin yine boş olduğu bir grup fotoğrafı geldi.

Nora son fotoğrafların hiçbirinde yoktu. Beatrice kamerayı Stefan'a uzattı. "Fotoğrafları bir bellek diskine alıp götüreceğiz. Bir sakıncası yoktur umarım."

"Tabii, sorun değil."

Stefan çantasından bir dizüstü bilgisayar ve bir USB kablosu çıkarırken, Beatrice masanın üstüne eğildi ve birkaç saniye Rosa Drabcek'e sessizce baktı. Genellikle insanlar böyle yapıldığında hızla konuşmaya başlar, diğer şartlar altında söylemediklerini söylerlerdi ama belli ki Drabcek o insanlardan biri değildi. Sessizliğini koruyordu.

"Nora Papenberg'in o geceki davranışlarında bir tuhaflık var mıydı? Önemsiz bile olsa, gözünüze çarpan değişik bir şey oldu mu?"

Rosa başını salladı. "Hayır. Her zamanki gibiydi; en azından başı ağrımaya başlayana dek ama bu bile onun için sıra dışı bir şey değildir. Zaman zaman migreni tutardı. Masasında hep ilaçlar dururdu."

"Nora size telefonda kiminle görüştüğünü söyledi mi?" "Hayır. Ama ben de sormadım açıkçası."

"Peki. Bana o geceyi kendi bakış açınızdan anlatmanızı istiyorum."

Kadının anlattıkları Winstatt'm ifadesiyle neredeyse aynıydı. Görüşmeleri bitince, Beatrice, Rosa Drabcek'i kapıya kadar geçirdi ve irene Grabner'ı içeri yollamasını söyledi.

Grabner çivit mavisi elbisesi olmadan bile... Rosa ne demişti? Evet, şık

görünüyordu. Ama irene bir masa örtüsüne sarınsa bile muhteşem görünebilen o kadınlardandı. Stefan büyülenmiş gibi sırıtarak ona bakıyordu. Beatrice ona kısa ve sert bir bakış fırlatınca Stefan gülümsemesini daha profesyonel bir seviyeye çekmeyi başardı.

“İş yemeğinde, Nora Papenberg’in yanında otuhıyordu-mız. Lütfen, bana Nora’nm telefonu çaldıktan sonra hatırladıklarınızı anlatın.”

Grabner başını eğdi ve kusursuz manikürlü eliyle gözünün Kenarındaki bir damla yaşı sildi. “İlk başlarda çok eğleniyorduk,” dedi. “Nora çok keyifliydi. Yani, aslında o bütçeyi kurlu rinamız esasen onun sayesinde olmuştu. Dolayısıyla onun j’ceesiydi. Telefonu çaldığında kıkırdadı ve kesin Konrad’m la t lılardan birazını çantasına atmasını isteyeceğini söyledi.” irene Grabner susup bakışlarını başka yöne çevirdi. “Çok iyi arkadaştık, biliyor musunuz? Ben... Anlayamıyorum... Nasıl?..” Stefan başını salladı. “Acele etmeyin.” Onun sesini bir ok-lav kadar alçalttığını duyan Beatrice gülümsemeden edemedi.

“Sonra cep telefonu çaldı ve Nora ekrandaki numaraya baktı. ‘Konrad değilmiş,’ dediğini hatırlıyorum ama telefona yine de yanıt verdi ve, ‘Beni bir partinin ortasında arayan kişi erkek, genç ve çok yakışıklı olsa iyi olur,’ gibi esprili bir şey söyledi.” Grabner derin bir nefes çekti. “Sonra gülümsemeyi kesti, ayağa kalktı ve restoranın ta diğer ucuna gitti. Konuşmayı duymadım; görebildiğim tek şey sırtıydı.”

“Konuşmayı yaptığı yerde başkaları var mıydı?” dedi Beatrice. “Bir şeyler duymuş olabilecek kimse var mıydı?” Grabner başını salladı. “Hayır. Sanırım, özellikle kuytu bir yer seçti ki rahatsız edilmesin.”

“Sonra?”

“Ona kimin aradığını sordum. O da ‘Tanıdığın birisi değil,’ dedi. Konunun da önemli olmadığını söyledi. Fakat o andan itibaren keyfi kaçtı. Kısa süre sonra da oradan ayrıldı. Keşke onunla gitseydim. Ama bilemezdim ki...”

Grabner’m sesi çatallaştı. Beatrice ona sarılmak, neler hissettiğini anladığını söylemek istedi. Ona keşke sözcüğünü akimdan çıkarmasını söylemek istedi.

Keşke onunla gitseydim.

Keşke onu eve götürseydim.

Keşke...

Beatrice tırnaklarını avcuna batırdı. Kendi sorunlarının bu olayla hiçbir ilgisi yoktu. Kadına gülümsedi ve biraz sakinleşsin diye bekledi.

“Nora oradan ayrıldıktan sonra arabayla eve döneceğini mi söyledi? Yoksa başka bir yere gideceğini mi?”

“Eve. Buna eminim. O meşhur baş ağrılarından biri başlamıştı ve gidip uyumak istiyordu. Bay Winstatt’ın ona bir taksi çağırmayı teklif ettiğini hatırlıyorum. Şirket ödeyecekti tabii ama Nora iyi olduğunu söyledi. Migren tam şiddetiyle başlamamıştı ve arabasını gece orada bırakmayı istemiyordu. Bu da tipik bir Nora davranışıydı; onu aksini yapmaya ikna etmek anlamsız olurdu.”

“Nora’nın ne kadar içki içtiğini biliyor musunuz?” irene Grabner önündeki masada kavuşturduğu ellerine baktı. “Kesin olarak bilmiyorum. Ama sarhoş olup olmadığını soruyorsanız, değildi. Ne de olsa arabayla geri dönecekti; o yüzden içkiyi abartmamıştı.”

Ajanstaki diğer kişilerle yaptıkları görüşmelerde hiçbir yeni bilgi elde edemediler. Yemek sırasında hiçbiri Nora’nm erkenden kalkışına bir anlam yüklememişti. Hepsi, tahmin edileceği gibi, Nora’nm ölümünden dolayı şok içindeydi ama ifadelerinde sıra dışı hiçbir şey yoktu. Muhasebe müdürü Erich’in cep telefonuyla çektiği fotoğraflarda da Rosa Drabcek’in fotoğraflarında olmayan bir şey yoktu ama Stefan bunları yine de dizüstü bilgisayarına aktardı. Oradan ayrılmadan önce Nora’nm çalışma masasına göz attılar.

Düzenli bir karmaşa söz konusuydu. Beatrice’in bir vakaya yoğunlaştığındaki masasını andırıyordu: Masanın üstünde gelişigüzel serpiştirilmiş gibi duran belgeler önünde ilişkili bir ağ oluşturuyordu; bütünü oluşturan tüm parçalar birbiriyle iletişim içerisindeydi, bağlar yaratıyorlar ve görünmez dokunaçlarını birbirine uzatıyorlardı.

Belki de bir reklam kampanyası sırasında Nora da öyle çalışıyordu. Beatrice bir paralellik daha fark etti: Bilgisayar ekranının üstündeki sarı renkli Post-it’ler. Ama bunlar patronuna değil, Nora’ya aitti. Yine o çok tanıdık el yazısını gördü.

Ceketini kuru temizlemeden al, diyordu notlardan biri. Diğer ikisinde ait oldukları isimlerin yamnda telefon numaralan vardı.

“Bu kişilerin kim olduklannı biliyor musunuz?” diye sordu Beatrice arkasında duran Max Winstatt’a.

“İş bağlantıları. Biri bir grafik tasarımcı, diğeri de bir takip komisyonu almayı umduğumuz bir müşteri.”

Çalışma masasının çekmeceleri masanın üstünden daha tertipliydi ve tomar tomar yazı kağıtlan, baş ağnsı ilaçlan, öksürük tabletleri ve yüzde yetmiş kakaolu, yansı yenmiş bir çikolata vardı. Bunlan gören Beatrice birden diğer vakalardaki aynntılan gördüğü zamanlara kıyasla daha çok hüzünlendi. Nora Papenberg çikolatasını asla bitiremeyeceğini hiç düşünmemiş olmalıydı.

Hızla arkasına döndü. “Bugünlük bu kadar. Yardımlarınız için teşekkür ederim.”

Winstatt onu ve Stefan’ı kapıya kadar geçirdi. “Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen beni aramaktan çekinmeyin.” “Tabii.”

Araba bir sonraki sokaktaydı. Stefan dizüstü bilgisayarı yavaşça arka koltuğa koyup direksiyona geçti. “Kahretsin. Burası kısa süreli bir park alanı değildi, değil mi?”

Yolcu kapısını daha yeni açmış olan Beatrice eğildi ve ön camın sileceğinin altında duran kağıdı aldı. “Hayır, sadece bir reklam broşürü, burada...” Tam “plastik bir çerçevesi yok” diyecekti ki sözcükler boğazına dizildi. Titreyen elinde açık duran kağıda bakakaldı.

ZİT.

Zula Sahibi onlara yeni bir mesaj yollamıştı.

Drasche, Beatrice’in mesajı içine koyduğu ufak naylon torbayı alırken keyifsizce burnunu çekti. “Buna eldivensiz dokunduğunu tahmin ediyorum.”

“Tabii. Bir reklam broşürü sandım.”

Drasche ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Demiştin.” “Elinde olsaydı, eldivenlerimizi asla çıkarttırmazdm çünkü tüm dünya potansiyel kanıtlarla kaynıyor, değil mi?”

Drasche hafifçe gülümser gibi oldu. “Evet, öyle sayılır.” Beatrice ofisine geri

dönünce, cep telefonu mesajıyla ilgili araştırmanın nasıl gittiğini öğrenmek için telefon hizmeti şirketini aradı. Sonuçları aldıklarını duyunca da şaşırdı.

“Biz de sizi aramak üzereydik,” dedi hattaki genç adam. Beatrice adamın belgelerini karıştırdığını duydu. “Kullanılmış olan mobil kart şu anda bir ağ hücresine bağlı değil. En son, size gelen mesaj yollandığında bağlıymış. Saat 13.16’da Hailem’daki bir UMTS hücresinden yollanmış.”

“Bana telefonun sahibiyle ilgili bilgi verebilir misiniz?” *Sahibi.* Kendisini dizginlemek zorunda kaldı. *Hemen bir sonuca varma.*

“Size IMEI ve IMSI bilgilerini verebilirim. Bir başka deyişle, cep telefonunun numarasını ve kullanıcı kimliğini. Ama ne yazık ki bu kadar. Ayrıca, isterseniz numarayı bloklayabilirim.” “Hayır, sakın!” deyiverdi Beatrice. Zula Sahibi’nden gelecek her işaret, kendisini ele verebileceği bir başka fırsattı. Tabii, mesajı yollayan kişi oysa.

Her iki rakam da on beş haneliydi. Beatrice herhangi bir hata yapmamak için adama bunları ikişer kez okuttu. “Teşekkür ederim. Son bir ricada daha bulunacağım... Bu telefonla aranmış tüm bağlantıların tam bir listesini istiyorum. Bunu da hazırlayabilirseniz çok sevinirim.” Adama e-posta adresini verdi, tekrar teşekkür etti, telefonu kapattı ve sandalyesinde geriye yaslandı. Şansı yaver giderse, çok geçmeden elinde bir isim olacaktı. Şayet cep telefonu sahibinin eline yasa dışı yollarla geçmediyse, o mesajla kimliğini ele vermiş demekti. O kadar aptalsa tabii. Bunu akimdan çıkarmaya çalıştı ve not ettiği IMEI’ye odaklandı. Florin’in ona birkaç hafta önce işyerine yeni bir telefonla geldiği zaman söylediği bir şeyi hatırladı. Emin olabilmek için bilgiyi internetten de kontrol etti.

IMEI’nin ilk sekiz hanesi TOK’unu, yani Tip Onay Kodu’nu oluşturuyordu; bu koddaki üçüncü ve sekizinci rakamlar belirleyici olanlardı. Cihaz marka ve tipini belirtirlerdi. Ama bunları nasıl okumak gerektiğini bilmek gerekiyordu. Kendisi kesinlikle bilmiyordu; bir uzmana veya en azından Stefan’a danışması gerekecekti.

Bir anda bir ilham geldi ve Google’a *TOK son cihaz analizi* yazdı ve girilen koda denk gelen mobil telefon modelini göstermeyi vadeden bir link buldu. Beatrice buraya ilk sekiz haneyi girdi.

Tam isabet.

Üretici: Nokia Mobil Telefon

Modeli: Nokia NS-00

TOK: 35698804

Nabzının hızlandığını hissetti ama henüz nedeninden emin değildi. Telefon bir Nokia'ydı ve bu hiçbir şekilde sıra dışı değildi. Ama bu içerikte düşünülecek olursa...

Notlarını karıştırıp Konrad Papenberg'e karısının bir cinayete kurban gittiğini ilk söyledikleri gün yaptıkları konuşma notlarını buldu. Oradaydı: Nokia N8.

Ona yaş gününde hediye etmiştim.

Ayağa kalktı ve espresso makinesini açtı. Ama ajansta ne kadar çok kahve içtiğini ve midesinin ekşidiğini hatırlayınca makineyi kapattı.

Bir tesadüf de olabilirdi ama öyle olduğunu sanmıyordu. Telefon hizmeti şirketiyle yaptığı konuşma notlarını ve çevrim içi analizin bir çıktısını alıp Stefan'm ofisine gitti.

"Bu mobil telefonun kimin adına kayıtlı olduğunu bulabilir misin?"

Stefan belgelere baktı ve parmağını etrafı güzelce daire içine alınmış olan IMSI koduna götürdü. "Tabii, sorun değil."

"Teşekkürler."

Kapıda bu kısa ricasının, Stefan'm bir sürü vakti olduğunu ima ettiğini fark etti ama bir şey demedi. StefanTn araştırmasından ortaya çıkacak olan ismin *Nora Papenberg* olacağına her şeyine bahse girebilirdi.

Akşamüzeri güneşi, balkonunun ahşap zemininde çizgiler oluşturuyordu. Beatrice pembeleşmiş göğe karşı yuvarlak ahşap masayı çekti ve cuma akşamı yemeğini üstüne yerleştirdi. İki sokak aşağıdaki Japon restoranından suşi almıştı. Plastik kabı açtı, balıkla zencefilin mis gibi kokusunu içine çekti ve nihayet iştahının açılacağını umdu. Ama öyle olmadı. O anda akimdaki tek akşam yemeği Nora'nın sonrasında ortadan kaybolduğu, katilinin kollarına koştuğu yemekti. Zula Sahibi, gizemli mesaj lann ustası.

Drasche tarafından özenle incelenmiş olan en son mesajda yeni bir ipucu çıkmamıştı. “Tek bir parmak izi bile yok. Seninki hariç tabii,” demişti. “Hâlâ mürekkep tipini araştırıyoruz ama seri üretim basit tükenmezlerden gibi!”

Drasche notun var oluşunun bile onlara Zula Sahibi konusunda çok şey söylemesiyle ilgilenmemişti. İşi bu değildi.

O gece arabasıyla evine döndüğünde Beatrice arabayı dai-l eşinden bir sokak yukarıya park etmişti, birkaç fcere peşinde birisi var mı, hatta birisi onu izliyor mu diye etrafı kolaçan etmişti. Kimseyi görmemişti ama işini şansa bırakmamak için dairesinin kapısını iki kere kilitlemişti.

İç çekti, masadaki suşi kutusuna baktı ve kendisini dana carpaccio’yu ve hiç tanışmadığı halde Anneke’yi düşünürken buldu. Mum ışığında iki kişilik akşam yemeği. Acaba balkon masasına bir mum koysa mı diye düşündü.

Ama tıkırdayan dizüstü bilgisayarını açtı ve akşam yemeğinde çekilen fotoğrafları yeniden gözden geçirdi; soya sosu gri renkli eşofman altına dökülünce bir küfür savurdu.

Nora Papenberg’in ayrılmasına yakın çekilen fotoğraflara odaklandı. Gayet kayıtsız oldukları bir anda çekilen fotoğraflardan birinde, Nora ve irene Grabner başlarını birbirine dayamışlar, kameraya dillerini çıkarmışlardı. İki okullu kız gibi. Ondan sonrasında, Nora’nm sandalyesi boştu. Birkaç klik sonra, Beatrice, Nora’nın kırmızı ceketinin onu arka planda belli ettiği bir fotoğrafa rastladı.

Fotoğrafı büyüttü. Çözünürlüğü gayet iyiydi. Beatrice fotoğrafa zumladıkça, Nora Papenberg’in suratı daha da belirginleşti. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sol eliyle şok olmuş veya kusacakmış gibi burnunu ve ağzını kapatmıştı. Diğer eliyle de cep telefonunu kulağında tutuyordu.

Telefonun bir telefon kulübesinden geldiğini artık biliyorlardı ve bu görüşme kesinlikle bir tepkiye neden olmuştu. Geriye kalan fotoğrafları da gözden geçirdi. Hiçbirinde Nora’nm suratında gülümsemeden eser yoktu.

Telefon kulübesine gitmek için mi oradan ayrılmıştı? Arayan kişiyle buluşmak için mi? Yoksa giysilerinde kanı bulunan adamla buluşmak için mi?

“Neden kimseye söylemedin?” dedi Beatrice sonraki fotoğraflardaki dalgın Nora’ya. Bakışlarını başka bir yere yöneltmiş, düşüncelerinin başka bir yerde

olduğu her halinden belli olan, gülüp konuşan bir grubun arasında bir yabancı gibi kalmış olan Nora...

Kayıtlara göre, o uğursuz telefondan sonra kimseyle ko-nuşmamıştı; en azından cep telefonu görüşmesi yapmamıştı. Kocasına geç kalacağını söylemek için bir kısa mesaj bile bırakmamıştı.

Kocasının bilmemesi gereken bir randevu muydu acaba? Yoksa elinden geldiğince hızlı bir biçimde evine, güvenli bir yere gidebilmek için mi restorandan ayrılmıştı? Yoldayken mi alıkonulmuştu?

Beatrice suşilerinin hepsini yemişti ama hiçbirinin tadını almamıştı. Ambalajı mutfaktaki çöp bidonuna atmak için gitmiş, telefonunun çaldığını duyunca kapağı tekrar kapatmakla yetinmişti. “Message in a Bottle” çalıyordu. Bir telefon mesajı geliyordu.

Nabzı hızlandı. Sakin ol. Florin arıyor olabilir; arada sırada mesaj atar.

Ellerini eşofman altına sildi ve tekrar balkona çıktı. Annesi de olabilirdi.

Ama cep telefonunun mini klavyesinde bir tuşa basması ne olduğunu anlamasına yetti. Mesajı yollayan kişinin numarası öğlenki numaraydı. Boynunu bir şey sıkıyormuş gibi hisseden Beatrice balkondaki sandalyeye çöktü.

Soğuk, buz gibi.

Mesajda sadece üç sözcük vardı ve başka hiçbir açıklama veya yorum yoktu.

Beatrice, Nora Papenberg’in cep telefonunu kulağına tuttuğu, eliyle de ağzını kapattığı fotoğrafı hatırladı. *Bana mesajı o telefondan yolladı. Bir Nokia N8 ’den, kocasının yaş günü hediyesinden.*

Beatrice aniden izleniyormuş gibi bir hisse kapıldı. Ayağa f ırladığı gibi dairesinin ana kapısına gitti, doğru dürüst kilitlediğinden emin olmak istedi. Perdeleri hemen çekti. Balkona peri koşup avluya baktı ama kimseyi göremedi.

Soğuk, buz gibi. Beatrice’in aklına gelen ilk şey bir cesedin k-ninin soğukluğuydu ama bu sözcükleri düşüncelerinde ne kadar evirip çevirirse, mesajı yollayan kişinin bunu kastetmediğinden emin oldu.

Aklına Jakob'un aralarında bir define avının da bulunduğu, kendi çocukluğundan kalma parti oyunları aldığı son yaş günü partisi geldi. *Soğuk, buz gibi, şimdi ılık, daha ılık, soğuk, iyi, ılık, ılık, sıcak!*

Zula Sahibi ona yanlış iz üstünde olduklarını mı söylüyordu?

Mesajı silmemek için kendisini zor tuttu ve Achim'i aradı. Bir bakıma, çocuklar yanında değil diye rahatlamıştı ama seslerini duyması ve iyi olduklarından...

"Evet? Ne istiyorsun?" Achim'in sözleri düşüncelerini delip geçti. İşte, yine sesinden büyük bir öfke okunuyordu.

"Selam. Mina'yı veya Jakob'u telefona ver, lütfen."

"Şu anda meşguller."

Ona yalvarmayacaktı. "Sadece bir saniyeliğine."

Achim pes etmiş gibi iç çekti. "Tamam, konuş. Ama çocuklar senin yamndayken onlara doğru dürüst baksan ve onlarla birlikte geçirdiğim kısacık sürede rahat bıraksan daha iyi olur."

Beatrice balkonun köşesinde duran kırmızı renkli saksının içinde kozalaklı ağacın perişan haline baktı. Achim'e o anda söyleyeceği hiçbir şey durumu daha iyiye götürmeyecekti.

Bir kere daha iç çekti. "Mina, Jakob, annenizle konuşmak istiyor musunuz?"

"Sonra," diye seslendi Mina ama Jakob'un "Evet!" diye bağırışı telefonda yankılandı.

Koşma ve bir şeylere çarpma sesi geldi. "Selam, anne!"

"Selam, canım! İyi vakit geçiriyor musun?"

"Evet! Babam bize gerçekten de bir kedi aldı! Mina ona Mil ey ismini vermek istiyor ama bence çok aptalca bir isim! Ona Lou ismini verebilir miyiz? Tobias'm kedisi gibi hani? Bence o çok daha iyi bir isim ama Mina kulağa *bu* gibi geldiğini söylüyor.

Beatrice oğlunun anlattıklarını dinlerken, derin bir oh çekti. Tabii ki çocuklar iyilerdi, ne sanmıştı ki? Zula Sahibi'nin telefon numarasını bildiği kesindi ama mesajların hiçbiri şahsi değildi; kimse onu tehdit etmemişti. Mesajlar bir tehlike değil, iyi bir şeydi. Ama balkondan oturma odasına girip de cam kapıyı ardından kapatınca kendisini yine de daha güvende hissetti.

Jakob'un isimsiz kediye geri dönmesine izin verdi, telefonu kapattı ve yine telefonundaki mesaja baktı. Birkaç saniye boyunca öyle kaldıktan sonra yeşil düğmeye bastı. Telefon çalmaya başladı ki yine kayıt çıktı. *Aradığınız numaraya şu anda ulaşılamıyor. Lütfen, daha sonra tekrar deneyin.*

Adam sesli mesaj sistemini aktif hale getirmemişti, yani Beatrice'in içinden geçenleri söylemek gibi bir şansı yoktu. Bu da muhtemelen en iyisiydi.

Telefonu henüz tezgaha koymamıştı ki çalmaya başlayınca korkudan az kalsın yere düşürecekti. Florin arıyordu.

"Yeni bir haber var mı? Öğleden sonra nasıl geçti?" "Ajansa gittik. Zula Sahibi benimle iletişime geçti sanırım. Hem de üç kere."

"Ne?" Beatrice ona son birkaç saattir olanları anlattı. "Yarın işe geliyorum."

"Hayır, Anneke'yle geçireceğin zamanın keyfini çıkar. Stefan ve ben kontrolü elden bırakmıyoruz. Birkaç koro şarkıcısıyla görüşeceğiz; şansımız yaver gitmezse, pazar günü diğerleriyle konuşacağız."

Florin'in iç çektiğini duydu. "Siz ikiniz beni suçlu hissetti-

rıyorsunuz. Bea, o adamın sana isimsiz telefon mesajları yollaması beni endişelendirdi. Dairede yalnız mısın?"

Daha önce hissettiği huzursuzluk hissi geri geldi. "Evet, ama ciddi ciddi onun buraya geleceğini düşünmüyorsun, değil mi? Saçmalık bu, Florin." Güzel... Kendisi bile söylediklerine ikna olmuştu.

"O kadar emin değilim. Henüz onu neyin tetiklediğini bilmiyoruz. Dikkatli ol, tamam mı?"

"Tabii." Kafa sallayışının balkon kapısına yansıdığını görünce, perdeyi çekti. "Senin gecen nasıldı? Carpaccio bir hit oldu mu?"

“Konuyu değiştirmeye çalışma.” Beatrice onun sesinden gülümsediğini anlamıştı. “Yarın konusunda emin misin? En azından, bir iki saatliğine uğrayabilirim.”

“Hiç gerek yok. Gerçekten. Benim gidip çocukları almam gerektiğinde sen hep beni kolluyorsun. O yüzden, en azından arada sırada bırak da iyiliklerinin karşılığını ödeyeyim. Anneke’ye sevgilerimi ilet; onunla hiç tanışmadığım için benim yerime ilet yani.”

“Tamamdır. İyi geceler, Bea. Unutma...”

Beatrice, Florin’in lafını kesti. “Sen de. İkiniz de yani.” Telefonu kapatıp koltuğa çöktü ve gözlerini yumdu. Schubert’in La Bemol Ayin müziği.

Bir elin üstündeki belirgin bir doğum lekesi.

Neden özellikle o ipuçları gelmişti? Bunların ne anlamı vardı? Bunlar Beatrice’e kötü görgü tanıklarının ifadelerini hatırlatıyordu. Bazen insanlar en önemli konuları unutuyor, en tuhaf şeyler akıllarında kalıyordu.

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve yorgun olduğu için değil, ertesi gün çalışabilmek için uyuması gerektiğini bildiğinden yatağa gitti. Bu sefer, telefonu fişten çekmeyecekti; çocuk-

I

I

larla ilgili bir sorun olursa diye erişilebilir olmak istiyordu. Achim’in onu o gece rahat bırakacağını düşünüyordu.

Zula Sahibi’nin de aynı şeyi yapacağını umuyordu.

“Benden ne istediğinizi hiç bilmiyorum. Ellerime bakmanıza da izin vermeyeceğim.” Onlara kapıyı açan tombul ve öfkeli adam o gün görüştükleri üçüncü Christoph’tu ve en az iş birliği yapmaya niyetli olandı. “Bana şu kimliğinizi tekrar gösterin,” dedi Beatrice’i yan yan tepeden tırnağa süzerek. Bu şişko uykumu aldığım için şanslı, diye düşündü Beatrice. İlaç almış gibi deliksiz uyumuştu. Onu uyandıran telefonlar veya mesajlar da gelmemişti.

“Bir cinayet soruşturması yapıyoruz,” dedi. “Bu işi hemen halletmek istemiyorsanız, sizi memnuniyetle karakola götürebiliriz.”

Adam uzunca bir süre kimliği inceledi, sonra ellerini öne uzattı. “Bu bir gizli kamera şakasıysa, bu iş burada bitmeyecek,” diye homurdandı.

“Merak etmeyin.” Ellerini gerektiğinden biraz daha sıkıca tutarak adamın aniden cıyaklamasına neden olan Beatrice, avuçlarına baktı. Hiçbir şey yoktu.

Ya üstlerinde? Orada da bir şey yoktu ama Beatrice emin olabilmek için adamın sabahlığının kollarını sıyırdı. “Teşekkürler, işimiz bitti. Gününüz güzel geçer umanm.”

Belli ki, adam bununla yetinecek değildi. “Bana en azından bunun hangi cinayet davasıyla ilgili olduğunu söylemeyecek misiniz?”

“Kusura bakmayın, hayır. Hoşça kalın.”

Listelerindeki bir sonraki kişi evde değildi, diğerinde de belirgin bir doğum lekesi yoktu. Canlan sıkılan Beatrice ve Stefan karakola geri döndüler ve tek kelime etmeden kendi ofislerine gittiler. Beatrice içeri girdiğinde Florin’i masasında görünce şaşırdı.

Beş 93

Sn»»

“Sadece birkaç saatliğine geldim,” dedi. “Dün gece Google haritalarına koordinat girdiğimde haritadaki tam yerini gösterilirini keşfettim. Bak.” Görebilmesi için ekranını çevirdi. “Eli İHilduğumuz nokta burası. Aşağı yukarı. Bu, işimizi kolaylaşın acak. İleride...”

Stefan telaşla bir kağıdı havada sallayarak içeri daldı. “Bu ı- posta bir saat önce geldi. Haklıymışsın,” diye bağırdı çıktıyı Beatrice’in eline tutuşturarak.

Önceki gün Uluslararası Mobil Abone Kimliği numarasıyla araştırdığı Nokia N8 Nora Papenberg üstüne kayıtlıydı.

“Biliyordum!” diye bağırdı Beatrice. “Nora’nın telefonu tmda ve bize o telefondan mesajlar yolluyor.”

“Bize değil, sana,” dedi Florin. “Bu arada bu durum beni hâlâ çok endişelendiriyor.”

“Ben de hâlâ bana zarar vermek istemesinin hiç olası olmadığını düşünüyorum,” dedi Beatrice kendi sözlerinden pek ikna olmadığı halde. “Bize sadece üstün konumda olduğunu göstermeye çalışıyor.” Yine de o gece kapıyı iki kere kilitleyeceğini ve tüm pencereleri kapatacağını biliyordu.”

Florin evet der gibi başını salladı ama yine de tereddütlü görünüyordu. “Artık bu olaya bir adli tıp psikologu dahil etme vakti geldi. Belki de bu mesajlarda bizim gördüğümüzden fazlasını okur. Hata yapma veya bir şeyi atlama riskini göze almak istemiyorum.”

Öğle vakti geçti, yerini öğleden sonraya bıraktı ve Beatrice’in masasında oluşan ve ta kepenklere kadar uzanan çizgiler soldan sağa kaydı. Saat iki buçukta ağ sağlayıcısından, ön ödemeli kartın sahibinin yaptığı tüm bağlantıların yer aldığı bir PDF ekinin bulunduğu bir e-posta geldi.

Pek şansıları yoktu; tek bir numara ortaya çıkmıştı, o da Beatrice’in numarasıydı. Adam sadece iki dakikalığına ağ

hücresine bağlanmış ve biri Hallein’dan, İkincisi de Salz-burg’daki Aigen bölgesinden iki mesaj yollamıştı. Bunlar haricinde, cep telefonu tüm o süre boyunca çevrimdışı kalmıştı, “Ne yaptığını iyi biliyor,” diye mırıldandı Beatrice. “Şu ana dek bize bir ipucu verecek tek bir hata bile yapmadı.” Çıktıya her gözü takıldığında, kendi cep telefonunun tanıdık haneleri onu sinir ediyordu. “Telefon mesajlarının ve notun ondan geldiğinde hemfikiriz değil mi? Nora Papenberg’in katilinden yani.” Florin düşünceli düşünceli önündeki raporlara birkaç saniye baktı, sonra evet anlamında başını salladı. “Evet. Yoksa hiçbir şey mantıklı gelmiyor.”

Yarım saat sonra, Beatrice onu masasından kışkışlamaya çalıştı. “Bugün burada bile olmaman gerekirdi. Bir konuğun var.” Beatrice tıpkı büyükannesi gibi konuşmuştu ama Florin minnetle gülümsedi.

“Tamam tamam. Ama sen de artık paydos etmelisin.” “Birazdan edeceğim.” Masasındaki kağıtları düzeltmeye koyuldu. “Yarım saat daha.”

Florin’in surat ifadesini görünce “Çocuklar olmadan bir hafta sonu geçireceğim, bırak da bundan faydalanayım, tamam mı?”

Yarım saat iki saate çıktı ama Beatrice hâlâ ipuçlarını bir mantık çerçevesine oturtamamıştı; düşüncelerinden hiçbirinin teyidi mümkün değildi. Bıkkınlıkla kalemini masasına fırlattı.

Derin bir nefes çekip bilgisayarını kapattı. Stefan'a paydos ettiğini haber verdikten sonra, nihayet gün ışığına çıktı. Hava uzun süredir bu kadar ılık olmamıştı. Güneş gözlüğünü ve arabasının anahtarlarını çantasından çıkarırken cep telefonunu neredeyse yere düşürecekti.

Bir anda eve dönme, bir DVD izleme ve ayaklarını kaldırıp dinlenme fikri beş dakika öncesine göre daha az çekici geldi. *Biraz değişiklik yapıp yaşamak nasıl olurdu,* dedi kendi

kendine cep telefonunun rehberine göz atıp. Şehir merkezinde Inr fincan kahve içmek, bir kız arkadaşıyla bir iki saat sohbet el inek... Lisa veya Kathrin olabilir miydi?

Hiç şansı yoktu. Her ikisinin de çocukları ve kocaları vardı, dolayısıyla artık hafta sonları anlık planlar yapamıyorlardı. Ama belki çocuğu olmayan ve kısa süre önce eşinden ayrılmış olan Gina'yı arayabilirdi. Bir an daha düşünmeden arama düğmesine bastı.

Telefon üç kere çaldıktan sonra, Gina "Alo?" diye yanıt verdi.

"Selam, benim. Bea. Bazaar'da bir fincan kahve içmek isler misin? Yarım saat sonra mesela."

"Ne? Ay, özür dilerim. Şu anda Roma'dayım. Havanın ne kadar muhteşem olduğuna inanamazsın! Önümüzdeki hafta yapalım, olur mu? Sana bir şişe grappa getireceğim."

Beatrice hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. Kendi lıatasıydı; arkadaşlıklarının üstüne düşmemiş, uzun süredir e-postalara veya davetiyelere yanıt vermemişti.

Hâlâ korkuyorsun, değil mi? Bea, sen ödleğin tekisin.

Cep telefonunu tekrar çantasına attı. Arabasının kapısını açtı... Bu sefer, ön cam sileceklerinin altında not yoktu. Arabaya binip pencereleri açtı.

Onu tek başına kahve içmekten, bir dergi almaktan, ilkbahar güneşinin keyfini çıkarmaktan alıkoyan bir şey yoktu. Sessiz cumartesi öğleden sonra trafiğinde şehrin eski bölgesine doğru ilerledi, Salzach'taki köprüden geçti ve Rudolfskai'de park edecek bir yer buldu.

Residenzplatz'a doğru yürürken, Beatrice barok çeşmeden fışkıran tazyikli suyun güneşin altında nasıl altın rengi bir pusa dönüştüğünü, tabanından fırlayan dört mermer atı nasıl tamamıyla sardığını fark etti. Turist sezonu çoktan en civcivli dönemine girmişti. Mozart kostümlü, tepeden tırnağa parıltılı gümüş rengine boyanmış canlı bir heykel, kendilerini papa-razzi sanan bir Japon tur grubunun önünde eğildi. Beatrice birkaç saniye durup manzarayı izledi. Yanından sohbet ederek ve gülerek, ellerinde birer dondurma külahıyla üç İngiliz öğrenci geçti.

Dondurma. Evet, iyi bir plandı.

Birkaç sokak ötede bir sürü galerinin ve butiğin önünden geçilerek varılan muhteşem bir dondurmacı vardı. Beatrice mağazaların vitrinlerindeki şık giysilere baktı ama içinden alışveriş etmek geçmedi. Bunun bir anlamı yoktu; onun hayatında bu tür giysileri giyebileceği fırsatlar çıkmıyordu. Bir başka turist grubundan kaçarak dondurma kuyruğuna girdi.

Üstüne çikolata sosu dökülmüş kocaman bir bardağa fındık, karamel ve balkabağı şekerlemesi aldı. Sıkıntısına biçilmiş kaftandı.

Ağzındaki o muhteşem tat patlamasının keyfini çıkararak, suratına o günün ilk gülümsemesinin yayılmasına izin verdi.

Ama gülümsemesi beş dakika bile sürmedi. Sessiz ve güneşli oturacak bir yer bulmayı umduğu katedral meydanına giderken Florin'i gördü. Arkadan görmüştü ama Florin olduğuna emindi. Omuz hizasında san saçlan olan, uzun boylu ve ince bir kadının beline kolunu atmıştı. Birlikte yürürlerken eğilip bir şey söyledi ve kadım kahkahalarla güldürdü. Beatrice'in akimda canlanan Anneke'ninkinden çok daha gür bir kahkahaydı.

Residenzplatz'ı geçip kaldırım taşlı dar Goldgasse'ye sapıyorlardı. Beatrice kalabalığın arasında sürekli olarak, Anneke'nin sarı saçlarının gün ışığında parıldadığını görüyordu. Ne yaptığını düşünmeden peşlerine takıldı ve fazla yaklaşmamaya gayret etti. Dondurmasını çoktan unutmuş, yapış yapış bir şey parmaklarına akmaya başlayınca hatırlamıştı.

“Kahretsin.” Bardağı en yakındaki çöp bidonuna atıp çan-lasını kirletmemeye gayret ederek bir kağıt mendil çıkarmaya çalıştı. Önünden giden Florin ve Anneke sağdaki bir yola saptı. Beatrice, Anneke’nin bir dilencinin kabına bozuk para koyuşunu, Florin’le birlikte ayakkabılarla dolu bir vitrinin o nünde durduğunda Florin’in onun saçlarını kulağının arkasına sıkıştırışını izledi ve...

Çıldırmış mıydı? Ne yapıyordu? Ciddi ciddi gizlice iş arkadaşını mı izliyordu?

Derhal arkasını döndü ve kaldırım taşlı sokakta Florin dönüp de onu görmeden önce elinden geldiğince hızlı bir biçimde aksi yönde koşmaya başladı.

Neden, Beatrice? Neyin var? Neden birbirini seven iki kişinin görüntüsü sana bu denli işkence ediyor?

Kendi sorusunu yanıtlayamadı. Mesele gerçekten de kıskançlık değildi; mutluluklarını bir dakika bile kıskanmamış-lı. Ama belki kendisi de bu mutluluğu arzulamıştı... Evet, bu daha isabetli bir yanıttı. Ama öyle kendisini kaybedemezdi.

Arabasına kadar hızla yürüdü, soma en kısa yoldan eve döndü. Kitap raflarına göz atıp iki sene önce satın aldığı ama o zamandan beri kapağını açmadığı tarihi bir romanı aldı. Bunu koltuğa götürdü ve bir kadeh Chardonnay koydu. Uyku peşinden sessiz adımlarla, usul usul geliyordu; bir saate kalmadan kitabı göğsüne yasladı ve gözlerini yumdu.

Frtesi sabah, saat on birden biraz önce, Beatrice ve Stefan’m araştırmaları onları kırklarının ortalarında, iri yarı, korosuyla birlikte Maria Plain bazilikasında Beethoven’in Do Majör Ayin müziğini söyleyen Christoph Beil’a götürdü. Ancak yakından baktıklarında, adamın elindeki doğum lekesini fark etliler; daha doğrusu, bir zamanlar bir doğum lekesinin olduğu yerdeki yara izini gördüler.

“Eskiden bir doğum lekem vardı, evet. Doktorlar buna ne-vüs demişlerdi. Çok koyu renkliydi ve çirkin görünüyordu. Dolayısıyla, karımın bundan kurtulmam için beni ikna ettiğine çok memnunum.”

Elinde sadece kenarları eğri, mor renkli bir benek kalmıştı. “Ne kadar süre önceydi?” diye sordu Beatrice.

“Yaklaşık olarak iki buçuk sene önceydi,” dedi adam. Sorularına dikkatle yanıt vermişti; sorguya çekilmekten ve konunun neyle ilgili olduğunu bilmediğinden,

huzursuz olduğu da belliydi.

Beatrice, Stefan'a baktı. "Sizinle özel olarak konuşmak isteriz, Bay Beil. Endişelenmeyin, bir suç işlemekten şüpheli değilsiniz ama bize şu anda üstünde uğraştığımız bir olayda yardımcı olabilirsiniz."

Beil tereddüt etti. "En azından, konunun ne olduğuna dair bir fikri veremez misiniz?"

"Sonra," dedi Beatrice. "Özel olarak konuştuğumuzda." Adamın gözlerinde buna itiraz edecekmiş gibi bir ifade belirdi ama hemen kayboldu. Sonra başını hafifçe yana eğdi ve gülümsedi. "Tabii, sizin için ne zaman uygun?"

"Öğleden sonra dört gibi?" dedi Stefan. "Böylece Florin de orada olabilir," dedi daha yumuşak bir ses tonuyla Beatrice'e.

"Tamam. Evime gelmek ister miydiniz? Karım yemek pişiriyordu; bahçede oturabiliriz."

"Sen Florin'i ara," dedi Beatrice arabaya geri döndüklerinde. Stefan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ama söyleneni yaptı. "Saat dört uygun," dedi telefonu kapattıktan sonra. "Kız arkadaşını havaalanına bırakıyormuş, böylece üç buçukta gelip bizimle buluşacak." Stefan dalgın dalgın araba anahtarlarıyla oynadı. "Neden ona asıl soruyu sormadın?"

"Neyi?"

"Doğum tarihini tabii ki! Yani tüm mesele buydu. Sonra koordinatlar üstünde çalışmaya başlar, belki aradığımız şeyi bile bulurduk!"

"Üstünde doğum tarihinin yazılı olduğu bir kimlik, tercihen doğum belgesini görmek ve Christoph Beil'm kim olduğuna dair genel bir izlenim edinmek istiyorum. Bu işin bir parçası olması tesadüf diye mi düşünüyorsun yoksa?"

Stefan başını salladı ama hâlâ tereddütlüydü. "Biliyorum. Ama sanki çok yavaş ilerliyoruz."

Yavaş. Bu sözcük peşini bırakmıyordu.

"Ben de koordinatları en az senin kadar bulmayı istiyorum ama bu işi gerektiği

gibi yapmayı da istiyorum. Mümkün olduğunca çok şeyi araştırmamız gerek. Aptalca hatalar yaptık diye sonradan başımı duvarlara vurmayı istemem.” Ya da Hoffmann’m burnunu sürtmesini.

Stefan ikna olmuştu ama hâlâ biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Tamam. Sadece, GPS cihazımı da yanımda getirdim ve aradığımız adamı bulursak belki...”

Beatrice’in akima bir şey geldi. Saat dörde kadar hâlâ yeteri kadar vakit vardı ve eksik olan bir bilgiyi edinmek için bu fırsat gayet uygundu.

“Ne yapalım, biliyor musun? Gidip bir zula bulalım. Bunu en azından bir kere yapmak istiyorum; hem bana nasıl yapıldığını da göstermiş olursun. Ne dersin?”

Stefan şaşırmıştı ama uzman rolünü üstlenmek onu biraz ne-şelendirmişti. “Tamam, dizüstü bilgisayarımı açayım o zaman.”

Christoph Beil bazilikanın gölgesinde durmuş, bakışlarını polis arabasına dikmişti. İki polis memuru bir şeye, muhtemelen notlarına bakıyorlardı.

Parmaklarının ucuyla eskiden doğum lekesinin olduğu yara izini okşadı. Bal rengi saçları olan kadm polisin ilgilendiği tek şey bu olmuştu. Bir doktor gibi dikkatle ellerine bakmış, evirip çevirmişti.

Konunun neyle ilgili olduğunu bilmek istiyordu ama bir daha sormaya cesaret edemiyordu. Polisle konuşmaya alışık değildi ve herhangi bir riske girmek de istemiyordu. Akıllarına istenmeyen fikirler gelebilirdi. Şüpheli değildi; kadın bunu açık açık söylemişti.

Kadın o ezik, kızıl saçlı adamın patronu muydu? Adam sessiz kalıp sadece dinlediği ve dikkatle ona baktığı için öyle olmalıydı.

“İyi günler, Christoph! Vera’ya sevgilerimi ilet!” omzuna inen sert şaplak Christoph’u irkiltti ve bir an için kalbi duracak gibi oldu. Tanrım, diye düşündü, etrafında neler olup bittiğine daha çok dikkat etmeliydi; bu tür bir şey yüzünden kalp krizi geçirmek istemezdi. O anda bağırmadığını umdu. Ama hızlanan nabzından sorumlu olan Kurt isimli adam sert vedalaşmasının yarattığı tepkiyi fark etmeden gitmişti.

Sorun yoktu. Her şey yolundaydı; rezil olmamıştı. Eliyle alnını silerken, ter

içinde kaldığını fark etti ve kendisine sinir oldu. Ne diye aniden gerilmişti? Ne de olsa, yanlış bir şey yapmamıştı; endişelenmesine gerek yoktu. Vera için de öyle. Karısı onu terk etmezdi, onu seviyordu. Polisin ziyaretinin bu tür bir konuyla ilgisi de olamazdı. Sürekli olarak kendisine hatırlattığı gibi, suçlu değildi.

Hem gerçekten de gerekli olursa, temize çıkardı.

Define avı oyunu eğlenceliydi. Beatrice'in düşündüğünden çok daha keyifliydi. Stefan defineavi.com'a girmiş, yakınlarda sayılabilecek gizli bir yeri bulabilmek için haritaları incelemişti. "Çok zor da olmasın, çok ufak da olmasın," diye mırıldandı. "*Voila!* Bak, bu zulaya 'Delik' deniyor ve sıradan bir zula."

"Nasıl bir zula?"

"Sıradan. Yani, şu büyüklükte." Stefan havaya bir ekmek somunu büyüklüğünde bir şey çizdi. "Kesik eli bulduğunuz zula gibi. Ayrıca, geleneksel bir zula... Verilen koordinatlar kutunun gizli olduğu yeri gösteriyor. Aşama veya bilmece yok. Zorluk derecesi iki yıldız; yani bulmak için saatlerce uğraşmayacağız. Gerçi, arazi üç buçuk yıldız; hafif bir yürüyüşten fazlası gerekebilir." Beatrice'in Timberland ayakkabılarına çekinerek baktı ama tatmin olmuş gibi başını salladı. "Gidelim o zaman." Bilgisayarla navigasyon cihazını bir USB kablosuyla bağladı ve "GPS'ime yolla" ifadesine tıkladı. "Tamam. İşin iyi yanı, hemen hemen oraya kadar arabayla gidebileceğiz, o yüzden uzun sürmez."

GPS cihazı şaşılacak bir kesinlikle işledi. Onları park ettikleri yerden doğrudan ormanlık bir tepeye açılan bir patikanın tepesine kadar götürdü. Stefan pusula moduna geçti. Artık attıkları her adımla birlikte hedefleriyle aralanndaki mesafenin azaldığını görebiliyorlardı. En sonunda Beatrice deliğin girişini buldu... Ancak kamının üstüne yatıp dirseklerinin üstünde doğrularak uzanabileceği dik bir kayalığın altında bir boşluk buldu. "İçeri sürünerek girersem, tişörtüm lime lime olur," dedi. "Evet. İşin en eğlenceli kısmı da o. Al, el feneri."

Beatrice derin bir nefes çekti, içini saran gelip geçici klostrofobi hissini zapt etmeye çalıştı ve karanlığa süründü. El fenerini, önünde gerçekten de hiçbir şey göremediği zaman açtı.

İlk birkaç metre sonraki dar alanın ardından önünde bir tünelin başladığım gören Beatrice şaşırdı. Ayağa kalkıp eğilerek yürümesi bile mümkündü. İlerlerken,

karanlıkta birisinin kendisini izlediğini duydu. Bir an için, bu kişinin Nora Papenberg'in katili olduğunu, bu sefer av için sadece teşekkür etmenin yeterli olmadığını düşündü. Adam onları izlemeyip avını oraya çekmek istemiş olabilirdi.

Ama peşindeki kişi Stefan'dı tabii. "El fenerini tüm girintilere ve çıkıntılara tut," dedi Stefan. "Kutu büyükçe, o yüzden onu görürüz ama deneyimli zula sahipleri zulalarmı sıradan kişiler[1] çalmasın diye iyi gizlenmiş bir noktaya saklar."

"Zula sahipleri" lafını duyan Beatrice elinde olmadan ir-kilmişti. Başını salladı. "Peki, 'sıradan kişilerden' kastın ne?" *"Harry Potter'a* bir gönderme. Sıradan kişiler büyü yapamaz. Bu oyunda da av peşinde olmayan kişiler demektir. Ava dahil olmayan kişilerin kazara buldukları zula kutularını çöpe attıkları oluyor."

El fenerinin ışığı, kayalığın içindeki her çıkıntının gölge oluşturmasına ve oyuk gibi görünmesine neden olduğundan, Beatrice zulayı boşluğun ta en gerisinde bulduğunda aradan tam on dakika geçmişti. Kayalık uçurumda bulduklarına çok benzeyen plastik bir kutuydu.

"Aferin," dedi Stefan onu överek. "Şimdi kutuyu aç. Şu bir kayıt defteri, görüyor musun?"

Beatrice evet anlamında başını salladı, el fenerini sayfalara tuttu ve okumaya koyuldu:

Muhteşem zula, çabuk bulunuyor. Demode: Şirinler.

Moda: Zar.

ZİT, Heinzweidrei & Radehrcaker ZİT, Wildinger

Tüm zulalar böyle olmalı! ZİT, Bier Ekibi

Ufak spiral not defterinin neredeyse yansı dolmuştu.

"Şimdi, son yorumun altına bir çizgi çek ve bir şey yaz.

Ne istersen yazabilirsin. İnsanlar genellikle bir teşekkür notu yazar - ZİT 'Zula için Teşekkürler' demek. Sonra, Sivil Kurabiye diye imzala. Definemizi web sitesine kaydederiz. Benim sekiz yüz altmış yedinci zulam olacak," dedi Stefan

gururla.

Beatrice not defterine baktı, el yazısıyla not bırakmanın akıllıca olup olmadığını düşündü, sonra hayretle başını salladı. Bir kadın polis memuru gibi değil, bir fail gibi düşünüyordu.

Böylece Stefan'm dediklerini yaptı, son yorumun altına bir çizgi çekti ve şunları yazdı:

Keşke tüm zulalar böyle olsaydı. ZİT, Sivil Kurabiye.

"Çoğul olunca zulalar deniyor, değil mi?"

"Kesinlikle. Tamam, şimdi kayıt defterini tekrar plastik kutuya koyuyorsun ve kutuda ne tür hazineler olduğuna bakıyorsun."

Kutunun içinde şeffaf bir zar, son Dünya Kupası'na ait olduğu belli olan bir koleksiyon albümünden bir yapıştırma, cam bir bilye ve kırık bir Matchbox araba vardı.

"Bunlar değiş tokuşlar," dedi Stefan. "Normal değiş tokuş-lar. Bir şeyi alabilir, yerine başka bir şeyi koyabilirsin. Yapmak ister misin?"

Beatrice nedenini bilemediği halde bunu yapmayı istiyordu. Ceketinin cebinde bir lastikle bir kağıt mendilin yanı sıra eskiden bir anahtarlığın bir parçası olan ufak, metal bir kalp buldu. Bunu cam bilyeyle değiş tokuş etti.

"Tamam, şimdi her şeyi güzelce topla ve aynen bulduğun yere koy."

Beatrice çıkıntının kenarının arkasında kalan boşluğu aklına yazdığından kutuyu aldığı yere geri koydu ve tüm dikkatini sürünerek geri dönmek gibi zorlu bir işe verdi.

"Pekala, gidip üstümü değiştireyim," dedi Beatrice. "Teşekkürler, Stefan, çok eğitici oldu. Sanırım, bunun neden keyifli olduğunu anladım."

"Güzel, değil mi?" dedi Stefan heyecanla. "Son aşama bilgisayarda. Haydi, gel."

Buldukları zulayı "Bulundu" diye işaretlediklerinde karşılarına hem haritada hem de zulanm tarifinin bulunduğu web sayfasında sarı renkli bir smiley belirdi.

Çok keyif aldım, ZİT, diye yorum yazdı Beatrice siteye. Kısaltmayı eskiden beri bildiği bir şey gibi yazıvermişti.

Eve geri dönerken, o GPS cihazlarından bir tane alsam mı, diye düşündü. Belki de define avı Mina'nm ve Jakob'un hoşuna giderdi. Ama ilk buldukları zulayı düşününce, bu fikirden derhal vazgeçti. O gün, yanında Stefan olduğu halde zula kutusunu açarken içine tuhaf bir his dolmuştu. Kesik eli düşünmeden bir daha bir plastik kutuya bakamayacağını düşünüyordu.

Saat dörtten kısa bir süre önce, ofisin önünde buluştular ve arabaya bindiler. Stefan direksiyona, Münih'e gidip geldiği için hâlâ yorgun olan Florin'se arka koltuğa geçti.

Christoph Beil'm evi banliyödeydi ve acilen tadilattan geçmesi gerekiyormuş gibi görünüyordu. Çatlamış sıvalar duvarların nem aldığına işaret ediyordu; ahşap terassa yirmi metre öteden bile güvenli görünmüyordu. Ama bahçe bakımlıydı; bahçe cüceleri, kilden kurbağalar ve Manneken Pis'in bir rep-likası vardı.

"Dikkatli olmamız gerek. Hiçbir koşulda çok şeyi ele veremeyiz," diye uyarıda bulundu Florin. "Dolayısıyla koordinatlar ile içinde kesik beden parçaları olan zulalardan söz etmek yok."

Bahçe kapısındaki zili çaldılar. Beil kapıyı o kadar çabuk açtı ki pencereden geldiklerini izlemiş olmalıydı.

"Kahve ister miydiniz? Çay ya da su?" Kapıda bekleyen karısına el salladı; kadın bir tepsi dolusu içecekle dışarı çıktı ama sonra hemen yine eve geri girdi.

Hep birlikte üstünde karıncaların uzun bir sıra halinde ilerlediği kocaman ahşap bir masanın etrafına oturdular. Beil gergin ve ani hareketlerle karıncaları temizledi. "Öğlenden beri benden ne isteyebileceğiniz konusunda kafa patlatıyorum," dedi. Hangi konuda sınava gireceğini bilmeyen birisi gibi gergin görünüyordu.

Beatrice hafifçe öksürdü. "Nora Papenberg'in cinayet olayını araştırıyoruz. Bu isim size tanıdık mı?" Bakışlarını adama dikti. Ama Beil gözünü bile kırpmadı; hatta tam aksine birden rahatladı. "Hayır, özür dilerim. Ama... Olayı radyoda duymuş olabilirim. Otlak alanda bulunan kadm mı?"

“Evet.”

“Hımm. Benim bu olayla ne ilgim olduğunu söyler misiniz?”

Beatrice alnını sildi ve eline minik bir böceğin yapıştığım gördü. “Tüm ipuçlarını değerlendiriyoruz. Bunlardan biri bizi size getirdi. Kimliğinize bakabilir miyim, lütfen?” Adamın tereddüt ettiğini görünce rahatlatmak için gülümsedi.

Beil pantolonunun cebinden yıpranmış, siyah renkli bir cüzdan çıkardı ve Beatrice’e ehliyetini uzattı. Beatrice derhal doğum tarihine baktı.

1964. Günü ve ayı ehliyetin verildiği tarih ve numarasıyla birlikte not etti, sonra belgeyi Beil’a geri verdi. “Durum şundan ibaret,” dedi dikkatle, “şüpheli, sizinle kurban arasında bir tür bağ olabileceğini ima eden bir ipucu bıraktı. Ne yazık ki ayrıntıya giremiyorum.”

“Anlıyorum.” Adam elinin üstündeki rengi solmuş ize baktı. “Ama bir bağ yok. Yani size daha fazla yardımcı olamayacağım.”

Florin hafifçe öksürdü, konuşmayı devralmak istediğini belirtti. “Uzunca bir süredir mi korodasınız?”

“Evet, neredeyse on sene oldu. Ben bir dişçi teknisyeniyim; boş vakitlerimde sanatsal bir denge kurmak hoşumaı gidiyor.”

“Diş alanında işler nasıl?”

Beil sırıttı. “Sanırım, evin harap halini ima ediyorsunuz. Bu yaz tadilattan geçecek. Burası bana büyük teyzemden kaldı.” Florin çantasından iki fotoğraf çıkarmakta olan Beatrice’e bakıp başını salladı. “Bu fotoğraflardaki kadına dikkatle bakmanızı ve onu tanıyıp tanımıyor olabileceğinizi bize söylemenizi rica ediyorum.”

Beil fotoğrafları aldı. “Bu, Nora Pa...”

“Papenberg, evet. Acele etmeyin, lütfen.”

Adam fotoğrafı masaya koydu; Nora’nm içtenlikle güldüğü fotoğraftı. Sonra da yönünü şaşırmış son karıncaya da bir fiske attı. Karınca masanın kenarına doğru

kaçmaya başladı. “Hayır. Gerçekten de üzgünüm.” Nora’nm ciddi bir ifadeyle kameraya baktığı ikinci fotoğrafa baktı. Beatrice fotoğrafı önüne koyarken Beil’m bedeninde çakan şimşek çok belli belirsizdi; öyle ki Beatrice bunu görüp görmediğinden bile emin olamadı. Ama kesin bir tepki vermişti. Gözleri fal taşı gibi açılmamış veya aniden içine bir nefes çekmemişti ama ani bir hareket yapmıştı. Beil’m eli, fotoğrafları ona geri verirken hiç titremiyordu. “Hayır, özür dilerim. Keşke size yardımcı olabilseydim.”

Beatrice gözlerini bir saniye bile ondan ayırmadan bakmaya devam etti. “Bu kadının size hiç tanıdık gelmediğine kesin olarak emin misiniz?”

“Evet. Gördüğüm suratları hatırlarım; onunla tanışmış olsaydım mutlaka hatırlardım. İsmi de bir şey ifade etmiyor.” Beil özür diler gibi suratını buruşturdu. “İşinizin kolay olmadığını tahmin edebiliyorum. Bir hiç uğruna buraya kadar geldiğinize üzüldüm. Hem de bir pazar gününde.”

Tatlı bir gülümsemeyle gözlerini kırpmadan Beatrice’in gözlerinin içine baktı ama Beatrice ona inanmadı. Adam Nora

Papenberg’i tanımıştı. Hemen değil, ama ikinci fotoğrafta tanımıştı. O yüzden, bunu inkar ediyor oluşu ilginç bir durumdu doğrusu.

Beatrice dostane bir gülümsemeyle fotoğrafları aldı, çantasına koydu ve bir kartvizit çıkardı. “Aklınıza bu olayla ilgili olabileceğini düşündüğünüz bir şey gelirse lütfen beni arayın.”

Adam kartviziti cüzdanına koydu. “Tabii ama dediğim gibi...” Omuzlarını silkti. “Kadını tanımıyordum.”

Beatrice, BeiTın kadını tanıdığına emindi ama Florin de Stefan da onun ikinci fotoğrafta verdiği tepkiyi fark etmemişlerdi. Yalan söylüyorsa bunun bir nedeni olmalıydı.

“İki ihtimal var,” dedi yüksek sesle düşünerek. “Birincisi yanılıyorum ve Beil, PapenbergTe asla tanışmadı. Belki de adam yanlış koro şarkıcısıdır ve doğum tarihi bizi doğru yoldan saptı-racaktır. Bir kere, elinde artık doğum lekesi bile yok.”

“Ya diğer ihtimal?” dedi Florin.

“İçgüdülerim doğruyu söylüyor; adam onu tanıyordu. Bu durumda yalan söylemesi için bir neden olmalı. İkinci aşamada bir şey bulursak, onunla tekrar konuşacağız.”

Ofise geri dönünce, üçü birden Florin’in masasına geçti. Florin zula notunun kopyasını aldı. “Doğum tarihinin son iki rakamı A,” dedi okuyarak.

“O halde, altmış dört. Bunun karesini alalım...” Beatrice rakamları hesap makinesine girdi ve sonucu not aldı. “Dört bin doksan altı.”

“Tamam. Buna otuz yedi ekle.”

“Dört bin yüz otuz üç. Kuzey koordinatı bu olmalı, değil mi?”

“Doğru. Doğu koordinatları için, A’nın hanelerinin toplamı gerek: Dört ile altının toplamı on eder. Bunu onla çarpınca yüz eder. A ile çarpınca altı bin dört yüz.”

Beatrice rakamı yazıp başını kaldırdı. “Neden bize en baştan A’yı yüzle çarpmamızı söylemedi ki?”

“Sonuç hemen belli olmasın diye olabilir mi?” dedi Florin. “Bir hata yapma şansımızı artırmak istemiş olabilir. Tamam, devam edelim. Bundan iki yüz yirmi dokuz çıkar, sonucu da doğu koordinatlarından çıkar.”

Beatrice hesaplamayı yapıp sonucu not etti ve bir daire içine aldı. “İşte, bu. Bugün oraya gitsek mi?” Bunu söylerken bile oraya gittikleri takdirde eve yetişemeyeceğini biliyordu. “Tabii!” diye ayağa fırladı Stefan ama Florin onu durdurdu. “Drasche’nin de bizimle gelmesini istiyorum. Yarın sabah ilk iş oraya gideriz. Ama şu anda nerede olduğunu görmek istiyorum doğrusu.” Yeni koordinatları Google haritalara girdi. Flarita bir saniyede ekranda belirince, Florin’den kısa bir gülme sesi yükseldi. Beatrice onun sıkkın bir biçimde güldüğünü de gözden kaçırmadı. “Şuralarda bir yere denk geliyor.” Haritayı büyüttüler. “Sonuçlar asla tam noktayı göstermez,” dedi Stefan. “Bu noktanın birkaç metre sağı veya solu olmalı.” Haklı olduğunu ummak zorunda kaldılar, çünkü girdikleri koordinatların yerini gösteren ok doğrudan otoyola işaret ediyordu.

Beatrice geri döndüğünde ancak evi havalandıracak ve salamlı peynirli bir omlet için malzemeleri hazırlayacak kadar vakti kalmıştı. Achim çocukları tamı tamına

dediği saatte getirdi. Çocuklar hafta sonu yaptıklarıyla ilgili öyküleri birbiri ardına anlatmaya koyuldular. Kedinin ismi artık Külkedisi'ydi. Grili beyazlıydı, yer yer siyah benekleri vardı. Öğleden sonra dondurma yemeye gitmişlerdi, her ikisi de ikişer porsiyon yemişti. Babaları komiklikler yapmıştı ve bilek güreşinde Jakob'a on iki kere yenilmişti.

Beatrice gülümsedi, güldü, başını salladı ve biraz daha iyi düşününce melankoli olduğunu anladığı bir şeyi dizginlemeye çalıştı. O da mı onlarla birlikte olmayı istemişti?

Hayretle başını sallayıp masayı toparladı ve çocukları banyo yapmaya yolladı. Onlara *Hobbif* i okuyacak ve bir kez olsun güzel bir gece geçirecekti.

"Koridorun ortasındaki ateşler taze kütüklerle yakılmış, meşaleler yerleştirilmişti. Hep birlikte bu dans eden alevlerin ışığında oturdular," diye okumaya koyuldu Beatrice. Ona göre bu kitap için hâlâ çok küçük olan ve daha fazla şiddet içeren bölümleri onun için değiştirdiği Jakob, bakışlarını duvardaki *Buzz Lightyear* posterine dikmişti ve gözleri parıldıyordu. Öte yandan Mina, Beatrice odaklanmıştı; gülümsüyordu ve haftalardır ilk kez kendisiyle ve tüm dünyayla barışık görünüyordu.

"... Arkalarında yükselen evin sütunlarıyla ve tepesi bir ormandaki ağaçların tepesi gibi kapkaranlık olan..."

Telefonu titreşime geçti ve "Message in a Bottle" şarkısının ilk birkaç ölçüsü çaldı.

Beatrice ancak Jakob kolunu çekiştirince okumayı kestiğini ve kitabı kucağına koyduğunu fark etti. "Anne! Okumaya devam et!" Kaldığı yeri buldu, tekrar okumaya başladı ama sözcükler birbirine girdi.

Sakin ol. Mesaj bir dakika sonra yine orada olacak. Hem mesaj... Florin'den gelmiş olabilirdi. Ya da onu biraz daha acı çektirmek isteyen Achim'den. Az sonra bunu öğrenecekti ama o süre boyunca çocuklara aitti.

"Büyü olsun veya olmasın, Bilbo çatı kirişlerinde dalların arasından esen rüzgara ve baykuşların ötüşüne benzer bir ses duyar gibi oldu. Çok geçmeden, başı önüne düştü ve sesler uzaklaşmaya başladı..."

"Anne! Doğru okumuyorsun!"

“Özür dilerim.” Beatrice toparlanarak öyküye odaklanmaya çalıştı. En sonunda kendisini bu işe kaptırdı ve başını kaldırıp çocuklara baktığında ikisinin de uyuduğunu gördü.

Etkisiz kalacak.

Mesajda bu iki sözcük yazıyordu ve yine aynı numaradan gelmişti tabii. Beatrice enerji tasarruf fonksiyonu devreye girene dek telefonuna baktı.

Etkisiz kalmak bir şeyin kapatılması, deaktive edilmesi demekti. Mesajda “kalacak” dediğine göre, yakında gerçekleşecek bir eylem kastediliyor olabilirdi. Ama belki de bir şeyin veya birisinin zarar görmesi anlamına da geliyordu.

Mesaj, eli kesilen kurbandan mı söz ediyordu? Zula Sahibi yine birilerinin uzuvlarını keseceğinden mi söz ediyordu?

Koltuğa oturdu ve nabzının boynundan ta şakağına kadar attığını hissetti. Artık uykuya dalmak zor olacaktı. O gece üçüncü kere kapının kilitli olup olmadığını kontrol etti, sonra mutfaktan bir bardak su alıp bilgisayarını açtı. Stefan’m onun için yaptığı araştırma dahil olmak üzere tüm belgeleri işyerinde bırakmıştı ama akimdan geçen listeyi internette kolaylıkla bulabilirdi. Google’a *Define avı etkisiz hale getirmek* diye yazdı ve karşısına çeşitli linklerden oluşan bir liste çıktı. İlk ikisini okuduktan sonra, keşfedilen bir zulanm “geçici olarak etkisiz hale getirilebileceğini” keşfetti. İki klik sonra, zula sahibinin zulanm içindekileri güncellemek veya kayıt defterini yenilemek için değiş tokuş etmesi anlamına geldiğini öğrendi. *Hayır, hu olmasın, lütfen,* diye düşündü.

En kötü senaryoyu düşünecek olursa, öğrenmek için uğraştıkları koordinatlar artık geçersiz demekti. Zula Sahibi söz konusu noktadaki şeyden kurtulmayı planladığını mı anlatıyordu? Yoksa bunu çoktan yapmış mıydı? Uzun süre düşünmeden Florin’i aradı. Florin üçüncü çalıştan sonra yanıt verdi.

“Dinle, bir mesaj daha geldi...” Beatrice duraksadı. Arka plandan piyano sesi geliyordu. Erik Satie. Ya da ona benzer bir şey çalıyordu.

“Erkek kardeşin mi orada?”

“Hayır, bir CD çalıyor. Ben sadece... Neyse, boş ver. Ne oldu?”

Beatrice onu resim yaparken yakaladığına emindi; Florin resim yapmayı çok

severdi, bunun onu rahatlattığını söylerdi. “Bana bir mesaj daha yolladı. Tehditkar bir şey olduğunu sanmıyorum ama belki de bizim için gizlediği şeyden kurtulmayı planladığını ima ediyordur.”

“Neden öyle düşündün?”

“Mesajda ‘etkisiz’ hale getirmekten söz ediyor. Bu, bir define avı terimi ve zulanın geçici olarak yerinden alınacağı anlamına geliyor. Ya da güncellenecek. Belki de içine yeni bir şey koyacak.” *Kanlı ve ucu pıhtılaşmış bir şey.*

Florin birkaç saniye bir şey demeyince, piyano müziğin sesini açmış gibi oldu. En sonunda, “Sence bir hata mı yaptık?” dedi. “Doğrudan yeni koordinatlara mı gitmeliydik?”

“Ben de aynı şeyi düşündüm.”

“Oraya hemen birilerini yollayacağım. Zula Sahibi gelebilir diye tüm alanı koruma altına alalım. Ama...”

Ama bunun olacağını düşünmüyor. Beatrice de düşünmüyordu.

İç çektiğini duydu. “Yarın sabah orada bir şey bulamazsak, hata yaptığımızı kabulleneceğim.”

“Saçmalama,” dedi Beatrice. “Orada hiçbir şey bulamazsak, yanlış Christoph’u bulmuş da olabiliriz. Haritayı ve otobanı unutma.” Ama kendisi de bu teoriye pek ihtimal vermiyordu. Belki de diğerleri haklıydı, belki de Beil’m gözlerinde gördüğü o parıltıyı sadece hayal etmişti.

K47° 50.738 D0I3° 15.547

Thalgau papaz konutunun cephesindeki güneş saati sabahın tam sekizini gösteriyordu. Arabayı toprak yolun birkaç metre ötesine, meslektaşlarının gece boyunca nöbet tuttuğu sivil bir polis arabasının hemen yanma park ettiler. Ama köpeğini yürüyüşe çıkarmış iki kişi haricinde kimse gelmemişti.

Otobandan gelen düzenli trafik sesi geçen tırlarm dizel motorlarının uğultusu olmasa, kıyıya vuran dalgaların sesi gibi gelebilirdi. Stefan’ın yorumları gayet isabetli çıkmıştı. Haritada, koordinatlar doğrudan otoyolu işaret ediyor gibiydi ama karşılarında ufak bir vadinin üstünden geçen bir köprü vardı. Ya altını ya da

etrafını araştırmaları gerekecekti. Otoban köprüsü papaz konutunun sadece birkaç metre arkasındaki arazinin ortasından geçiyor, konutu kuşların trafiğin gürültüsünü bastırmaya cüret ettikleri, hafifçe aşağıya meyleden bir ormandan ayırıyordu.

“Köprünün kemerine kadar gidin, sonra biz öne geçelim!” diye böğürdü Drasche. O ve Elden tulumlarını giymek üzereydiler.

Beatrice’in o sabah Stefan’dan ödünç aldığı GPS cihazı hedeflerine yüz kırk üç metre kaldığını söylüyordu. Beatrice onun oraya gelmek yerine ofiste kaleyi korumak zorunda kaldığı için fazla hayal kırıklığına uğramadığını umdu.

“Ne kadar tuhaf bir yer.” Florin güneş gözlüğünü başına kaldırdı ve GPS cihazına bakmak için Beatrice’in yanma gitti. Florin’in yanma gelişi, Beatrice’in içinde tuhaf bir çekingenlik hissi yarattı; cumartesi günkü karşılaşmaları, daha doğrusu karşılaşmalarına ramak kalışı hâlâ akimdan çıkmamıştı. Onun özel alanına girmiş olmanın yarattığı garip bir hisse boğulmuştu.

Drasche mavi renkli naylonla kaplı ayakkabılarını giymiş halde yanlarına geldi. “Hangi yöne?”

“Dümdüz ileri, köprünün kemerine kadar gidin. Biraz sağdan gidin.” GPS cihazını Drasche’nin eline tutuşturdu ve siyah beyaz hedef bayrağım gösterdi. “Şuna doğru ilerleyin. Oraya vardığınızda cihaz biplemeyi başlayacak.”

O ve Florin hedefe doğru ağır ağır, adım adım ilerleyen Drasche’nin ve Ebner’in biraz ardından ilerlemeye koyuldular. Köprünün altı çok gürültülüydü ama gün ışığına çıkar çıkmaz geriye sadece kıyıya vuran dalgaların ve bir nehrin akışına benzer bir ses kaldı. Nehir sağlarından akıyordu ve biraz ileride eğri taşlardan oluşturulmuş alçak bir duvarla kesiliyordu. Minyatür bir şelale de bunun tam ortasındaki bir delikten fışkırıyordu.

Güzel, ama bir zula yeri olamaz. Beatrice, Drasche’nin ileri geri yürüyüşünü, olduğu yerde daireler çizişini ve en sonunda GPS cihazını Ebner’in eline tutuşturuşunu izledi.

“Bu lanet şey her saniye yön konusunda fikir değiştiriyor.” “Neredeyse vardın demektir!” diye seslendi Beatrice. “Beş metre yarıçapını araştırın.”

Drasche’nin savurduğu küfür otobanın ve nehrin gürültüsünden duyulmadı. “Ne

yapmam gerekiyor, yere bir çukur falan mı kazayım?”

“Hayır...” Beatrice birkaç adım ilerleyip duvarı işaret etti. “Bir şeylerin gizlenebileceği yerleri aramanız gerek. Define zulaları genellikle oyuklara ve deliklere gizlenir. Onları ilk bakışta bulmamanız gerekiyor.”

“O halde belki de suyun içindedir,” diye ofladı Drasche nehir yatağının kenarındaki irice bir taşı kaldırıp. Sonra Ebner’le birlikte alçak duvara tırmandı. “Burada sadece çamur, tortu ve dallar var,” dedi. “GPS şu anda on üç metre ötede olduğumuzu söylüyor.”

Beatrice ve Florin göz göze geldiler. İşi batırmışlar mıydı? Zula çoktan gitmiş miydi?

Önceki günkü zula arayışlarını, Stefan’la birlikte girdiği boşluğu düşündü. “Bize bir arazi seviyesi bildirmedi,” diye mırıldandı.

Florin dönüp ona baktı. “O da ne?”

“Arazi seviyesi. Genellikle her zulanm bulunmasının ne kadar zor olduğunu gösteren bir yıldız derece sistemi olur. Böylece zulaya varmak için bir yere tırmanacağını veya sürüneceğini önceden bilirsin...” Bakışları nehrin ağzının oradaki çalılıklara takıldı. Düğün çiçekleriydi, kalçalara kadar uzanan dikenli bitkilerdi; bunların ismini bilmiyordu, ama...

“Gerd!”

Drasche ona döndü. “Ne var?”

“Tekrar aşağı in ve bana doğru yürü. Evet, sadece birkaç adım... Dur! Solundaki bir ağaç kökü mü?”

Drasche yere eğilirken, Beatrice daha iyi görebilmek için biraz öne ilerledi. Drasche evet der gibi başını salladı. “Evet. Yüzeyde büyümüş.”

“Elini altına, köklerin suya sarktığı yere uzat. Durduğum yerden orada bir boşluk varmış gibi görünüyor.”

Drasche eldivenli ellerini öne uzattı. Kaygan nehir yatağına tırmansa işi kolaylaşabilirdi ama bundan kaçındığı belliydi. En sevdiği laf şuydu: *Geride*

bıraktığın kanıt esas kanıtı siler.

Ama oraya çömelmiş halde uzanamıyordu; karın üstü yere uzanıp tek kolunu omzuna kadar köklerle nehir yatağının arasındaki boşluğa soktu.

Zula Sahibi ben olsaydım, seçeceğim yer kesinlikle orası olurdu, diye düşündü Beatrice. *Kimse eğlence olsun diye köklerin altına bakmaz.*

Drasche'nin zafer kazanmış gibi attığı çığlık onu irkiltti.

I frasche kolunu geri çekti ve üstü çamurla ve minik çakıl taşlarıyla kaplı bir kutuyu gün ışığına çıkardı. Bir solucan kaydı ve çimlere düştü.

Haklı çıkmışlardı. Beatrice tüm bedeninin uzun süre suyun dibinde kaldıktan sonra yüzeye çıkmış ve nefes almış gibi rahatladığını hissetti. Florin kolunu omzuna attı. "Aferin, Bea." Diğerlerinin yanma gittiler. Ebner çoktan kutunun, nehrin, ağaç köklerinin ve etrafın fotoğraflarını çekmeye başlamıştı; Drasche ise zulayı kendi nakil kutularından birine koymakla meşguldü. "Kusura bakmayın ama burada hiçbir şeyi açama-yız," dedi onlara dönüp. "Bir kere, bunu laboratuvar ortamında yapmak istiyorum. İkincisi, kutunun içinde kesik bir uzuv daha varsa, resmi naklin yapılmasını bekleyecek durumda değilim." Sabırsızlıklarını zapt etmeye çalıştılar. Beatrice kutunun içinde olduğunu düşündüğü berbat şeyi görmek için can atmıyordu ama bulmayı umdukları not ayrı konuydu. Bir sonraki aşamanın ipuçlarını, belki de onları Zula Sahibi'ne götürecek bir ipucu taşıyor olabilirdi. Ya da bir hata yapmalarına neden olacak bir bilgi.

Ama Drasche ve Ebner çamur örnekleri alıp yakın civarda olası kanıt örnekleri arayana dek beklemek zorundaydılar. En sonunda laboratuvara doğru yola çıktıklarında yol daha da uzunmuş gibi geldi. Hijyenik odada koruyucu giysileri giyme eylemi bile sabırlarını deneyen bir işkence gibiydi. *Yavaş*, diye düşündü içinden keyifsizce.

Parlak araştırma lambalarının göz kamaştırıcı ışığı altında Drasche en sonunda kutuyu açtı. Üstündeki katlı notu alıp açtı. "Tebrikler... Onu buldunuz!" diye okumaya koyuldu. "Bu kutu, artık aşina olduğunuz bir oyunun parçası. Bunu kazara bulmadınız, özellikle bulmak için aradınız. İçindekiler sizi geçen seferki kadar şaşırtmayacak ama inanın ki sürprizler abartılır. Kısa bir süre sonra bu konuda benimle hemfikir olacağınızı biliyorum. ZİT."

Drasche başını kaldırdı. “Hergele.”

Sürpriz yoktu. Kutunun neredeyse tamamını kaplayan streç filme sarılı şeyin ne olduğu belliydi. Buna dokunmak zorunda kalmayışına memnun olan Beatrice, Drasche o şeyi kutudan çıkarırken her yanının gerildiğini hissetti.

Ilık ilkbahar havasında geçirilen fazladan üç günün, streç film üzerinde pek olumlu etkisi olmamıştı. Bu el önceden bulunan sol ele göre belirgin derecede sıvı akıtmıştı. Vakumlan-masma rağmen üstündeki yeşilli mavili renk değişimleri görünür durumdaydı.

“Neyse ki bunu açma işi patologa ait,” dedi Drasche. Beatrice, Drasche’nin maskesinin ardında pis pis sırıttığını tahmin etti. Onun streç filmin üstünde parmak izi var mı diye kontrol edip bıkkınlıkla başını salladığını gördü. Sonra bilgisayar çıktısı notu tezgaha serdi, üstüne Ninhidrin sıktı ve sıcak hava tabancasıyla ısıttı ama bu da bir sonuç vermedi.

“Üçte keramet vardır,” diyen Drasche zula kutusundan bir diğer katlı not çıkardı. Bunu dikkatle tezgahın üstüne serdi ve lambanın altına yerleştirip ışığın altında fotoğraflarım çekti.

“Bunun önceki el yazısıyla aynı olduğunu tahmin ediyorum,” dedi. Beatrice onun notu yüksek sesle okumasını beklemeden yanma gitti ve notun üstüne eğildi. Haklıydı. Aynı eğri ve yuvarlak harflerle yazılmıştı. Beatrice yazının Nora Papenberg’e ait olduğuna emindi. Yazıyı yazarken, tükenmez kalemin zaman zaman titrediği belliydi; çizgiler solmuş bir bitkinin yaprakları gibi hafifçe aşağı sarkıyordu.

Üçüncü Aşama

Ezik birisini arıyorsunuz; benim dışımda uzun süredir onunla ilgilenen kişiler sadece sizsiniz. İçinde ve dışında yara izleri ve eski, koyu mavi renkli bir VW Golf arayın. Plaka numarasının son üç hanesi 39B. Yaşadığı sokağın isminde bir isim var ki bu sizin kilit sözcüğünüz. Harfleri rakamlara çevirin (A=l, B=2...). İsimden elde ettiğiniz rakamı alın, 26 ile çarpın, 64 ekleyin ve bunu İkinci Aşama ’nın kuzey koordinatlarından çıkarın.

Esas rakama 1.000 rakamını ekleyin, 4 ile çarpın ve 565 rakamını ekleyin. Elde ettiğiniz rakamı İkinci Aşama ’nın doğu koordinatlarından çıkarın. Orada görüşmek üzere.

“Ezik birisi,” dedi Beatrice. “Bir sürü anlama geliyor olabilir. Arabanın tanımından yola çıkmamız gerek.”

Drasche ikinci kağıdı da parmak izleri var mı diye kontrol ederken, Florin araç kayıt ofisini aradı.

İçinde ve dışında yara izleri arayın. Beatrice’in aklına ilk olarak Beil’m elinin üstündeki yara izi geldi... Bu, kesinlikle dıştaki bir yaraydı. Bakışları ister istemez vakumlanmış ele kaydı. İlk elin eşiydi... Ama ortada hâlâ bir beden yoktu. İç organları, orta büyüklükte plastik kutulara sığabilecek parçalar, kesilip biçilmiş bir bedenin parçaları muhtemelen sonraki aşamalarda gelecekti...

“Tam isabet!” Drasche sıcak hava tabancasıyla ısıttığı kağıda biraz daha eğildi. “Burada bir sürü iz var.” Mektubun üstünde, özellikle de sayfanın kenarlarında mor renkli benekler oluşmaya başlamıştı. Oval, kısmen silik ama bazı yerleri belirgin ve neredeyse net benekler. Bunlar parmak izleriydi.

“Şu sağ alttaki bir kan lekesi mi?” diye sordu Beatrice. “Büyük ihtimalle öyle. İşimiz bittiğinde ayrıntılı rapom alırsınız, tamam mı?” Drasche nazikçe onlara gitmelerini söylüyordu.

“Ama fotoğrafları şimdi istiyorum,” dedi Beatrice ısrarla. Ebner, on dakika içinde fotoğrafları onlara e-postayla yollayacağını söyledi.

Beatrice laboratuvardan çıktığında Florin telefon konuşmasını yeni bitirmişti. “Bize bir liste yollayacaklar. Plakasının son üç hanesi bizimkine uyan Salzburg ve civarındaki tüm arabaların listesi gelecek.”

Listeler, Harfler. Raporlar. Beatrice laboratuvar önlüğünü çıkardı, eldivenleri çöpe attı, başındaki koruyucu boneyi çıkardı ve ellerini saçlarının arasında gezdirdi. O olayla ilgili tüm belgeleri gözden geçirirken, Zula Sahibi’ne bir adım bile yaklaşmadıklarını hissetti. Onun varlığını sadece kutularda buldukları notlarda hissediyordu.

Hoffmann’la yapacakları toplantıya girmelerine üç saat daha vardı. Hızla ofise geri döndüler. Beatrice fotoğraflar belki gelmiştir diye umut ederek e-postalarını kontrol etti. Gelmemişti. Ama el yazısı uzmanından el yazılarının kıyaslamasıyla ilgili bir ön rapor gelmişti.

“İki örnek boyut, bağlılık, açıları, saat yönünün aksine olan eğimleri ve satır

arası boşlukları açısından birbirine uyuyor," diye okudu Beatrice. "Dolayısıyla, ikinci örnekte kişinin aşırı psikolojik stres altında olduğuna dair önemli miktarda tutarsızlık olmasına rağmen, aynı kişiye aitler."

Florin yaptığı işi bırakıp onu dinlemeye başlamıştı. Parmak eklemlerini dalgın dalgın masasına vuruyordu. "Demek Nora Papenberg gerçekten de bilmeceleri yazan kişi. Bir de giysilerinde bulunan eli kesik kurbana ait kan örnekleri var... Bea, bu olayda en azından onun kurban olmayabileceği ihtimalini de düşünmemiz gerek."

Haklıydı tabii; bu ihtimali es geçemezlerdi. Ama yine de kulağa son derece ters geliyordu.

"Bu işi birlikte yapan iki ortak var," diye devam etti Florin.

" Tartışana ve içlerinden biri diğerini öldürene dek öyleler." Sağ elindeki kalem masaya düşüp klavyesine doğru yuvarlandı. "Sonra, Zula Sahibi ona yardım eden kişiden kurtulur." "Evet, ama şu ana dek Nora Papenberg'le ilgili olarak öğrendiğimiz hiçbir şey insanları minik parçalara ayıran türden birisi olduğuna işaret etmiyor." Florin'in kaşlarını çattığını görünce, akimdan geçenleri anladı. Birisinin sırf dışarıdan nasıl göründüğüne bakarak neler yapabileceğini bilmek imkansızdı. Ne yazık ki. Neyse ki. Bunu eskiden o kadar çok düşünmüştü ki, bir ara neredeyse aklını yitirmişti.

"Ajans yemeğinde çekilen fotoğraflara dikkatlice bak. Her birinde tamamıyla rahattı, kayıtsız görünüyordu. Ta ki o telefon gelene dek... Ondan sonraki fotoğraflarda omuzlarına binen yükün ağırlığını adeta hissedebiliyorsun."

Christoph Beil'ı düşündü. Adam Nora'yı tanımıştı. İsmini değil ama suratım tanımıştı. Onunla tekrar konuşacak, gerekirse doğruyu söyletene dek peşinden ayrılmayacaktı.

Hoffmann'la yapacakları toplantıya gitmeden birkaç dakika önce, bir adamın kayıp olarak bildirildiği haberini aldılar. Polis memuru, "Yaş açısından elinizdeki profile uyabilir," demişti. Söz konusu kişi önceki hafta işe gitmemişti.

Florin bir iş arkadaşının masasına koyduğu raporu gözden geçirdi. "Herbert Liebscher, kırk sekiz yaşında, öğretmen. Boşanmış, çocuğu yok." Başını kaldırdı. "Kayıp kişi bildirimini kim yaptı?"

“Okul müdürü, Liebscher’i oldukça güvenilir birisi olarak tanımlamış ve nerede olabileceğine dair hiçbir fikri yokmuş. Ona cebinden defalarca ulaşmaya çalışmışlar ama sürekli olarak sesli mesaj çıkıyormuş.”

“Ya eski karısı? Onu aramış mı?”

“Hayır. Belli ki artık görüşmüyorlarmış.”

Beatrice, Florin’in masasına gidip arkasından rapora baktı. Herbert Liebscher’in eski tarz tipik bir pasaport fotoğrafı vardı: Başı hafifçe öne eğikti, zoraki bir biçimde gülümsemişti ve mavi renkli arka plan bulanıktı. Açık mavi renkli gözleri, ince bir burnu ve bir o kadar ince dudakları vardı. Gözlerinin altı torba torbaydı. Elleri doğal olarak fotoğrafta görünmüyordu.

“Okula bir devriye arabası yollayın ve üstünde DNA’sı olabilecek bir tarağını veya başka bir özel eşyasını almaya çalışın,” dedi Beatrice polis memuruna. “Boydan bir fotoğrafı da işe yarar, ellerini görebileceğimiz bir şey gerek. Birisi de dairesine gitsin. Adam orada değilse, komşularına onu en son ne zaman gördüklerini sorsun. Kesin bir tarih söyleyebilirlerse çok faydalı olur.”

Polis memuru -ismi neydi, Becker mı?- hayretle kaşlarını kaldırdı. “Yok artık. O kadar da aptal değiliz.” Adam bunu söylediği gibi arkasını döndü ve gitti.

Beatrice afallamış bir halde adamın ardından bakakaldı. “Bu da neydi böyle? Ben... Kabalık etmedim, değil mi?” Florin’in gülmemek için kendisini zor tuttuğunu görünce, gülmeden edemedi. “Yapma, söylesene, bu kadar komik olan nedir?”

“Bechner’e hâlâ polis akademisinde okuyan bir öğrenciymiş gibi davrandın.” Ayağa kalkıp toplantıya götürecekleri belgeleri toparladı ve kolunun altına sıkıştırdı. “Şimdi gidip diğerlerine senin ne kadar kontrol manyağı olduğunu söyleyecek.”

“Kontrol manyağı mı?”

“Yapma. Başkalarının bir şey yapmasına izin vermek pek de hoşuna gitmiyor, değil mi?”

“Şey, iş arkadaşlarımla çok sık birlikte çalışmıyorum, ne kadar yetkin olduklarını bilemem.” Ama en azından artık adamın ismini biliyordu. Bechner. İsmi birkaç

kez kendi kendine

.. v-

tekrarladı, bunu yaparken saate baktı. Üçü üç geçiyordu, geç kalmışlardı... Harika. Telaşla notlarını toparladı ve onu kapının orada bekleyen Florin'in yanma gitti.

"Başkalarına biraz daha fazla güvensen fena olmaz," dedi Florin yumuşak bir ses tonuyla. Florin'in kolunun altındaki belgelerin üstünde duran streç filme sarılmış el fotoğrafına bakan Beatrice, onun bunu ciddi söyleyip söylemediğini merak etti.

Hoffmann Ta toplantıları, onunla yaptıkları diğer toplantılar gibi geçti. Hoffmann o ana dek elde ettikleri sonuçlardan ne kadar memnuniyetsiz olduğunu ağzını bükerek ve yüksek sesle oflayarak gösterdi. Bir tek Florin favorisi olduğundan, o güne dek yaptıkları araştırmaları anlatan da o oldu. Bir de Beatrice'in kontrolü kimseye bırakmadığını söylüyordu! Florin Zula Sahibi'nin yolladığı telefon mesajlarından söz edince, Hoffmann'ın ilgisi gözle görülür biçimde arttı. Açık renkli gözlerini Beatrice'e dikti.

"Onu geri aramayı denedin mi?"

"Tabii ki. Ama cep telefonunu çoktan kapatmıştı. İnsanların yerinin bu şekilde bulunabildiğini bildiğinde eminim. İkinci kere bağlandığı ağ, servis tedarikçisinin ilk sefer kullandığını söylediği yerden yaklaşık on beş kilometre uzaktaydı. Aynı yeri iki kere kullanacak kadar salak değil."

Hoffmann hafifçe gülümsedi. "Anlıyorum. Yine de bir tek seninle iletişim kurmak istediği belli. Dolayısıyla bunun nedeninin ne olabileceğine dair tüm olasılıkları araştırmanı istiyorum. Onu tuzağa düşür, kışkırt, bir zayıflık göstermeye zorla." Tekrar Florin'e döndü. "Bir şeyler düşüneceğinize eminim. Yakında size bir adli tıp psikologu da yardım etmeye başlayacak. Bu yüzden, işiniz çok kolaylaşacak. Katil oltayı bize verdi. Artık tek yapmamız gereken kancaya doğru yemi takmak."

Bulgularım sunma sırası Drasche'ye geldi: İkinci el yazısı belgedeki parmak izleri yine Nora Papenberg'e aitti. Ama o ayrıntıları anlatırken, Beatrice onu pürdikkat dinlemiyordu. Hoffmann'ın son sözleri akima takılmıştı. Birkaç iyi düşünülmüş sözcüğün katili gizlendiği yerden çıkaracağından şüpheliydi. Ona

gerçekten istediği bir şey vermeliydi.

Araç kayıt ofisi onlara hızla geri dönüş yapmıştı. Toplantıdan masalarına geri döndüklerinde, Florin'in gelenler kutusunda sahiplerinin isimleri de dahil olmak üzere plakasının son üç hanesi ve araç modeli zuladan çıkan ipucuna uyan bir araç listesi vardı. Uzun bir liste değildi: İki VW Golf vardı, bunlardan biri de mavi renkli bir 2005 modeldi ve Doktor Bemd Sigart adına kayıtlıydı.

"Aradığımız kişi buysa, bu sefer çok kolay oldu," dedi Beatrice. İsmi Google'a yazdı, ilk birkaç bilgiyi gözden geçirince nabzının hızlandığını hissetti. Bir link sonra aradığı şeyi buldu. Doğru adamı bulduklarına hiç şüphe yoktu: Her şeyini kaybetmiş birisiydi. Hem içinde hem dışında yaraları olan birisiydi.

"Üçüncü Aşama'yı çözdük," dedi.

"Neden sesin o kadar moralsiz çıkıyor o zaman?" Florin espresso makinesini açmak için ayağa kalkmıştı; makine fokurdama sesleriyle canlandı.

"Çünkü notu daha önceden birlikte okuduğumuzda bir ezik derken ne kastettiği konusunda tamamıyla farklı bir şey düşünmüştüm." Hafifçe öksürdü ve internette bulduğu gazete haberini okumaya koyuldu:

"Üç çocuk ve bir kadın dün gece Scharten im Pongau yakınlarında çıkan yangında hayatım kaybetti. Bölgenin etrafını saran ormandaki çalışmalardan kaynaklanmış olabilecek yangın saat 22.00 sıralarında başladı. Yangında hayatını kaybeden aile, bir tatil evi olarak kiraladıkları ahşap bir kulübede kalıyordu ve uykularında ölmüş olabilecekleri ihtimaller arasında. Hayatım kaybeden kadının veteriner eşi Doktor Bemd S. acil bir durum yüzünden göreve çağrılmıştı ve evine ancak kulübe ve orman alevler arasında kaldıktan sonra dönebildi. Yanmakta olan binaya girme girişimi sonrasında dumandan zehirlendi ve derecesi bilinmeyen yanık yaraları aldı. Şu anda Salzburg Hastanesi'nin yoğun bakımında tedavi görüyor ve doktorlarına göre tehlikeyi atlatmış durumda. İtfaiyeciler bu sabahın erken saatlerine kadar olay yerindeydi."

Beatrice bu olayı hatırlıyordu. Bu olay soruşturmacıları aylarca meşgul etmişti; yangının çıkış sebebi kesin olarak anlaşılmamıştı ama kundakçılık ihtimali elenmişti.

"Ne büyük bir trajedi," dediğini duydu Florin'in arkasından. "Ne zaman olmuş?"

“Neredeyse beş sene önce.”

Florin tekrar bilgisayarının başına geçti. “Bilmecenin bir sonraki parçası da burada,” dedi. “Sigart’m kayıtlı adresi: The-odebertstrasse, otuz üç numara. Sokağın ismi bir kişi isminden oluşuyor, tıpkı Nora Papenberg’in notunda dediği gibi.”

Yarım saat sonra adrese doğru yola çıktılar. Beatrice hâlâ yangınla ilgili öykünün etkisinden kurtulamamıştı. Sigart’la yapacakları konuşmaya büyük bir hassasiyetle yaklaşmaya karar vermişti. Sokak ismi zulanm yerini bulmalarına yeterdi; bu yüzden, aslında onu şahsen ziyaret etmeleri gerekmiyordu. Ama adam Nora Papenberg’i tanıyorsa, acilen anlatacaklarını duymaları gerekiyordu.

Otuz üç numara ufak balkonlu, her an çökebilecekmiş gibi görünen çok katlı bir binaydı. Bir veteriner için oldukça mütevazı görünüyordu. Beatrice zili çaldı ve birkaç saniye sonra interkomdan kaim ama yumuşak bir ses duyuldu.

“Evet?”

“Polis. Biz Salzburg Polis Teşkilatı’ndan geliyoruz ve sizinle çok kısa görüşmemiz gerekiyor.”

Yanıt gelmedi, kapı da açılmadı.

“Merhaba,” dedi Beatrice ısrarla.

“Benden ne istiyorsunuz?”

“Sormamız gereken birkaç soru var. Uzun sürmez.”

“Peki. Birinci kat.”

Merdiven, lastik ve kızarmış sarımsak kokuyordu; giriş katındaki kapılardan birinin ardından, ağlayan bir bebeğin sesi geliyordu. Sigart onları dairesinin kapısında bekliyordu: Eşofman altının üstünden sarktığı, pespaye kılıklı bir adamdı. Dosyasındaki bilgilere göre, kırklarının ortalarında olmalıydı ama suratındaki derin çizgiler onu on yaş kadar daha yaşlı gösteriyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve ancak tokalaşmak için elini öne uzattığında Beatrice yanık izlerini fark etti. Sol kolunu dirseğinden parmaklarına kadar kaplayan kırmızımsı, kabarık bir doku vardı; bu, boynuna kadar ilerliyor, çenesinin altında

sona eriyordu. Beatrice, Sigart'm elini tuttu ve onunla sıkıca tokalaştı.

"Ben Beatrice Kaspary, Polis Teşkilatı'ndan. Bu da meslektaşım Florin Wenninger. Bir cinayet davası üzerinde çalışıyoruz ve yanıtlayabileceğinizi umduğumuz birkaç soru sormak istiyoruz."

Daire minnacıktı. Açık bir mutfağı ve ufak bir banyosu olan tek odalı bir yerdi. Duvarlarda tek bir resim veya ayna yoklu. Köşede bir taburenin üstünde eski ve portatif bir televizyon duruyordu. Onun yanındaysa tek bir sandalyesi olan eğreti bir masa vardı. Sigart sandalyeyi Beatrice'e işaret edip "Oturun," dedi.

"Teşekkürler, ama..." Oturan tek kişi kendisi olmak istemediğinden, Sigart ancak balkondan iki açılır kapanır sandalye getirip masanın kenarına çekince oturdu.

"Haberlerde Abtenau yakınlarındaki otlakta bulunan cesedi duymuş olabilirsiniz," dedi Florin. "O olayı araştırıyoruz. Elde ettiğimiz ayrıntılardan biri bizi size yönlendirdi."

Sigart odada etrafına bakındı. "Bir ayrıntı mı?"

"Evet. Ne yazık ki bundan daha fazlasını söyleyemem. Şüpheli değilsiniz... Sadece Nora Papenberg isminin sizin için bir şey ifade edip etmediğini öğrenmek istiyoruz."

Önceki gün konuştukları Beil'm aksine, Sigart yanıt vermeden önce biraz düşündü. "Hayır, maalesef bir şey ifade etmiyor. Ama sorunuza doğru bir yanıt vermek zor." Ağır ağır konuşuyor, adeta ağzından çıkacak sözcüklerin doğru olup olmadığını düşünüyordu. "İş yerimde her gün o kadar çok kişiyle karşılaşıyordum ki Bayan Papenberg'in onlardan biri olmuş olması büyük bir olasılık." Duraksadı. "Dilerseniz, dosyalarımı kontrol edebilirim. Doktor Anrelie Schuster işyerimi ve tüm hastaları benden devraldı. Eminim ki size memnuniyetle yardımcı olacaktır."

Fena fikir değildi. Beatrice diğer veterinerin ismini not etti, sonra çantasından fotoğrafları çıkardı. "Nora Papenberg, bu kadın. Belki suratından tanırsınız."

Adam fotoğrafları incelerken, Beatrice onu dikkatle izledi. Ama önceki gün Beil'm suratında bir anlığına beliren o irkilmeden eser yoktu. "Hayır," dedi en sonunda. "Kusura bakmayın." Beatrice hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. "Bu kadınla aranızda bir bağlantı olması büyük bir olasılık. Belki de sonradan

hatırlarsınız.”

Sigart başını salladı. “Artık nadiren birileriyle tanışıyorum. Eminim ki geçmişimi buraya gelmeden önce araştırmışsınız-dır... Araştırdıysanız, biliyorsunuzdur...” Birden sustu. Sonra derin bir nefes çekip devam etti. “Artık çalışmıyorum. Her şeyimi sattım ve o parayla yaşıyorum.” Sol eliyle çıkıntılarını ve derinliklerini anlamak istermiş gibi yara izlerini okşadı. “Bu daireden sadece yiyecek almak veya terapi seanslarıma gitmek için çıkıyorum.”

Sigart’m hayatını yerle bir etmiş olan dehşet, onun başına gelenlerin aynısını yaşayabileceği gibi mantıksız bir korkuyla birlikte bir an için Beatrice’i de sarıp sarmaladı.

Akima yeni bir fikir gelince “Karınızın Bayan Papenberg’i tanıyor olması mümkün mü?” dedi dikkatle. “Kendisi de reklam işinde miydi?”

Adam başını salladı. “Karımla birlikte çalışıyorduk. İdari işlerle ilgileniyordu. Bunu... Çocuklarımızla ilgilenmekle dengelemek kolaydı.” Sigart başını yana çevirdi. “Özür dilerim, bu konuda konuşamıyorum.”

“Tabii. Konuşmanız gerekmiyor.” Beatrice, Florin’e kaçamak bir bakış fırlatınca, onun çaresizlik içinde omuzlarını silktiğini gördü.

“Size iletişim bilgilerimizi bırakacağız, Bay Sigart,” dedi Florin. “Flaşta dosyalarıyla ilgili öneriniz ve bize vakit ayırdığınız için çok teşekkür ederiz.” O ayağa kalkınca, Beatrice de kalktı. Ama tam giderlerken, aniden arkasına döndü. “Christoph Beil ismi tanıdık mı?”

Hâlâ toparlanmaya çalışmakta olan Sigart başını salladı. “Hayır. O kim?”

“Nora Papenberg’i tanıdığını ummuş olduğumuz bir başka kişi.” Sigart’m onları duyup duymadığı belli değildi, çünkü yanıt vermemişti. Beatrice’in daireden çıkmadan önce gördüğü son şey, adamın çökmüş ve titreyen omuzlarıydı.

Ofise geri dönerlerken Beatrice cep telefonunu çıkardı ve yangın araştırma dairesini aradı. “Lütfen bana Scharten yakınlarında meydana gelen yangınla ilgili tüm dosyaları yollayın. Evet, şu ailenin hayatını kaybettiği yangın. Pardon? Hayır, cinayet değildi, bunun farkındayım ama şu anda araştırdığımız olay için bazı ayrıntıları bilmem gerekiyor.”

Meslektaşı dosyaları derhal getireceğine söz verdi. Telefonunu çantasına koyup yolcu koltuğunda geriye yaslandı. “Neden Zula Sahibi bizi Sigart’a yönlendirdi? Bundan ne çıkarı olabilir?”

“Muhtemelen, zaman.” Florin önündeki sürücü kırmızı ışıkta aniden durunca koma çaldı ve yeşil ışığın yanmasını beklerken parmaklarını direksiyona vurmaya koyuldu. “Bence iki olasılık söz konusu. Bunlardan birincisi, Papenberg, Beil ve Sigart arasında göremediğimiz bir bağlantı olması. Ya da İkincisi: Zula Sahibi bizi cinayetle hiçbir ilgisi olmayan kişilere yönlendirerek meşgul etmeye çalışıyor. Ama kestiği beden parçalarını oraya buraya gizlediği için, lanet olasıca kanlı izlerini takip etmek zorunda kalıyoruz.” Eliyle alnını ovuşturup iç çekti. “Zula Sahibi’nin bizi aptal yerine koyduğunu düşünmeden edemiyorum, Bea. Dört bir yanda insanları öldürüp parçalara ayırıyor ve geriye kimsenin çözemediği ipuçları bırakıyor.” Florin dönüp Beatrice’e baktı. Beatrice onun suratında hiç o kadar sert bir ifade görmemişti. “Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama bu olayı kişiselleştirmeye başladım. Polisin ne denli aciz olduğunu kanıtlamak istiyorsa, beni bir araç olarak kullanmamasını isterdim.”

Beatrice tam onu rahatlatmak için elini omzuna koyacaktı ki, Anneke’yi düşünüp vazgeçti. “Olayın iç yüzünü anlamamız bir zaman meselesi; gerisi oradan itibaren bir bir anlaşılacak.” Bir değişiklik yaparak, ekibe kendisi moral verse bunun ona bir zararı olmazdı. “Neredeyse her zaman öyle olur.”

Yeşil ışık yandı ve Florin gaza basınca motor kükredi. “Biliyorum,” dedi. “Ama bu olayda bana ters gelen bir şey var. Şu hep sözünü ettiğin bir motifin parçaları bana çok yabancı bir kavram.”

Beatrice adeta sıcaklık ve duman hissini yangınla ilgili raporlarla birlikte eve getirmişti. Oturma odasının iki penceresi de açık olduğu halde nefes almakta her zamankinden daha çok zorlanıyordu.

Çocuklar yarım saat önce uyumuşlardı. Daireye üç haftadır akan mutfak musluğunun sesi haricinde sessizlik hakimdi. Dosyayı açtı ve okumaya başladı. Yangının gece ondan biraz önce arazisi birkaç yüz metre tepede olan bir çiftçi tarafından haber verildiği yazıyordu. Alevleri görmüştü; rüzgar aksi yöne estiği için dumanı fark etmemişti.

Beatrice fotoğraflara göz attı. Yanık kalaslar. Topraktan çürük dişler gibi fırlamış ağaç gövdelerinin kalıntıları ve etraflarındaki küle dönmüş çalı çırpılar. Arka

planda ormanın yangından etkilenmemiş alanı görülebiliyordu.

Araştırmacılar yangının sebebini kesin olarak belirleyememişlerdi. Yangın temmuz ayında çıkmıştı ve üç hafta hiç yağmur yağmamıştı. En olası teori gündüz bir cam veya ayna parçasının otları için için yaktığı ve geceleyin esintiyle birlikte şiddetli bir yangına dönüştüğüydü. Birisinin atmış olabileceği bir izmarit de ihtimaller arasındaydı.

Beatrice kulübenin fotoğraflarını incelemeye başladığında elinde olmadan nefesini tuttu. Duvarlar tamamıyla yanıp kül olmuştu; sadece en kaim ahşap kirişler ve taş duvarın iki bölümü kurtulmuştu.

Mahvolmuş evin fotoğraflarıyla gereğinden fazla oyalandı çünkü bir sonraki fotoğraflarda ne göreceğini biliyordu.

Derin bir nefes al. Sayfayı çevir. Çatlak bir ön kapıdan geriye kalanların yakın bir planı. Sayfayı çevir. İşte.

Etraflarındaki yanık şeyler kadar kapkara kesilmiş dört şekilsiz öbek. Artık insan bile oldukları anlaşılmayan, boyutları ufalıp minnacık kalmış şekiller. Beatrice bakışlarım başka yöne çevirdi, sonra tekrar fotoğraflara baktı. Görmek istemediği ayrıntıları gördü. Yanmış dudakların arasından görünen parlak beyaz dişler. Çatlamış bir kafatası. Dosyayı bir anda kapattı ve bir bardak su almak için mutfağa gitti.

Sigart o zaman ailesini teşhis etmiş miydi? Kayıtların arasında ifadesi var mı diye baktı. Sigart ormana ancak yangın kontrolden çıktığında varmış, alevlerin arasına dalmaya çalışmış ama üç itfaiye eri tarafından engellenmişti. Ciddi yanıklarla hastaneye kaldırılmıştı; yetkililerle yaptığı, önce kaydedilen sonra yazıya dökülen görüşme, yangından dokuz gün sonrasına kadar gerçekleşmemişti.

Sigart’m bölük pörçük cümlelerinden müthiş bir çaresizlik akıyordu. Rapora göre, görüşme zaman zaman kesilmişti çünkü Sigart çığlıklar atmaya başladığı için doktorların müdahale etmesi gerekmişti.

Ama bu belgelerden tek bir şey kesin olarak anlaşılıyordu: Ailesinin ölümünden kendisini sorumlu tutuyordu. Otuz kilometre ötedeki bir damızlık at çiftliğindeki sorunlu bir doğuma acilen arabayla gitmişti. Oraya giderken aklı dört senedir ilgilendiği dişi atla meşguldü. Ne yaptığını düşünmeden kulübenin kapısını

kilitlemişti, böylece ailesi için ölümcül bir tuzak kurmuş olabileceğini düşünüyordu. Yapılan incelemeler kulübenin kapısının gerçekten de kilitli olduğunu ortaya çıkarmıştı.

Sigart kendisine karşı yasal işlemler başlatmış, ailesinin ölümünden bir tek kendisinin sorumlu olduğunu söyleyip bir avukatın onu savunmasını reddetmişti. Ama tabii o trajik şartlar altında olanlardan sorumlu tutulamazdı. Dosyaya da eklenmiş olan psikolojik raporda ciddi bir post-travmatik stres bozukluğundan ve yüksek intihar riskinden söz ediliyordu. Kendisine terapi seansları için izin verilmişti ki bunlardan hâlâ faydalandığı belliydi.

Beatrice dosyaları çantasına koydu ve balkona çıktı. Nefes al. Gökyüzü yıldızlı ve açık, havaysa serindi. Kollarındaki tüyler ürperdi.

Zula Sahibi neden onu Bemd Sigart'a yönlendirmişti? Ona neyi göstermeye çalışıyordu? Acaba..?

Oturup başını ellerinin arasına aldı, düzgünce düşünmeye çalıştı. Zula Sahibi'nin, işlediği suçlardan birini ona gösteriyor olması mümkün müydü? Bakın ne yaptım ama beni yaka-layamadınız!

Ama yangın bir kundakçılık olayı değildi. Sadece büyük bir talihsizlikti; yangınlar genellikle sıcak yaz aylarında çıkardı. Buna rağmen, yangını o mu üstleniyordu? Belki de istediği şey dikkatleri üstüne çekmekti. Ya da Florin'in şüphelendiği gibi, bunları sadece polisin akımı karıştırmak için yapıyordu.

Belki ertesi gün daha fazla bilgi edinebilirlerdi. Sigart'm oturduğu sokağın ismi onlara yeni koordinatlar vermişti.

Beatrice sabit hattın fişini çekti ama cep telefonunu kapatmadı. Telefonunu yatak odasına götürüp şifoniyerin üstüne koydu. Gece kesintisiz geçti. Ama rüyalarında Stabat Mater eşliğinde alevler içinde bir ormanda koşuyordu.

[1]

muggîe

K47° 48.022 D0I3° 10.910

Şelale tam yirmi metre aşağıya akıyor, çakıl taşlı sığ bir zeminle çarpışıyor ve yoluna huzur dolu, dümdüz bir ırmak olarak devam ediyordu. En yüksek noktasında, bölgedeki birçok eski değirmenden birinin yanında Florin, Beatrice ve Stefan GPS cihazına bakıyorlardı.

Theodeberf'i yeni koordinatlara dönüştürme işi sadece birkaç dakika sürmüştü. Ama zulayı bulmak çok daha zor olacaktı çünkü navigasyon cihazı onlara şelalenin etrafındaki kayalıkları gösteriyordu.

"Değirmenin içine gizlemiş olabilir ama o zaman sonuçlar hiç kesin değil demektir," dedi Stefan düşünceli bir tavırla. Patikadan ırmağın kenarına inmeye karar verdiler. Drasche adli tıp çantasıyla hemen peşlerindeydi ve sıkkın tavrını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Arabasıyla o noktaya gidemiyor olmayı kişisel bir hakaret olarak görüyordu.

Ormanda yapayalnızlardı. Hafta sonlarında değirmen ve şelale popüler günlük gezi noktalarıydı ama o gün etrafı bir tek kuşlarla ve böceklerle paylaşıyorlardı.

Gürül gürül akan sular aşağıdan daha da etkileyici görünüyordu. Beatrice kötü bir hisse kapıldı; sanki o güzelim manzara tamamıyla farklı bir şeyle yerle bir olacaktı.

"Biraz daha sağa," dedi Stefan kayalıkları işaret ederek. Kenarlan dört metre yüksekliğinde dik ve ufak bir tepecik kayalık-lann hemen önündeydi ve üstünde yer yer çalılıklar vardı. "Birimizin oraya tırmanması gerek. Bence aradığımız nokta orada."

Drasche yukarı baktı. "Orada tek kişilik yer var, dolayısıyla tırmanan da ben olacağım. GPS'i bana verin." Ebner yukarı tırmanmasına yardım etti, navigasyon cihazıyla kamerayı ona uzatıp talimat vermesini bekledi.

Bir kez daha, akan su sesi araştırmalarına arka plan müziği olmuştu; ses bu sefer otobandan gelmediği halde bir o kadar yoğundu. Beatrice, Zula Sahibi'nin seçtiği noktaların ortak bir yanı olup olmadığını düşündü.

"Buldum," diye seslendiğini duydu Drasche'nin. "Ama diğerlerinden daha ufak." Zula kayalıktaki bir oyuğun içine koyulmuş, boğumlu tomurcuklar açmış

sert saplı bitkilerin ardına gizlenmişti. Drasche derhal birkaç fotoğraf çekti ve plastik kutuyu eldivenli ellerine alıp kaygan kayalıktan inemeye başladı.

Bu sefer, kutu bir sigara paketinden biraz daha büyüktü ve şeffaf kapağma dayanmış ve açık seçik görülen şey içine ancak sığmıştı. Ne olduğu belliydi: Bir kulaktı; üst üste koyuldularsa iki kulak da olabilirdi. “S.ktir,” dedi Drasche. “Yine kesik ceset parçalan. Bunlann farklı kurbanlardan alınmadığını umalım. Keşke genetik testlerin sonuçlan daha çabuk çıksa...” Beatrice’in çalan cep telefonu Drasche’nin lafım tamamlamasına izin vermedi. Telefonunu çantasından çıkardı; telefonun orada çektiğine şaşırdı. Bilinmeyen bir numaraydı. Ama okul değildi. Achim de değildi.

“Kaspary.”

“Be-ben kartınızı buldum. Kartvizitinizi.” Bir kadın sesiydi. Ağzından çıkan sözcükler birbirine giriyordu ve nefes nefeseydi.

“Kimsiniz?”

“Beil. Vera Beil. Pazar günü bahçemizde oturmuştunuz.”

“Evet, doğru. Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Beil?”

Kadın titrek bir nefes çekti. “Christoph ortadan kayboldu. Dün gece. Biraz dışarı çıkacağını söyledi ama bütün gece geri gelmedi ve... Cep telefonuna da ulaşamıyorum.”

“Tamam, anlıyorum.”

“Başına bir şey geldiğinden korkmaya başladım.” Kadının sesi çatallaşmıştı. “Her zaman sözünde durur... Geç kalacağı zaman mutlaka haber verir.”

Hat gidip gelmeye başlamıştı. “Size uğrayacağım, Bayan Beil, tamam mı?” dedi Beatrice telaşla. “Bir saate kadar, belki biraz daha uzun sürebilir ama birazdan yola çıkıyorum. Evde misiniz?”

“Evet. Teşekkür ederim.

Beatrice telefonu kapattı. “Beil ortadan kaybolmuş. Arayan karısıydı. Hemen oraya gidiyorum.”

“Ben de geliyorum,” dedi Florin hemen. “Gerd, lütfen kutuyu en kısa zamanda incele. Bir de harflerin fotoğraflarını mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bize yolla. Eminim ki kutuda yine ipucu vardır.”

Değirmene doğru tırmanırken pek konuşmadılar. Beatrice sürekli olarak Christoph Beil’a fotoğrafları gösterdiği anı düşünüyordu. İkinci fotoğrafı gördüğünde nasıl irkildiğini bir türlü akimdan çıkaramıyordu.

Keşke onu biraz daha zorlasaydım. Ne bildiğini o gün ağzından alabilseydim. Keşke...

İçinden kendisini azarladı. *Bu eski keşke oyununun bir faydası yok; seni sadece çıldırtıyor. Zamanı geri alamazsın. Geçmişi düzeltemezsin.*

Bunu yapabilseydim, bugün olduğum yerde bulunmazdım, diye düşündü.

“Pazar gecesi üstünde bir tuhaflık vardı.” Vera Beil’m elinde sımsıkı tuttuğu masa örtüsü naylondu. Kahverengili sarılı çiçekler örtüde ön plana çıkmak için birbirleriyle yarışıyor, arka plandaki kirli beyaz rengi boğuyorlardı.

“Tuhaf davranışları ne zaman başladı? Biz gittikten sonra mı?”

“Evet. Ona neyi olduğunu sordum, size neler anlattığını merak ettim ama bana önemli bir konu olmadığım söyledi. Onu bir başka görgü tanığıyla karıştırdığınızı anlattı.” Kadının bakışları donuklaştı. “Bana yalan söylediğini hissettim. Ama genellikle hiç yalan söylemez.”

“Anlıyorum,” dedi Florin. Bu sefer, yatıştırıcı, anlayışlı rolü kendisi üstlenmiş, soru sorma görevini Beatrice’e bırakmıştı. “Demek ziyaretimiz onu açıkça huzursuz etti.

“Evet, öyle de diyebilirsiniz.”

“Kocanız o pazar gününü sonradan nasıl geçirdi? Birisiyle buluştu mu? Telefon görüşmesi yaptı mı?”

Vera Beil biraz düşündü, sağ işaret parmağını kahverengi çiçeklerden birinin sapının üstünde gezdirdi. “Hayır, vaktinin çoğunu yatak odasında geçirdi ama aslında polisiye bir film izlemeyi planlamıştı. Belki birisiyle telefonda görüşmüş olabilir, bilmiyorum. Ama iyi uyumadığını biliyorum... Gece en az dört kere

kalktı.”

“Dün nasıldı? Tam olarak ne kadar süredir kayıp demiştiniz?”

“Şey, ilk önce her zamanki gibi işe gitti ama saat birde geri döndü ve kendisini iyi hissetmediğini söyledi. Biraz uzanıp uyudu ancak akşama doğru altı buçuk gibi kalktı, bir telefon geldi ve telaşla dışarı çıktı. Evet, sanırım telaşla demek doğru olacak. Resmen arabaya koştu. Bana geç kalmayacağım söyledi, başka da bir şey demedi.”

Bir telefon görüşmesi. Florin ve Beatrice bakıştılar, sonra Beatrice çantasından Papenberg’in fotoğraflarını çıkardı.

“Kocanızı bir an önce bulmak için elimizden geleni yapacağız,” dedi. “Şimdilik, şu fotoğraflara bakıp bu kadını tanıyıp tanımadığınızı söyleyebilir misiniz?”

Vera Beil, Florin’in ona uzattığı kağıt mendili alıp dikkatini fotoğraflara vermeden önce gözlerini sildi. “Hayır. Onu tanımıyorum.” Bunu neredeyse onlara yardım edemediği için kendisini kötü ve suçlu hissediyormuş gibi söylemişti.

“Kesin olarak emin misiniz?”

“Evet, lütfen Christoph’u bulun.”

Pazar günü bize yalan söylememiş olsaydı işimiz kolayla-şırdı, diye düşündü Beatrice sıkıntıyla. Ama bir şey demedi ve Florin konuşunca rahatladı.

“Elimizden gelen her şeyi yapacağız,” dedi Florin. “Size de gelişmeleri haber vereceğiz tabii.”

Beatrice, Beil’m telefon görüşmelerini hemen kontrol etmeye ve önceki akşam onu o kadar huzursuz eden telefonun nereden açıldığını öğrenmeye karar verdi. Telefonun Maxglan’deki bir telefon kulübesinden açılmış olması imkansız değildi. Ya da ön ödemeli bir kart kullanılan bir cep telefonundan da açılmış olabilirdi.

Telefon şirketinden yanıt gelene dek Drasche’nin bulgularıyla ilgilenebileceğini umdu. Tabii Drasche yeni mesajların fotoğraflarım onlara yolladıysa. Bir başka bilmeceyle, Dördüncü Aşama’yla uğraşacaklardı.

Ama Beatrice'in bunu öğrenmesine gerek kalmadı çünkü onu ofisinin önünde birisi bekliyordu. Kıvırcık saçlı ve gözlüklü, ince uzun adam zevkli giyindiği söylenemeyecek kadar frapandı. Onu ve Florin'i görünce, sandalyesinden fırlayıp elini uzattı.

"Doktor Peter Kossar, memnun oldum. Siz Florin Wennin-ger olmalısınız, merhaba. Siz de Beatrice Kaspary'siniz sanırım. Sizi yarı meslektaşım olan birisinden duydum."

Beatrice şaşkınlıkla adamın sıkı tokalaşmasına aynı şekilde yanıt verdi. Adam gözlerini ondan ayırmadı. Beatrice onun *Peter* ismini İngiliz aksanıyla söylediğini fark etti. "*Yarı* meslektaş derken neyi kastettiniz?"

"Psikoloji eğitimi aldığınızı duydum."

Jeton o anda düştü. "İstediğimiz adli tıp psikologu siz misiniz?"

Adam adeta gözlerini kırpmayı bir zayıflık olarak görüyordu. Beatrice adamın ona pür dikkat bakmasını fiziksel açıdan gayet nahoş buldu.

"Aynen öyle. Patronunuz bana olayın kilit noktalarını ve failin sizinle iletişime geçtiğini anlattı. Bu, oldukça önemli bir ayrıntı. Cep telefonu mesajlarını çoktan ayrıntılı bir biçimde inceledim. Çok yakında size bunlara nasıl yanıt vermeniz gerektiğini söyleyeceğim."

Ofise Beatrice'ten önce girdi. En sonunda bakışlarını ondan Beatrice'in masasına astığı fotoğraflara çevirdi.

"Sizin için ilgili tüm belgelerin bir kopyasını çıkaracağız," dedi Florin. Florin'in adamdan bir an önce kurtulmak istediği belliydi; en azından, Beatrice bunu fark etmişti.

"Harika."

"Doktor Reichenau'ya ne oldu?" diye sordu Beatrice. "Bugüne dek bu tür olaylarda hep onunla çalıştık ve... Lütfen, yanlış anlamayın, ama gayet uyumluyduk."

Kossar buna alındıysa bile kesinlikle belli etmedi. "Meslektaşım şu anda bir enstitünün başkanlık pozisyonu için başvuruda bulunmuş durumda ve işi

başından aşkın. Ama eminim ki hakkında söylediğiniz güzel şeyler onu çok memnun edecek.” Bir sandalye çekip Beatrice’in yanma oturdu. “Benim çalışma sistemin Doktor Reichenau’ninkinden farklıdır. Kendisi esas olarak mevcut yazılı belgelerden bilgi edinir ama ben soruşturmacılarla daha yakından çalışırım; böylece, faili daha iyi değerlendirebilirim.”

Tam ihtiyaçları olan şey buydu. Beatrice, Florin’le göz göze gelmemeye çalıştı ama dilinin ucuna kadar gelen şeyleri söylemeden önce onun bir şey diyeceğini umdu. *İşimize engel oluyorsunuz.*

“Kulağa çok ilginç geliyor.” Florin’i nazik sözlerinin ardındaki buz gibi havayı hissedecek kadar iyi tanıyordu. “Eminim ki önce olayla ilgili ayrıntıları öğrenmek istersiniz.” Telefona uzanıp bir düğmeye bastı. “Stefan? Zula Sahibi’mizle ilgili tüm önemli bilgileri Doktor Kossar için hazırlayabilir misin? Evet, dosyanın bir kopyasını istiyorum. Hayır, kendisi bir adli tıp psikologu. Doğrudan sana yolluyorum. Aynen. Teşekkürler!”

“Şey,” dedi Kossar gitmesine için yapılan kibar ricayı duymazdan gelip, “belki de önce size biraz kendimden söz etmeliyim ki niteliklerim hakkında bir fikriniz olsun.” Gözlüğünü geriye itti.

Bu, şu demekti: *Size biraz kendimden söz edeyim ki sizi gerektiği kadar etkileyeyim.* Beatrice ilk bakışta narsist bir kişiliğin Özelliklerini görebilecek kadar eğitim almıştı ve Kossar bunlara fazlasıyla sahipti. Psikolog bilmedikleri özelliklerinden söz ederek ahkam keserken ve eğitimleri ABD’de aldığını anlatırken, Beatrice’in aklı yine Christoph Beil’a takıldı.

“Çok etkileyici,” diye mırıldandı, Zula Sahibi’nin kullandığı cep telefonu hattı şirketinin numarasını çevirirken. “Affedersiniz, artık işime geri dönmem gerek,” dedi ona sinir olduğu gayet belli olan Kossar’a. Onu gözünün ucuyla izlemekte olan adam en sonunda ayağa kalktı ve Florin’in ona kapıya kadar eşlik etmesine sesini çıkarmadı.

- Beatrice’in ulaştığı teknik destek asistanı önceki gün konuştuğu kişiydi.

“Bir eşleşme var,” dedi adam. “Aynı ön ödemeli kart Parsch’taki bir ağa kayıtlı. Aranan numara da sizin dediğiniz numaranın aynısı. Görüşme yaklaşık olarak üç buçuk dakika sürmüş. Saat 18.24’ten 18.28’e kadar. Ondan sonra cep telefonu hemen çevrim dışı olmuş.”

“Teşekkür ederim.”

Beatrice telefondayken Drasche’ye ulaşmaya çalışan Florin gözlerini kısıp ona baktı. “Beil’ı aramış, değil mi?”

“Evet. Nora Papenberg’in telefonundan ilk defa birisini aradı. Bir dinleme izni almamız gerekiyor.”

Beatrice düşüncelere dalmış bir halde yazdığı notları daire içine aldı. Üç buçuk dakika. O kadar kısa sürede neler konuşulduğunu öğrenebilmek için her şeyi yapabilirdi. Daha da önemlisi...

“Christopher BeilTa ilgili olarak içimde kötü bir his var,” dedi.

Florin kaşlarını çattı. “Benim de öyle. Bir kayıp kişi raporu yazalım. Belki şansımız yaver gider.”

Beatrice alnını ellerine dayadı. “En kötü senaryo, Zula Sahibi’nin onu susturmuş olması.” *İşin daha da kötüsü, tüm bilmecelere bir çözümmüş gibi adamı burnumuzun dibine yem olarak saldı.*

Beatrice bölgedeki tüm karakollara BeilTa ilgili bilgileri yolladı ve arabasının da arandığını söyledi. Florin de gayet keyifsiz bir ifadeyle gerekli olan telefonları açtı. Bir şey demedi ama Beatrice onun da aynı korkuyu hissettiğini biliyordu: BeilT umduklarından daha kısa süre göreceklerdi. Vakumlan-mış ufak parçalar halinde.

O öğleden sonra, patologun ofisinden iki elin genetik olarak eşleştiği bilgisini aldılar; eller aynı bedene aitti. DNA’nın kayıp öğretmen Liebscher’e ait olup olmadığı bir iki güne kadar belli olacaktı ama Beatrice’in kızdırmayı başardığı polis memuru -*Bechtter, hayır Bechner,* diye düzeltti içinden- Fler-bert Liebscher’in okuldaki masasından öksürük pastillerinin ve paket paket mide asidi ilacının yanında tarağını bulmayı başarmıştı.

Florin, Bechner’in raporuna göz attı. “Öyle görünüyor ki Liebscher meslektaşları tarafından dost canlısı ve bilinçli birisi olarak tanmıyormuş; daha doğrusu, *tanınıyor.* Çok sosyal değilmiş ama güvenilir birisiymiş. Fakat pek mizah anlayışı yokmuş. Matematik ve fizik dersleri veriyormuş.”

“Yakın tarihte davranışlarında bir değişiklik gözlemlenmiş mi?”

“Hayır, o tür bir bilgi yok. Önümüzdeki hafta sınıfıyla birlikte iki günlük bir geziye gitmeyi planlıyormuş. Müdür onu son gördüğünde, Liebscher’in tüm öğrencilerin ailesi gezi parasını yollamadığı için otobüsü ayarlayamadığına kızgın olduğunu söylemiş.” Florin omuzlarını silkerek kağıdı masaya koydu.

“Belki de aradığımız adam o değildir.” Beatrice elini masaya uzatınca Florin ona dosyaları ve aralarında tipik bir sınıf fotoğrafının da bulunduğu üç fotoğrafı verdi. On dört yaşlarında yirmi altı öğrencisiyle birlikte duran Liebscher’in suratında zoraki bir gülümseme vardı. Saçları seyrelmiş, incecik bir adamdı. İkinci fotoğraf bir portreydi, diğeri de ders yaparken çekilmişti. Sınıfa dönüktü, sağ elinde bir tebeşir vardı ve sol eliyle kara tahtadaki işlevsel denklemi gösteriyordu.

Beatrice çekmecesinden bir büyüteç bulup Liebscher’in ellerine baktı. Zulalarda buldukları, rengi maviye dönmüş ellerin ona ait olduğunu kesin olarak belirlemeleri mümkün müydü?

Fotoğrafı en yüksek çözünürlükte tarattı ve ellerine zum-layıp gördüklerini streç filmle sarılı ellerin fotoğraflarıyla kıyasladı. Ellerin aynı olması olasıydı ama emin olamıyordu. Fotoğraftaki eller en az ait oldukları adam kadar özelliksizdi. İçini çekmemek için kendisini zor tuttu ve tekrar Drasche’ye ulaşmayı denedi. Drasche bu defa yanıt verdi.

“Yakında yazılı rapor elinde olacak,” dedi Drasche merhaba demeye gerek görmeden. “Bu sefer daha uzun sürdü çünkü bugün, icat edilmiş olan her lanet yöntemi kullanmak zorunda kaldım ama elimizdeki tek şey yine de Papenberg’in parmak izleri.” “Notlardan birinin üstünde mi?”

“Evet. Kulaklarla ilgili bir şey duymak ister misin? İlgini çekebilir.” Drasche muhtemelen hayatında dost canlısı bir ses tonuyla konuşmaya ancak o kadar yaklaşabilirdi.

“Aynı kurbana mı aitler?”

“Birbirine uyan bir çift kulak demek istiyorsan, evet. Ama eller gibi aynı kişiden mi kesildiklerini kesin olarak bilebilmek için genetik analizi beklememiz gerek.” Drasche her zamanki gibi duraksayıp ayrıntılarla ilgili soru sorulmasını bekledi.

“Anladım.” Beatrice suyuna gitmeye karar verdi. “Başka ilginç bir şey var mı?”

“Evet.” Drasche boğazını temizledi ve öksürdü. “Kulaklar bir testereyle değil, iki tarafı keskin bir aletle kesilmiş.” Drasche yine sustu ve Beatrice’e zihninde iyi köyü bir imge canlandıracak kadar vakit tanıdı. “Benim tahminim bir bahçe makası olabileceği yönünde,” dedi.

Birden bu imge gayet belirginleşti. Beatrice yutkundu. “Anlıyorum.”

“Ama bu daha işin yarısı. Kulaklar birlikte değil, ayrı ayrı vakumlanmışlar. Tabii patologun bunu teyit etmesi gerek ama aynı zamanda kesilmediklerine eminim. Sol kulak diğerinden daha fazla bozulmuş gibi görünüyor.” Beatrice dişlerinin arasından içine derin bir nefes çekti. “Durumu anladın, değil mi? Bence sağ kulak kurban hâlâ hayattayken kesilmiş. Her halükarda, sol kulaktan bir iki gün önce.”

“İşte, bu harika. Tamam, lütfen bilgileri bana yolla. Fotoğrafları, özellikle de harflerin fotoğraflarını ve diğerlerini.”

“Tamamdır.” Drasche telefonu kapattı.

Bir bahçe makası. Beatrice, Achim’in şimşir çalılıklarını budamak için kullandığı o çelik bıçaklı korkunç şeyi düşündü.

“Kendini kötü mü hissediyorsun?” Florin’in endişeli sesi bir anda gülümsemesine neden oldu.

“İyiyim. Sanırım, Zula Sahibimiz kurbanım öldürmeden önce kesmeye başlamış. Kulaklardan biri muhtemelen adam ölmeden önce kesilmiş.”

“Kahretsin,” diye fısıldadı Florin boğuk bir sesle.

“Evet. Drasche az sonra tüm bilgileri yollayacak. Bir sonraki aşamayla ilgili olan ipuçları da dahil.” Masasındaki tüm kalemleri birbirine paralel duracak biçimde dizmeye başladığını fark edince, ayağa kalkıp espresso makinesini açmadan önce asabi bir hareketle bunları dağıttı. Kafein, obsesif kompulsif davranışlar sergilemekten çok daha iyi bir seçenekti. “Keşke o narsist salak yerine ekipte Reichenau olsaydı.” Beatrice paketteki kalan kahve tanelerini hızla makineye koyarken dörtte biri dışarı taştı ve yere döküldü. “Vay canına, bugün cidden formumdayım.”

“Kendini o kadar zorlama,” dedi Florin. “Kossar’a da yüklenme. Onu neredeyse

hiç tanımıyoruz... Belki adam işini biliyordur.”

“Belki.” Beatrice dökülen kahveyi alıp çöpe attı. “Tarafsız olmak için elimden geleni yapacağım, tamam mı? Ama unutma ki daha önce buraya geldiğinde bizi işimizden alıkoydu.” Kahve en sonunda yeniden odaklanmasını sağladı. Drasche’nin yollayacağı fotoğraflar gelince keyfini çıkaramayacağını bildiğinden, kahvesini çabucak içti.

Elindeki belgelerin üstünden bir kez daha geçti. Eller. Sonra, kulaklar. Bunlar planlanmamış mıydı, yoksa ardında bir sembolizm var mıydı? Kurban yasak bir şeye mi dokunmuştu? Duymaması gereken bir şey mi duymuştu? Daldan dala atlamamaya çalıştı. Bu tür soruların yanıtlarını bulmak kendisinin değil, Kossar’m göreviydi.

Birkaç dakika sonra Drasche fotoğrafları e-postayla gönderdi. İlk veri dosyaları kulakları gösteriyordu: Kanlı kulak memelerinden biri diğerinden daha fazla çürümüştü. Sonra harfler geldi. İlk not daha öncekiler gibi bilgisayarda yazılmıştı ve yine aynı sözcüklerle başlıyordu.

Tebrikler... Onu buldunuz!

Hâlâ aynı oyunu oynuyoruz; şu ana dek alışmışsınızdır. Bu kutu hakkında ne düşünüyorsunuz? İçindekilerden doğru sonuçlara varıp varmadığınızı bilmek isterim. Doğru sonuçlara varabilirsiniz ama size daha fazla yardımcı olacaklarını sanmıyorum.

Patronunuzla işler nasıl gidiyor? Ya medyayla? İnsanlar hâlâ bir şey bulamadığınız için sabırsızlanmaya başladılar mı?

Haydi, polisler! Biraz daha çaba harcayın.

ZÎT

Sokaktan gelen sesler kapalı pencereden içeri girerken, yüksek topuklu ayakkabı giymiş birisinin koridorda yürüdüğü de duyuluyordu. *Tak tak tak.* Beatrice, Florin bir şey diyecek mi diye bekledi, söylemeyince hafifçe öksürüp, “Bizi kışkırtmaya çalışıyor,” dedi.

“Eh, ben de bu konuda epey başarılı olduğunu düşünüyorum.” Kahve kupasını biraz sert bir hareketle masaya koydu; kahvenin birazı kupanın kenarından taştı

ve telefonun yanında kahverengi bir birikinti oluşturdu. “Haydi, polisler,” diye fısıldadı.

Beatrice soruşturmalarla ilgili notlardan oluşan bir öbeği son anda dökülen kahveden kurtardı. “Bize adeta şahsi bir savaş açmış gibi. Eski dosyaların tümünü gözden geçirmeli ve polis tarafından kötü muamele görmüş, hayatı mahvolduğu için bizi suçlayan birisini aramamız gerekiyor.”

Florin suratını ekşitti. “O konuda bol bol aday bulacağımıza eminim.”

“Ama biliyor musun, bazen normal seviyeyi aşıyor.” Bech-ner kapıyı çalmadan telaşla içeri daldı ve Beatrice’e aldırış etmeden Florin’e döndü. “Papenberg’in akrabalarının verdiği ifadelerle ilgili olarak bir dakika konuşabilir miyiz?”

“Hayır. Sonra.”

Hakarete uğramış gibi görünen Bechner’in kapıyı ardından kapatmasını bekledi. “Sence bunları bizim yüzümüzden mi yapıyor? Sırf bilmecelerine materyal toplamak, hayatı bizim için zorlaştırmak için mi insanlara işkence edip öldürüyor?” “Hayır, amacının bu olduğunu sanmam. Ama belli ki bizi utandırmak ve kendi egosunu şişirmek onun için önemli. Yoksa neden bize o tür mektuplar yazsın?”

Beatrice çıktı alma ikonuna tıkladı. Bir uğultu arasında son zuladaki nottan iki kopya yazıcıdan çıktı. Sonra Drasche’nin e-postasının ekindeki bir sonraki veri dosyasmı açtı. Bir kez daha bilmece Nora Papenberg’in el yazısıyla yazılmıştı. İlk başlarda dengesiz, hatta okunaksız olan mesaj, yansından sonra sanki bunu yazan kişi kendisini toparlamış gibi devam ediyordu.

Beatrice ilk okumadan sonra bile işlerinin bu sefer özellikle zor olacağını anlamıştı.

Dördüncü Aşama

Kilit bir kişiyi arıyorsunuz. Kotası 2 binin üzerinde. Yenilgiyi asla kabullenmez, daha doğrusu kabullenmediğini iddia eder. Yüksek sesle konuşur ve herhangi bir çelişkiye de tahammül edemez. Gözleri yeşil ya da mavi olabilir ama bunu sizin öğrenmeniz gerekecek. Kendi deyimiyle, kimsenin ihtiyaç duymadığı şeyleri satarak hayatını kazanır. Bunda gayet de iyidir, iki oğlu var, birinin adı Felix. Adamın doğduğu yeri öğrenin, harfleri tıpkı geçen seferki gibi rakamlara

dönüştürün, ilk ve son harflerin değerlerini çarpın, sonra elde ettiğiniz rakamı 22 ile çarpın. Buna 193 ekleyin ve sonucu Üçüncü Aşama ’nın kuzey koordinatlarına ekleyin. Sondan bir önceki harfin değerini yedi misliyle çarpın ve aynı harfin değerinin dokuz katını bu rakamdan çıkarın. Elde ettiğiniz rakamı Üçüncü Aşama ’nın doğu koordinatlarından çıkarın. Orada görüşürüz.

“Yüce Tanrım! Kimsenin işine yaramayan şeyler satan birisi... Harika. Üstüne üstlük bu şehirdeki iki çocuktan birinin ismi Felix’tir.” Beatrice tam yazıcıdan çıkan kopyalara uzanırken telefon çaldı. “Wenninger,” diye Florin yanıt verdi. “Sahi mi? Nerede?” Dudaklarım oynatarak Beatrice’e “araba” dedi. “Anladım. Tamam, teşekkürler.” Telefonu kapattı.

“Beil’ın arabasını Hallwang yakınlarındaki bir orman yolunda bulmuşlar. İçinde epey kan varmış ama Beil ortada yokmuş. Drasche ve Ebner çoktan yola çıkmışlar.” Florin’in surat ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu ama Beatrice onun da aynı şeyi düşündüğünden şüphelendi. Zula Sahibi iki kurbanla yetinmeyeceğini belli etmişti.

“Ne düşünüyorum biliyor musun?”

“Ne?”

“Beil pazar günü Nora Papenberg’i tanıdığını itiraf etmiş olsaydı, bize onu nereden tanıdığını söyleseydi, şu anda kayıp olmazdı.”

“Bu cümlede hoşuma gitmeyecek kadar çok ihtimal var.” Evet, dedi Beatrice içinden, ne yazık ki vardı. Ama şüphelerini bir kenara bırakıp içindeki sesi dinlemediği takdirde bu olay, karşısında bir kara delik gibi açılıveriyordu. Bu kara deliğin gizlenebileceği bir yer içinse koordinatlar yoktu.

“Son mesajı baştan tekrar okuduğumda Dördüncü Aşama bana nihai hedefe yakınmış gibi geliyor,” dedi Florin. “İlk kez Zula Sahibi’nin önemli olduğunu itiraf ettiği birisini arayacağız. Bir şarkıcı veya bir ezik değil, *kilit bir kişi.*”

“Doğru.” Bilmecelerin ardında herhangi bir tema varsa, bu doğruydu.

Bu işi çözmenin başka yolu yoktu; Kossar’m yardımı olmadan daha ileri gidemeyeceklerdi.

“Benim için sorun değil, ama çocuklara ne yapmak istediklerini sordun mu?”

“Tabii ki sordum, anne. Biliyorsun ki seninle vakit geçirmeyi çok seviyorlar.”

Çocuklar heyecanlı köpek yavruları gibi annesinin restoranına girecekler, tıpkı Beatrice’in çocukluğunda yaptığı gibi arada sırada masalara salata servis edeceklerdi. Bu yüzden suçluluk hissetmesine gerek yoktu.

Jakob heyecandan yerinde duramıyordu; önlüğünü çantasına koymuş, çekmecede yanında götürmeye kararlı olduğu tahta bir kaşık arıyordu. Mina da heyecanlı görünüyordu ama surat ifadesi bir şeyi daha ele veriyordu. Beatrice kızının yatağında yanma oturdu. “Her şey yolunda mı, tatlım?”

“Tabii. Bizi başından atıp anneanneme yollaman benim için sorun değil.”

“Başımdan... Ne?”

“Başından atmanı diyorum. Anneanneme gitmeyi seviyorum. .. Orada bir sürü insan oluyor ve hepsi bize çok iyi davranıyor.”

Bu yeni ifadenin nereden çıktığını tahmin etmek güç değildi. Beatrice derin bir nefes çekip gülümsemeye devam etmeye çalıştı. Çocukların yanında düşmanca laflar etmeyeceklerdi; anlaşmalan böyleydi ve Achim bariz bir biçimde bu anlaşmaya sadık kalamıyorsa bile kendisi kalacaktı. “Sizi başımdan atmak tamamıyla farklı bir şey,” dedi. “Sizi anneannenize götürüyorum çünkü önümüzdeki birkaç gün boyunca geç saatlere kadar çalışmam gerekiyor ve iyi bakılmanızı istiyorum.”

Mina omuzlarını silkti. “Dediğim gibi, sorun değil.” Beatrice çocukların ihtiyacı olabileceğini düşündüğü her şeyi çantalarına yerleştirdi ve sürekli olarak çocuklara valiz hazırladığı düşüncesini akimdan atmaya gayret etti. Cep telefonu çalınca, annesinin fikir değiştirdiğinden korktu ama sonra ekranda Florin’in ismini gördü.

“İlerleme kaydediyoruz... DNA analizi sonuçları geldi. Kesik ceset parçaları gerçekten de Herbert Liebscher’e ait. Bu gece eski karısına gideceğim, Stefan da benimle gelecek...” “Yarım saat bekleyebilirseniz ben de gelebilirim. Elimi çabuk tutarım; sadece çocukları anneme bırakmam gerek.” “Güzel.” Sesi monoton geliyordu. “O halde kısa bir mola verip sokakta bir tur atayım. Ya da bir şeyler atıştırayım. Görüşürüz.”

Saate son bir kez şöyle bir baktı. Her şeyi almışlar mıydı? “Mina, Jakob,

ayakkabılarınızı giyin. Gidiyoruz!”

Çocukları daireden çıkarmak doğru gibiydi. Mooserhof’ta havada ev yemeği kokusu vardı; daha da önemlisi, kesilip biçilmiş cesetlerle ilgili düşüncelerden uzaktı.

Otoparkta buluştular. “Telefonda Liebscher’in eski karısıyla görüştüm. îlk önce onun evine, sonra da Liebscher’in dairesine gideceğiz. Başsavcılıksan bir arama izni aldım,” dedi Florin arabanın kapısını ona açarken. “Stefan da Liebscher’in okulda bıraktığı yedek anahtan almayı başardı.”

“Stefan gelmiyor mu?”

“Son birkaç gündür içimizde en az uyuyan o. İtiraf etmediği halde yorgunluktan bayılmak üzereydi. O yüzden, onu eve yolladım.”

Teraslı evin kapısını açan kadının teni solgundu ve o gece senenin o ana dek en ılık gecesi olduğu halde, üstünde bir hırka vardı.

“Romana Liebscher,” diye kendisini tanıttı. “Lütfen içeri girin.” Beatrice ve Florin kadının peşinden açık sarı renkli, biraz yıpranmış ama düzenli ve temiz, ufak bir oturma odasına girdiler. Köşedeki koltuğun önünde bir IKEA fiskos masası duruyordu. Oturdular.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum... Herbert’in kayıp olduğundan bile haberim yoktu. Şimdi de...” Nefesini oflar gibi dışarı bıraktı. “Neler oldu?”

“Henüz tam olarak emin değiliz ama öğrenmek için elimizden geleni yapıyoruz.” Beatrice kimsenin Florin kadar inandırıcı bir biçimde muğlak yanıtlar veremeyeceğini düşündü.

“Son zamanlarda ne sıklıkla haberleşiyordunuz?” diye sordu Beatrice kaçınılmaz bir biçimde vakumlanmış ceset parçalarına yönelecek soruları biraz geciktirebilmek için.

Kadının elleri ahşap tekne biçimindeki bir dekoratif mumluğun üstünde gezindi, bunu evirip çevirdi. Sağa, sola ve sağa. “Hemen hemen hiç. Senelerdir yeni bir ilişkim var. Herbert ve Dietmar pek anlaşamaz...” Birden partnerini bir şüpheli konumuna soktuğunu fark ederek başını kaldırdı. “Ama asla tartışmadılar,” dedi hemen.

“Ne demek istediğinizi anlıyorum.” Florin’in gülümsemesi amacına ulaşarak kadını rahatlattı ve Beatrice geriye kalan standart soruları ona bıraktı: Kadın eski kocasını en son ne zaman görmüştü, düşmanları, borcu veya karanlık ilişkileri var mıydı...

Liebscher’in eski karısının verdiği yanıtlar pek sıra dışı özellikleri olmayan sıkıcı bir hayat portresi çiziyordu. İşini seven bir öğretmendi, bazen fazladan para kazanmak için özel ders verirdi ve boş vakitlerinde tırmanır veya dağ bisikleti sürerdi. Borcu yoktu ve öğrencileri tarafından ne çok sevilir ne de nefret edilirdi.

“Neden boşanmaya karar verdiniz?” dedi Beatrice. Yanıt şaşırtıcı değildi: Sıkıcılık, monotonluk. Birbirlerinden uzaklaşmışlardı, sonra Romana Liebscher başka birisiyle tanışmıştı.

“Uç sene önce boşandık, o zamandan beri de birbirimizi ancak beş kere görmüşüzdür. En son, sekiz dokuz ay önceydi,” dedi kadın. “Kulağa çok kötü geliyor ama size onunla ilgili hiçbir şey söyleyemiyorum. Bir kız arkadaşı olup olmadığını bile bilmiyorum.” Sonra, birden kendisi de rahatlamış gibi gözyaşlarına boğuldu. Ona toparlanması için biraz süre tanıdılar. “Onu teşhis etmem gerekecek mi?” diye fısıldadı.

“Hayır, buna gerek yok.” Florin’in yanıtı biraz fazla çabuk ve sert geldi. Kadm başını kaldırıp ona baktı.

Kadm aptal değil, diye düşündü Beatrice. Ayrıntıları sormamanın daha iyi olacağını anlamıştı.

“Karmaşık bir olay ve şu anda ayrıntıları halka açıklayamı-yoruz,” dedi Florin. “Ama bunu kimin yaptığını, hangi şartlar altında yaptığını öğrenir öğrenmez size haber vereceğiz.” “Bana en azından nasıl olduğunu söyleyemez misiniz? Vuruldu mu... Yoksa dövüldü mü? Acı çekmeden mi ölmüş?” Beatrice adamın kulağını ve bahçe makasını düşündü. “Özür dilerim.” Bu iki sözcüğü içtenlikle söylemişti. “Şu anda, biz de bilemiyoruz. Ama şu fotoğraflara göz atabilirseniz araştırmalarımıza çok faydalı olursunuz.” Beatrice pek de umutlanmadan çantasından Nora Papenberg’in fotoğraflarını çıkardı. Ama Nora’nın suratı Romana Liebscher’e tanıdık gelmedi.

Herbert Liebscher’in dairesine gidene dek arabaya kasvetli bir hava hakim olmasına rağmen, Florin sürekli olarak radyoda tempolu şarkılar çalan bir

istasyon arıyordu. Hava kararmaya başlamıştı bile. Beatrice saatine baktı; sekizi geçmişti. Daireyi hızla arayacaklar ve arkadaşlarına veya tanıdıklarına ait iletişim bilgileri var mı diye bakacaklardı. Bilgisayarı varsa, incelemek üzere yanlarına alacaklardı. Komşularla görüşeceklerdi.

Daire ikinci kattaydı ve binada asansör yoktu. Kapıyı açarlarken, acilen temizlenmesi gereken mutfaktan gelen kokuyla karşılaştılar.

“Bir sakıncası yoksa içeri önce ben gireceğim,” dedi Florin. Odalara şöyle bir göz atınca, yalnız oldukları belli oldu.

Liebscher’in ufak bir daireden hoşnut olduğu belliydi. Bir oturma odası, bir yatak odası, ufak bir masanın bulunduğu bir mutfak ve ufak bir banyo vardı. Mutfak masasının üstünde dolu bir küllük ve Liebscher’in son kahvaltısının kalıntıları duruyordu: Kızarmış bir ekmek diliminin üstüne sürdüğü marmelat küflenmişti, kahve kupasının içindeki kahveden geriye kalanlar da kaskatı siyah bir katman oluşturmuştu. Beatrice, Nora Papenberg’in yarım kalmış çikolatasını gördüğü zamanki gibi derin bir hüzne kapıldı. Başını çevirdi, leş gibi kokan çöp bidonuna uzaktan baktı ve yatak odasına girdi.

Yatak dağınıktı. Tek bir kişinin rahatlıkla sığabileceği kadar geniş, iki kişi içinse dardı. Düzenli ve temiz bir bilgisayar masasının üstündeki klavyenin ve farenin yanında üç sıra kitap duruyordu. Daha ziyade biyografilerle dolu bir kitaplıktı ama aralarında birkaç seyahat kitabı ve roman da vardı. Bunlar çok satanlar listesine girmiş kitaplardı. Beatrice kitapların arasında minik bir hazine sandığını andıran ufak ve ahşap bir kutu gördü. Eldivenli elleriyle bunu raftan alıp kapağını açtı.

Bozuk paralar. Kutunun içindeki paraların her biri şeffaf bir naylonla kaplanmıştı ve üstlerinde farklı motifler vardı: Bir gemi, bir kurt kafası, bir logo...

“Florin!” Beatrice emin olmak için paralardan birini havaya tuttu ama hiç şüphe yoktu. Logoyu hem paranın hem de şeffaf naylonun üstünde görebiliyordu. “Bir zulacıymış. Liebscher define avına çıkıyormuş!”

Bakır renkli paranın üstünde *Defıneavıkulübü: ZİT* yazıyordu ve altında beyaz kaplamalı, bir dağa tırmanan ufak bir çöp adam vardı. Beatrice paranın kenarında bir tür kodu andıran bir harf ve rakam kombinasyonu gördü. Arka tarafında yine çöp adam vardı ve bir şey daha yazıyordu: *Defıneavi. com ’da takip edin.*

“Harika.” Florin gözlerini kısıp paraya baktı, sonra ufak kutuya geri koydu. “Şimdi, en sonunda biraz ilerleme kaydedebiliriz.”

Stefan’m araştırmaları bir sonuç vermediğinden, belki bu gerçekten de mümkün olabilirdi. Stefan her gün düzenli olarak define avı forumlarını okuyordu ve birkaç üyeyle iletişime geçmişti ama herhangi bir ipucu elde edememişti. Zulalara ölü hayvanlar veya dışkı gibi tuhaf şeyler bırakan binlerinden söz edildiğini duymamıştı. Kimse bu tür öyküler duymamıştı. “Define avı çevresi inanılmaz derecede temiz ve çevreye duyarlı,” demişti Stefan biraz da gururla.

Beatrice masanın çekmesini kontrol etti, sonra bir diğer kitaplığın bulunduğu oturma odasına geçti. Orada da kahverengili yeşilli, zevksiz bir koltuk vardı ve önünde üstündeki su halkalarını kimsenin silmemiş olduğu cam bir fiskos masası duruyordu. Bunun karşısındaki tozlu ve eski tip tüplü televizyon bekleme modundaydı.

Beatrice hemen fark etmedi ama bakışları ister istemez o noktaya çevrildi. Durdu ve bakakaldı.

ZİT

Birisi bu harfleri tozlu televizyon ekranına yazmıştı.

“Florin? Şuna baksana!” Beatrice fotoğraf makinesini çantasından çıkarıp beş yakın plan, altı tane de farklı açılardan çekti ve telefonunu kaptığı gibi Drasche’yi evinden aradı.

1)ı asche yanıt verdiğinde arka plandan televizyon sesi geliyordu. “Liebscher’in dairesindeyiz, bir bilgisayar aldık ama senin de gelmen gerek. Zula Sahibi buradaymış sanırım.”

Drasche’yle kısa bir konuşmadan sonra (“Sakın bir şeye dokunmayın ve hemen oradan çıkın!), Beatrice dairenin sessiz bir köşesine çekildi ve mutfakla banyo duvarının arasındaki duvara yaslandı.

Belki de büyük bir hata yapmak üzereydi. Ya da belki de asıl yapması gereken şey buydu. Ama bunu ancak sonrasında anlayabilirdi. Hoffman tüm ihtimalleri değerlendirmesini söylemişti, Kossar’sa tek bir öneride bile bulunmamıştı. Beklemekten usanmıştı. Zula Sahibi’nin mesajları şahsen ona yollanmıştı, dolayısıyla artık kişisel bir tepki vermenin de vakti gelmişti.

Ona yolladığı son mesajı açtı -Soğuk, buz gibi- ve “Yanıt” tuşuna bastı. Kısa bir süre ne diyeceğini düşündü, sonra da nerede oldukları düşünülecek olursa, tek bir olasılık olduğunu fark etti.

Herbert Liebscher

Bir cümlenin, bir haber makalesinin başlangıcıymış gibi duruyordu; adeta “Herbert Liebscher mayıs ayının başlarında bir cinayete kurban gitti; kayıp olduğu fark edilene dek aradan bir hafta geçti,” diye yazacak gibiydi. Ya da “Herbert Liebscher: Ellerini ve kulaklarını kestin. Yavaş ilerliyor olabiliriz ama yaklaşıyoruz.”

Ama bunları yazmadı. Adamın ismini ve soyismini yazmakla yetindi, bir nokta bile koymadan “Gönder” tuşuna bastı.

Komşular hiçbir şey bilmiyordu. Birçoğu yaşlıca, Herbert’le hiçbir iletişimi olmayan kişilerdi ve onun hakkında söyleyebilecekleri tek şey onun sessiz sedasız bir hayat sürdüğüydü. Bu da şununla aynı anlama geliyordu: Yeteri kadar iyi bir komşuydu. Kadın ziyaretçileri oluyor muydu? Hayır. Arkadaşlar, meslektaşlar? Nadiren.

Arabaya geri döndüklerinde saat on bir buçuk olmuştu. Beatrice çaktırmadan telefonuna bakmaya çalıştı. Zula Sahibi henüz yanıt vermemişti. Ama hemen yanıt vereceğini düşünmek gülünçtü çünkü her seferinde telefonunu sadece birkaç dakikalığına açık tutuyordu. Ona tekrar bir mesaj yollayacağı zaman kendisine yollanan mesajı görecekti.

“Çocuklardan haber var mı?”

Demek Florin ne yaptığını fark etmişti. Cep telefonunu hemen çantasına geri koydu. “Hayır, ama bu iyiye işaret. Herhangi bir haber gelmezse, her şey yolunda demektir.”

Florin merakla ona baktı. “Neden bu kadar gerginsin?” “Öyle miyim?”

“Gergin görünüyorsun.” Bir sonraki trafik ışığı kırmızıydı. Florin el frenini çekip ona döndü. “Akşam yemeği yedin mi?” Yemek. Florin yemekten söz ettiği anda midesinin bomboş olduğunu hissetti. “Hayır, henüz yemedim. Ama sorun değil, evde biraz ekmek ve salam var. İdare ederim.”

“Aynı fikirde değilim.” Yeşil ışık yandı. “Kendimize de bakmamız gerek, biliyorsun.” Ağır ağır ilerlemeye başladı ve bakışlarını yeniden yola dikti ama surat ifadesi düşünceli olmakla endişe arasında gidip geliyordu. “Her seferinde şunu fark ediyorum: Ne vakit zorlu bir olay üstünde çalışıyor olsak, ihtiyaçlarını asgari düzeye indiriyorsun. Yemek yemek, bir şeyler içmek, uyumak... Sanki bunların hiçbiri senin için önemli olmuyor.”

“Form tutmak için iyi bir yol,” diye mırıldandı Beatrice. Ama bu alaycı lafı hem kulağa biraz açması geldi hem de Florin’in samimiyetle söylediği sözlere uygun bir yanıt değildi. Keşke lafımı geri alabilseydim diye düşündü.

“Dalga geçmiyorum, Bea,” dedi Florin. Sonra,

Alpenstrasse’ye saptı. “Bilgisayarı Stefan’m ofisine götürelim, sonra çıkıp bir şeyler yiyelim. Güzel bir akşam yemeği olsun, olayı konuşmayalım. Daha da iyisi, bana gidelim. Evde , rosto etim, dünden kalmış biraz tavuk salatam var. Sıcak bir

İ şeyler istersen biraz da çok lezzetli chilli con came var.”

* Bu teklif Beatrice’in içinde açlıktan başka bir his daha

uyandırdı; bu, hiçbir koşulda hakkında düşünmek istediği bir şey değildi.

“Teşekkürler, ama gerçekten de çok yorgunum. Zaten yarın ikimizin de erken kalması gerekecek ve... Şey, belki Anneke’nin de hoşuna gitmez.”

Florin şaşkınlıkla ona baktı. “Neden böyle bir şeye karşı çıksın ki?”

Sahi, neden? Ben bir kadın falan değilim ki. Beatrice’in dilinin ucuna bunları söylemek geldi ama bir şey demedi. Gülmekle yetindi ve sesinin hissettiği kadar tuhaf değil, kayıtsız çıktığını umdu.

Florin arabayı otoparkta diğer arabaların yanma bıraktı, kontağı kapattı ve alnına düşen koyu renkli asi bir saç tutamı-[1] m geriye attı. “Seni tanımıyor olsaydım, sana doğru dürüst bir

yemek yedirmekten başka bir niyetim olduğunu düşündüğün izlenimine kapılabilirdim.” Gülümseyince, arabanın karanlığında görünen tek parlak şey dişleri oldu.

“Saçmalama, bir an için bile öyle düşünmedim. Sadece...” “Günün en azından birkaç dakikasını hayatın keyfini çıkararak geçirmek önemli bir şey. Yoksa tükeniriz. Flaydi, gel...

1 Lezzetli yiyecekler, bir kadeh şarap, müzik ve yarım saatliği-

j ne cinayetten başka bir şey hakkında bir sohbet.”

Beatrice gözlerini yumdu. “Tamam.”

Florin’in dairesi şehrin eski kısmına yakındı ve kesinlikle sıradan bir polis memurunun dairesi gibi değildi. Beatrice oraya

yaklaşık olarak altı ay önce ilk gittiğinde, ona bu tür bir yerin masraflarını ödeyebilmek için rüşvet alıp almadığını sormuştu. Florin bunu reddetmişti ama işin aslı öyle bir yere sahip olmak onu da utandırıyordu: Ailesi varlıklıydı ve merhum büyükannesi ona sadece para değil, o çatı katını da bırakmıştı.

Beatrice içeri girdiği anda onu akrilik boya kokusu karşıladı. Florin pencereleri ve terasın kapılarını açmaya giderken, Beatrice geniş salondaki koltuklardan birine yerleşti. Tüm koltuklar beyaz kumaşla kaplıydı. Jakob’un çikolata bulaşmış parmaklarıyla, Mina’mn da keçeli kalemleriyle o dairede koşturduklarını düşününce, Beatrice gülmeden edemedi. Hayır, Florin’in onunla ilgili o tür düşünceleri yoktu, kesinlikle yoktu. Duvarlara ve açık şöminenin üstündeki rafa ve antika kitaplara baktı... Anneke’nin tek fotoğrafını bile göremedi. Muhtemelen, olması gerektiği gibi yatak odasına asılmışlardı. Beatrice koltuğa yayıldı.

“Bir kadeh şampanya ister miydin?” diye seslendi Florin. Açık plan mutfakta durmuş, elindeki şişeyi gösteriyordu. “Şu anda mesaide değiliz, o yüzden içebiliriz.”

“Ama araba kullanacağım. En fazla yarım kadeh.” “Tamam.”

Florin elinde iki şık şampanya kadehiyle geri geldi ve yarısı dolu olanı ona uzattı. “Boş mideye hemen vurur. Ne yemek istediğine karar verdin mi?”

“Evet. Rosto et lütfen.”

“Avokadolu ve misket limonu soslu salata?”

Florin’in sıradan bir atıştırmalıkla yetinmeyeceğini bilmeliydi. “Tabii, kulağa çok lezzetli geliyor.”

Florin mutfakta yemekleri hazırlarken, Beatrice telefonunu tekrar kontrol etti. Hâlâ bir şey yoktu. Ama o an için mesaj olmamasından memnundu.

“Şu anda üstünde çalıştığın bir tablo var mı?” diye seslendi mutfağa.

“Evet. İki tane. Ama ikisi de iyi gitmiyor. İkisinde de zerre kadar hayat belirtisi yok.” Tabak çanak sesleri geldi. “Görmek ister misin? İstersen yukarı çıkıp bakabilirsin.”

Florin’in stüdyosu yukarı kattaki dağınık, tepeden aydınlatmalı, iki şövaleli, bir boya lekeli ahşap masa ve farklı ebatlarda boş kanvaslarm bulunduğu bir odadan ibaretti. İçerisi boya ve tiner kokuyordu.

“Biraz müziğe ne dersin?” Florin’in sesi aşağı kattan yankılandı.

“Tabii, güzel olur.”

“Özel bir isteğin var mı?”

Beatrice birkaç saniye düşündü. “Şu anda müzik setinde ne varsa.”

Yalnız olduğunda, resim yaptığında, kitap okuduğunda, Anneke ’yi düşündüğünde ne dinliyorsan o olsun.

“Tamam.”

Geçen sefer onu aradığında geri planda duyduğu Erik Sa-tie albümü çalmadı. Schubert’in Do Majör Kuinteti’nin ikinci bölümü çalmaya başlamıştı. Bu müzikle Beatrice adeta tek bir yanlış düşünceye kapılırsa gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissediyordu.

Şampanyasını tek dikişte bitirdi ve ilk şövalenin karşısına geçti.

Kırmızı, orta kısmı parlak ve kenarlan koyu renkti. Sol köşesinde bir şey parçalanmış gibi gümüşümsü ince çizgiler vardı. Bu manzara Beatrice’in içinde o ana dek yüzleşemediği bir şeyi ortaya çıkardı. Kenara geçti ve ikinci şövaleye baktı. Kare biçimli, ilk bakışta her yanı maviymiş gibi görünen bir resimdi.

Ortalanna doğru, renk neredeyse tamamıyla siyaha dönüşene dek koyulaşıyordu; metalik benekler koyuluğu adeta birisi erimiş bir bakır birikintisine basmış ve etrafa sıçratmış gibi bölüyordu. Resim o geceyi andınyordu: Karanlığı bölen bir kıvılcım gibiydi.

“Çok iyi değil, değil mi?” dediğini duydu Florin’in. “Hayır, ikisi de çok iyi. Özür dilerim ama ben...” *Buna bayıldım*, demek istedi ama son anda vazgeçti. “Bence çok güzel. Güçlü... Ve gizemli, bir umut parıltısı taşıyor.”

Florin yukarı çıkmıştı ve başını hafifçe yana eğmiş Beatrice’in yanında duruyordu. “Gerçekten mi? Hımm. Sanırım buna yeni bir gözle bakmam gerek. Ama bu gece değil.” Kanvası doksan derece çevirdi. “Ama böyle olabilir. Gel, yemek hazır.” Beatrice Florin’in ellerini omzunda hissetti; onu merdivenlere doğru hafifçe çekmişti. “Açlıktan ölüyorum.”

Uzun süredir ilk kez bilgisayara bakmadan veya aynı anda çocukları zapt etmeye çalışmadan güzel bir yemeğin keyfini çıkarmıştı. Rosto et yumuşacıktı, tam doğru kalınlıkta dilimlenmişti ve Florin bunun yanma bir de baget ısıtmıştı. Beatrice keyfini hiç bozmak istemediğinden, bir kadeh daha şampanya içmiş, çakırkeyif olmaya başladığını fark etmişti.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye soruverdi bir anda.

“Ne yapıyorum?”

“Beni işimizi bitirdikten sonra evine davet ediyorsun. Oysa işten sonra ayağının altında istemezsin diye düşünürdüm.” Florin kaşlarını kaldırdı. “Senin hoş deyiminle, ayağımın altında olman hoşuma gidiyor. Ayrıca...” Durup başını salladı ve iki kadehi de yeniden doldurdu.

“Devam et.”

“Hayır. Yanlış bir şey söyleyebilirim. Bir yanlış anlaşılmaya neden olabilecek bir şey.”

Beatrice onun biraz daha ayrıntı vermeye teşvik edecek bir soru oluşturmaya çalıştı ama bunu beceremeden Florin gülümseyerek başını salladı. “Yanlış gün, yanlış zaman, yanlış ruh hali.” Beatrice birden ne kadar yorgun hissettiğini fark edip kadehini masaya koydu. “Banyo ne taraftaydı?”

“Sağdan ikinci kapı.”

Gri renkli şık fayanslarla döşeli ve fazlasıyla aydınlık olan banyo genişti. Ayna Beatrice’in solgun suratıyla, yorgun gözleriyle ve gözlerinin altındaki koyu renkli halkalarla karşısına dikilmişti. Bir an için, rujunu tekrar sürmeyi düşündü ama bunun çok saçma olacağına karar verip anında vazgeçti.

Bunun yerine suratına biraz su çarpıp saate baktı. Çoktan sabahın bir buçuğu olmuştu.

“Gitmem gerek,” dedi oturma odasına geri dönerken.

“Burada da kalabilirsin.” Florin ona yanıt verme fırsatını tanımadan, rahatlatmak ister gibi ellerini havaya kaldırdı. “Geniş ve boş bir odam var ve hayır, emrivaki olmaz.” Arkasındaki kapıyı işaret etti. “Aslında burada kalmanı tercih ederim. Ne de olsa bir kadehten fazla içtik.”

Beatrice pes etti. Kalmayı kabul etmesinin nedeni arabayla on dakika olan mesafe değil, daha ziyade dairesinde geceleri çalıp duran telefondu.

★ ★ ★

Christoph Beil uyandığında tüm dünya zifiri karanlıktı. Birkaç saniyeliğine, içini müthiş bir minnet hissi kapladı. Her şey bir rüyaydı.

Ama bir sonraki saniye, acı geri geldi. Sıyrılmış kol bilekleri arkasında alev alev yanıp zonkluyordu ve her yutkunmaya çalıştığında tırnaklarını soluk borusuna geçiriyormuş gibi hissediyordu. Hiçbir şeyden kurtulamamıştı.

En azından, o sırada yalnız gibiydi. Nefesini tuttu, odada başka birisi nefes alıp veriyor mu diye kulak kesildi. Bir ses duyar gibi oldu ama rüzgar da olabilirdi. Yaprakların arasında esen hafif ve sessiz bir rüzgar.

Vakit geçtikçe, karanlığın gece vakti olduğu anlamına gelmediğini fark etmeye başladı. Başına ve gözlerinin etrafına sımsıkı bir şey bağlanmıştı.

Boynundaki ip çözülmüştü ve artık oturur vaziyetteydi ama boğazındaki acı hâlâ dayanılmazdı. Yutkunmaya çalıştığında acı daha da arttı. Tükürük bezlerinin farkında olması, onları adeta hiperaktif bir hale getiriyormuş gibi çalışıyordu. Cam çok acıyordu.

Elinde olmadan inledi. Ona bir şans vermiş olan sarışın kadın polis memurunu düşündü. Tüm benliğiyle, geriye kalan son enerjisiyle, keşke zamanı geriye alabilsem diye düşündü.

îşte. Bir ses duymuştu. Başını kaldırdı ve boğazına kadar yükselen hıçkırığını tutmaya çalıştı. Konuşmaya yeltendi ama sesi bir hırıltı gibi çıktı ve o kadar titredi ki dediği tek bir sözcük bile anlaşılmadı. Üçüncü denemesinde bir cümleyi tamamlamayı başardı. “Beni serbest... bırakır mısın?”

Yanıt gelmedi. Belki de yanılmıştı, yalnızdı ve zihni ona oyunlar oynamaya başlamıştı. îşte, bu iyi olurdu.

Ama öksürük sesini duyunca, duyularının hâlâ işler vaziyette olduğunu anladı. Bağlarını çekiştirmeye koyuldu. “Lütfen, bırak beni. Sana her şeyi anlattım.”

Başını birisinin elledığini, adeta okşar gibi elini gezdirdiğini hissetti. “Ama bu, hâlâ çok az şey bildiğim gerçeğini değiştirmiyor.”

★ ★ ★

Güneşli ve berrak bir sabah, gelişini Venedik tarzı yarı kapalı panjurların geniş şeritlerinin arasından sızarak müjdeledi. Beatrice her zamankinden farklı olarak yavaş yavaş uyandı, ağır ağır ve mahmur mahmur bilincinin yüzeyine doğru süzüldü.

Üstündeki gömlekten ona yabancı bir deterjan kokusu yayılıyordu. Çünkü... Kendi evinde değil, Florin’in misafir odasındaydı. Doğruldu, çok geç saate kadar uyumuş gibi hissetti ama saati sadece altı buçuğu gösteriyordu. Bakışlarını sonra cep telefonuna çevirdi; bir mesaj gelmiş olsaydı kesin olarak uyanacağını düşündü ama yine de emin olmak için telefonunu kontrol etti. Mesaj yoktu.

Çıplak ayaklarıyla parmaklarının ucuna yükselip yürüdü ve banyoya gitti. Florin ocağın başında omlet pişiriyordu ve saçları hâlâ ıslaktı. “Duşun yanındaki tabureye havlu koydum, ihtiyacın olabilecek diğer her şey de musluğun yanında duruyor,” diye seslendi.

Beatrice dişlerini fırçalarken, neden sabahın o saatinde her zamankinden daha dinlenmiş hissettiğini düşündü. Ye daha genç. Ona öğrencilik yıllarında uzun partilerden sonra arkadaşlarının evinde kaldığı zamanlan ve...

Bunları aklından atarak ağzını çalkaladı, duşa girdi ve gününü planlamaya koyuldu. O günkü esas hedefleri kilit kişiyi bulmak olacaktı.

“Bütün gece çalıştık,” dedi Drasche Beatrice’e, onun bundan şahsen sorumlu olduğunu ima eder bir bakış fırlatarak. “Dairenin suç mahalli olmadığı kesin.”

“Parmak izi buldunuz mu? Televizyonun ekranındaki harfler büyük bir ihtimalle katil tarafından bırakıldı.”

“Eldiven takan bir katilimiz var.” Drasche kahve fincanını ağzına götürdü, şapırdatarak bir yudum aldı ve suratını buruşturdu. “Şu ana dek incelediğimiz tüm parmak izleri kurbana ait. Ama şanslıyız çünkü bunları kıyaslayacak parmaklarımız var.” Güldü. “Arabadan da pek bir şey çıkmadı. Muhtemelen Beil’m karısına ait olan birkaç saç teli çıktı. Tabii katilin uzun san saçları yoksa... Lanet tolsun!” Saç uzunluğunu göstereyim derken ellerini kaldıran Drasche kahvesini gömleğine dökmüştü. “Eee, en azından siz ikiniz makul bir saatte eve dönebildiniz mi?” Beatrice suratının kızardığını hissetti. Drasche tabii ki Florin’de kaldığını bilmiyordu - *masumane* bir misafirlikti sadece. İkisi işe ayrı ayrı, kendi arabalarıyla gelmişlerdi. Ama yine de suçüstü yakalanmış gibi hissediyordu.

“O kadar alınmana gerek yok. Senin de çok çalıştığının farkındayım.”

Alınmak mı? Beatrice gülümseyerek başını salladı. Drasche adli tıp departmanında kesinlikle kendisine çok uygun bir iş yapıyordu. Asla bir psikolog olamazdı.

Odadan çıkar çıkmaz akimdan geçen son kişiyi, Kossar’ı ofisinin kapısının önünde beklerken gördü. İç çekip onu içeri aldı.

“Çok ilginç bir gece geçirdim,” dedi Kossar. “Wenninger nerede? Bence bu konu onun da ilgisini çekecek. Hatta buna eminim.”

“Florin, Hoffmann’ın yanında. Ama birazdan geleceğine eminim; o yüzden, biz başlayabiliriz. Bir fincan kahve içer miydiniz?”

İçerdi. Beatrice kahve makinesiyle kendisini meşgul ederken, Kossar odada dolandı, her gördüğü şeye satın almayı düşünüyormuş gibi dikkatle baktı.

Ancak Beatrice yerine geçince o da bir sandalye çekti. “Tabii henüz kesin bir fail

profili oluşturmadım,” dedi. “Yeteri kadar destekli bir ifade oluşturana dek mümkün olduğu kadar fazla benzeri vakayı incelemem gerekiyor. Ama bir nebze ilk izlenim edindim ve bana göre bunların araştırılması gerek.” Beklentiyle ona baktı.

“Ve?” dedi Beatrice kafası karışmış bir halde. “Lütfen, devam edin.”

“Pekala. Eylemlerini kontrolsüzce yapmak yerine planlayan bir failden söz ettiğimizi varsayabiliriz. Kurbanlarını öldürmekle kalmıyor, aynı zamanda diğer ihtiyaçlarını da gideriyor ki bunlardan özellikle biri dikkatimi çekti: Bizimle iletişim içinde olmayı istiyor. Mesajlarını öldürdüğü kurbanları aracılığıyla yolluyor... Nora Papenberg’e dövme yapılmış olan koordinatlar, zulalardaki notlar ve tabii bir de ceset parçaları. Bizi onu dinlemeye ve yolladığı şeylerle ilgilenmeye zorluyor.”

Bunlar yeni bilgiler değildi. “Tamam, bu durumda esas amacı dikkat çekmek mi?”

“Kesinlikle öyle. Ayrıca kendisini ispatlamak için bizimle sidik yarışma giriyor; bu durum mesajlarında gayet belli.” “Ama bizi ciddiye almadığı da belli. Neden yetersiz gördüğü kişilerle sidik yarıştırmak istesin ki?”

Kossar gözlüğünü düzeltti. “Şey, hiç boks maçına gittiniz mi? Karşılaşmalar başlamadan önce rakipler genellikle birbirlerine hakaret eder, kışkırtırlar. Böylelikle kendilerini motive eder ve rakiplerini öfkelendirmeye çalışırlar çünkü rakipleri bu sayede hatalar yapabilir.” Kahvesini yudumladı. “Bence failimiz güçlü narsist eğilimler taşıyor. Gözünün önüne polisin bilmecenin parçalarını bir araya getirişini getirmekten hoşlanıyor. Eminim ki şahsen burada olup teoriler geliştirdiğimizi izlemeyi ve bunların hiçbiri mantıklı olmadığı için saçımızı çekmeyi isterdi.”

Florin son cümlenin ortasında gelmişti. “Öyle mi düşünüyorsunuz?” dedi. “Dosyalardaki bilgilerin hiçbiri size mantıklı gelmiyor mu?”

“Hayır, tam aksine. Ama şu anda elimizdeki bilgiler daha ziyade failin ruh halinin ne durumda olduğuna çekiyor dikkatleri.”

“Ne gibi?”

Kossar düşünceli düşünceli ellerine baktı. “Normal şartlar altında bir kişi bu

şekilde davrandığında, kurbanlarını tesadüfi bir biçimde seçtiğini, onları bir süre incelediğini, sonra da hayatlarından kopardığını düşünürüm. Tıpkı Tanrı gibi, anlatabiliyor muyum? Seçtiği kişilerin günlük hayatlarına nasıl devam ettiklerini, arabalarını sürdüklerini, ailelerine baktıklarını izler çünkü bunların hepsine kendisine uyan bir zamanda ve biçimde son vereceğini bilir. Bir karınca yuvasını izleyip içine yanan bir kibrit atan sadist bir çocuk gibi."

Kossar tek parmağını havaya kaldırdı. Bir an için, konuşma yapan fiyakalı ve yaşlı bir okul müdürünü andırdı. "Ama bu şekilde davranan birçok failin aksine, bu kişi kurbanları arasında bir bağ kuruyor. Bizi birinden diğerine yönlendiriyor: Nora Papenberg bize Herbert Liebscher'in cesedinin parçalarının yerini gösterdi. Bunlar bizi Christoph Beil'a ve sonra da Bemd Sigart'a yönlendirdi. Şimdi, Beil ortadan kayboldu ve sizler..." Beatrice'e baktı. "Onun Nora Papenberg'i tanıdığını ama bu konuda sessiz kaldığını düşünüyorsunuz."

"Evet. Bunu ne kadar düşünürsem, bir o kadar emin oluyorum."

"İşte, bu çok ilginç." Çenesini ellerine dayadı, alnını kırıştırdı ve bakışlarını diğer yöne çevirdi.

Yüce Tanrım, amma gösteriş yapıyor, diye düşündü Beatrice. "Peki, bundan ne gibi bir sonuç çıkardınız?" diye sordu önemli bir şey duymayacağını düşündüğünü belli eden bir ses tonuyla. Ama Kossar hiç oralı olmadı. "Birkaç sene önce, ABD'de bir olay olmuştu; yirmi dokuz yaşındaki bir adam belirli bir türe sahip köpeği olan kişileri öldürdü. Kurbanlar birbirlerini tanımıyorlardı ama ortak bir noktalan vardı. Belki Herbert Liebscher ve Nora Papenberg'in de buna benzer bir ortak noktası olduğunu keşfederiz."

Bu, derhal bir kenara atabilecekleri bir fikir değildi; en azından, bunu hemen listeden çıkaramazlardı. "Şu ana dek, elimizdeki en iyi ipucu Zula Sahibi'nin bariz bir biçimde dikkatleri üstüne çekmek istemesi," dedi Beatrice durumu özetleyerek. "Bunu elinden alırsak sizce ne olur?"

Bir an için, Kossar'ın yampiri gülümsemesi onu neredeyse şirin gösterdi. "Bu durumu zorlayacağını tahmin ediyorum." "O halde oyunun kurallarını biz değiştirelim," dedi Beatrice. "Şayet bu kişi hakkmdaki tahminleriniz doğruysa ve burada neler olup bittiğini görmek istiyorsa, eminim ki haberleri izliyordur ve araştırmaların nasıl gittiğini mümkün olduğunca öğrenebilmek için gazeteleri okuyordur. Bir anda bu olayla ilgili haberler kesilirse, eminim ki bundan hiç

hoşlanmayacaktır.”

“Çok haklısınız.” Kossar’m gülümsemesi tüm suratına yayıldı. “Psikoloji eğitiminizi tamamlamamış olmanız çok yazık.” “Gerçekten de öyle.” Beatrice sinir olduğunu ses tonundan belli etmişti. “Her neyse, şimdi bu fikirleri değerlendirelim.” Hoffmann’ın müdahalesini takip eden iki saat içinde Başsavcılık basma yasak getirdi ve olayla ilgili bilgileri yayınlamalarını engelledi.

Otobüs engebeli yolda gürültüyle ilerliyordu. Bemd Sigart’m alm hafifçe yasladığı cama çarptı; nefesini her verdiğinde cam buğulanıyordu. Nefes alıp verişini gözlemlemek sinirlerine iyi geliyordu. İçine çekip dışarı bıraktığı her nefes bir öncekinden daha kolay oluyordu. Ama bunun sonu yoktu.

Gözlerini yumdu. Belki bu sefer oturacak bir yer bulurdu. Otobüsten onu birisini atana dek tekrar tekrar aynı yolu gidip gelmeyi planlıyordu.

Hayır, dedi içinden kendisini uyarır gibi. Yorgunluk bir mazeret değil; çaresizlikten ve hayattan bıkmış olmaktan daha büyük bir mazeret değil.

Otobüsten inerken, topallayan bir Alman çoban köpeğiyle birlikte bir kadın önünden geçti ama alışkanlıktan köpeğe bir teşhis koymadığını veterinerin zilini çalana dek fark etmedi. Bir başka veda. Artık bir baba veya bir eş değildi... Artık bir veteriner olmaktan da yavaş yavaş çıkıyordu.

Doktor Anja Maly’nin ofisi hastaların rahatlaması için krem rengine boyanmıştı ve içerideki tek renk masasının arkasındaki duvarda asılı olan koyu mavi renkli bir meditasyon resmiydi. İçerideki her şey insanı rahatlatmak üzere tasarlanmıştı ve Maly de aynı görevi görüyordu. Büyük bir gemi gibi azametle yürüyen doktor onu karşılamak üzere pencerenin önünden yanma geldi, elini sıktı ve kollu sandalyeye geçmesini işaret etti. Sigart oturdu.

“Bir bardak su ister miydiniz?” diye sorardı doktor ona her seferinde ama Sigart daha bir kere bile evet dememişti. Bu sefer de başını salladı. “Bu hafta nasıl geçti?”

Gülümsemeden kadının gözlerinin içine baktı. “Kendimi öldürmedim.” Her zaman bu yanıtı verirdi.

“Öyle olduğuna sevindim.” Doktor dosyalarını karıştırdı. “Bana son birkaç

gündür olanları anlatın. Her gün yarım saatliğine yürüyüşe çıkacağınızı kararlaştırmıştık. Nasıl gitti?" Sigart tereddüt etti. "Her gün yürüyüşe çıkmayı beceremedim. Ama üç kere çıktım."

Doktor, Sigart onu çok mutlu etmiş gibi gülümsedi. "Harika bir gelişme. Sonrasında nasıl hissettiniz?"

Sigart başım yana çevirip biraz düşündü. "Bilmiyorum. Tuhaf. Bir keresinde, birisi beni izliyormuş gibi hissettim ama büyük bir ihtimalle beni her zaman izleyen şeydi. Vicdanım." Maly bunu defterine not etti. "Arkanızı dönüp orada gerçekten de birisi var mı diye baktınız mı?"

"Hayır. Şey, tam olarak değil. Anlık bir şeydi, sanki birisi bir anda bir kapı girişine veya bir kamyonetin arkasına gizlenmiş gibiydi. Bilmem anlatabiliyor muyum?" Bu uzun cümle onu yormuştu. Saate bakınca, sadece beş dakikadır orada olduğunu fark etti ve keşke düşündüğü gibi o otobüsten hiç inmeseydi diye düşündü.

"Evet, tahmin edebiliyorum." Maly'nin kalemi defterin üstünde gidip geldi. "Şu vicdan meselesine geri dönelim."

Sigart konuyu geçiştirilmiş gibi elini salladı. "Ne faydası var ki? Orman yangını çıkarmadığımı biliyorum. Ama işaretleri görmemiş olmam yalan değil. Miriam bana gitmememi söylemişti ve ben gitmek için ısrar edince de buna çok üzülmüştü. O..." Ellerinden biriyle gözlerini kapattı.

Cehenneme kadar yolun var o zaman, Bernd. Bize tatilde bile vakit ayıramayacaksan...

O da karısının dediğini yapmıştı. Cehenneme giden en kısa ve yürek parçalayıcı yolu seçmişti.

Başını kaldırdığında Anja Maly'nin ona sabırla ve empa-tiyle baktığını gördü. Hemen toparlandı. "Orada değildim, sonuç olarak mesele bundan ibaret. Terapinin bu bilgiyi zihnimden silmesi mümkün değil. Damızlık at çiftliğine gitmemiş olsaydım, yerime bir meslektaşımı yollardım ve ailem hâlâ hayatta olurdu. Buna hiç şüphe yok. Herkesin evden çıkmasını sağlardım." Derin bir nefes çekti ama sanki hava bir türlü ciğerlerine ulaşmıyordu. "Bunu ne kadar sık rüyamda gördüğümü anlatamam. Duman kokusunu alıyorum ve ormandaki alevleri görüyorum ama paniğe kapılmıyorum; kapıyı açıyorum, Miriam'ı

alıyorum, hemen çocukları uyandırıyorum... Lukas ve Hanna dışarı koşuyorlar, Oskar'ı kucağımda dışarı taşıyorum. En değerli eşyalarımızı yanımıza alacak kadar vakit kalıyor. Arabaya bindiğimizde yangın bize yaklaşmış oluyor ama vadiden aşağı ineceğimiz yol açık. Oraya varmamız sadece on dakika sürüyor. Miriam yolda cep telefonundan acil durum hizmetlerini arıyor, biz yoldayken yanımızdan iki büyük itfaiye arabası sirenleri çala çala geçiyor. Kilisenin yanına park ediyorum ve her şeyin yolunda olduğunu biliyorum. Arkama dönünce, çocukları arka koltukta görüyorum ve neredeyse mutluluktan patlayacak gibi oluyorum çünkü bu sefer her şeyi doğru yapıyorum, zamanı geri alıyorum. Miriam elini omzuma koyuyor ve Lukas, 'Bir tane daha itfaiye geçecek mi sence, baba?' diyor. Sonra, uyanıyorum."

Gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünün farkındaydı ama suratını silmedi. Elini kaldıracak gücü bulamadı. "Olanları her düşündüğümde... Hepsinin sonsuza dek gittiğini anladığım anlar beni öldürüyor. O zaman ne yapıyorum, biliyor musunuz?" Anja Maly duygulanmış bir ifadeyle başını salladı. "Söyleyin bana."

"Durumu daha da kötüleştiriyorum. Zihnimde yangının çocuklarıma ne yaptığını gördüğüm ana geri gidiyorum. Yanmış, şekilleri bozulmuş... Şeylere dönüşmüş hallerini görüyorum. O kadar minikler ki. Isının uzuvları patlattığını biliyor muydunuz?" Sözleri doktoru epey etkilemeye başlamıştı. Onun da çocukları olduğunu Sigart'a asistanı söylemişti ve kadının bakışlarında anlattıkları yüzünden zihninde capcanlı peyda olan o manzarayı silmeye çalıştığını görebiliyordu.

"Her seferinde acının beni öldüreceğini düşünüyorum çünkü gerçekten öyle hissediyorum. Fiziksel kramplar, boğulma krizleri yaşıyorum. Ama ölüm hiç gerçekleşmiyor." Bakışlarını parke zemine çevirdi. "Başkaları öylesine kolay bir şekilde ölüyor ki. Kalp krizi geçiriyorlar veya kanser oluyorlar. Benim bedenimse yaşamaya devam ediyor... Kendi ellerimle yok etmediğim sürece tabii."

Maly hafifçe öksürdü. "Sizin sorumluluğunuz olmayan bir şey için kendinize ceza veriyorsunuz. Yokluğunuzla ailenizin ölümü arasında bir bağ kurduğunuzu anlayabiliyorum ama bu kaçınılmaz olayı öngörecek bir güce sahip..."

Sigart elini sallayarak onu susturdu. "Unutalım gitsin. Aslında geçen hafta önemli bir şey oldu. İlginizi çekebilir."

“Öyle mi?”

“Polisler geldi.”

“Sahi mi? Neden?”

“Bir cinayete kurban giden bir kadm hakkında soru sordular. Gerçekten çok tuhaftı... Polis onu tanıyıp tanımadığımı sordu. Ama tanımıyordum.”

“O halde, bu olay neden size önemli geldi?”

“İyi soru. Bilmiyorum. Belki de uzun süredir ilk kez polisle konuştuğum içindir. Bir kadın bir de erkek polis memuru geldi; her ikisi de gayet anlayışlıydı.” Bir şey düşündü ve Maly’nin bunu nasıl yorumlayacağını merak etti. “Bir bakıma, neredeyse iyi bir histi diyebilirim. Yani, beni etkilemeyen bir cinayet olayıyla ilgili konuşmak beni iyi hissettirdi.”

Kilit bir kişiyi arıyorsunuz. Kotası 2 binin üzerinde. Yenilgiyi asla kabullenmez, daha doğrusu kabullenmediğini iddia eder. Yüksek sesle konuşur ve herhangi bir çelişkiye de tahammül edemez. Beatrice belki on kere üst üste “kilit kişiyle” ilgili tanımı okudu. Sürekli olarak takıldığı sözcük “kota”ydı. Ne tür bir kota 2 binin üstünde olabilirdi? Bir ateş etme rakamı mıydı? Adam bir şekilde silahlarla mı ilgiliydi?

Beatrice alnını ovuşturdu. Kotalar yüzdelerle ifade edilmez miydi? Ama yüzde 2 bin matematiksel olarak saçmaydı. Gerçi 2 bin define avı akla yatkındı. Bu açıdan düşünülecek olursa, oldukça aktif bir zulacı, gerçek bir profesyonel olabilirdi. Bu tür birisini de çevrim içi yakalamak gayet kolay olurdu.

Gözleri yeşil ya da mavi olabilir ama bunu sizin öğrenmeniz gerekecek. Kendi deyimiyle kimsenin ihtiyaç duymadığı şeyleri satarak hayatını kazanır. Bunda gayet de iyidir.

Demek ki, bir tür satış işinde çalışıyordu. Belki de kota bunun referansıydı. Birçok şirketin kurum içi satış istatistikleri olmaz mıydı?

Çok can sıkıcıydı: Bu ipucundaki hiçbir şey bir yere varmıyordu. Özellikle de tanımın son cümlesi saçmaydı.

İki oğlu var, birinin ismi Felix.

Felix yirmi üç değil üç yaşında da olabilirdi ve o bölgede Felix isimli çocukların sayısı muhtemelen binleri buluyordu. Beatrice bıkkınlıkla düzgün düşünmeye çalıştı. “Diğer iki ipucu, buna kıyasla.

Tam o sırada telefonu çaldı.

Beatrice irkilip telefonunu alırken, kalp atışlarının bedeninin her yanına yayıldığını hissetti.

Zula Sahibi’nden değil Achim’den bir mesaj gelmişti. Çocukların Mooserhof’ta olduklarım öğrenmiş olmalıydı.

Velayetin senden alınması gerek. Çocukları hep

başından atıyorsun, senelerdir bunu yapıyorsun. Bir

anne olmaktan acizsin.

Beatrice içinin yandığını hissederek mesajı sildi. Florinde göz göze geldi. Bir şey söylemesini bekliyor gibiydi.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Eski kocamdan bir mesaj daha geldi de.” Florin’in onu izlediğini bilerek cep telefonunu kaldırdı.

“Başka birisinden mesaj bekliyordun, değil mi?”

Beatrice omuzlarını silkmekle yetindi. “Şey, Zula Sahibi’nden olabilirdi.” Birkaç saniye boyunca, Florin’e tek başına oynadığı oyunu söyleyip söylememek arasında gidip geldi. Buna oyun denebilirse tabii; ama bu sözcük gayet yerinde gibiydi. Hoffmann diğerlerine danışmadan katile yanıt verdiğini duyarsa küplere binerdi.

Eh, böyle bir şey olduğu takdirde öfkelenmek için elinde nihayet geçerli bir neden olurdu.

Beatrice konuyu değiştirdi. “Bir sonraki aşamada hiç iler-leyemiyorsak Herbert Liebscher’le ilgilenmeye ne dersin? Okuldaki iş arkadaşlarıyla görüşen oldu mu?”

“Stefan iki memurla birlikte oraya gitti. Ama pek bir şey öğrenemediler.

Liebscher'in üç arkadaşı onun bir define avcısı olduğunu biliyormuş; Stefan bir süre onlarla görüştü ama bizden daha fazlasını öğrenemedi ne yazık ki."

Beatrice not defterine dalgın dalgın daireler çizdi. "Liebscher define avına çıkıyordu, bunu kesin bilgi olarak kabul ediyoruz. Ama Papenberg'in bununla bir ilgisi yoktu; tabii kocası bize yalan söylemiyorsa. Yalan söylüyorsa, neden sorusuyla karşı karşıya geliyoruz. Beil'a da bu konuda soru sormadık." Beatrice aklından geçeni yüksek sesle söylemedi ama ona bu soruyu sorma fırsatları olacağından şüpheliydi.

Beil'm karısı o gün onları beşinci kere aramıştı. Kocasının arabasının bulunduğunu öğrendiğinden beri endişeden aklını oynatacak hale gelmişti. Beatrice telefona Florin yanıt verdiği için şanslıydı çünkü Florin son birkaç seferde söylediklerini bitmek tükenmek bilmez bir sabırla tekrarlamıştı. Christoph Beil'ı bulabilmek için ellerinden geleni yaptıklarını anlatmıştı. Bir haber alır almaz onu arayacaklardı. Sonra duraksadı. "Aslında bize bir konuda yardımcı olabilirsiniz. Kocanızın define avına gidip gitmediğini biliyor musunuz?" Beatrice de duyabilsin diye telefonu konferans moduna getirdi.

"Bu... Şu navigasyon cihazlarıyla yapılan şeydi, değil mi?" Kadının ağlamaklı sesi hoparlörden yankılandı. "Açıkçası bilmiyorum. Bir sürü hobisi vardı ama define avıyla ilgilendiyse bile bana söylemedi."

"Boş vakitlerinizi birlikte geçirmez misiniz?"

Bir hıçkırık sesi duydular. "Her zaman değil. Kocam benden çok daha sportiftir ve arkadaşlarıyla vakit geçirmesini umursamam. Biraz mesafenin ilişkileri taze tutacağını söyler hep."

"Yani evde olmadığı zamanlarda tam olarak ne yaptığını bilmiyorsunuz."

"Şey, çoğu zaman bana söyler. Ama benim için de aynı şey geçerli. Benim de hobilerim var."

O sırada ekranda define avı web sitesini açmış olan Beatrice'in akima bir şey geldi. "Ona kocasının bir lakabı olup olmadığını sorsana," diye fısıldadı. "Okul arkadaşlarının veya karısının ona takmış olabileceği bir isim. Onun gibi bir şey." Florin tamam anlamında başını salladı ama Beil'm karısı soruyu anlamadı.

"Bunu neden soruyorsunuz ki? Bunun arabasındaki kanla ve kayıp oluşuyla ne

ilgisi var?”

Beatrice ekranı işaret edince, Florin durumu anladı. “Kocanızın internet forumlarına takma bir isimle kaydolmuş olması olası. Bize bu konuda biraz yardımcı olursanız araştırmamızı daraltıp belki başka ipuçları bulabiliriz. Kocanızın evde bir masaüstü bilgisayarı var mı?”

Hoparlörden kadının nefes sesini duydular. “Bir dizüstü bilgisayarı var. Ayrıca ona her zaman Boz Ayı diye hitap ederim.”

Defineavi.com sitesinde bir “Boz Ayı”, bir de “Kükreyen Ayı” vardı ama ikisi de Christoph Beil değildi. İlk adamın kayıtlı sadece bir zulası vardı ve bu da 2009 senesinde Berlin’de kaydedilmişti. İkinci adamsa sadece beş ay önce kaydolmuştu ve çoktan beş yüz zulaya ulaşmıştı.

“Ama tüm zulaları Baden-Wiirttemberg’de,” dedi Beatrice.

İki saat sonra, Beil’ın söz konusu dizüstü bilgisayarını bulmuşlardı. Karısı tereddütsüz bunu onlara vermişti. Stefan ipucu arama görevini üstlendi, web tarayıcısını açtı ve yer işaretlerine göz attı. Defineavi.com orada yoktu, hatta son üç ayı kapsayan arama geçmişinde bile yoktu.

“Şimdi, e-postalara bakacağım,” dedi. “Gelen kutusu son dört seneyi kapsıyor. O süre boyunca define avı hesabından mesajlar yolladıysa, orada bulabiliriz ve böylece kullanıcı ismini de öğreniriz.”

Ama Beil’ın e-postalarını incelemek de hiçbir şeyi gün yüzüne çıkarmadı. Stefan ne kadar hayal kırıklığına uğradığını gizlemeye çalışsa da beceremiyordu. “Sanırım, Beil bir define avcısı değildi. Siz de onay verirseniz, son birkaç haftalık tüm e-postaları inceden inceye araştırmak istiyorum. Belki faydalı bir şey bulurum. Sonra, dizüstü bilgisayarı BT laboratuvarma yollayacağım; belki sabit diskten silinmiş verileri geri getirebilirler.”

İzledikleri her yol bir çıkmaz sokağa sapıyor gibiydi. Sigart’m hasta dosyalan da sonuç vermemişti: Nora Papenberg de Christoph Beil da evcil hayvanlannı ona tedaviye götürmemişti. Derken akıllanna bir başka fikir geldi. Ama bunun peşine düşecek vakitleri yoktu: Liebscher’in iş arkadaşlanndan biri bir bovling gecesinde çekilmiş fotoğraftan e-postayla yollamıştı ve bunların arasında Liebscher’in yakın plan çekimleri de vardı. Fotoğraflarda gülüyor, eğri dişleri görünüyordu. Beatrice’in dikkatini adamın kulakları çekti; zulayı düşünürken

elini içgüdüsel bir biçimde kendi sol kulağına götürdü.

“Benimle gelip bir fincan kahve içmek ister misiniz?” diye sordu Kossar birden odaya girip. Soruyu sadece Beatrice’e sorduğu belliydi.

“Özür dilerim, çok meşgulüm.” Adamın ona bakış şekli Beatrice’i huzursuz etti. İş arkadaşları ne vakit ona iş dışında bir konuyla gelse, yoğun bir kaçma dürtüsü hissediyordu. Dikkatini yeniden Liebscher’in fotoğraflarına verdi. Açık mavi gözler. Bunlar çok ufak bir zulaya sığardı. Bir mikro zulaya.

Kossar onun asabiyetini fark etmişti. “Emrivaki yapmak istememiştim.” Ses tonu aniden daha profesyonel çıkmaya başlamıştı. “Ama biraz sohbet edersek, zulayla ilgili yeni fikirler oluşturabiliriz diye düşünmüştüm. Sonra da memnuniyetle gelebı..

Beatrice’in bipleyip bir mesaj geldiğini haber veren cep telefonu konuşmayı kesti.

Beatrice tek bir hamleyle telefonu çantasından çıkarıp “Oku” düğmesine bastı.

Tek bir sözcük gördü. Buna bakarken, neyle ilgili olduğunu yavaş yavaş anladı. Ama yanılıyor da olabilirdi. Yanıldığını umdu.

“Kötü bir haber mi?”

Kossar’dan kurtulmak zorundaydı. Mesajı ona o anda gösterirse, adam yine hava atmaya başlayacaktı. Bunu ona daha sonra anlatabilirdi. Kendisi mesajın tam olarak ne anlama geldiğini anladıktan sonra.

“Ailevi bir mesele. Kusura bakmayın ama gerçekten de işime geri dönmem gerekiyor.”

Kossar birkaç saniye ona baktı. “Ailevi bir mesele, anlıyorum. Evet, Hoffmann zorlu bir boşanma sürecinden çıktığınızı söylemişti. Dilerseniz...”

“Kendimi iyi ifade edemediysem özür dilerim ama fazla vaktim yok ve çalışmam gerek.”

“Benimle bir kahve içmeye ne dersiniz?” diyen Florin ayağa kalktı, Kossar’m yanma gitti ve omzuna dostane bir tavırla hafifçe vurdu. “Kısa bir mola versem

iyi olur. Gidelim.” Onu çok uzun süredir tanıyan Beatrice, o anda sesindeki asabiyeti fark eden tek kişiydi. Kossar’ın gülüşü zoraki çıktı ama Beatrice bunu fark etmedi bile. Dikkatini cep telefonunun ekranındaki mesaja vermişti:

Arşivlermiş.

Tek bir klikle tarayıcıda işaretlemiş olduğu zula sözlüğünü bulup açtı ve şüphelerinin doğru olduğunu gördü. Arşivlenmiş bir zula operasyon dışı kalıyordu. Gitmiş, yerine başka bir şey koyulmamış demekti. İlk önce *etkisiz hale getirildi.* Şimdi de *arşivlenmiş.*

Muhtemelen Zula Sahibi, polis için gizlediği zuladan söz etmiyordu. Muğlak davranıyordu. Aradıkları bir şeye gönderme yaptığı belliydi ve o sırada öncelikli olarak Christoph Beil’ı arıyorlardı.

Arşivlenmiş. Beatrice ofisinin alışılmadık sessizliği ve sakinliğinde Zula Sahibi’nin kendine has bir biçimde onlara acaba Beil’m artık hayatta olmadığım söyleyip söylemediğini düşündü.

O gece, Mooserhof’a gitti ve çocukların epey hareketli bir gün geçirdiklerini gördü. Üstünde bir blucin ve pijama üstü olan Jakob yerleri süpürüyor, bir şarkı söylüyor ve ufak şeker paketlerini masalara dağıtıyordu; Mina’ysa o sırada bir tepside bir şişe suyla iki bardağı bir masaya götürüyordu. Bakışlarını pürdikkat ellerindeki tepsiye dikmişti; sanki yeteri kadar odaklanırsa düşmelerini engelleyebilirmiş gibi tepsiye bakıyordu.

Beatrice’in annesi barın ardında yarım litrelik bir bardağa bira boşaltıyordu. “Seni görmeyi beklemiyordum!” Biranın köpüğünün doğru kalınlığa gelmesini bekledi, sonra bira maşrapasını tezgaha koyup Beatrice’e sarıldı. “Yorgun görünüyorsun. Aç mısın? Bir dakika. Andre’ye sana lahana dolması getirmesini söyleyeyim. Çok lezzetli!”

Beatrice itiraz edecekti ama hiç enerjisi kalmamıştı. Hem gerçekten de acıkmıştı. Midesi besin almak için resmen bas bas bağırıyordu. “Peki. Aslında sadece şöyle bir çocukları göreyim diye gelmiştim.”

“Ama onları bugün almıyorsun, değil mi?”

“Hayır. Sanırım birkaç gün daha sürecek. Bu yeni olay... Oldukça sıra dışı.”

Annesi bu açıklamanın üstünde durmadı. “Sorun değil. Biliyorsun ki burada olmalarına bayılıyorum.”

“Teşekkür ederim.”

“On iki numaralı masaya geç. Az sonra içecek bir şey getiririm.”

Jakob koşarak yanma geldi, kıkırdayarak açık bir şeker paketini dizine koyup ona sıkı sıkı sarıldı. “Bu gece burada kalacak mısın?”

“Hayır, tatlım. Sizi çok görmek istiyordum ama yarm sabah erkenden kalkmam gerek. O yüzden yine uzun bir gün olacak.”

Jakob tamam der gibi, gayet anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. “Biraz harçlık kazandım. Üç avro ve kırk beş sent. Tabakları temizlediğim ve şekerleri masalara dağıttığım için. Büyükannem çok yardımcı olduğumu söyledi.”

“Kesinlikle öylesin.” Beatrice oğlunu kendisine çekti ve tam o sırada su ve bir bardak elma suyu getiren Mina’yı gördü.

“Bizi almaya gelmedin, değil mi?” Çok endişeli görünüyordu.

“Hayır. Ama alıp götürmeyi çok isterdim. Sizi özledim.”

“Evet. Biz de seni özledik ama biraz daha dayanabilirsin, değil mi?”

“Birazcık daha.”

“Güzel,” dedi Mina tatmin olmuş gibi tekrar bara yönelerek.

Jakob, Beatrice’in dizlerinin etrafında kıpır kıpırdı. “Richard dayı bize yakında... yorgunluktan yakılacağını söyledi. Ne demek istedi?”

Jakob’un ne demek istediğini anlaması birkaç saniye sürdü. “Hayır, tatlım, yorgunluktan yıkılmayacağım. Hem Richard dayın nerede?”

“Şurada, kağıt oynuyor.”

Beatrice arkasına baktı. Evet, sevgili ağabeyi oradaydı. Kartları karıştırıyor ve yanındaki iri yarı adamın anlattığı bir şeye gülüyordu.

“Siz ikiniz artık yatmalısınız, saat çoktan sekizi geçti,” diye fısıldadı Beatrice oğlunun kulağına. “Birazdan gelip seni yatırırım, olur mu?”

“Tamam.”

Çocukken kendisinin yattığı tavan arasındaki yatak odası o zamanki kadar tatlıydı. Jakob’la Mina’yı yatırdı, o gün neler yaptıklarını dinledi ve olayla ilgili her şeyi zihninin en derin kısımlarına yollamaya gayret etti. Hayır, yorgunluktan yıkılmayacaktı. Zula Sahibi yakalandıktan sonra yapacağı üç günlük bir tatil yenilenmesi için yeterli olacaktı; bu süre ona her zaman yetmişti.

Aşağı kattaki restorana tekrar indiğinde masada onu iki şey bekliyordu: Soğuk lahana dolması ve onu eleştiren ağabeyi.

“Sana her şeyi boş vereceğin kadar para ödüyor olamazlar herhalde.” Sarı saçları terli alnına yapışmıştı ve onu son gördüğünden beri kilo almıştı.

“Para meselesi değil, Richard.” Yemeğini yemeye koyuldu. Dolmalar soğuduğu halde yine de çok lezzetliydi.

“Hayır, para meselesi değil tabii ki. Dünyayı kurtarıyorsun, değil mi?” Bunu söylerken göz kırpmıştı ama yine de içinden çatalını ağabeyinin eline saplamak gelmişti. Tıpkı eskiden ağabeyi onun tabağından yiyecek aşırmaya kalkıştığında yaptığı gibi.

“Achim öğlen buradaydı. Uzun uzun konuştuk.”

Beatrice az kalsın çatalı elinden düşürecekti. “Ne?”

“Evet. Çok kötü durumda, Bea. Buraya seninle karşılaşmayacağından emin olduğu zamanlarda sık sık geliyor. Sanırım içimizden birinin neden ondan boşanmak istediğini açıklamasını bekliyor.” Richard düşünceli düşünceli ona baktı. “Belki bize de sen günün birinde açıklarsın. Güzel bir evliliğin vardı, Bea. Adam senin için deli oluyordu. Bana sorarsan, hâlâ da öyle.” Beatrice bu sefer neredeyse ağzındaki yarı çiğnenmiş lokmayı püskürtecekti. “Evet, buna eminim. Dinle, çocukları almaya geldiğinde bile benimle konuşmuyor. Bana birisinin dışarı çıkarmayı unuttuğu bir çöp torbasıymışım gibi bakıyor.” Richard bir peçeteyle alnını sildi. “Sana inanıyorum. Ama sırf adamın elinden her şeyi alan kişi olduğun için. Bunları geri verecek olursan.

“Ciddi olamazsın.” Beatrice çatalıyla bıçağını masaya koydu. “Achim Te ben birbirimiz için iyi değiliz. Asla da olmadık. Onunla aynı şeylerden keyif alan, aynı esprilere gülen birisini istiyor. Yemek pişirmeyi seven ve sadece ev bütçesine katkıda bulunmak için çalışan birisini istiyor.” Alaycı bir tavırla güldü. “Sen onunla benden çok daha iyi anlaşırdın.”

“Ama onun istediği gibi yaşasan her şey çok daha kolay olurdu.”

“Evet, ama artık *benim* hayatım olmazdı.”

Richard elindeki peçeteyi bununla birisini boğmak istiyormuş gibi çevirdi. “Eskiden olan şu olay yüzünden, değil mi? O zamandan beri çok katılaştın, Bea. Bir noktada ileriye bakman gerek, birisini hayata geri getirmek.

“Bu kadar yeter, tamam mı?” Tabağını öne itti; en azından yarısını yemişti. “Annemin bana her zaman yardım etmesine ve senin çocuklara göz kulak olmana gerçekten de minnettarım. Ama söz konusu Achim ve senin deyiminle şu eski olay olunca, bir söz hakkın kalmıyor.” Ağabeyinin bir şey demesine fırsat vermeden ayağa kalktı, onun saçlarını karıştırdı ve sarıldı. “Her şey yolunda. Yorgunluktan yıkılmak üzere de değilim ama Jakob’a yeni bir ifade öğrettiğin için teşekkürler.” “Rica ederim.” Ağabeyi onu biraz ötede tutup baktı ve iç çekti. “Akimdan geçenleri anlayan birisi var mı, Bea?” Beatrice gülümseyip omuzlarını silkti.

Bildiğim kadarıyla yok.

Arabayla ağır ağır eve dönüş yolunda ilerledi. Arabanın radyosunun sesini de her zamankinden daha çok açtı. Eve vardığında bir duş alacak, sonra Dördüncü Aşama’yı yeni bir gözle inceleyecekti.

Arkasındaki araba uzun farlarını yakmış gibiydi çünkü dikiz aynasındaki yansıma gözlerini kamaştırıyordu. Buna sinir olup aralarına biraz mesafe koyabilmek için gaza bastı. Ama bir sonraki trafik ışığında araba yine arkasına geldi. Sonraki iki ışıkta da arkasında olduğunu fark etti.

Beatrice’in içini kötü bir his kaplamaya başladı. Arkasına baktı. Araba onu takip mi ediyordu? Şoförün suratını görmesi imkansızdı ama belki de arabanın modelini seçebilirdi... Hayır, o da mümkün değildi.

Bir sonraki kavşakta sola saptı, ondan sonrakinde de sağa saptı. Araba hâlâ

arkasmdaydı. Aynı hızla gidiyor, Beatrice yavaşladığında ve ona fırsat verdiğinde bile onu geçmiyordu.

Eve varmasına iki sapak daha kalmıştı. Sonra arabayı park edecek ve arkasındaki arabaya daha dikkatli bakacaktı. Ama bir sonraki kavşakta sağa saptığında araba yoluna dümdüz devam etti. Sürücüyü görmeye çalıştıysa da tam başaramadı; arabanın plakasını bile göremeyeceği kadar karanlıktı. Başını salladı. Genellikle, kolay kolay bir şeylerden huzursuz olmazdı. Richard yorgunluktan yıkılmakla ilgili ne demişti?

Saçmaydı. Aklı gayet yerindeydi ve arabayı ancak sonraki birkaç gün içinde yeniden görürse endişelenecekti. Kırmızı renkli, dört kapılı bir arabaydı ve yanılmıyorsa bir Honda'ydı. Derken, akima bir şey geldi.

Kırmızı bir Honda Civic. Nora Papenberg'in arabası buydu. [1] Oturma odasındaki masaya geçip notlarını karıştırmaya koli yuldu. Muhtemelen, sadece bir tesadüftü; araştırmaların orta

i

yerinde bazı şeyleri fazlasıyla incelemek normaldi ve bu durum Beatrice'e oldukça tanıdık geliyordu.

Peşindeki araba gerçekten de bir Civic miydi? Arabayı bir an için sadece yandan görmüştü... Evet, kırmızıydı ve kesinlikle bir Honda'ydı ama bundan başka ne görmüştü?

Bunu o an için aklından attı ve en son zulayla ilgili fotoğrafları çantasından çıkardı. Sonraki iki saat boyunca fotoğrafları ve mektupları inceledi, Nora Papenberg'in el yazısına baktı ve Defineavi.com'da profili zihninde bir şeyler uyandırabilecek birisini aradı.

Kotası 2 binin üstünde. Yenilgiyi asla kabullenmez. 2 binin üstünde zula bulmuş kullanıcıları ayırmak mümkün müydü? Belli ki değildi. O gece, tüm çabalarına rağmen Dördüncü Aşama sırlarını ele vermedi.

Haber Beatrice'e serpiştiren yağmurun ağır ağır ama ısrarla tüm renkleri sildiği serin bir sabahta ulaştı. Ofise, gelen telefonla aynı zamanda vardı: Salzach Gölü yakınlarında bir erkek cesedi bulunmuştu. Üç balıkçı suyun kenarındaki sazlıkların arasında çıplak bir ayak görünce cesedi çıkarmışlardı.

Beatrice oraya giderken, Beil’m karısını düşündü. Kadının sevgiyle Boz Ayı diye hitap ettiği kocasını artık teşhis etmesi gerekecekti. Olay yerindeki polis memurlarının tarifleri profiline uyuyordu.

Üçüncü kurban. Arabayı sürmekte olan Florin’e baktı. “Bemd Sigart’a polis koruması ayarlamamız gerek.”

Beil’m cesedi gölün kenarına yatırılmıştı ve korkunç görünüyordu. İç çamaşırına kadar çıplaktı, bedeni yaralarla kaplıydı; yaralarından bazıları derin, dar ve kenarları tırtıklıydı. Sanki

bir hayvan, derisinin altından bir şey koparmaya çalışmış gibiydi. Boynundaki ve suratındaki mavi boğma izleri çoktan şişmişti. Ama Beil olduğuna şüphe yoktu.

“Bu yaraların hangi aletlerle açılmış olabileceğini biliyor musunuz?” diye sordu Beatrice ama Beil’m parmak izlerini almakla meşgul olan Drasche yanıt vermedi. Tipik bir davranıştı. Adli tıp uzmanının şerit çekilmiş bölgenin tam önünde durduğunu, arabasının kaportasına eğilmiş notlar aldığını gördü.

“Günaydın, Doktor. Sabırsız davrandığımı biliyorum ama bana verebileceğiniz her bilgiye ihtiyacım var.”

Adam tamam der gibi başını salladı ama kalemini kağıttan hiç kaldırmadı ve ikisi arasındaki teması kesmedi. “Adam aşağı yukarı üç gündür ölü ama buraya daha sonradan getirilmiş. Bedeninin her yerinde sıyrıklar ve derin tırmık izleri var; bir de göğüs kafesinin sol tarafında bir bıçak yarası. Ölüm sebebi bu olmalı ama kurbanın bir yandan boğulduğu da kesin. Karın üstü yatarken bulundu ama livor mortis* sırtında; yani ceset tam iki gün boyunca başka bir pozisyonda kalmış olmalı.” Omuzlarını silkti. “Şu anda söyleyebileceklerim bu kadar.”
“Sıyrıklar ve kesikler... Sizce bunlar nasıl olmuş?”

Doktor yüksek sesle iç çekti. “Bilmiyorum. Muhtemelen, tırtıklı bir aletle; yüzeyi hem sıyıran hem de kesen kör bir testereyle olabilir.”

“Hayattayken mi?”

“Evet, büyük bir olasılıkla öyle.”

Beatrice başım çevirip arkasında kalan cesede baktı. Beil işkenceye maruz

kalmıştı ve Beatrice birisinin ondan bilgi almak için bunu yaptığına emindi. Hatta bu bilgilerin ona iletmek istemediği bilgiler olması yüksek bir ihtimaldi.

Florin olay mahalline ilk varan üniformalı polis memuruy-

*** Ölüm sonrası morarma. (Ed.N.)**

i

la konuşurken, Beatrice beti benzi atmış, sessizce polis arabasının yanında bekleyen üç balıkçının yanma gitti.

“Şuradaki adam bizi cesedi oynattık diye azarladı ama adamın hayatta olup olmadığını, yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını görmek istedik,” dedi adamlardan biri.

“Tabii. Merak etmeyin,” dedi Beatrice onları yatıştırmaya çalışarak. “İş arkadaşım biraz asabidir, üstünüze alınmayın. Önemli olabilecek başka bir şey gördünüz mü? Mesela, göle gelirken yolda kimseyle karşılaştınız mı?”

Üç adam birbirlerine bakıp aynı anda başlarını salladılar. “Saat sabahın beş buçuğuydu ve o sırada burada kimse yoktu,” dedi gri saçları omuzlarına kadar uzanan en yaşlı balıkçı. “Ama dikkatimi çeken bir şey oldu doğrusu... Şey, cesede kıyasla pek önemli değil, ama yine de...”

“Evet?”

“İnce dallar.” Neredeyse özür diler gibi ona baktı. “Adamı bulduğumuz noktanın birkaç metre ötesinde, yerde kısa ağaç dalları duruyordu ve bir sözcük...”

“Bir sözcük değildi,” dedi diğer iki adamdan daha genç olanı. “Sadece anlamsız birkaç harf vardı. Sanınm, YİT gibi bir şeydi.”

“Hayır, ZİT yazıyordu,” dedi üçüncü adam.

“Dallar hâlâ orada mı?”

“Hayır, adamı çekerken dalları dağıttık.”

“Anlıyorum.” *Ne kadar da yardımcı oldunuz.* “Yine de bana dallan gördüğünüz

yeri gösterebilirseniz sevinirim.” Adamların sözünü ettiği nokta kordonun içindeydi ve zeminin yumuşak olduğu nehir kenarının üstündeydi. Beatrice eliyle Ebner’i yanına çağırdı, o da dallan teker teker alıp dikkatle torbalara koydu. “Zula Sahibi bize her zamanki mesajını bırakmış,” dedi Beatrice, Florin’e onu üniformalı polislerin yanından biraz uzaklaştırıp. “Av için bize teşekkür ediyor.

Şimdi...” Gözlerini yumup düşüncelerini bir sıraya sokmaya çalıştı. “Şimdi Konrad Papenberg’le yeniden konuşmamız gerekecek. Hemfikir değilsen söyle ama bence Beil bildiği bir şey yüzünden öldürüldü. Zula Sahibi bunu öğrenmek için ona işkence etti, sonra da öldürdü. Beil’ın bildiği her neyse, Nora Papenberg’le ilgili olmalı.”

“Zula Sahibi’nin ortadan kaldırdığı suç ortağı.” Florin gölün üstünden uzaklara bakıyordu. “En mantıklı açıklama bu gibi. Belli ki Beil onların neden Herbert Liebscher’i öldürdüklerini de biliyordu.”

Yirmi dakika sonra, Hoffmann’m arabası oraya yaklaşırken, Beatrice balıkçılara birkaç soru daha soruyordu. Gözünün ucuyla Hoffmann’ın cesede baktığını, etrafta dolandığını, sonra kısaca Drasche’yle konuşup ona doğru geldiğini gördü. “Kurbanı tanıyormuşsunuz, doğru mu?”

“Evet. Christoph Beil. Onu geçen pazar sorguya çekmiştik; iki gün sonra da karısı kayıp olduğunu bildirmiş.”

Hoffmann sıkıntıyla tamam der gibi başını salladı. “Bu kadar kısa sürede üçüncü cinayet... Tüm senenin güvenlik istatistiklerini mahvediyor. Bu olayın ivedilikle sonuçlanmasını bekliyorum, Kaspary. Tanrı aşkına, katil size ipuçları veriyor, iletişim kuruyor. Bunları kullanmanın bir yolu olmalı! Neden Kossar’m önerilerini izlemiyorsun?”

Beatrice hiçbir şey demedi. Bir tartışmaya girmek, Kossar’m aşırı kayıtsız tavrından söz etmek kadar boşa olurdu. Kendini savunmaya kalkıştığı anda Hoffmann’ın dik kafalı nutuklarından birisini dinleyecekti. Bu nutuklar neredeyse her zaman şöyle başlardı: *Yerinde olsaydım, şunu yapardım...* “Bugün otopsiye katılıp sonra bana rapor vereceksiniz.” Beatrice’e yanıt verme fırsatı tanımadan, şerit çekilmiş alanın kenarında cesedi iyi görebildiği bir noktada diz çökmüş, Drasche’yle konuşan Florin’in yanma gitti. Beatrice,

Hoffmann’m uzaklaşmasını izlerken, bir an için onun otopsisine katıldığını hayal

etti.

“Erkek cesedi, 184 santim boyunda ve 93 kilo ağırlığında; sağlam yapılı, iyi beslenmiş ve gayet sağlıklı.” Doktor Vogt’un cılız bedeni otopsi masasının etrafında ölçülü adımlarla dolanırken, diktafonuna konuşuyordu. “Cesedin zemine temas eden kısmı hariç sırtında parmakla baskı uygulandığında bile sabit, kırmızıya çalan mor renkli livor mortis bulunuyor.” Vogt, Beil’m cesedinin dış muayenesine devam ederken, Beatrice ona adli tıp ünitesi tarafından ödünç verilmiş olan beyaz önlüğün cebine koyduğu telefonunu çıkardı. Zula Sahibi’nin son yolladığı mesajda *arşivlenmiş* diyordu. Hâlâ Beatrice’in mesajına yanıt vermemişti. Kimleri parçalayıp gizlediğini onun bilmesini umursamıyor muydu? Bu durum onu memnun mu ediyordu, huzursuz mu ediyordu?

“Rigor mortis[1] başlamış, göz kapakları da kapalı. Üst ve alt kapakların etrafında benek benek kanama izleri var.” Sonra derisindeki yaralanmalara geçen Vogt, Beil’m omzunun yanında durdu. “Kolunun üst tarafının iç kısmında sürtünmeden oluşan sıyrıklar var. Bunlar dört santim genişliğinde ve altı santim uzunluğunda; ayrıca dermişin üst katmanlarını delmiş. Yaraların derinlikleri de farklı; bu da bunların dişli, testereye benzer bir aletle açıldığını gösteriyor. Benzeri lezyonlar göbeğinin solunda, her iki koltuk altında, sol bacağının iç kısmında ve dizinin beş santim üstünde de var.”

Vogt bir yaradan diğerine geçerek ayrıntıları anlatırken Beatrice gözlerini yumdu ve bu yaraları açabilecek bir alet düşünmeye çalıştı. Kör bir odun testeresi miydi? Mümkündü ama kesikler yüzey alanı olarak çok ufak görünüyordu.

“Ayak ve kol bileklerinde kenarlan gayet belirgin yaralar var, bu da kurbanın zorla bağlandığına işaret ediyor. Sol elinin arkasında mor renkli, çapı iki santim olan bir yara izi bulunuyor ancak kurbanın diğer yaralanmalarından ve ölümünden önce meydana gelmiş.”

Onu bulmalarını sağlayan iz buydu. Zula Sahibi, ipuçları vererek onları Beil’a yönlendirmiş, onunla görüşmelerini beklemiş ve neredeyse arkalarını döner dönmez ona saldırmıştı.

Neden daha önce saldırıya geçmemişti? Tüm bunlar polisi kışkırtmakla mı ilgiliydi, gerçekten de yapmak istediği şeyin bir parçası mıydı? Sanki ortalıkta talihsizce dolanıyorlar, Zula Sahibi nereye isterse oraya koşturuyorlardı. Ama o her zaman önlerindeydi.

Olay mahalline ilk gittiğinde düşündüğü bir şey, daha da güçlü bir biçimde tekrar aklına geldi. Şayet katilin numarası buysa, bu durumda Sigart'a göz kulak olmaları gerekecekti.

Otopsi iki buçuk saat sürdü. Beil kalbine aldığı bir bıçak darbesiyle ölmüş gibi görünüyordu. Keskin bir şey, muhtemelen bir bıçak göğüs kafesini ve kalp dış zarını delmiş, kalbinin ön ve arka duvarlannı da parçalamıştı. İç kanamadan ölmüştü.

"Ya boğma izleri?" Beatrice, BeilTn boynundaki daire biçimli mavi izleri gösterdi.

"Ölümüne neden olmasa da asıldığına işaret eden iki boğulma izi var," dedi Vogt.

"Öyle mi? Siz bu konuda ne diyorsunuz?"

"Ya kendini asmayı denedi ve başaramadı ya da katili hangi yöntemi kullanacağına karar veremedi. Mozart'ın *Saraydan Kız Kaçırma* eserini bilir misiniz? 'Önce kafası uçurulur, sonra asılır, sonra da kızgın kazıklara oturtulur... '" Doktor bu bölümü şaşılacak derecede kalın ve tok bir sesle söylemişti.

Beatrice birkaç patolog tanıyordu ve bu kişilerin kendilerine has mizah anlayışına aşinaydı ama kurbanın karaciğeri asistanı tarafından tartılırken Vogt'un cesedin önünde şarkı söylemesi oradan kaçarcasına çıkmasına yeterdi.

"İki boğma izi mi demiştiniz?"

Vogt şarkı söylemeyi kesti. "Evet, ya boynundaki ip kaymış ya da birisi onu iki kere asmayı denemiş." Omuzlarını silkti, Beatrice'e bakıp başını hafifçe yana eğdi. "Bu konuda bir mantık yürütmeyi size bırakıyorum."

Sigart'm kapısını çaldıklarında öğleden sonra beşten biraz önceydi. Adamın kapıyı açması uzun sürdü.

"Kusuruma bakmayın. Uyuyordum." İnanılmaz derecede solgundu ve suratının sağ tarafında bir yastık izi olduğu belli olan yatay bir çizgi oluşmuştu. "İçeri girin." Koltuğun kenarına oturup apar topar bir çift çorap giymeye koyuldu.

"Sizi uyandırdığımız için özür dileriz," dedi Florin.

“Sorun değil. Belki bu sayede akşam birkaç saat uyuyabilirim.” Başını kaldırdı. “Haplar yüzünden. Doktorum bana beni çok yorgun düşüren yeni haplar yazdı ama ne yazık ki bir tek gündüzleri alabiliyorum.” Hâlâ son ziyaretlerinden beri orada olan katlanır sandalyeleri işaret etti.

“Bay Sigart, son birkaç gündür tuhaf bir şey fark edip etmediğinizi öğrenmek istiyorduk,” dedi Florin. “Sizi huzursuz eden bir şey oldu mu?”

Sigart kafası karışmış gibi ona baktı. “Huzursuz eden derken, tam olarak nasıl bir şeyden söz ediyorsunuz?”

“Mesela, tuhaf telefonlar aldınız mı? Posta kutunuzda isimsiz mesajlar var mıydı? Cep telefonu mesajı da olabilir.” Sigart’m surat ifadesinden Florin’in sorularını garipsediği belliydi ama hâlâ mahmurluğunu üstünden atamamıştı. “Hayır.” “Güzel. Bu tür bir şey olursa, sizden derhal bizi aramanızı rica edeceğim. Kapıyı sadece tanıdığınız ve güvendiğiniz

kişilere açın. Sizi şüphelendiren en ufak bir şey olursa, bize lıemen haber verin.”

Sigart tamamıyla ayılmıştı. “Neden? Neler oluyor?”

Bu soruyu sorması kaçınılmazdı; oraya giderlerken, onu mümkün olduğunca endişelendirmemeyi kararlaştırmışlardı. Beatrice derin bir nefes çekti.

“Nora Papenberg’i öldüren kişinin öldürme eyleminden sapıkça bir keyif alıyor olması mümkün; o yüzden, olayla ilgisi olan kişilerin dikkatli davranması bizim için önemli.”

Sigart yavaşça başını salladı. “Ne oldu?”

“Dediğim gibi, bu adam tehlike yaratmaya devam edebilir. Buna dair işaretler gördük.”

Sigart konuyla ilgilenmiş gibiydi, ama çok heyecanlanma-mıştı. “Ne tür işaretler?”

“Bunlar şu anda önemli değil, asıl önemli olan...”

“Bugün birkaç saat önce haberlerde...” diye lafını kesti Sigart sol elinin yanık izli parmağıyla eski portatif bir radyoyu işaret ederek. “Salzach Gölü’nde bir

ceset bulunduğunu söylediler. Bu sabah. ‘İşaretler’ derken bundan mı söz ediyordunuz?”

Son cinayet medyada yer almıştı tabii ama Papenberg olayına herhangi bir gönderme yapılmamıştı. Ancak Sigart aptal değildi. Yanıtı suratlarından okudu ve başım salladı. “Bu, oldukça bariz bir işaret. Şimdi benim peşime düşeceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Yürüttüğü tuhaf mantıklı örtüşüyor,” dedi Florin. “Onunla ve ne yapmak istediğiyle ilgili fazla bilgimiz yok ama o... Nasıl desem? Tıpkı bugün bulunan adam gibi bizi size yönlendirdi. O yüzden, sizi polis koruması altma almak istiyoruz.” “Beni mi?” Buna çok şaşırmış gibiydi. “Birisinin beni neden öldürmek isteyeceğini hayal bile edemiyorum,” dedi. “Ne de olsa, artık varla yok arası bir şeyim. Bu boktan dairede oturuyor olmamla, bir tabutun içinde gömülü olmam hiç kimse için bir fark yaratmaz. Benim için bile.”

“Böyle hissettiğinize eminim,” dedi Beatrice. “Ama katil şüphelendiğimiz gibi düşünüyorsa, bu düşünce tarzınız sizi korumayacaktır. Lütfen, biraz düşünün. Ölümünüzden bir çıkar elde edebilecek kimse var mı?”

“Sadece cenaze görevlisi. Vasiyetimde fonumun geri kalanını Psikolojik Kriz Müdahale Kurumu’na bağışladım.” Suratında gülümsemeye benzer bir ifade belirdi.

“Maddi bir çıkar olması şart değil. Birisine zarar verecek bir şey biliyor musunuz?” Sigart’m gözlerinin içine baktı. “En son cinayette bu tür bir şey söz konusu. Bildiğiniz bir şeyi açıklayarak zarar verebileceğiniz kimse var mı?”

Sigart’m bakışları daha kafasını sallamaya başlamadan önce bunu reddetti. “İsterseniz size köpeklerini çocukları olarak gördükleri için çikolata yediren kişilerin isimlerini verebilirim. Ya da papağanlarını hapishane hücrelerini andıran minnacık kafeslerde besleyenleri. Ama bundan daha fazla binlerine zarar verecek bir bilgi sahibi değilim. Benden ne istiyorsunuz? Anlatacak bir şeyim olsun diye bir şey mi uydurmamı istiyorsunuz?”

Florin, Christoph Beil’m kayıp kişiler dosyasındaki fotoğrafını masaya koydu. “Bu adamı hiç gördünüz mü?”

Adam bıkkınlıkla iç çekti. Sigart yardım etmesini istiyormuş gibi Beatrice’e baktı, sonra omuzlarını silkip fotoğrafa eğildi. Uzunca bir süre baktı... O kadar

uzun süre geçti ki umutlanmaya başladılar.

“Hayır,” dedi. “Suratı bana hiçbir şey hatırlatmıyor. İnanın ki onu gerçekten de hatırlamaya çalıştım.”

“Ya bu adam?” Florin bir başka fotoğraf çıkarıp bu sefer Liebscher’i gösterdi. “Belki onu tanıyorsunuzdur.”

“Neden? O da mı potansiyel kurbanlar grubuna ait? Yoksa yoktan öldü mü?” Fotoğrafları ittirdi. “Dürüst olmak gerekirse, benden ne istediğinizi bilmiyorum. Bu olayla hiçbir ilgim yok. Cinayete kurban giden kişileri tanımıyorum ve kendimi lehdit altında hissetmiyorum. Öyle hissetsem bile, hayatım ailem öldüğünde sona erdi. Beni rahat bırakın.”

Beatrice anlayışlı davranma ve ona sinir olma arasında gidip geldi. îlerlemek adına yaptıkları her girişimin bir çıkmaza girmesi mümkün olamazdı. Kurbanlar arasında *mutlaka* bir bağlantı olmalıydı. Nefesini tuttu. Düşündüğü şey doğru muydu? Katilin kurbanlarını tesadüfi bir biçimde telefon rehberinden seçmesi ve bilgi edinmesi, sonra da polis çaresizlik içinde aralarında bir bağlantı kurmaya çalışırken keyifle onları seyretmesi de bir o kadar akla yatkın değil miydi? Bunu düşününce donakaldı. Şayet ikinci şık doğruysa, av uzun süre devam edebilirdi.

Sandalyesinde omuzlarını sarkıtmış oturan, pencereden karşıdaki gri beton duvarı seyreden Sigart’a baktı. En büyük travmaları geçirmiş kişiler zamanla ya bu durumla başa çıkmanın bir yolunu bulabiliyorlardı ya da intihar ediyorlardı.

“Biliyor musunuz?” dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. “İşimi kolaylaştırırdı. Hiç aklıma gelmemişti ama bir katil işimi kolaylaştırırdı. Bir otobüsün önüne atlamak, bir neşter, aşırı bir doz.” Başını kaldırdı. “Bir sürü hayvanı uyuttum ve onlar gibi ölmek isterim. Sakin sakin. Huzur içinde.”

İntihar isteğinin samimiyetine hiç şüphe yoktu ama hiç ilerleme kaydedememişlerdi. “Arkadaşımın da dediği gibi, size polis koruması altına almak istiyoruz ama bunun için onayınız gerekiyor.”

“Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim.” En azından, bunu içtenlikle söylemişti. “Ama bunu istemiyorum. Sessiz sakin bir hayat sürmek istiyorum, polislerin kapımda nöbet tutmasını değil.”

Beatrice de bu tür bir yanıt duyacaklarından korkmuştu. “Bir cep telefonunuz var

mı?”

Sigart şaşkınlıkla ona baktı. “Tabii ki.”

“Size kendi cep numaramı ve iş arkadaşımınkini vereyim. Kendinizi tehdit altında hissederseniz, hatta birisinin sizi izlediğini düşünürseniz, bizi derhal arayın. Acil durum hattı yerine bizi aramanız daha iyi çünkü neyle ilgili olduğunu biliyoruz.” Sigart gözüne bir şey kaçmış gibi gözlerini kırpıştırdı, sonra başını yana çevirdi. “Teşekkür ederim. Ama teklifinizi kabul edeceğime söz veremem.”

Yine de numaralan telefonuna kaydetti. Beatrice gizlice rehberindeki isimlere bakmaya çalıştı ama göremedi.

“Sizi arada sırada kontrol etmek için bir devriye arabası yollarız,” dedi Florin ayağa kalkıp. “Ama lütfen bize bir iyilik yapın ve kendinize dikkat edin.”

Sigart’m omuzları seğirdi. Tüm bunlar boşunaydı, istediğini yapacaktı. Tam kapıdan çıkacaklarken, Beatrice’in aklına bir şey geldi. Sıra dışı bir düşünceydi, Sigart’m nasıl tepki vereceğini merak etti. “İzin verirseniz, terapistinizle görüşmek isterim. Ama resmi izniniz gerekiyor.”

Sigart tereddüt etti. Demek ki *hâlâ* önemsediği bir şeyler vardı. “Bunu yaparak ne elde etmeyi umuyorsunuz?”

“Her ihtimali düşünüyorum, anlatabiliyor muyum? Bu olayla bir şekilde bağlantılısınız ve bunun ne olduğunu anlamak istiyorum.”

Sigart yara iziyle kaplı sol eliyle parmaklarını diğer elinin sağlam parmaklarına geçirdi.

“Hırslı birisiniz, değil mi?”

Bu soru bir an için Beatrice’i şoke etti. “Daha ziyade... Israrcı olduğumu söyleyebilirim.”

Sigart yine yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ne güzel. Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlayabiliyorum.” Soluk ıcıikli dilini ağır ağır dudaklarının üstünde gezdirdi. “Gerçekten <lc istiyorsanız, terapistimle görüşebilirsiniz... İsmi Anja Maly ve ofisi Auerspergstrasse’de. Onu arayacağınızı söylerim.”

Arabaya geri dönerlerken, Beatrice “Sonlara doğru çok sessizdin,” dedi.

“Biliyorum. Sigart’a odaklanmıştım. Son ziyaretimizden farklıydı. Arada ne fark olduğunu anlamaya çalışıyordum.” “Ve?”

Florin tereddüt etti. “Psikoloji eğitimi almadım ama bana bugün birisini hatırlattı. Çok uzun süre önce ölen bir amcamı.” Beatrice yolcu tarafının kapısını açtı ama arabaya binmedi. Bunun yerine Sigart’m dairesinin ufak balkonuna baktı. “Amcan intihar etmişti, değil mi?”

“Evet. Sonlara doğru öylesine sakindi ki. Eşyalarını ona buna vermeye başlamıştı. Eler şeyini verdi. Bence Sigart o noktaya varmak üzere. Onu gözlem altına alsak daha iyi değil mi?” Fena fikir değildi... Böylelikle, Sigart hem yardım alırdı hem de artık katilin erişebileceği bir yerde olmazdı. Gerçekten de fena fikir değildi.

Ofise geri döndükten sonra geç saatlere kadar çalıştılar. Üç bilmecenin Zula Sahibi’nin o ana dek onlara sağladığı fotoğrafları Beatrice’in önünde masada duruyordu. Bir şarkıcı. Bir ezik. Kilit bir kişi. Aralarındaki paralellikleri, farklılıkları ve gizli mesajları düşündü. Saat on buçukta gözleri yanmaya başlamıştı. “Ben eve gidiyorum. Çok...” *Ölü gibiyim* diyecekti ki, telefonun zil sesi, lafını tamamlamasını engelledi. Telefonu çantasm-daydı; Beatrice’in çantasını açma girişimi onu masadan düşürmesiyle, içindeki şeylerin yansını yere saçmasıyla sonuçlandı. Mesaj tonu ötmeye devam etti. Çocukların iyi olduklarını ve Zula Sahibi’nin bir mesaj yollamadığını umuyordu ki...

Mesajı okudu ve donakaldı. Ama bu arada bir ses çıka^ş olmalıydı ki zihnini kaplayan o yoğun ve pis pusun ard%n Florin’in dikkat kesildiğini ve endişelendiğini hissetti. “B?”

Yanıt vermedi. İlk önce aklından geçenleri bir topark$_a$-lıydı. O ana dek numarayı ilk bakışta tanıyacak hale gelnti; Nora Papenberg’in cep telefonunun ön ödemeli kartıydı. Jn-ra şunu fark etti: Zula Sahibi onun son yolladığı mesaja ynt vermişti.

İnsanoğlunun ruhu,

Bir damla suyu andırır.

Ey insanın bahtı,

Tıpkı esen bir yel gibisin.

Şimdi, bir kurban arayalım.

Evelyn R.

Nur içinde yatsın.

Zula Sahibi topu geri atmıştı. *Bir şey mi biliyorsun? O hl-de, şuna bak... Ben de biliyorum,* der gibiydi.

Mesajı silme dürtüsüne engel olmaya çalıştı. *Şimdi, t_r kurban arayalım.* Tanrım.

“Bea? Ne oldu?”

Beatrice dili tutulmuş bir halde telefonu ona uzattı. Florin h numarayı görür görmez tanıdığını fark etti ve kaşlarını çatara mesajı okuyuşunu izledi. “Goethe.”

“Evet. ‘Sular Üstünde Ruhların Şarkısı.’” Alnını ellerii; dayadı. Zula Sahibi bunu nasıl öğrenmişti?

“Evelyn R. kim?”

Masumiyetin bitişi. Durak. Yüz seksen derecelik dönüş.

“O, öldü.” Sorusunun yanıtı bu değildi ama o anda söyle yebileceği tek şey buydu. Zula Sahibi Evelyn’i nereden bile bilirdi?

Onu izleyen, uzun farlarını yakıp gözlerini kamaştıran arabayı düşündü. Birden, geceyi evde yalnız geçirme fikri dünyasında bir başka tehditkar gölgeye dönüştü.

Özlemle Florin’in misafir odasını düşünmeyi kendisine yasaklayarak, eşyalarını toparlamaya koyuldu. “Bana telefonumu verebilir misin, lütfen?”

“Bea!” Florin bir an bile olsun gözlerini ondan ayırmamış-tı. “Bana bunun neyle ilgili olduğunu anlat. Bu, herkesin bildiği türden sıradan bir ifade değil... Seninle ilgili, değil mi?” “Öyle görünüyor.”

“Öyle mi görünüyor?”

Gayet sabırsız bir tavırla alnına düşen saçları geriye attı. “Bak, hayatınla ilgili

her şeyi bana anlatmak zorunda değilsin ama bu mesaj birlikte çözmeye çalıştığımız bir olayla ilgili. Şüphelinin bize yolladığı mesajları ben de yorumlayabilsey-dim, bize çok faydası olurdu.”

Düşüncelerini toparlamalıydı. İçinde her şey hızla ilerliyor, birbirine çarpıyordu. Yalnız kalması gerekiyordu. “Zula Sahibi’ne bir mesaj yolladım, o da bu mesajı yolladı.”

Florin gözlerini kıstı. “Ne yaptım dedin?“

“Evet, biliyorum. Tek başıma, kimseye danışmadan bir şey yaptım. Anlık bir karardı; o sırada Liebscher’in dairesin-deydik ve ekrandaki o yazıyı gördüm. Zulalara koyduğu ceset parçalarının ait olduğu adamın kim olduğunu bildiğimizi belli ettim. Sadece *‘Herbert Liebscher ’* yazdım. Ona sonuca yaklaştığımızı, onunla iletişim kurmaya açık olduğumuzu anlatmak istedim. Bizimle ne kadar çok iletişime geçerse, boş bulunup hata yapma şansının o kadar yüksek olduğunu düşündüm.”

Florin bunları anladı mı ona baktı ama suratı ifadeden yoksundu ve gözleri yorgun olmasına rağmen her zamankinden daha sert bakıyordu. “Bunu yaparak, kendi oyununu değil, onunkini oynadığının farkmdasm, değil mi? Bir an için ekipteki kimseye bunu söylemediğini unutalım... O mesajı yollayarak davetini kabul ettin, Bea. Artık resmi rakibi sensin. Bu durum zerre kadar hoşuma gitmiyor.” Cep telefonunu ona uzattı. “İşleri ne kadar kişisel hale getirdiğini görebilirsin. Seni iyi araştırmış, belki ki seni her gün gören kişilerden daha iyi tanıyor.” Durum bu şekilde de değerlendirilebilirdi. Onun resmi rakibiydi. Gözleri yanıyordu; gözlerini yumdu ve parmak uçlarını göz kapaklarına bastırdı. “Evelyn üniversitedeki arkadaşlarımdan biriydi,” dedi kendi yarattığı körlükte beliren benekleri ve çizgileri izlerken. “Aynı daireyi paylaşıyorduk. Sonra, öldü.” Tekrar gözlerini açtı ve doğrudan Florin’e baktı. “O, Alman dili ben de psikoloji okuyordum. İkimiz de mezun olamadık.”

Florin’in ona sormak istediği soru suratından gayet iyi anlaşılıyordu ama bunu sormadı. “Bu şartlar atında bence Zula Sahibi’ni yakalayana dek tek başına kalmasan iyi olur,” dedi. “Dairem yeteri kadar büyük, neden...”

“Hayır.”

Florin gözlerini kırpıştırıp başını çevirdi. “Tamam. Ama bana bir iyilik yap ve eve gidip kapıları kilitleyince ara. Cep telefonunu yatağın yanında bırak. Hızlı

arama tuşlarında acil durum numarası var mı?”

“Evet. Tabii ki.” Beatrice ayağa kalkıp çantasını omzuna attı. “Sen de artık eve gitmelisin. Uzun bir gün oldu.”

Beatrice otoparka giderken birkaç kez arkasına baktı ama kimseyi görmedi. Eve giderken de dikiz aynasından sürekli olarak arkasından gelen var mı diye kontrol ettiğinde de kimseyi görmedi.

Eve varınca Florin’in dediğini yaptı, kapıyı iki kere kilitledi, hatta o güne dek hiç kullanmadığı sürgüyü de kapattı.

(ierçi birisi içeri girmeyi kafasına koysa bunun bir faydası olmazdı ama olasılıkları kısıtlamak yine de insana güven veriyordu. Pencerelerin kilitli olup olmadığını da kontrol edip perdeleri çekti. Sonra ayakkabılarını çıkarıp koltuğa çöktü ve bakışlarını tavana dikti.

Evelyn. Bu olayı gazete arşivlerini okuyan herkes öğrenebilirdi ama Beatrice’le olan bağlantısını görmesi çok daha zor olurdu. O zamanlar soyismi farklıydı ve tek bir gazeteciyle bile konuşmamıştı. Ama Zula Sahibi buna rağmen doğru sonuçlara varmayı başarmıştı.

Gözlerinin kapanmaya başladığını hissetti, sonra birden açtı. O ses neydi? Hayır. Saçmalıyordu. Yine de odaları dolaşıp her zamanki düzen ve karmaşa karışımı manzarayı görünce içi biraz rahatladı. Ancak o zaman Florin’i aradı.

“Eve rahat vardın mı?” Hâlâ ofisteydi; Beatrice arka plandaki klavye sesini duyabiliyordu.

“Evet. Beni takip eden olmadı, evde de kimse beklemiyordu. Her şey yolunda.”

“Güzel. Unutma, tuhaf bir şey olursa..

“Ben bir polis memuruyum, Florin. Kendime nasıl bakacağımı biliyorum.” Bu sözleri kendisine bile inandırıcı geldi. Dairesine girdiğinden beri ilk kez rahatlamaya başladı.

Gece inanılmaz bir hızla geçti. Alarmı başını yastığa koyar koymaz çalmış gibi hissetti. Uyuşturulmuş gibi derin uyumuştu ve cep telefonu hiç çalmamıştı.

“Devriye arabasının Sigart’m evini kontrol ettiğinden emin ol. Sadece her şeyin yolunda olduğunu görmeleri yeterli.” Beatrice Stefan’m masasına eğildi, ona kısa süre önce verdiği nottaki adresi gösterdi. “Sonra, Dördüncü Aşama’yla ilgili bir şeyler düşünür müsün? Ben hiçbir şey anlamadım, bir başkası yeniden baksa iyi olur.”

Stefan biraz gücenmiş gibi ellerini kızıl saçlarının arasında gezdirdi. “Ciddi ciddi mesaja şu ana dek bakmadığımı mı sanıyorsun? Kayıt ofisinden kırk yaşm altında olan ve Salzburg eyaletinde yaşayan tüm Felix isimli kişilerin bir listesini kayıt ofisinden istedim bile.”

Birkaç sene önce olsa, Beatrice de aynı şeyi yapardı. Ama deneyimleri ona bu tür listelerin sadece biraz olsun ne aradığınızı bildiğinizde işe yaradığını öğretmişti. Yine de liste faydalı olabilirdi.

Gözünün ucuyla Kossar’m geldiğini görünce iç çekti. “Sonra görüşürüz, Stefan.”

Kossar onun ofisinin kapısında durdu ve çok kahve içmek istiyormuş gibi kahve makinesine baktı ama Beatrice onun daha uzun süre kalmasına neden olmak istemediği için kahve teklif etmedi. Onunla geçmişini konuşmak zorunda kalması zaten yeteri kadar kötüydü. “Zula Sahibi bana dün yeni bir mesaj yolladı. Burada.” Mesajı bilgisayarda yazıp çıktısını almıştı.

Kossar mesajı okudu, tamam der gibi başını salladı ve oturup bir kez daha okudu. “Bana Evelyn’in kim olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Bir arkadaş. Eskiden birlikte otururduk.” Nedense bu olayı Kossar’a anlatmak Florin’e anlatmaktan daha kolaydı. Olayın sadece ana hatlarından söz ettiği müddetçe, daha az kişisel hale geliyordu.

“Doğal sebeplerden ölmediği gibi bir tahminde bulunacağım, doğru mu?”

Bu adam en azından doğrudan konuşmaya girmek söz konusu olduğunda işinde çok iyiydi. Yani Beatrice’in yapması gereken tek şey kafa sallamaktı, herhangi bir şeyi açıklamak değil.

“Anlıyorum. Zula Sahibi’nin bundan haberdar olması bir şey, bildiğini gözünüze sokması tamamıyla ayrı bir şey. Üs-(önlüğünü göstermek istediğiyle ilgili teorimizi destekliyor. Bir de... Yanılıyorsam düzeltin...” Beatrice’in suratında bir şey arıyormuş gibi dikkatle ona baktı. “Ama hassas bir konuya el attı sanırım.

Haklı mıyım?” Beatrice tereddüt etti ama sonra başını salladı. “Sizi incitebileceğini göstermek istiyor. Muhtemelen, nasıl tepki vereceğinizi de görmek istiyor; o yüzden size yaklaşmaya çalışabileceğini göz ardı etmeyin.” Beatrice, Florin’in o sırada orada olmadığına, Kossar’ın sözlerini duymadığına sevindi. Kossar onu Sigart’m istemediği polis koruması altına almak üzereydi. “

“Pekala, şimdilik bir tahminde bulunalım o zaman... Bir sonraki adımı ne olacak?”

“Tamam.” Kossar abartılı bir hareketle gözlüğünü çıkardı. “Planını izlemeye devam edecek... Ne yazık ki bu noktada kimse planına neyin dahil olduğunu bilmiyor. Bana göre, planı bir opusu, bir yapımı, psikopat bir sanat eserini andırıyor. ABD’de benzeri davranışlar içeren birkaç olayı araştırmıştım. Son iki gündür arada paralellikler var mı diye araştırıyorum.” Kendinden tatmin olmuş gibi bir ifadeyle sandalyesinde geriye yaslanıp gözlüğünü tekrar taktı. “Bu arada tehlikede değilsiniz demektir. Çünkü siz izleyicisiniz... Sizi öldürmesi bir işine yaramaz.”

Bunu bilmek iyi oldu. Beatrice zoraki bir biçimde gülümsedi. “Yorumlarınız için teşekkür ederim. Ona yanıt olarak ne yazmamı önerirsiniz?”

Kossar onun için bile uzun sayılabilecek bir süre bekledikten sonra yanıt verdi. “Sadece zekice, onun ilgisini çekecek bir yanıtınız varsa yazın. Size yaptığı sürprizle eş değer bir şey olmalı.”

Beatrice aç olmadığı halde öğlen bir şeyler yemek için kafeteryaya gitti ve bir sandviç aldı. Geri dönerken, Stefan’a rastladı.

“Birkaç polis memuru Sigart’ı kontrol etti, her şey yolunda. Biraz hasta ve dalgın göründüğünü söylediler ama onun dışında iyiymiş.” Anlaşılan Sigart bir şeyleri sonlandırmaya bir adım daha yaklaşmıştı. Onu gözlem altına almaları gerekiyordu.

“Ayrıca, kilit kişinin kariyeriyle ilgili yorumların ne anlama geldiğini de düşündüm. Kimsenin ihtiyaç duymadığı şeyleri satmak... Bir sigorta satıcısı olabilir.”

Beatrice gülmeye başladı ve birden en son ne zaman güldüğünü hatırlamadığım fark etti. “Stefan! Bu küçümsediğin iş ciddi bir kariyer.”

“Öyle olsun. Ama aklıma o tür bir iş geldi... Rehberden rastgele isimler seçip insanların kapılarım çalmak... Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum? Belki tamamıyla farklı bir şey satıyordun.. Leke çıkarıcılar veya gazete abonelikleri ya da sadece ıvır zıvır...”

Ivır zıvır... Bir başka deyişle, sadece laf salatası. Belki de reklamcılık işindeydi. Reklamcıysa, onunla Nora Papenberg arasında bir bağlantı olabilirdi.

“Fena fikir değil, Stefan. Bu doğrultuda devam et.”

Stefan bunu duyunca suratı aydınlandı ve ofisine gitti. Beatrice kendi odasına gidince, Florin’in gözlerini yummuş telefonda konuştuğunu gördü. Birkaç saniye içinde onun Vera Beil’la konuştuğunu anladı. Önceki gün kocasını teşhis ederken oracıkta bayılmıştı. Hastaneye kaldırıldığında doktorlar ciddi bir şok ve dolaşım bozukluğu yaşadığını söylemişlerdi. Büyük bir ihtimalle oradan arıyordu; o gün iki kere zaten aramıştı ama sadece Florin’le görüşmek istemişti.

“Herhangi bir şey,” diyordu Florin. “Geçmişi düşünün, Bayan Beil. Kocanız evden çıkarken ne demişti? Ya da ondan önce, pazar gecesi neler demişti?”

Beatrice bilgisayarına döndü. Cep telefonu şirketi bir e-posta yollamış, önce ödemeli kart aracılığıyla yapılan son bağlantının önceki gün saat 22.34’te gerçekleştiğini ve cep telefonunun Salzburg’un tarihi bölgesinde bulunduğunu söylemişti. Beatrice onu kimsenin takip etmediğine sevinmişti; içgüdülerine hâlâ güvenebilirdi. Ama ne yazık ki bir yandan da Zula Sahibi’nin temkinli davranmasına da güvenebilirdi: Zula Sahibi henüz aynı hücresel ağa bağlanmamıştı.

Öğleden sonra ağır ağır ve uyuşuk bir biçimde geldi ve kasvetli bir geceye dönüştü. Saat sekizden biraz sonra, bir o kadar kasvetli bir gece toplantısına girdiler. Ekipteki kimse kayda değer bir ipucu elde edememişti; kimsenin ortaya atabileceği bir şey de yoktu.

“Köşeye sıkıştık,” dedi Florin. “Dördüncü Aşama zorlayıcı. Beil’ın karısı da Papenberg’in kocası da kilit kişiyle ilgili kritere uyan birisini tanımıyor. Bu yüzden çok çalışıp iki ipucunu çözmeye gayret edeceğiz.”

Beatrice’in çalan telefonu konuşmayı böldü. Bir mesajın geldiğini haber veren bir ton değildi, birisi arıyordu.

“Affedersiniz,” diye mırıldandı. Telefonunu çantasından aldı ve kapıya yöneldi. Ekrandaki numarayı tanımıyordu; bu da iyi bir şeydi, telefonu çabuk kapatabilirdi.

“Ben Kaspary.”

Bir inlemenin ardından cılız ve acı dolu bir ses geldi. Arka planda bir gürültü patırtı koptu.

Beatrice telefonunu sıkı sıkı tuttu. “Kimsiniz?”

“Yardım edin!” Adamın sesi boğuk ve kesikti; hıçkırıklar arasında konuşuyor gibiydi, ama Beatrice, Bemd Sigart’m sesini tanıdığına emindi.

“Bay Sigart, siz misiniz?” Odadaki herkes dönüp ona baktı. Florin bir şeye basıyormuş gibi telaşla başparmağıyla bir işaret yaptı. Beatrice ne demek istediğini anladı ve telefonu konferans moduna getirdi.

“Yardım edin!” diye hıçkırdı Sigart. “Adam...” Bir çığlık attı, bunun ardında da bir kitaplık yere devrilmiş gibi bir ses çıktı. Bir gümbürtü daha koptu, Sigart’m sesi boğuklaştı; birisi telefonu eliyle kapatmış olmalıydı. Hattan bir hışırtı, parazit sesi geldi; sonra, ses tekrar netleşti ve Sigart’m tiz çığlıkları toplantı odasında yankılandı. “Dur! Lütfen! Hayır!” “Neredesiniz?” diye bağırdı Beatrice.

Yanıt gelmedi, sadece tok bir ses, biraz daha acı dolu çığlık duyuldu ve hat aniden kesildi.

“Kahretsin! Florin, Stefan, derhal Sigart’ın dairesine gitmemiz gerek!” Bechner’in omzunu tuttu. “O bölgedeki tüm devriyelere oraya gitmelerini söyle: Theodebertstrasse, otuz üç numara. Hemen!”

Arabayla ne kadar sürede gidebileceklerini düşündü: Kırmızı ışıklarda durmasalar bile, en azından on beş dakika, daha gerçekçi düşünecek olursa yirmi dakika sürerdi. Florin direksiyona geçti, daha kapılar kapanmadan gaza bastı. Dudaklarını sıkıyordu ve tüm dikkatini yola vermişti. Bu arada arka koltuktaki Stefan, telefonla ilgili düşüncelerini söylemeye koyuldu.

“Sigart bir ‘adamdan’ söz etti. Yani, tek bir kişi var. En azından, artık Zula Sahibi’nin bir erkek olduğunu...”

“Onun Zula Sahibi olup olmadığını kesin olarak *bilmiyoruz*,” dedi Beatrice. Sinirleri gerilmiş, boğazı kurumuştu. Sigart hayatına değer veriyormuş demek diye düşündü. Birisi hayatımızı elimizden almaya çalıştığında, işler ciddileştiğinde hepimiz aynı şeyi yapıyoruz. Sonraki on dakika boyunca *umarım* lafı bir mantraya dönüştü. *Umarım* çok geç kalmamış oluruz. *Umarım.*

Theodebertstrasse’deki binanın duvarları, onlardan önce oraya varmış olan iki polis arabasının mavi ışıklarını yansıtıyordu. Sokak dar olduğundan, kavşaktaki tek bir araba trafiği tıkayabiliyordu.

Dört erkek ve bir kadın polis memuru ön kapıda durmuş, telsizleriyle konuşuyorlardı. Florin’le Beatrice’in geldiğini görünce, kadın polis koşarak yanlarına geldi.

“İçeri girdik bile,” dedi nefes nefese. “Berbat görünüyor.”

Florin, Beatrice daha ağzını açmadan onun da düşündüğü soruyu sordu. “Sigart ölmüş mü?”

[1]

Ölüm sonrası kas faaliyetleri. (Ed. N.)

Kadın polis omuzlarını silkti. “Muhtemelen. Söylemek zor.”

“Bu da ne demek?”

Giriş hemen önlerindeydi ve alacakaranlık yerini karanlığa bırakmaya başladığı ve sokak lambaları cılız bir ışık saçtığı halde koridordaki koyu renkli lekeler ve benekler görünüyordu. Kan lekeleri ağır bir şey yerde sürüklenmiş gibi basamaklardan aşağı ilerliyordu. Bodrum katma kadar da kesilmiyordu.

“Bunu yapan kişi evi kesinlikle daha önceden kontrol etmiş ve en iyi kaçış yolunu belirlemiş,” dedi elinde telsiz olan kadın polis. “Bodrum katı bir arka kapıya açılıyor; şüpheli arabasını oraya park etmiş olmalı çünkü kan izleri orada kesiliyor.”

“Ya Sigart?” dedi Beatrice sabırsızlıkla.

“Onu bulamadık.”

Merdivenden koşar adımlarla yukarı kata çıkarken, kan lekelerine basmamaya çalıştılar. Beatrice lekelerden birinde irice bir ayakkabı izi fark etti ve Zula Sahibi’nin en sonunda bir hata yapmış olmasını diledi. Kan lekelerinin anlattığı öykü gayet barizdi. Çok geç kalmışlardı.

“İçeri zorla girildiğine dair iz var mı?”

“Hayır.”

Beatrice kapının açık olduğunu ama zorlama izi olmadığını görebiliyordu. Sigart katili kendisi içeri almış olmalıydı.

Dairenin içi bir mezbahayı andırıyordu. Kanlar daha ziyade zemini, koltuğun yanındaki duvarı ve yere devrilmiş olan masanın bulunduğu alanı kaplamıştı. Kitaplık yatay bir halde odayı bölüyordu ve katlanır sandalyelerden biri altında kalmıştı; sandalyenin ayaklan ezilmiş bir böceğin bacaklan gibi altından fırlamıştı.

Beklendiği gibi, Sigart orada değildi ama yine de ona seslendiler, banyoyu kontrol ettiler ve daha fazla kandan başka bir şey görmediler. Duvardaki lekeler kanın bir anda sıçradığına işaret ediyordu. Sigart çok kötü yaralanmış olmalıydı;

katil onu binadan sürükleyerek arabasına götürdüğünde ya baygındı ya da çoktan ölmüştü.

“Çok hızlı hareket etmiş.” Florin’in bakışları masanın yanındaki kan birikintisine takıldı. “Devriye ekibi acil durum çağrısından yedi dakika sonra buraya vardıklarını ve geldiklerinde Sigart’ın ve katilin orada olmadıklarını söyledi.”

Bu durum, en azından Zula Sahibi’nin hızla oradan kaçarken bir hata yapmış olabileceği ihtimalini arttırıyordu. Basamaktaki kanlı ayakkabı izi mesela. Beatrice parmaklarının ucunda dikkatle yürüyüp oturma odasında ilerledi ve mutfağa göz attı. Dairenin geri kalanına kıyasla, içerisi temiz sayılırdı. “Ama onu uyardık. Sigart neden kapıyı açmış olabilir?”

“Zula Sahibi aptal değil. Belki de bir polis memuru, tamirci veya postacı olarak kılık değiştirmiştir. Ya da...”

Beatrice evet der gibi başını salladı ve içinde biriken sıkıntıya karşı koymaya çalıştı. “Ya da birbirlerini tanıyorlardı.”

Ilık bir geceydi ve komşuların birçoğu olay olduğunda henüz evine varmamıştı. Drasche ve Ebner daireyi ve merdivenleri incelerken, diğerleri de Zula Sahibi’ni kimin görmüş olabileceğini araştırmaya koyuldular.

Giriş katında oturan yaşlı bir kadm tok bir ses duyduğunu söyledi. “Birisi ağır bir şey düşürmüş gibi bir ses geldi.”

“O kadar mı? Çığlık sesi duymadınız mı?” dedi Florin. “Duydum ama birisinin televizyonundan geldiğini sandım.” Sigart’m katındaki yan komşuları eve yeni geliyorlardı ve dehşet içinde kalmışlardı. Saat on olduğunda aşağı kattaki komşuları hâlâ eve gelmemişlerdi.

“Çok ses çıkmış olmalı. Bir boğuşma yaşandı... Bir kısmını telefonda duyduk,” dedi Beatrice Sigart’m üst katındaki komşulara. “Hiçbir şey duymadınız mı?” Adam bakışlarını yere indirdi. “Duyduk. Sigart çığlıklar atıyor ve duvarlara vuruyordu ama işin aslı... Bu, ilk kez olmadı. Son birkaç senede o... O hale geldiğinde hep kapısını çaldım ama asla açmadı. Şeyi... Ailesinin başına gelenleri biliyorum.” Onlara baktı. “Onu rahatsız etmek istemedim. Kimseyle konuşmak veya yardım almak istemediğini açıkça belli etmişti.”

Çok ağır davrandık, diye düşündü Beatrice; içinde nefretin, işinde olmaması

gereken bir hissin biriktiğini hissetti. Yumruklarını sıktı ve tırnaklarını avuçlarına batırdı, genellikle bu şekilde kendisine kontrol edebiliyordu.

“Wenninger? Kaspary?” Drasche’nin boğuk sesi Sigart’ın dairesinde yankılandı. “Buraya gelin ama dikkatli olun!” Yanma gittiklerinde, Drasche devrilmiş masanın ve kan birikintisinin yanma çömelmişti. Eldivenli eliyle kırmızılığın ortasındaki parlak ve ince uzun bir şeyi gösterdi. “Katil bize yine beden parçası bırakmış.”

“Nedir o?” İkisi birlikte yanma eğildiler. “Ama bu sefer, parçayı paketlememiş. Görüyor musunuz?” İnce uzun şekilleri dikkatle çevirdi. Parmaklar. Beatrice, Sigart’m çığlıklarım düşününce buz kesti. *Dur,* diye bağırmıştı acı ve korku içinde.

“Sol elinin serçe ve yüzük parmağı,” dedi Drasche. “Aynı anda kesilmiş olmalı; muhtemelen bir vuruşla kesilmişler çünkü yara keskin ve sanırım kemiğini de kesmiş.” Parmakları kanıt torbasına koydu ve Beatrice’e uzattı.

Beatrice torbayı aldığında şüphesini teyit eden bir ayrıntıyı fark etti. “Bunlar kesinlikle Sigart’m parmakları.”

Drasche kaşlarını neredeyse saç çizgisine kadar kaldırdı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Yanık izlerinden.”

Sokağı kapattılar, civardaki evlerde oturanları sokağa çıkardılar ve onları otuz üç numaralı binaya o gece saat sekizle sekiz buçuk arası giren bir yabancıyla ilgili sorguya çektiler. Sekizden biraz daha önce de olabilirdi. Ama kimse bir şey görmemişti. Bir kurye, bir polis memuru, bir pizzacı servis elemanı? Hayır.

Gece yansından sonraki saatlere kadar çalıştılar; bu arada Drasche’nin bulgulan düzenli olarak geliyordu: Merdivendeki ayakkabı izi kırk beş numara bir ayakkabıya aitti, Sigart’m ayağıysa kırk üç numaraydı. Dairedeki kanlar sadece kesik parmaklardan akmış olamazdı çünkü duvarlardaki motifiler yaralanmanın büyük bir damann kesilmesinden dolayı meydana geldiğine işaret ediyordu. “Zeminden yaklaşık olarak 160 santimetre yu-kanda olduğuna göre, muhtemelen Sigart’m şahdamanydı. Ya da diğer adamm ama o durumda olsa kaçmayı başaramazdı.” Drasche’nin ifadesinden bu olasılığı ciddi ciddi düşünmediği ama yine de belirtmek istediği anlaşılıyordu. “Çok yakında size kanın tek kişiye mi,

iki kişiye mi ait olduğunu söyleyebileceğim.” Nihayet, bodrum çıkışının yanındaki karanlık bir köşede Ebner, Sigart’m kanla kaplı cep telefonunu buldu. Belli ki Beatrice’le olan konuşmasını sürdürmeye çalışmıştı. O gece, Beatrice bunu akimdan çıkaramadı.

Ertesi gün tam dişlerini fırçaladıktan sonra ve hiçbir uyan gelmeksizin o olay oldu. Beatrice yere yığıldı, bayılmamaya çalıştı, parmaklarım açıp kapatarak uyuşukluğu gidermeye ve bunu yaparken Sigart’m kesik parmaklarını gözlerinin önüne getirmemeye çalıştı. Bunu düşünürse, her şey daha kötü olurdu.

Senelerdir bir panik atak geçirmemişti ve o sırada bir atak geçirdiğini bildiği halde bu sefer bunun tehlikeli bir durum yaratabileceğini fark etti.

Bir kalp krizi, kalp durması, ani bir ölüm gerçekleşebilirdi. Nefes almaya ve nabzını sırf irade gücüyle kontrol altına almaya çalıştı. Çılgınlar gibi atan kalbini şaşkınlık ve çaresizlik karışımı bir hisle dinledi.

Nefes al. Nefes al. Başka bir şey düşün.

Eskiden psikolog ona korkuyu kabullenmesini, kucaklamasını ve serbest bırakmasını öğütlemişti.

Selam, korku.

Korku içindeydi; göğsünde, şakaklarında, boynunda ve midesinde, bunu hissedebiliyordu. Ama korku Beatrice’in onu kucaklamasına izin vermiyordu. Aniden nereden çıkıp geldiğini ona belli etmiyordu.

Gerçi Beatrice korkuyu neyin uyandırdığını biliyordu. Sırtüstü uzandı, gözlerini yumdu ve kıpırdamadan durmaya çalıştı. Ciğerleri adeta sert, ceviz büyüklüğünde yumrulara dönüşmüştü.

Evelyn’in suratını, yeşil gözlerini ve koyu kızıl kıvırcık saçlarını düşündü. Genizden gelen kaim sesini hatırladı. Güldüğünde herkes dönüp ona bakardı.

Çok üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm.

Banyosunun zeminindeki soğuk fayanslar kürek kemiklerini zorluyordu. Yaşayan Evelyn’in görüntüsü silindi ve yerine dehşet verici bir güçle ölü Evelyn’in şekilsiz surat hatları geldi. Beatrice gözlerini güçlükle açtı ve

banyonun tavanına ve tam tepesindeki süt beyazı lambaya odaklandı.

Kalkması gerekiyordu, yapacak çok işi vardı. Sigart'ı bulmaları gerekiyordu.

Cesedini demek istiyorsun.

îç sesini paniğe yer vermeyen "I'm Walking on Sunshine" isimli şarkıyı mırıldanarak bastırmaya çalıştı. *On ile on beş dakika,* diye düşündü. Atak asla bundan daha uzun sürmezdi. *Başaracaksın. Tabii ki başaracaksın.*

"Bana lütfen neyin olduğunu söyler misin?" Hoffmann'm sesi büyük bir ihtimalle kelimesi kelimesine üst kattan bile duyula-biliyordu. "Alışverişe çıkıp manikür mü yaptırdın? Tırnaklarından daha önemli bir şeyle uğraştığımızın farkında mısın?" Beatrice sesinin titremeyeceğine emin olana dek bekledi. "Geciktiğim için özür dilerim ama..."

"Aması maması yok!" diye bağırdı HofFmann. "Tek bir haftada dört ceset! Şu anda bundan daha önemli bir şey olamaz. .. Özel hayatın falan yok!"

Dört mü? Sigart'm cesedini bulmuşlar mıydı?

"Bunların üstüne, bir de emirlerime karşı çıktın. Bunun birtakım sonuçlan olacak, Kaspary, bunu sakın unutma!" Neden bahsettiği gayet açıktı. HoffmannTn o ince birer çizgiyi andıran, bulanık su rengi gözlerine baktı ve başka bir şey deyip demeyeceğini bekledi. HofFmann sessizce başını sallamakla yetinince, Beatrice ona öylece bırakıp Florin'in asabi bir ifadeyle kapıda beklediği ofisine geri döndü.

"Üç ceset var, dört değil." Beatrice'in omzunu hafifçe sıktı. "İyi misin?"

"Evet, tabii," dedi Beatrice alçak sesle. "Unut gitsin." "Bunu yapamam. Özür dilerim." Florin yanından geçti. Beatrice çantasını sandalyesine astı ve bilgisayarını açtı. Florin'in gayet sakin ama kırık cam parçalan gibi keskin sesi koridorda yankılandı.

"İşimize yirmi dakika geç başladık diye moralimizi bozmanız pek faydalı olmuyor. Hepimiz sınırlarımızı zorluyoruz; o yüzden, bunu fark edip daha fazla baskı yapmazsanız çok sevinirim."

"Hiçbir sonuç elde edemezseniz benim ne tür bir baskı altında olacağımı

sanıyorsun? Bunu anlaman gerek, Florin.” Hoffmann’m sesi Beatrice’i çok sinir eden dost canlısı, komplocu ses tonuna bürünmüştü. Gerçi bunu Hoffmann asla onunla konuşurken kullanmazdı. Asla.

“Kaspary’yle çalışmaktan keyif aldığını biliyorum,” diye devam etti Hoffman çok daha alçak bir sesle. “Ama son zamanlarda çok gergin ve dalgın. Bu tür bir olayda bu davranışlar kabul edilemez. Kossar onun tavsiyesini beklemeden katille iletişime geçtiğini düşünüyor.” Sesini yine yükseltti. “Açıkça emirlerime karşı geliyor. Bunun yanına kalacağını sanıyorsa...”

“Zula Sahibi’yle iletişime geçme konusunu benimle konuştu. Bir şey yapmamız gerekiyordu ve Kossar’m fikirlerle karşımıza çıkması çok vakit alıyor. Çizgiyi aştıysak, bundan her ikimiz de sorumluyuz.”

“Öyle mi?” Hoffmann’ın sesindeki öfke dinmişti. “O halde bunu bana daha önce söylemeliydin, Florin.”

“Haklısınız. Ama bunun Kaspary açısından zekice bir hareket olduğuna sizi temin ederim. Zula Sahibi ona yanıt verdi. Ondan daha iyi bir soruşturmacı bulamayacağınızı da söylemek isterim.”

“Of, yapma. Yetkin birisi, buna hiç şüphe yok. Birkaç olayda da gayet başarılı oldu ama... Sana başka birisini partner olarak vermeyi düşünüyorum; ciddi kişisel sorunları olmayan birisi çünkü bu tür sorunlar şu anda onun tüm enerjisini tüketiyor.”

Beatrice bilgisayarındaki giriş ekranına baktı. Çenesi sızlamaya başladığında dişlerini sıktığını fark etti. Hoffmann onu devre dışı bırakmayı düşünüyorsa hata ediyordu ama onun bunu deneyeceğini tahmin etmeliydi.

“Kesinlikle olmaz,” dediğini duydu Florin’in hiç de nazik olmayan kararlı bir ses tonuyla. “Bu, büyük bir hata olur. Bu olayı bir başka meslektaşıma anlatacak ne zamanım ne de eneıjim var. Hem...”

“Yapma. Her zamanki gibi onun o muhteşem sonuca varma kabiliyetinden söz etme bana.”

“Bu konuda doğruyu söylediğimi biliyorsunuz.” Florin sesini tekrar alçalttı. “Bira fabrikası cinayetini düşünün. Ya da tren raylarındaki o iki ölü kadını. Beatrice hep parçaları birleştiren ilk kişi olmuştur.”

Hoffmann bunları önemsemiyormuş gibi dilini şaklattı. “Bence biraz abartıyorsun.”

“Kesinlikle abartmıyorum.”

“Pekala, dediğin gibi olsun. Ama artık sayısı giderek artan cinayet kurbanlarını değil, sonuç görmeye başlamak istiyorum. Ciddiyim, Wenninger.”

“Bu tür şeyleri kimsenin zorla elde edemeyeceğini gayet iyi biliyorsunuz. Bunu ne siz ne ben ne de Beatrice Kaspary zorla elde edebilir.”

Hoffmann alaycı bir sesle güldü. “O kız onu bu denli koruduğunu biliyor mu? İnsanlar durumu yanlış anlayabilir.”

“Bir sakıncası yoksa artık işimin başına geri dönmek istiyorum.”

“Tamam, bol şans.” Adam bunu alaycı bir tavırla mı söylemişti?

Beatrice koridordaki ayak seslerinden Florin’in geri döndüğünü anladı. Hızla şifresini yazdı ve Florin hışımla içeri girip sandalyesine otururken bile bakışlarını ona çevirmedi. Florin’in ona baktığını hissedebiliyordu. Başını kaldırıp gülümsemeye çalıştı ama surat ifadesinin ne kadar ciddi olduğunu görünce bunu başaramadı. “Teşekkür ederim. Beni böyle koruduğun zamanlarda ne kadar huzursuz olduğumu biliyorsun, değil mi?”

Florin kaşlarını kaldırdı. “Ben de benden gizli gizli seri katillere mesaj yolladığında aynı şeyi hissediyorum. Ama zaman baskısı konusunda haklıydın. Beklemekle elimize hiçbir şey geçemeyecek.”

Beatrice başını ellerinin arasına aldı. “Ben sadece HoffmannTn sonuca varma becerimle ilgili olarak söylediklerini yutmayacağından endişe ediyorum... Belki de eski becerim demeliyim. Ben bile buna artık inanmıyorum.”

“Ama inanmalısın. Bunları öylesine söylemedim, Bea. Sen her zaman bir fikirle çıkagelen kişi oldun.”

“Bu bir ekip işi. Bazı şeyleri önce ben gördüm, o kadar. İki saat sonra aynı şeyi sen de fark edebilirdin.”

“Ya da iki hafta sonra. Biliyor musun, bir başka patronun olsaydı seninle

memnuniyetle çalışırdı.” Başını salladı. “Bana bir iyilik yap ve Hoffmann’m seni etkilemesine izin verme. Ya da yıpratmasına. Onu senden uzak tutmaya çalışacağım.” Beatrice sessizce tamam der gibi başını salladı ve işine nasıl odaklanacağını düşündü. Sadece Hofftnann’ı değil, Achim’i, Evelyn’le ilgili anıları, o sabahki panik atağını ve çocukları konusunda hissettiği vicdan azabını da unutması gerekecekti.

Hoffmann salağın teki olabilir ama haklı: Kişisel sorunlarım bitmek bilmiyor. Boynumda bir değirmen taşı asılı sanki.

Dosyaları önüne koydu. En üstte sabahın dördüne kadar çalışmış olan Stefan’dan bir not duruyordu. *Saat onda ofiste olacağım. İyi geceler*, yazmıştı.

Bir de Drasche’den yazılı bir ön değerlendirme vardı; dairede kan kaybına işaret eden izleri hayati tehlike potansiyeli olarak tanımlamış, çok büyük bir ihtimalle Sigart’m ölmüş olduğunu belirtmişti.

Bu, kötü haberdi. Ama buna rağmen Beatrice o gün ilk kez ayaklarının altında yine sağlam bir zemin olduğunu hissetti. Gerçekler tatsız olsa da bilgiye sahip olduğunda bunları iyi bir biçimde kullanabiliyordu.

Önceki gece Theodebertstrasse’de eğitimli köpekler görevlendirilmiş ama köpekler kan izlerinin bittiği noktanın ötesinde hiçbir koku almamışlardı.

Kurbanların ortadan kayboluşuyla ölüm zamanları farklılık gösteriyordu. Neden?

Nora Papenberg’in olayında dört günü biraz aşkın bir süre sonra öldürülmüştü. Herbert Liebscher, ilk dersini kaçırdığı gün katilinin elinde olduğu varsayılırsa, en azından bir hafta sonra öldürülmüştü. Christopher Beil’sa sadece üç gün sonra.

Sigart kan kaybından öldüyse veya Zula Sahibi boynunu kestiyse, onu bulmak için ne kadar vakitleri vardı?

Kalemini çiğnediğini fark edince, ağzından çekti. Zula Sahibi bu sefer farklı bir yol izlemişti: Kurbanını bir telefon açarak kendisine çekmek yerine kendisi ona gitmişti. Neden? Sigart telefona mı yanıt vermemişti?

Hem suç mahallinde neden o kadar vahşi güç kullanılmıştı? Beatrice geriye yaslanıp gözlerini yumdu ve durumu gözlerinin önüne getirmeye çalıştı.

Zula Sahibi muhtemelen bir paket sipariş elemanı olarak kılık değiştirmiş vaziyette kapıyı çalıyor. Ya da Sigart onu tanıdığı için kapıyı açıyor. Konuşuyorlar mı? Belki de katil kurbanını hemen oradan sürüklemeye çalışıyor ama Sigart telefon açmayı başarıyor. Zula Sahibi bu yüzden ona orada saldırıyor ve onu ciddi bir biçimde yaralayarak evden sürükleyerek çıkarıyor.

“Florin?”

“Evet?”

“Sigart’m terapistiyle konuşmamız gerek.”

Doktor Anja Maly onlarla görüşmek için öğle yemeğini feda etti. Beatrice ona Sigart’m ortadan kaybolduğunu telefonda söylediğinde, kadın gerçekten de şok içinde tepki vermişti.

“Çok endişeliyim,” dedi terapi odasının kapısını kapatıp. “Bay Sigart’ın kendisine zarar vermiş olabileceği ihtimalini de göz ardı edemiyorum.”

“Şu anda endişe duyduğumuz son şey bu,” dedi Florin. “Öyle görünüyor ki bir suçun kurbanı olmuş. Zaten o yüzden size seanslar sırasında birisinden söz edip etmediğini öğrenmek istiyoruz. Arkadaşları ya da tanıdıklarından hiç söz etti mi?” “Onu son gördüğümüzde gizli bilgileri anlatmanız için size izin vermeyi düşünüyordu,” dedi Beatrice. “Hâlâ hayatta olabilir. Onu bulabilmek için elimizden geleni de yapıyoruz ama yolumuza devam edebilmemiz için biraz ipucuna ihtiyacımız var. Bize söyleyebileceğiniz herhangi bir şey var mı?”

Anja Maly’nin derin düşüncelere daldığını görebiliyorlardı. “Bana ziyaretinizden ve bunun bir cinayet olayı soruşturmasıyla ilgili olduğundan söz etti.” Açık kahverengi bir koltuğa işaret edip yerine geçmeden önce oturmalarını bekledi. “Tanrım, zavallı adam. Geçmişini biliyorsunuz sanırım. Bana haftada bir ya da iki kez gelir ve olanlar üstünde konuşur, bunları hayatının bir parçası olarak kabul etmesi için bir yol bulmaya çalışırız... Ama itiraf etmem gerek, çok yavaş ilerleme kaydediyoruz.” Ellerini dizlerinin etrafına sarıp başmı salladı. “Şimdi, adam yine bir kurban oldu. İnanılmaz derecede trajik bir olay.”

Bir kurban arayalım, lafı Beatrice’in zihninde yankılandı. Zula Sahibi’nin Evelyn’i ima ettiğini sanmıştı ama yanılıyor olabilirdi. Belki de Sigart’tan söz etmişti ve yapmak üzere olduğu şeyi açıklamıştı. Bir ezik, bir kurban... İkisi yakından bağlantılıydı.

“Şüpheliyi tanıdığına ve ona kapıyı açtığına inanıyoruz,” dedi Florin. “Sigart bize evden neredeyse hiç çıkmadığını ve kimseyle görüşmediğini söylemişti. İstisna olabilecek kişiler var mı?” Terapiste gülümsedi. Maly’nin suratında neredeyse tek bir kas bile kımıldamadığı halde Beatrice gülümsemenin beklenen etkiyi yarattığını görebiliyordu.

“Bir saniye, notlarımı alayım.”

Terapist kilitli bir dolaptan mavi renkli kalın bir telli defter çıkardı ve son sayfalan açtı. “Buraya geldiği son birkaç sefer daha ziyade uyku sorunundan ve evden daha çok dışarıya çıkması gerektiğinden söz etmiştik.” Sayfaları çevirdi. “Sık sık kabus görüyordu ve intiharla ilgili düşünceleri de artmaya başlamıştı. Ama hiçbir zaman bir tanıdıktan söz etmedi. Komşuları ismen tanıdığını bile sanmıyorum.” Diğer sayfaya göz attı, okudu ve başını salladı. “Çok acıklı. Sigart tamamıyla yalnız yaşıyordu.” Sonra, duraksadı ve işaret parmağını önündeki sayfadaki bir yere götürdü. “Bir saniye, bu size ilgilendirebi-lir. Son seansta yürüyüş yaptığı bir gün birisinin onu izlediğini sanmıştı. Daha fazlasını öğrenmeye çalıştığımda geçiştirdi ve muhtemelen suçlu vicdanının buna neden olduğunu söyledi.” Terapist başını kaldırdı. “Suçluluk hissi seanslarımızda önemli bir konuydu. Ailesinin ölümüne kendisinin neden olduğuna ikna olmuştu ve bunu göreceleştirmeye yönelik tüm girişimleri reddediyordu.”

Beatrice öne eğildi. “İzlendiğini mi düşünmüştü dediniz?” “Evet. Ama belli ki bunu bir tehdit olarak algılamamış. Bundan kısa söz ettiğine göre, çok üstünde durmamış. Ayrıca birisini görmediğini ya da tanımadığını söyledi. Galiba bunu uydurduğunu söylemişti.”

Geçen gün benim yaptığım gibi, diye düşündü Beatrice. Dikiz aynasındaki göz kamaştırıcı far ışıklarını düşündü.

“Bir telefon görüşmesinden söz etti mi? Durup dururken onu birisi aramış olabilir mi? Eski ya da yeni bir tanıdığı mesela.”

Maly anlayışlı bir tavırla başım salladı. “Hayır. Arada sırada işini devralan veteriner ona bir şey soracağı zaman arardı. Sigart’m ailesi vefat etmiş ve eski arkadaşlarıyla bağlantısını da tamamıyla kesmiş. O...” Beatrice’in telefonunun sesi kadının lafını kesti.

Beatrice derhal mesaj tonunu susturmak için kırmızı düğmeye bastı. “Affedersiniz, buna bir bakmam gerek.” Başını diğer tarafa çevirdi, Zula

Sahibi'nin numarasını tanıdı ve suratının yanmaya başladığını hissetti. Bu sefer görüntülü bir mesaj gelmişti. Mesajda sadece BG yazıyordu. Sadece iki harf vardı, o kadar. Yollanan resmin telefona inmesi üç saniye kadar sürdü ama resim belirdiğinde Beatrice tam olarak neye baktığından emin olamadı. Telefonu biraz çevirdi, sonra bir anda neye baktığım anladı. Boğazından yükselmek üzere olan sesi dizginledi. Ağzından bir küfürle bir inleme sesi arasında bir şey çıkmak üzereydi.

"Acil bir durum mu?" dedi Florin.

"Evet. Ne yazık ki sizden müsaade istemek zorundayız, Doktor Maly. Yardımlarınız için çok teşekkür ederiz."

Terapist onları kapıya kadar geçirdi. "Nerede olduğunu öğrenirseniz, beni de haberdar eder misiniz?"

"Tabii ki. Tekrar teşekkür ederiz." Beatrice, Florin'i kaçırır gibi oradan çıkarıp merdivenlere ve arabaya götürüp arabanın kapısına yaslandı.

Florin yanma geldi. "Zula Sahibi'nden sanırım."

"Aynen öyle." Beatrice resmi açıp telefonu Florin'e uzattı. "Bunun iyi ya da kötü haber olup olmadığını sen bana söyle." "Aman Tanrım." Florin resme dikkatle baktı ve telefonu geri verdi. "Korkunç görünüyor."

Görüntü netti. Telefonun ufak ekranına rağmen, Beatrice ne vakit resme baksa yeni ayrıntılar görüyordu. Kolları dirseğe kadar sıyrılmış kirli bir gömleğin altından görünen soluk kol. Kahverengi bir masanın üstündeki kanlı sargı bezleri. Ve el. Üç parmak ve serçe ve yüzük parmağının eskiden bulunduğu yerdeki o dehşet verici yara. Koyu kırmızıydı, hatta yer yer siyah görünüyordu.

"Ofise gidip fotoğrafı mümkün olduğunca büyütelim," dedi Beatrice. "Arka planın bir kısmı görünüyor; belki ipuçları elde ederiz.

"BG." Florin odaklanmaya çalışarak fotoğrafın altındaki mesajı işaret etti. "Bunlar birisinin isminin baş harfleri olabilir mi? Bize ismiyle ilgili bir ipucu mu veriyor, yoksa yeni kurbanını mı ima ediyor?"

"Sanmam. Yanlış hatırlamıyorsam, bu da bir başka define avı kısaltması ve 'bakım gerekiyor' anlamına geliyor."

“Bu adamın hastalıklı bir mizah anlayışı var doğrusu,” diye mırıldandı Florin. Arabanın kapısını açtı ve direksiyonun başına geçti. “Gidelim. Komşuların sorguya çekilmesi, diğer kurbanların sosyal çevresinin aydınlatılması ve define avı sitelerinin araştırılması için daha çok kişiye ihtiyacımız var. Zula Sahibi onu öldürmeden önce Sigart’ı bulmalıyız.”

Fotoğrafı büyütmek kolay oldu; büyütüldükten sonra kan dondurucu başka ayrıntılar da ortaya çıktı. Patolog ofisinden Vogt’u çağırdılar. Doktor, Beatrice’in bilgisayarının önünde oturmuş, ellerini ağzının önünde birbirine yaslamıştı.

“Kesin olarak bir şey söyleyemem ama parmaklar tek bir darbede kesilmiş gibi. Olası silahlar bir balta veya keskin bir mutfak bıçağı olabilir.”

Florin görüntüyü işaret etti. “Kurbanın boynunda da bir yara olabilir ve çok kan kaybetmiş. Fotoğrafta bir tek kolu görebildiğinizi biliyorum ama sizce hâlâ hayatta olabilir mi?”

Vogt elin göründüğü alana biraz daha zum yaptı ve burnu neredeyse ekrana değecek kadar öne eğildi. “Şey, en azından parmakları kesildikten sonra bir süre yaşamış çünkü yaranın kenarları bir parça enfeksiyon kapmış gibi. Ayrıca iyileşme sürecinin ilk aşamaları da görünüyor.” Gözlüğünü burnunun ta dibine itti. “Ayrıca, el kasları gerilmiş gibi. Fotoğraf çekildiğinde muhtemelen hâlâ hayattaymış. Ama bunu kesin olarak söyleyemem.”

Kesin bir şey söylemeye gerek yoktu. Beatrice’e göre, Sigart aksi kanıtlanana dek hayattaydı. “Tekrar Konrad Papenberg’le görüşeceğiz,” dedi Vogt gittikten sonra. “Tüm bu olaylar karısıyla başladı... Kadın zula notlarını kendi eliyle yazmış, Liebscher’in kanıysa giysilerinde bulundu. Öyle ya da böyle, bu olayın kilit noktası o olmalı.”

“Ama kilit kişi o değil; en azından Zula Sahibi’ne göre değil,” dedi Florin. Parmaklarım ritmik bir biçimde masaya vuruyordu. “Bize henüz mesaj lannda yanıltıcı bir bilgi vermedi, fark ettin mi? Bize yalan söylemiyor, dolayısıyla birisinin kilit kişi olduğunu söylüyorsa, o kişiyi en kısa sürede bulmamız gerek.”

“Evet, ama bu çok uzun sürebilir,” dedi Beatrice. “Bence önceliği Sigart’a vermeliyiz; onu bulursak diğer kurbanları da belirleyebiliriz.”

Konrad Papenberg’in suratı bir anda kıpkırmızı kesildi ve Beatrice’in suratından olsa olsa on santim öteye kadar yaklaştı. “Derhal evimden çıkın! Merhum karımı

çatımın altında zanlı konumuna düşürmenize izin vermeyeceğim!” Beatrice’in sağ gözünün yanına tükürük geldi. Ama bunu silmedi. Ondan uzaklaşmak yerine öne doğru ufak bir adım daha attı. İstediği etkiyi de yarattı: Konrad geri çekilip aralarına mesafe koydu.

“Üzgün olduğunuzu biliyorum,” dedi kararlı ve sakin bir ses tonuyla. “Henüz hiçbir şey kanıtlanmadı. Ama karınızın ellerinde ve giysilerinde bir başka kişinin kanı bulundu ve o zamandan bu yana, bu kanın bir başka kurbana ait olduğunu belirledik. Umarım bu konuyu araştırmamız gerektiğini anlı-yorsunuzdur.”

“Belki ona yardım etmeye çalışmıştır!” diye kükredi Papen-berg. “Bu hiç aklınıza geldi mi? Hayır, siz Nora’nm bir katil olduğuna inanmayı tercih ediyorsunuz, benim Nora’m, benim.. Sesi çatallaştı ve elleriyle suratını örterek koltuğa çöktü.

Beatrice, Florin’e başını salladı. Sorgulama işini devralmasını istiyordu. Bu denli aşırı bir tepki görmeyi beklememişti ve Papenberg’in haline üzülmesine rağmen, adamın kontrollü davranamaması Florin doğru bir yaklaşım sergilediği takdirde sorgulamanın kesilmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Florin koltukta adamın yanma oturdu ve yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Beatrice adamın mümkün olduğunca onu görmeyeceği bir nokta aradı ve orada olduğunu unutturmak için pencerenin önüne gitti.

Son ziyaretlerinden beri dairede hiçbir şeyin temizlenmediği veya düzenlenmediği belliydi. Eşyalar tozlanmıştı, giysiler, gazeteler, dolu küllükler yerlere saçılmıştı... Bunların hepsi Konrad Papenberg’in hayatının altüst olduğuna işaret ediyordu.

“Karınız bir kurbandı tabii,” dediğini duydu Florin’in. “Bizler sadece neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Size iki adamın fotoğrafını göstermek istiyorum. Belki içlerinden birini tanıyorsunuzdur. Bir sakıncası var mı?”

Papenberg yanıt vermedi. Beatrice kağıt hışırtısı duydu; adam başım sallayıp izin vermiş olmalıydı.

“Hayır, onları daha önce hiç görmedim. Meslektaşınıza göre, Nora hangisini öldürmüş?”

“Şuradaki adam, Herbert Liebscher.”

“Onu tanımıyorum. Yemin ederim... Tanıyor olsaydım söylerdim.”

Beatrice onlara bakınca, fotoğrafların Papenberg’in elinde titrediğini gördü. Adamın suratı ıslaktı. “Kimse katilin bulunmasını benden daha fazla isteyemez. Size yardımcı olmayı istiyorum ama Nora’yla ilgili bu tür şeyler söylediğinizde...” Cebinden kırışmış bir mendil çıkarıp burnunu sildi. “Karım tanıdığım en kibar insandı. Bir sineğe bile zarar vermezdi ve en ufak şeyler için üzülürdü. Bazen televizyonda kötü bir haber duyduğunda gözyaşlarına boğulurdu ve saatlerce teselli etmek mümkün olmazdı. Mesela bir araba kazasına, kaza geçiren kişileri tanımadığı halde üzülürdü. O kadar şefkatli bir kadındı, anlatabiliyor muyum?” Elindeki mendili sıktı. “Asla bir cinayete suç ortağı olamaz.”

Beatrice pencereden onlara döndü. “Hep öyle miydi?” diye sordu. Sesinden bunu öylesine sormadığı belliydi.

“Evet, onu tanıdığımdan beri. Bir sürü hayır işi yapardı. Çocuk Köyü, Medecins Sans Frontieres ve engelli kişilerle ilgili kuramlarda çalışırdı. Sadece bağış da yapmazdı, bizzat uğraşırdı. Şey... Hep öldüğünde bir fark yaratmış olmayı istediğini söylerdi.”

Sosyal anlamda vicdanlı, empati kurabilen ve başkalarına bir şey vermeye kendini adamış bir kadın. Ama belki de kocası onu göklere çıkardığı halde Nora Papenberg’in karanlık bir yanı vardı.

Beatrice içinde giderek artan öfke hissini dizginlemeye çalıştı. Bu aşamayı daha Önceki vakalardan biliyordu. Karanlıkta amaçsızca ilerlerken tökezlemek, yanlış zamanda yanlış yerde olmak. Bu son derece fazla sabır gerektirirdi ve normal şartlar altında bile onu zorlayan bir şeydi. Ama birisinin hayatının o sırada yaptığı işe bağlı olması, bu durumu adeta tahammül edilmez bir hale getiriyordu.

“Çok bitkin görünüyorsun,” dedi Florin arabaya geri döndüklerinde. “Gidip bir şeyler yiyelim; bir parkta oturup kısa bir mola verelim.”

“Aç değilim.”

“Bea, kendini çok zorladığın belli.”

Dilinin ucuna kadar gelen sert bir yanıtı söylememeyi başardı. Genellikle Florin’in onu kollaması hoşuna giderdi ama o günkü kadar baskı altında

hissettiği zamanlarda değil. “Midemi bulandırır, anlamıyor musun? Bir kahveyle birkaç bisküviden başka bir şeyi midem kaldırmaz; bunların hepsi ofiste var.” Florin başka bir şey demeden motoru çalıştırdı. Beatrice ona bakmca, sert bir ses tonuyla konuştuğuna pişman oldu ama bakışlarını yola dikti. Bu vakayı öncekilerden çok daha kişisel bir biçimde ele aldığını biliyordu. Zula Sahibi, Evelyn’in ismini ortaya atarak içinde eski bir suçluluk hissini canlandırmıştı.

Bunu yapacağını biliyordu; tek mesele ne zaman yapacağıydı. Florin onu eve bıraktığından beri, Beatrice tekrar tekrar telefonunu çantasından çıkarmış, parmakları düğmelerin üstünde kararsızlıkla asılı kalmış, zihninde bir mesaj oluşturmaya çalışmıştı. Zula Sahibi’nin ilgisini çekecek zekice bir şey olmalıydı; Kossar öyle demişti.

Saat sekizden biraz önce, çocukları görmeye Mooserhof’a gitti. İkisinin de mutlu olduğunu ve onu fazla özlememiş gibi göründüğünü fark edince, anlık bir mutluluk hissetti. Mina, Beatrice’e her zamankinden daha uzun sarıldı ve imladan iyi bir not aldığını söyledi. Ayrıca sınıftaki herkesin ne kadar hata yaptığını da tamı tamına biliyordu.

Jakob komşularının oğluyla yeniden arkadaşlık etmeye başlamıştı ve vaktinin büyük bir kısmını çiftliklerinde geçiriyordu. Kümeslerden kendisinin aldığı bir yumurtayı Beatrice’e verdi.

“Sana dün de bir hediye aldım,” dedi gururla. “Bir düğmeye basınca aydınlanan ufak bir dünya.”

“Küre mi?”

“Küre evet, onu diyorum. Mina da kenarlarında parlak çiçekleri olan çok güzel bir ayna aldı.”

Achim getirmişti tabii. “Baban bir süre burada mıydı?” “Hayır, gelmedi.”

“Peki, bu güzel hediyeleri size kim veriyor? Büyükannen mi?”

“Hayır, o değil!” dedi Jakob adeta şaşkınlıkla. “Ama tüm müşteriler bize iyi davranıyor; bazıları onlara servis yaptığımızda bize birkaç avro veriyor. Bazen biz de bir şeyler alıyoruz. Küresi olan adamın bir torba dolusu oyuncağı vardı ve bunları bitpazarında satmayı düşünüyordu.”

“Sonra, bazılarını hediye mi etti?”

Jakob bu üstü örtülü suçlamayı hissedince, şimşek hızıyla yanıt verdi. “Büyükanneme küreyi alıp alamayacağımı sordum, o da tamam dedi. Bugün de bir kadın bana üstünde penguenler olan bir kalem verdi! Bak!”

Beatrice, Jakob’un yeni kalemine heyecanla baktı. Jakob işaret parmağının ucunu masaya koyduğu yumurtanın üstüne hafifçe vurdu. “Bundan kendine bir omlet yap, olur mu?” dedi burnunu annesinin yanağına sürterek.

Daha sonradan annesinin restoranından ofise geri dönerken, birisinin onu izleyeceğine neredeyse emindi ama ardında kalan sokak hemen hemen boş gibiydi. Beatrice her kavşakta etrafına dikkatle bakınmaya çalıştı. Jakob’un narin hediyesi nedense onu koruyormuş gibi bir hisse kapıldı.

“Bana Sigart’ı vermesini istiyorum,” dedi Beatrice. Ahizeyi kulağıyla omzunun araşma sıkıştırmıştı; ayakkabılarım çıkarmış, ayaklannı altına kıvınp döner sandalyeye oturmuştu. Geceleri cinayet soruşturması departmanında her şey sakindi. Orada kendi bilgisayarının önünde oturan ve ekranda Sigart’m kesik elinin büyütülmüş fotoğrafına bakan Florin’den başka kimse yoktu.

Beatrice hattın diğer ucundan derin nefes alıp veriş sesleri duydu. Kossar o saatte uyuyor muydu? “Zula Sahibi’ne yem olarak ne yollayabilirim? Ona ne sunabilirim?”

Kossar hafifçe öksürdü. Beatrice onun gözlüğünü düzelttiğini gözlerinin önüne getirebiliyordu. “Bu riskli bir şey, tatlım,” dedi. “Henüz katili ve niyetini bilmiyoruz ve onu kışkırtmayı da istemiyoruz.”

Tatlım mı? Beatrice dudaklarını sessizce oynatarak bu sözcüğü söyledi. “Bakın, bence bir şansımız var. Bunu göz ardı edemem. Günlerdir bize yol göstermenizi bekliyoruz ve artık zaman daralıyor. Siz olsaydınız ne yapardınız?”

Başını kaldırınca Florin’in şaşkın ifadesini gördü ve omuzlarını silkti. Uzman görüşüne ihtiyacı vardı. Kossar ellerindeki uzmansa, ona sormaktan başka çaresi de kalmıyordu.

“Şey, Zula Sahibi merhum arkadaşınızın ismini söyleyerek sizinle özel bir bağ kurdu,” dedi psikolog ağır ağır. “Buna aynı kişisellikte yanıt vermeye gayret edin. Tehlike içermediğini söylemiyorum ama muhtemelen onunla ortak bir

zemin oluşturmanın tek yolu bu. Bu şekilde vereceğiniz bir yanıt büyük bir kazanç sağlar. Ona yaptığı şeyi merak ettiğinizi gösterin. İyi bir izleyici olun.” Adamm hafifçe güldüğünü duydu. “Sadece fazla alkışlamayın.”

★ ★ ★

Gözlerini açmaya çalıştı ama göz bağı öylesine sıkı sıkı başına sarılmıştı ki göz kapaklarını tüm çabalarına rağmen oynatamı-yordu.

Soğuktan ve korkudan titriyordu. Bedeninin her kasılan ve titreyen hareketinde bağlar kol bileklerini biraz daha kesiyordu.

“Merhaba?” diye fısıldadı. “Kimse var mı orada?”

Yanıt gelmedi.

îçine dolan paniği hissetmemeye çalışarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Nafileydi. Bir saattir de on iki saattir de orada olabilirdi; bayılınca zaman mefhumunu yitirmişti.

Ama bu süre hissettiği acıyı azaltmamıştı. Nabzı kafatasının içinde acımasız bir kazmanın keskinliğiyle bir ritim tutturmuş, hızla atıyordu. Kol bilekleri yanıyordu ama ellerini hissedemiyordu. Elleri tamamıyla uyuşmuştu. Parmaklarını oynatmayı denedi ama tepki verip vermediklerini anlayamadı.

“Kimse var mı?”

Bekledi, nefes almamaya ve bir başkası orada mı diye anlamaya çalıştı ama etrafı sessiz ve boştu.

Bunun tek suçlusu kendisiydi. Bu konuda uyarılmıştı ama tek kelimesini bile ciddiye almamıştı. Şimdiyse...

Hissettiği korku giderek arttı, elinde tuttuğu kontrolün o incecik katmanını da delip geçti. Kafası her an patlayabilirmiş gibi hissettiği halde panik içinde bağırmaya başladı.

Ama kimse gelmedi. Bir süre sonra sessizleşti ve bağırmadan beklemeye koyuldu. Ailesini düşünmeye çalıştı ama bunun hiç faydası olmadı. Sıkı göz

bağının ardında gözleri dolmaya başlamıştı. Burnunun mukoza zarı şişiyordu.

“Görüyorum ki hazırız,” dedi birisi arkasından. Buna içgüdüsel bir tepki vererek arkasına döndü ama bağlar etine daha da saplandı.

“Benden ne istiyorsun?” diye bağırdı çatlak bir sesle.

“Yanıtlar.”

Boğazına kadar yükselen bir hıçkırığı bastırdı, akimdaki soruyu dile getirmedi... *Neyin yanıtları?* “Bilmek istediklerini söylersem, yaşamama izin verecek misin?”

Sessizlik önceki gibi derindi; sanki arkasındaki adam nefes bile almıyordu. Sonra başında adamın elini hissetti.

“Sana nasıl olacağını anlatacağım. Önce yalan söyleyeceksin. Sonra da doğruyu. En sonunda da öleceksin.”

★ ★ ★

Bilgisayarının saati ona 01.26 olduğunu gösteriyordu. Beatrice’in etrafındaki alan keskin hatlarını yitirmeye başlamıştı. Çocukları gördükten sonra kısa süreliğine ofise uğramaya ve birkaç dosyayı yanma almaya karar vermişti ama iki yeni rapor daha görmüştü. Bunlar onu biraz araştırma yapmaya itmişti ve aradan dört saat geçmişti. Telefon mesajını yollar yollamaz eve gitmeye kararlıydı. Sana yardım etmemize izin ver, diye yazdı telefonuna ama hemen sildi. Zula Sahibi’ni onunla konuşmaya sevk edecek bir mesaj yazmayı belki yirminci kez deniyordu. Ama uygun bir ifade bulamamıştı. Mesajlar ya saçmaydı ya da küstahça. Son yazdığı mesajsa hepsinden kötüydü çünkü onun çılgının teki olduğunu ima ediyordu.

“Ama aslında öyle,” diye mırıldandı Beatrice.

“Pardon?”

“Özür dilerim, Florin, kendi kendime konuşuyordum.” Gülümsemeye çalıştı ama pek beceremediğini düşündü. “Kahve yapayım mı?”

Florin saatine bakıp kaşlarını kaldırdı. “Kafeinle intihar ha? Aslında bir fincan

içebilirim. Sen otur, ben yaparım.” Espresso makinesi uğultuyla çalıştı. “Hâlâ bir sonraki mesajı yazmaya çalışıyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Mesajı birlikte yazalım.”

“Bundan o kadar emin değilim.” Pencereden karanlığa baktı ama camdaki solgun yansıması geceyi görmesini engelledi. “Kossar bana orijinal ve dürüst bir şey yazmamı önerdi. Kişisel de olması gerekiyor ama bunu mahvetmek istemiyorum. .. Sigart’ın hayatı söz konusu.” Cep telefonunu masaya fırlattı. “Belki de Zula Sahibi’ni bir başka cinayet işlemekten alıkoyacak büyülü sözcükler ya da bir tür kod vardır.”

Makine buhar ve püskürtme sesleri arasında sütü bulutum-su bir köpüğe dönüştürdü.

“Bence Zula Sahibi ne yazarsan yaz mesajın ardındaki niyeti anlayacak. Ne yapmaya çalıştığını anlayacağı için bunu söyleyebilirsin.” Önüne bir fincan koydu. “Ama Kossar’ı unut... Kişisel bir şey yazma, Bea. Ona seni daha iyi tanımasını sağlayacak bir fırsat verme.”

Florin’in sözleri bir kulağından girdi, diğerinden çıktı; telefonunu önüne çekti. *Ben bunu istiyorum,* diye düşündü. *Teke tek.*

Seninle konuşmak ve bunları neden yaptığını anlamak istiyorum.

Şimdi kişisel bir şey ekle.

21 Mayıs, 08.41.

Kahvesini üç uzun yudumda bitirdi ve fikrini değiştirmeden mesajı yolladı. Zula Sahibi tarihten bir şey anlamayacaktı; bu sefer o bir bilmeceyi çözmeye çalışacaktı. Esneyerek kollarını esnetti. “Ben gidiyorum, Florin. Evet, eve vardığımda sana haber vereceğim.”

Arabasına binerken, anılar zihnine doluştu ve çok uzun süredir o denli canlı bir biçimde düşünmediği görüntülerin gözlerinin önüne gelmesine neden oldu.

Arabanın radyosunu açtı ve müziğin seksen desibelde zihnindeki hayaletleri

kovalamasına izin verdi.

Yanıt sabah 05.43 ’te geldi; saatli radyonun alarmının parlak kırmızı ekranı canlanınca Beatrice gözlerini açtı. Telefon mesajı rüyalarına da girdiğinden, telefonun gerçekten de ses çıkardığım önce anlamadı.

Elini şifoniyere uzatıp telefonu kaparken, onu neredeyse yere düşürecekti. Tam vaktinde tuttu ve kendisine çevirdi.

Konuşmak istiyorsan, sen bana gel, diyordu Zula Sahibi mesajda. Doğru sonuçlara varırsan, bunu başarabilirsin. ilginç bir tarih.» Seneyi yazmamış olman çok yazık ama sanırım yine de ne olduğunu anladım.

Beatrice bir anda ayılmıştı. Mesajı tekrar tekrar okudu. Tabii, doğru sonuçlar. Bunlara varmış olsalardı, zaten aralarındaki konuşma sorgu odasında gerçekleşirdi. Ama Zula Sahibi en azından mesajına yanıt vermişti ve onun yazdığı mesaja gönderme yapmıştı. Aralarında bir diyalog başlamıştı.

Başının biraz döndüğünü hissederek yataktan kalktı ve mutfağa gitti. Bir bardağa soğuk su koyup kana kana içti.

Bu kişi yazılanları olduğu gibi kabul ediyordu. Ve tarihin ne anlama geldiğini bilmediğini itiraf etmeye yanaşmıyordu. Tarihin Beatrice için önemini biliyor olsa, Beatrice mesajın daha farklı olacağına da emindi.

Tekrar uykuya dönmeye çalışarak, yatağına uzandı ve gözlerini yumdu. Alarmı yediye kurmuştu. Ama uykusu kaçmıştı ve ne yazık ki yorgunluğunu da alıp götürmüştü. Beatrice yine de yataktan kalkmadı, Zula Sahibi’nin mesajındaki her sözcüğü tekrar düşündü.

Acaba Sigart’m hâlâ hayatta olup olmadığını sorsa ne derdi? Ya da Dördüncü Aşama’yla ilgili bir şey sorsa ne yapardı?

Her zamanki gibi bilmece gibi konuşmaya devam ederdi. *Sen bana gel*... Aman ne orijinal.

Derin bir iç çeken Beatrice yana döndü. İçindeki ses ona bir süreliğine Dördüncü Aşama’yı aramayı kesmesini, Liebscher’in geriye kalan parçalarım vakumlanmış kaderine terk etmesini söylüyordu. Çünkü bu cinayetlerle ilgili herhangi bir anlaşılır diirtü varsa o da, Zula Sahibi’nin polis bir şey keşfedene

dek saldırıya geçmeden beklemesiydi. Dolayısıyla yapabilecekleri cn iyi şey, seçtiği kişiler konusunda aptal rolü yapmaktı.

“Bir ikinci el araba satıcısı, bir satış eğitmeni ve bir takvim satıcısı var. Bunların her birinin iki oğlu var ve birinin ismi Felix.” Stefan birkaç kağıdı burnunun dibinde sallarken adeta parıldıyordu. “Bu...” Beatrice belgelere şöyle bir baktı, “harika, Stefan.” “Bunları bulana dek, evden araştırma yapmaya devam ettim. Sence işe kiminle başlamalıyız? Bak, adresleri de var. İlk olarak takvim satıcısına gidersek...”

Beatrice elini kaldırıp onu susturdu. “Bugün değil. Bunu ekiple konuşuruz ama bence Dördüncü Aşama’yı biraz bekletmemiz gerekiyor.”

“Ne? Neden?”

Stefan’m suratında beliren bariz hayal kırıklığı onu olduğundan da genç gösteriyordu. Beatrice hafifçe omzuna vurdu. “Dikkatli olmamız gerek. Beil’la ve Sigart’la konuşmamız onlar için iyi olmadı.”

“Sence...”

“Emin değilim. Ama bana Zula Sahibi onları öldürmeden önce sanki burnumuzun dibine sokuyor gibi geliyor. O yüzden, artık o oyunu oynamayacağız.”

Stefan hem bunu reddediyormuş hem de kabulleniyormuş gibi bir şeyler homurdandı.

“Biraz ofise gel.” Onu nazikçe kolundan tutarak odaya yöneltti. “İkimize kahve yapayım.”

Kossar onunla tamamıyla hemfikirdi. Bu yeni yaklaşımları Zula Sahibi’ne istediğini vermiyor, tam aksine onu gizlendiği yerden çıkarıyordu. Psikolog o gün farklı bir gözlük takmıştı; koyu kırmızı desenleri olan mavi renkli bir çerçevesi vardı. Bu iki renk yeşil gözleriyle büyük bir tezat oluşturuyordu.

“Bugüne dek sana yolladığı en kişisel mesaj, Beatrice. Sana gaz veriyor, yazdığm tarihe tepki gösteriyor ve onu bulmaya davet ediyor. Tüm bunlar sadece bilgi vermenin çok ötesinde.”

“Ben sadece ne yazarsam yazayım Sigart’ı bana vermesi için onu razı edebileceğimi sanmıyorum ve bu gerçekten de...” Stefan’la Kossar’m bakıştıklarını fark etti. “Anlıyorum. İkiniz de onun çoktan öldüğünü düşünüyorsunuz.” On iki sene önceki o nisan ayı bir kez daha Beatrice’in akima düştü. Evelyn’in yüzünü hatırladı: Yaşarkenki ve öldükten sonraki yüzünü. Bu görüntüyü aklından uzaklaştırarak kendisini Sigart’ı, umuttan yoksun soluk suratını düşünmeye zorladı. Hafifçe öksürdü. “Gerekli olduğu kadar dediklerimi tekrar edeceğim... Cesediyle karşılaşana dek onu bulmaktan umudumu kesmeyeceğim.”

“Ben de öyle,” dediğini duydu Florin’in içeri girerken. “Sigart dün hayattaysa, bugün de hâlâ hayatta olabilir.”

Tek sorun onu nerede arayacaklarına dair en ufak bir fikirlerinin olmamasıydı. Komşularının daha kapsamlı bir biçimde sorguya çekilmesi de sonuç vermemişti. Ama nasıl olabilirdi? Gürültü gerçekten de kimsenin dikkatini çekmemiş miydi, kimse kapılarındaki delikten dışarı bakmamış mıydı?

“Gürültüyü ve patırtıyı bizler telefondan bile duyduk; binadaki en az bir görgü tanığının da duyduğunu biliyoruz.” Florin tek elini çenesinin altına koymuş, diğer eliyle not defterine karalamalar yapıyor, eğri parmakları andıran kavisli çizgiler çiziyordu. “Tamam, Sigart giriş katında oturuyor, o yüzden bodrum katma uzun bir mesafe yok ama Zula Sahibi inanılmaz derecede hızlı davranmış olmalı.”

Beatrice’in bakışları onun çizdiği iç içe geçmiş çizgileri izledi ve akimdan neler geçtiğini anladı. “Onu kollarından tutup merdivenden aşağı çekti. Kanlı ayakkabı izi,” fotoğrafı kendisine çekti, “yukarıya dönüktü. Dolayısıyla ya Zula Sahibi merdivenden geri geri indi ya da sonra tekrar yukarı çıktı.” “Geri geri,” dedi Florin. “Sigart’ı aşağı doğru çekiyordu.” Telefon çaldı. Bea’nın cep telefonu şirketinin teknik destek dairesindeki bağlantısı sabahki mesajın Salzburg’un yirmi kilometre güneyindeki Coiling denen bir bölgenin yakınlarından yollandığını söyledi.

“Sabah daha saat altı bile değildi,” dedi Beatrice kalemini asabi asabi defterine vurarak. “Zula Sahibi de bir ara uyumuş olmalı; ne de olsa müthiş bir egzersiz yaptı. Şayet çok yorgunsa, hata yapabileceğini bildiğinden bunu göze almak istemeyecektir. O yüzden Coiling yakınlarında yaşıyor olması büyük bir olasılık. Ya da geçici olarak orada kalıyor olabilir.”

“Tabii, yalnız değilse,” dedi Stefan. “Yani Nora Papenberg’in katilin ortağı olabileceğini düşünüyorduk. Başka suç ortakları da olabilir.”

Bu fikri defalarca tartışmış, farklı sonuçlar elde etmişlerdi. Kossar her seferinde bu teoriye karşı çıkmıştı ve o gün de tavrı aynıydı. “Bu bilmeceleri hazırlayan kişinin kendisini beğendiği çok açık. Zula Sahibi bizden daha iyi olduğunu kanıtlamak istiyor ama başarısı ancak, bir tek o tüm başarıyı üstlenirse tamamıyla tatminkar olacak. Tek başına çalışan bir faili aradığımıza eminim.”

“Peki, bu durumda Nora Papenberg’in rolünü nasıl açıklayabiliriz?”

Kossar sadece birkaç saniye içinde yanıt verdi. “Başlangıçta yardım almış olabilir. Ama işler plana uygun bir biçimde gitmeye başladığı anda...”

Kapı çalınınca lafını tamamlayamadı. Sekreterlerden biri

içeri girdi... *Jıılia, Jette veya Jasmin miydi?* Beatrice isimler konusunda onu yarı yolda bırakan hafızasına bir küfür savurdu. Kadın odadaki kahve kokusuyla karışan, kağıda sarılı bir buket çiçek getirmişti.

“Bunlar size geldi, Bayan Kaspary.” Sekreter göz kırptı, çiçekleri masaya koydu ve dışarı çıktı.

“Bir saniye!” diye seslendi Beatrice ama kadın çoktan kapıyı kapatmıştı. Kossar çiçekleri kendisi yollamış gibi sırıtıyordu.

“Haydi, göstersenize!”

Beatrice ağır ağır kağıdı açtı. Bir an için bunları Florin’in yollamış olabileceğini düşündü. Ama neden çiçek yollayacaktı ki? Ona şöyle bir bakınca, onun da en az kendisi kadar şaşırmış olduğunu fark etti.

İlk kağıdı çöp bidonuna attı, ağır hareket ederek biraz vakit kazanmaya çalıştığını kendisine itiraf etti, sonra kağıdı yırttı.

Beyaz gelin çiçekleri ve mor leylaklar. Üç ince alaçam dalı. Bahar yıldızları. Bunların hepsi beyazlı altın sarılı bir kurdeleyle bağlanmıştı.

Bedeni zihninden önce tepki verdi. Ofisten fırladığı gibi tam vaktinde banyoya daldı. Kahvaltısını ve kısa süre önce içtiği kahveyi çıkardı; midesi bomboş

olduğu halde öğürmeye devam etti. Ama kusmuk kokusu bile çiçeklerin kokusunu hafifletmeye yetmedi; hâlâ merhametsizce bumundaydı. 21 Mayıs'ın Zula Sahibi için sıradan bir tarih olacağında yanılmıştı. Bu tarihin Beatrice'in hayatında oynadığı rolü biliyordu ve belli ki bildiği tek şey bu değildi.

Doğruldu, gözlerinin önündeki siyah beneklerin kaybolmasını bekledi ve sifonu çekti. Hissettiği şoka ve tiksinmeye şimdi bir de utanç eklenmişti. Birkaç çiçeği görüp bu denli etkilenmek onu pek de profesyonel göstermiyordu; bunu diğerlerine nasıl açıklayacaktı?

Birkaç yudum su içip ağzındaki ekşimsi tadı yok etti. Koridora açılan kapıyı tekrar açtı ve meslektaşlarının sorularına hazırlandı ki... Hoffmann'la burun buruna geldi.

"Mola mı verdin, Kaspary?"

Beatrice'in içinden geçen ilk şey tek kelime etmeden adamın yanından geçip bir çocuk gibi kaçmaktı ama o gün yeteri kadar zayıflık sergilemişti.

"Neden sordunuz? Nereden çıktığımı görüyorsunuz." Bu sözler sakin ve biraz zoraki çıkmıştı; midesindeki boşluk hissi geri gelmişti.

Hoffmann bir adım daha yaklaşıp havayı kokladı. "Miden mi rahatsız?"

Beatrice orada dikilmek ve kontrolü kaybetmemek için kendisini zor tutuyordu. "Evet."

"Hamile misiniz yoksa? Tanrı aşkına, daha neler göreceğiz?" Beatrice gülmeden edemedi. "Hayır, kesinlikle değilim." Hoffmann onu tepeden tırnağa süzdü. "Anlıyorum. Bu durumu daha iyi yapmaz ama..

"Öyle diyorsanız öyledir," dedi Beatrice. "Ama sizi hiç ilgilendirdiğini sanmıyorum. Hem bu arada kendimi daha iyi hissediyorum, sorduğunuz için teşekkürler." Bir yanıt beklemeden adamın yanından uzaklaştı.

Ofise girdiğinde Kossar ve Stefan hâlâ oradaydı. Florin de öyle. "Biraz daha iyi misin?" Kalkıp yanma geldi. "Çok solgun görünüyorsun. Kendini iyi hissetmiyorsan, eve gitmelisin, tamam mı? Burada yıkılıp kalırsan kimseye bir faydan dokunmaz, Bea."

Çiçek buketi hâlâ masasmdaydı. Birisi kağıt ambalajın geri kalanını da açmıştı.

“Hasta değilim. O kadar aşırı tepki verdiğim için özür dilerim. Sorun... Bu çiçekler...”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Florin bir gazetedeki bir ölüm ilanım andıran siyah çerçeveli bir zarfı aldı. “Senin için açayım mı?” Beatrice başını salladı ve tekrar boğazına yükselen mide asidini yutkunarak gidermeye çalıştı. Bir ölüm haberiydi, başka ne olabilirdi ki? Sigart ölmüştü, Zula Sahibi de bunu ona kendine has bir üslupla söylüyordu. Oturdu, çiçekleri öne itti ve dehşet verici başka fotoğrafları görmeye hazırlandı. Zarfı açtı.

Süsü olmayan beyaz bir karttı. Beatrice bunu iyice okudu ve bir anlam çıkarmaya çalıştı ama başaramadı.

Olası olan her şey muhtemelen yanlış.

K47° 26.195; D013° 12.523

Her şeyi biliyorsunuz ama hiçbir şey bulamıyorsunuz.

Beatrice nefesi kesilmiş bir halde kartı Florin’e uzattı.

“Sen tuvaletteyken, çiçek şirketini aradık,” dedi Stefan. “Siparişin çok kötü Almanca konuşan genç bir kadın tarafından verildiğini söylediler.”

“Daha ayrıntılı bir tanıma ihtiyacımız var.” Bakışlarını çiçeklerden uzak tuttu ve ileriye baktı. “Stefan, acaba..?” “Oraya gidebilir miyim mi? Tabii.” Kapıya giderken telefonunu salladı. “Beni gelişmelerden haberdar edin, ben de size haber veririm.”

Beatrice tekrar karta baktı. Yeni koordinatlar. Dördüncü Aşama mıydı? Zula Sahibi’nden gelen fazladan bir yardım, bu oyun sona ermesin diye miydi?

Florin ona bir bardak su uzattı. “Biraz daha iyi misin?” “Beyaz gelin çiçekleri ve mor leylaklar,” dedi alçak sesle, “on iki sene önce bir cinayete kurban giden arkadaşımın cenaze çelengi için aldığım çiçekler. Zula Sahibi sürekli olarak Evelyn’e gönderme yapıyor.” Alnına düşen ter içindeki saçlarını geriye attı. “Kurdelenin rengi bile aynı.”

“Hepimizin arasından seni seçmiş olması şaşırtıcı değil o zaman.” Florin ona şefkatle bakıyordu ve Beatrice o sırada bununla uğraşabilecek güce sahip değildi.

“Hiçbir fikrim yok.” Düşünceli bir ifadeyle pencerenin önünde duran Kossar’ı işaret etti. “Neden uzmana sormuyorsun? Hazır bunu yaparken, ona Zula Sahibi’nin onun mezar taşındaki yazıyı nasıl bildiğini de sor.”

İnsanoğlunun ruhu,

Bir damla suyu andırır.

Ey insanın bahtı,

Tıpkı esen bir yel gibisin.

Bu sözler Evelyn’in cenazede bayılan ve hastaneye götürülmesi gereken güzel ve dost canlısı annesi tarafından seçilmişti. Beatrice ondan sonra kadını sadece iki kere daha görmüştü; kadın her seferinde daha ufalmış ve saçları grileşmiş görünüyordu. Mesele sırf saçlan değil, aynı zamanda teni ve gözleri de solmuş gibiydi. Her zamanki gibi dost canlısı bir tavır sergilemişti ama çok da dalgındı. Beatrice çok istediği halde Evelyn’in annesine o zamanlar neler olduğunu anlatamamıştı. Cinayeti ne kadar kolaylıkla önleyebileceğini de.

Yeni hayatındaki kimse bu olayı bilmiyordu. Daha doğrusu bilmediklerini sanıyordu. “Pekala,” dedi Kossar düşüncelerinden sıyrılmasını sağlayarak. “Zula Sahibi’nin Bayan Kaspary’yle güçlü bir bağ kurmak istiyor olduğu bariz. Onun mesajlarını ve şimdi de çiçeklerini alan tek kişi kendisi. Ayrıca katil ön camının sileceğine de bir not bırakmıştı... Tıpkı aşıkların yapacağı gibi, değil mi?”

Beatrice başını diğer yöne çevirdi. Kossar Öyle konuşmaya devam ederse, yine tuvalete koşmak zorunda kalacaktı. “Arkadaşınızı öldüren kişi yakalanmış mıydı?”

Beatrice başını salladı, Kossar’m asıl sormak istediğini bildiğine emindi. “Kesinlikle aynı katil değil! Davranışları tamamıyla farklı. Bir kere, Zula Sahibi cinsel suçlar işlemiyor.” Florin’in önündeki kesik el ve kulak fotoğraflarını gösterdi. “Kesik parçalar kıyaslanabilir değil, bildiğimiz kadarıyla silahlar da öyle. Zula Sahibi öncelikli olarak erkekleri öldürüyor. O yüzden bir benzerlik yok.” Çenesini kaldırdı ve mağrur bir ifadeyle Kossar’a baktı. *Boynun kirli olsa*

bile, başını dik tut. Bu, Evelyn'in en sevdiği laflardan biriydi. Beatrice tekrar konuşmaya başladığında sesi hem daha alçaktı hem de daha sertti. "Bunu biliyorsunuz sanıyordum. Hiçbir seri katil bir anda yöntemini değiştirmez."

"Doğru, haklısınız," dedi Kossar nazikçe. "Bunu söylediğimi hatırlamıyorum. Size sadece arkadaşınızın katilinin yakalanıp yakalanmadığını sordum çünkü travmayla başa çıkmanızda oldukça faydalı olabilirdi." Adamın yanıtı kamına bir yumruk gibi indi. Haklıydı; adamın sözlerini kendisine göre yorumlamıştı. Kossar'm yetkinliğini sorguladığı için özür dilemesi gerekiyordu. Ama o anda adil davranmayacak kadar öfkeliydi. "Benim şu sözde 'travmama' kıyasla koordinatlar daha önemli. Kendimizi kandırmayalım... Orada ne bulacağımızı biliyoruz." Sigart'm kanla kaplı cep telefonunu düşündü. Acı dolu hayatının sonlanmış olması ihtimali kesinlikle insanı rahatlatmıyordu.

"Ben o kadar emin olmazdım." Florin kalemiyle önündeki ekranı işaret etti. "Zula Sahibi'nin sana yolladığı mesaj bu sefer Rene Descartes'ın bir alıntısını içeriyor ve o bir matematikçiydi."

"Tıpkı Liebscher gibi!"

"Aynen öyle. O yüzden Zula Sahibi'nin bize Sigart'm cesedinin yerini değil, Dördüncü Aşama'nm koordinatlarını bir tür hediye gibi yollamış olması mümkün. Sanki oyununu artık oynamayacağımızı biliyor."

Koordinatların gösterdiği yer Salzach'm üstünden bir köprünün geçtiği, Bischofshofen yakınlarındaki iki işlek yolun kav-şağmdaydı. Suya yakın ve güzel manzarası olan bir yer. Belli ki Zula Sahibi'nin bunlara zaafı vardı.

Oraya bir destek ekibiyle birlikte gittiler: Üç köpek eğitimcisi ve bir şey buldukları takdirde sokağı derhal kapatacak dört devriye arabası. Drasche ve Ebner bir mücevherci soygununa çağırılmışlardı ama onların yerine başka iki meslektaşları yollanmıştı.

Koordinatlar Beatrice'le Florin'i doğrudan, kemerlerine yaya olarak varılabilen köprüye yönlendirmişti. Yolun altındaki taş basamaklar bir kemerden diğerine geçiş sağlıyordu. Köpekleriyle birlikte gelen üç polis memuru çoktan oradaydılar; dört diğer polisse otuz metrelik bir yarıçapta bölgeyi tarıyorlardı ama henüz bir şey bulamamışlardı.

Nehir aşağıdan şehrin kuzeyine doğru hızla akıyordu. Beatrice köprünün

kenarında durdu, taş duvardan aşağı eğildi ve leş gibi sidik kokusunu hissetmemeye gayret etti. Zula Sahibi dikkatli davranmadıysa, nehir aradıkları şeyi sınıra doğru çoktan taşımaya başlamış olabilirdi. Köprünün kemerlerinin arası nemliydi; plastik bir kutu kolaylıkla güçlü bir rüzgarda yerinden oynayabilir ve suya düşebilirdi.

Beatrice'in korkulan doğru çıktı çünkü üç saat sonra hâlâ bir şey bulamamışlardı. Köpekler toprağı kazıyarak çoktan ölmüş bir sincap bulmuşlardı, hepsi bu kadardı. Ne bir ceset ne de bir zula vardı. Öğlen saat iki gibi aramayı durdurdular.

"Bizi aptal yerine koyuyor," dedi Beatrice bıkkınlıkla. "Bize birkaç koordinat veriyor, biz de koşa koşa gidip istediğini yapıyoruz." Yol kenarındaki çimlere oturdu ve köpek eğitimcilerinin bir kez daha köprünün kemerlerinin arasında ilerleyişlerini izledi.

Ya bu seferki minik bir zulaysa? Eski bir fotoğraf filmi kutusunun içine vakumlanarak koyulmuş ve duvardaki sayısız oyuktan birinin içine gizlenmiş bir göz olabilirdi. Köpekler bunun kokusunu alabilirler miydi?

Muhtemelen. Ama Zula Sahibi o güne dek zulaları biraz sabırla her zaman bulunabilecekleri bir biçimde gizlemişti. "Keşke neden burada olduğumuzu bilebilseydim." Serin bir rüzgar esmeye başlamış, Florin'in ceketinin önünü kapatmasına neden olmuştu.

"Ben de. Neden bizi buraya çekti? Belki de ayağına dolaşmayalım diye. Herkesin dikkati A Noktası'ndaysa, B Noktası'nda dilediğini yapabilir."

Her şeyi biliyorsunuz ama hiçbir şey bulamıyorsunuz.

Zula Sahibi tam olarak ne demek istemişti? Her şeyi, koordinatları bildikleri halde hiçbir şey bulamadıklarını mı? Yoksa bu sözlerinin ardında başka bir anlam mı vardı?

Ofise giden yol boyunca, Beatrice ondan gelen mesajları tekrar tekrar düşündü. O gün sadece bir cep telefonu mesajı ve bir kart gelmişti... İletişim kurmak konusunda son derece hevesliydi. Bu da Beatrice'i onun kanlı bir iş yapmak üzere olduğuna daha çok ikna ediyordu.

Achim ofis binasının girişinin yanındaki otoparkta bekliyordu. Duruşuna

bakılacak olursa uzun süredir oradaydı. Beatrice birkaç saniyeliğine ciğerlerine yine oksijen gitmiyormuş gibi hissetti.

Sorun yok, dedi içinden. Achim yüksek sesle konuşup hakaretler edecek olursa, bu sefer yardım istemek için tereddüt etmeyecekti. Ne de olsa orada yeteri kadar polis memuru vardı.

Florin de onu görünce, bıkkınlıkla ofladı. “Bu adamın zamanlaması harika. İstersen ben ondan kurtulabilirim.”

“Hayır, sorun değil. Ben hallederim.” Beatrice arabadan inerken oyalandı ve diğerleri binaya girene dek bekledi. Achim ona baktı. Başındaki birkaç san tutam rüzgarla savruldu. “Merhaba, Beatrice.”

Beatrice konuşmadan önünde durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Achim gülümsemeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. Bunun farkına varınca, bakışlannı yere dikti.

Benden bir şey istiyor, diye düşündü Beatrice omuz kasla-nnın gerildiğini hissederek. *Yoksa doğrudan konuya girerdi.*

“Şu anda çok meşgulsün, değil mi?” Anlayışlı bir ses tonuyla konuşuyordu. Neredeyse inandırıcıydı.

“Evet. Büyük bir baskı altındayız.”

“Anlıyorum. Şey, durum şu... Çocukların annende olduklarını biliyorum, annen orada olmalarından hoşlanıyor ama...” Sakin bir ses tonuyla konuşmakta zorlandığı belliydi; Beatrice, Achim’in boynuna yayılan kızarıklığı sık sık görmüştü.

“Ama onları çok az görebiliyorum. Vaktin yoksa benimle kalmalarına çok mutlu olurum. Kısa bir süre de olsa. İkimize de faydası olur.”

O anda ve oracıkta, Achim bunu içtenlikle söylemişti; buna hiç şüphe yoktu. Ama yakasını bu kadar kolay kurtaramayacaktı. “Sende kalsalar çifte ikramiye gibi olur, değil mi? Çocuklarla hem daha fazla vakit geçireceksin hem de her seferinde işimi bana karşı kullanacaksın.”

Achim ellerini kaldırdı. “Bu durum bizimle ve aramızdaki sorunlarla ilgili

değil... Mina'yla ve Jakob'la ilgili. Benimle daha fazla vakit geçirmek istediklerini biliyorum."

Beatrice midesine bıçak saplanmış gibi hissetti. "Bunu onlar mı söyledi?"

"Mina söyledi. Bu seni o kadar çok mu rahatsız ediyor? Babalarını özlemeleri yani."

Evet. *Hayır. Tabii ki hayır.* "Tabii ki hayır. Beni rahatsız

eden şey, onlara hakkımda kötü şeyler söylemen. Geçen gn onları Mooserhof'ta gördüğümde 'başından atmak' ifadesb kullandılar." Ses tonunun sertleştiğini fark edince sakinleşm,. ye gayret etti. "Mina bunu kesinlikle benden öğrenmedi; n azından bu anlamda benden öğrenmedi."

Achim'in dilinin ucuna kadar sert bir laf geldiği belliydi ana biraz gayretle bunu söylemedi. Gömleğinin cebinden bir pakt Camel çıkardı ama bunu bir daha düşünmüş gibi ona bakıp ceb-ne geri koydu. "Bunu bir kere ağzımdan kaçırmış olabilirim ana bunun tek nedeni her şeyin... farklı olmasma alışamamış olman. Durumumuz böyle olsun istemezdim. Hâlâ da istemiyorum." *Tabii. Her şey benim suçum*, diye düşündü Beatrice. "Hepimiz için bir alışma süresi söz konusu. Bak, işe geri dönmerı gerek... Ama haklısın. Bir dahaki sefere yardım istediğimd; ilk olarak seni arayacağım."

Achim bu sefer içtenlikle gülümsedi. Beatrice bakışlarında zafer kazanmış gibi bir ifade görmeseydi, ona gülümseyebilirdi.

"İyi günler, Achim." Elini uzattı; bunu gören Achim şaşır-, dı, ama yine de tokalaştı.

"Ciddiyim, Beatrice, eskisi gibi iyi anlaşmamızı istiyorum.'' "Tamam." Elini geri çekti. "Haberleşiriz."

"Çiçekleri sipariş eden kadm kahverengi saçlıymış ve biraz kiloluymuş. Nakit ödemiş." Stefan defterinden aldığı notları okuyordu. "Satıcı kadın aksanını anlayamamış. Türk ya da Macar olabileceğim söyledi."

"Hiç şaşırmadım, aynı millet sayılırlar," dedi Florin alaycı bir tavırla sandalyesine yaslanıp. Vakayla ilgilenmeye başladıklarından beri ilk kez endişeliydi.

Beatrice bunları dikkatle dinlemiyordu. Cep telefonu şirketiyle yaptığı görüşmeden yeni bilgiler edinmemişti. O sabah gelen mesajdan beri, Zula Sahibi cep telefonunu bir daha açmamıştı.

Beatrice topun yine kendisinde olduğunu hissederek cep telefonunda yeni bir mesaj açtı.

Çiçekler için teşekkürler, diye yazdı. Ayrıntılara olan hassasiyetini kutlarım ve tek bir soruyu benim için yanıtlamanı rica ederim: Bernd Sigart ne durumda?

Zula Sahibi mesajın saçma olduğunu düşünecek miydi? Muhtemelen. Ama artık muğlak imalarla güvenli davranmak için gelmiyordu.

Bir an için koordinatlardan ve köprüden söz etse mi diye düşündü ama yapmamaya karar verdi. Mesajın esas amacının geri planda kalmasını istemiyordu.

Mesajı yolladı ve içecek makinesinden bir şişe buzlu çay almaya gitti. Elindeki içecekle dışarıda huzurlu bir yer aradı. Buzlu çay o kadar şekerli ve soğuktu ki içtiği her yudumla birlikte şakakları sızladı.

Yarım saatlik bir mola vermesi gerektiğinden, içeceğini ağır ağır içti. Ona zaman tanımak istiyordu. Katil o ana dek ağa bağ-lanmadıysa, bunu yakında yapabilirdi. Böylece, ona hemen yanıt verebilirdi. Mesajlar yollayıp almak Zula Sahibi'nin hoşuna gidiyordu; bu bir gerçekti. İmalı sözlerden ve ona sürpriz yapmaktan hoşlanıyordu. Tepkisini görmek istiyordu.

Ama "Message in a Bottle" şarkısı sabahın ancak üçünde çalıp bir mesaj geldiğini haber verdi. Bir anda uykudan sıyrılan Beatrice, kalbinin endişe verecek kadar hızlı çarptığını fark etti ve derhal yatakta doğruldu.

Sigart'm hayatta olup olmadığını mı bilmek istiyorsun? Hayatta, Şu anda. Ama durumu iyi değil. Onu o kadar sevdiysen, sonuna kadar senin için saklarım. Umarım bunu takdir edersin.

L

Sonuna kadar. Bir bilgi ancak bu kadar muğlak olabilirdi. Demek Sigart'ı hâlâ kurtaracak kadar vakit vardı ama bir yandan da Zula Sahibi cinayetlerin sona

ermediğini ima ediyordu. Dördüncü Aşama hâlâ çözülmemişti tabii; bilmeceyi çözmek için yardım almayı reddetmişlerdi. Stefan araştırmalarına devam ediyordu ama kesin bir şey bulacak olsa bile kilit kişiyi sorgulamayacaklar, yirmi dört saat izleyeceklerdi. Zula Sahibi bir sonraki potansiyel kurbanın yakınlarındaysa, polisin gelmesini bekliyorsa, o halde onu yakalamak için bir şansları olabilirdi. Beşinci Aşama olacak mıydı? Mesajı tekrar okudu. Beatrice'in bilincine dolan bir sonraki şey alarm sesiydi. Cep telefonunu bir tılsım gibi sıkıca elinde tutarak uyuyakalmayı başarmıştı.

Kossar teorisiyle hemfikir değildi. "Onu sonuna kadar tutmak, cesedini sonuna kadar tutmak anlamına da geliyor olabilir. Size sahte bir güven hissi vermesine izin vermeyin." İnce gözlerinin ardındaki ifade Beatrice'in üniversitede aldığı derslerde son derece tahammül edilmez bulduğu psikolog hassasiyetini yansıtıyordu. "Dairenin halini hatırlayın... Sigart çok kan kaybetti; arabaya götürüldükten sonra kanamasının devam ettiğine de eminim."

Onunla o bilmiş ses tonuyla konuşmasa da olurdu. Beatrice'in onunla tartışmak gibi bir niyeti yoktu. Florin'le yalnız kalana dek bekledi, sonra Drasche'yi aradı.

"Tıbbi bakım olmadan hayatta kalması çok zor," dedi Drasche bıkkın bir ses tonuyla. "Belki hemen ölmemiştir ama hayatta olabileceği konusunda umutlanmazdım."

"Kan sadece ona mı aitti?"

"Evet." Bunu hiç tereddüt etmeden söylemişti. "AB negatif; en nadir görülen kan grubu. Parmak ve kan izleri aynı kişiye ait. Sigart'm tıbbi dosyasıyla laboratuvar verilerini karşılaştırdım; tüm parametreler uyuyor. Parmağı, kanı. Başka kimsenin kanma rastlanmadı. Belli ki fail hiçbir yara almamış."

"Teşekkür ederim," dedi Beatrice alçak sesle. Sabahın erken saatlerinde içine dolan bir parça umut da Drasche'nin sözleriyle uçup gitmişti. Günün geri kalanında Zula Sahibi'nden bir mesaj gelmesini, dürüstlükle yanıt verdiğine dair bir mesajla fotoğraf yollamasını, Sigart'm hâlâ hayatta olduğunu umut etti. Ama cep telefonu hiç çalmadı.

Mutfaktaki saate göre gece yarısı olmak üzereydi. Telefon çaldığında Beatrice saçlarından sular damlar vaziyette, üstünde bornozuyla buzdolabının önünde duruyordu.

“Bir ceset daha bulundu,” dedi Florin son derece yorgun bir sesle. “Nerede bulunduğuna dair üç tahmin hakkın var.”

“Lanet olsun. Sigart.” Demek Zula Sahibi verdiği sözü tutmamış ve onu öldürmüştü. Ya da kan kaybından ölmesine izin vermişti.

“Hayır, tarife bakılacak olursa Sigart değil, sanınm. Ama kesinlikle Zula Sahibi’nin kurbanlarından biri.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Ceset köprüde, dün sabah aradığımız koordinatlarda bulundu. Şu anda yoldayım. Gelebilirsen iyi olur.”

K47° 26.195, D0I3° 12.523

Kırmızılı beyazlı kordon şeridi gece rüzgarında dalgalanıyordu; göz kamaştırıcı projektörler de köprünün ayağını aydınlatıyordu. *Soğuk, buz gibi*, diye düşündü Beatrice arabasından inerken. Titriyordu ama saçları ıslak olduğu için üşüdüğünü düşündü. Saçlarını ensesinde bir atkuyruğu biçiminde bağlamıştı ve o sırada ensesinde ufak ve boğulmuş bir hayvan taşıyor gibiydi.

Stefan köprüden koşarak yanına geldi. “Florin cesedin yanında. Orada hareket edecek çok yer yok, herkes birbirinin ayağına dolaşıyor. O yüzden, cesedi az sonra yukarı getireceklerine eminim. İnanılmaz bir şey, Bea. Korkunç görünüyor.” Beatrice sessizce başını salladı, onu köprünün duvarına doğru çekip projektörlerin yanma yürüdü.

Soluk bir ten ve Sigart’ın cılız bedenine hiç benzemeyen iri bir gövde. Bükük bacaklar, çıplak ayaklar. Beatrice bundan fazlasını göremiyordu çünkü Florin ve Doktor Vogt cesedin üstüne eğilmişler, dik zeminde dengelerini sağlamaya çalışıyorlardı. Drasche da oradaydı; yere çömelmekten ziyade uzanmış gibiydi ve kanıt çantasının kilidini açmaya çalışıyordu.

“Zula Sahibi adamı köprüden aşağı atmış gibi görünüyor,” dedi Beatrice yüksek sesle. Onu oraya taşıyacak vakti ya da fırsatı olmuş olamazdı. O yol geceleri bile işlekti. Daha iyi bir yer bulamamış mıydı? O noktayı seçerken her zamanki gibi ıssız bir yer bulma ilkesinden vaz mı geçmişti?

“Adamın kimliğiyle ilgili bir gelişme var mı?”

“Hayır. Henüz kayıp kişi bildirimi gelmedi. Ama adam evliymiş. Drasche alyansını incelemek için aldı.” Stefan omuz-

larını silkti. “Ama çok feci bir biçimde ölmüş olmalı. Vogt bile hiç böyle bir şey görmediğini söyledi.”

Üç adam tek sıra halinde dik arazide yukarı tırmanırken, birkaç üniformalı polis memuru da cesedi yukarı çekmek için hazır bekliyordu. Alçak duvardan diğer tarafa adımını atan ilk kişi Drasche oldu ve kanıt torbasını Beatrice’e gösterdi. İçinde adamın alyansı duruyordu.

“Graciella, 19.6.2001,” dedi. “Yas tutacak dulumuzun ismi.” Beatrice bu bilgiyi not aldı; bu sıra dışı isim sayesinde işleri kolaylaşacaktı.

“Selam, Bea.” Projektörlerin ışığı altında Florin bir ceset kadar solgun görünüyordu. Drasche’nin uzattığı sigarayı aldı. İlk yapılması gereken şey buydu.

“Otopsiye ben de geleceğim,” dedi sigaranın dumanını derin derin içine çekerek. “Cesedin içinde neler olup bittiğini de öğrenmek istiyorum.”

Neden? diye sormak istedi Beatrice ama iki üniformalı polis adamı tam o sırada duvarın üstüne kaldırmışlardı. Onu bir sedyeye yatırdılar ama adamlar cesedin üstünü örtmeden önce Beatrice onlara beklemelerini işaret etti.

Bir saniye sonra da buna çok pişman oldu ama başını çevirmemeye gayret etti.

Adamın sağ gözünün bulunduğu yerde kırmızılı siyahlı bir oyuk vardı. İçinden irin akmış, suratına derin yarıklar bırakarak kıpkırmızı etlerini ortaya çıkarmıştı.

Ölü adamın ağzı bir şeyi ısırmaya hazırlanan bir buldog gibi açıktı ve dişleri görünüyordu; Beatrice ancak dikkatli bakınca adamın gerilmiş suratının stresten veya acıdan değil, alt dudağı olmadığı için öyle göründüğünü fark etti. Alt dudağı adeta erimişti. Lekeli dili kan emip şişmiş bir sülük gibi dişlerinin arasından fırlamıştı. Ağzının içiyse kupkuru ; olmuştu.

J

“Bu nasıl olmuş?” diye sordu yanma gelen Vogt’a.

“Bence asit kullanılmış; asetik veya hidroflorik olabilir. Mukoza zarındaki koyu renkli kabuğu görüyor musun? Tipik işareti budur.”

“Asit mi içmiş yani?”

“Daha ziyade içmeye zorlanmış. Ancak otopside belli olur ama tahriş olmuş bir soluk borusu ve erimiş bir mideyle medi-astin görmeyi bekliyorum. Ayrıca ellerinde ve kol bileklerinde gördüğümüz izler adamın bağlanmış olduğuna işaret ediyor. Tıpkı Christoph Beil gibi ama bu seferki bağlar daha sıkıymış. Bana sorarsan, kabloyla bağlanmış olabilir.”

Beatrice’in akima otlakta yüzüstü yatan, elleri arkasında bağlı olan Nora Papenberg geldi. Elleri, altındaki ölü deri kadar beyaz kablolarla bağlanmıştı.

Vogt polis memuruna cesedi örtmesini işaret edince, Beatrice bu sefer onu durdurmadı. “Ya gözü?”

“Aynı şey. Çok korkunç çünkü ölmeden önce o hale gelmiş.” Beatrice’in suratında beliren ama dile getirmediği soruyu gördü. “Göz kapağı aşınmış. Gözünü korumak için kapatmaya çalışmış olmalı. Hoş bir manzara değil.” Vogt onu orada bırakıp arabasına gitti ve torpido gözünden yulaflı bir atıştırmalık çıkardı.

Sokağm diğer tarafında taş bir azize heykeli vardı; uzun cüppeli, ellerinde bir kule tutan ve yere bakan bir heykeldi. Florin heykelin dibinde oturmuş, parmaklarının arasında bir başka sigarayla Beatrice’e bakıyordu.

“Bunu alışkanlık haline getirme.”

“Getirmem. Anneke sigara içmemden nefret ediyor.” İki uzun nefes daha çekip sigarayı çimlerde söndürdü. “Yine Konrad Papenberg’le konuşmak istiyorum. Bakalım bu gece nerede olduğunu kanıtlayabilecek mi? Başka kim var..? Beil’m karısı mı? Bir adamı buraya kadar sürüklemiş olabilir mi?”

Beatrice’e bakıp başını hafifçe yana eğdi. “Sen bu tür bir şey yapabilir miydin?”

“Tek başıma yapamazdım. Hem...” Düşüncelerini mantıklı sözcüklere dökmeye çalıştı. “Papenberg veya Vera Beil olduğunu sanmıyorum. Liebscher’in eski karısı da değil. Mantıklı değil.”

“Bu, yeteri kadar güçlü bir argüman değil.”

“Biliyorum. Ama yanıldığım anlamına da gelmez. Zula Sahibi’nin bana şu ana dek yolladığı mesajlara bakacak olursan, bunların gerçekten de Konrad Papenberg’den geldiğine inanıyor musun? Ya da Vera Beil’dan? Kadının tarzı değil.” Florin hemen yanıt vermedi. Söndürdüğü sigaraya içtiğine pişman olmuş gibi baktı. “Konuyla alakalı değil. Normal çalışma yöntemlerimizden çok uzaklaştık. Zula Sahibi’nin oyunlarını bize dayatmasına izin verdik ve aptal gibi kendi koyduğu kurallara uyacağını sandık. İlk başlarda, saldırıya geçmeden önce kurbanı bulmamızı bekledi. Ama artık sabrı tükendi... Ya öyle ya da çok fazla eğleniyor. Tanrı aşkına, akimdan neler geçtiğini kim bilebilir ki?”

Birden Beatrice ürperdi. Bir an için aklından önemli bir ayrıntı geçmiş, bir şeyler yerine oturmuştu ama bir saniye sonra bu fikir geldiği gibi kaybolmuştu. Zula Sahibi ilk başlarda beklemişti ama artık onlardan önce davranıyordu... Bunun ardında önemli bir şey vardı. Beatrice, Florin’in dediklerini içinden tekrarladı ama o fikir geri gelmedi. Tıpkı çalılıkların arasına gizlenmiş utangaç bir hayvan gibi ortadan kaybolmuştu.

Florin ayağa kalkmış, patologun nihayet gelen aracına doğru yürüyordu. Orada projektörlerin önünde siyah bir silüet gibi durup bir ceset torbasına yerleştirilen kimliği belirsiz ölü adamı izledi.

Hepimiz eninde sonunda kendimizi bir şeyin içinde bulacağız, diye düşündü Beatrice.

“Burada bir grup amatörle mi uğraşıyorum, ha?” Hoffmann’m tükürüğü masaya sıçradı. Daha güne yeni başladıkları halde etraftaki herkes çok bitkin görünüyordu.

“Dört ceset, muhtemelen beş... Hem de sadece iki haftada! Şüpheliler, görgü şahitleri, bir şey olmalı!” Bu son iki sözcüğü yalvarır gibi söylemişti. Bunu kendisi de fark etmiş olacaktı ki kaşlarını çattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kaspary, belki de artık bir değişiklik olsun diye bir katkıda bulunursun. Yeni kurbanla ilgili neler biliyoruz?”

Beatrice omuzlarım dikleştirdi. “Erkek, kırk-kırk beş yaşları arasında, iri yapılı. Doktor Vogt’a göre ölüm sebebi muhtemelen güçlü ve aşındırıcı bir sıvı içmiş olması.”

“Kim olduğundan söz ediyorum! Bir ipucu var mı?” “Üstünde kimlik yoktu; kayıp kişi ihbarı da olmadı ama elimizde bir alyans var ve içinde karısının ilk ismi olduğunu düşündüğümüz bir isim yazıyor.”

“Şansınız yaver gitmiş o halde. Bunu araştırın, tamam mı? Başsavcılık bana ne kadar baskı yapıyor, biliyor musunuz? Hem de günde birkaç kere!”

“Suçun işlendiği zamanda köprüden arabayla geçmiş olabilecek görgü şahitlerini aramaya başladık bile,” diye araya girdi Florin. “Failin oraya park edip kimseye görünmeden cesetten kurtulmuş olması resmen imkansız. Ayrıca, Konrad Papenberg’in evinin aranması için de bir izin bekliyoruz.” “Tamam.” Hoffmann eliyle terli alnını sildi. “Son bilmeceye ne oldu? Kilit kişi? Bu tanıma uyan birisini buldunuz mu?” Stefan elini kaldırdı. “En önemli özelliklere uyan üç kişi belirledik ama ne yazık ki ipuçları muğlak ve...”

“Ve? O insanları araştırsanıza! Tanrı aşkına, bir kız gibi davranma, Gerlach!” Hoffmann dayanılmaz bir acı çekiyormuş gibi suratını buruşturdu ve sandalyesinde geriye yaslandı. “Bir şey bulur bulmaz bana gelin. Basın çoktan son cinayeti duydu.

<) yüzden, yarın bir basın toplantısı düzenlemem gerek. Oraya elim boş çıkacak olursam, Tanrı yardımcınız olsun.”

C,'evrim içi telefon rehberi matbu telefon rehberinden çok daha hızlı sonuç verecek bir bilgi kaynağıydı; böylece, Beatrice oradan başladı ve Salzburg bölgesinin tamamında üç Graciella bııldu. Telefon numaralarının çıktısını alıp hangisinin aradıkları kişi olduğunu anlamaya çalıştı. Kadınlardan biri rehberde kocasıyla birlikte kayıtlıydı: Carlos Assante.

Önceki gün buldukları adam ismi Carlos Assante olabilecek kadar Akdenizli veya Latin görünmüyordu. Beatrice bu numarayı listenin sonuna aldı. Diğer iki kadının sadece cep numaralan kayıtlıydı.

“Alo?”

“Günaydın, Bayan Pemer. Ben Beatrice Kaspary, Salzburg Polis Teşkilatı’ndan.”

Kadın şok içinde nefesini içine çekti. “Sorun nedir?”

“Kocanızın nerede olduğunu öğrenmek istiyordum.”

“Ne?”

“Kocanızın nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Evet, Banyoda, tıraş oluyor. Onunla mı görüşmek istiyordunuz?”

“Hayır, o halde bir sorun yok. İyi günler!” Kadının yanıt vermesini beklemeden telefonu kapattı. İki numara daha vardı ve ikisi de sonuç vermezse diğer telefon rehberine bakmak zorunda kalacaktı. Salzburg dışında da Graciella’lar aramak iyi bir fikirdi, hatta Bavyera sınırına kadar.

“Alo, kimsiniz?” Kadının sesi kalın ve neşeliydi.

“Beatrice Kaspary, Polis Teşkilatı’ndan.”

“Öyle mi?”

“Siz Graciella Estermann mısınız?”

“Evet, ama..

“Bana kocanızın nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?” Beatrice arka plandan çocuk sesleri geldiğini, sonra kadının cep telefonunun hoparlörünü eliyle kapattığını duydu. Birkaç saniye sonra, ses yine net gelmeye başladı ve arka plandaki sesler yok oldu.

“Kocamdan ne istiyorsunuz?” Soru kaba bir tavırla değil ama temkinle sorulmuştu.

“Belirli bir konu yok. Sadece nerede olduğunu bilmem gerekiyor.”

“Size tam yerini söyleyemem. Geçen haftadan beri iş seyahatinde.”

Beatrice’in nabzı hızlandı. “En son ne zaman konuştunuz?” Graciella Estermann konuşmadan önce biraz bekledi. “Birkaç gün önceydi sanırım. Yok, cumartesiydi. Lütfen neler olduğunu söyler misiniz?”

Beatrice soruyu duymazdan geldi. “O günden beri hiç konuşmadınız mı? Biraz sıra dışı bir durum değil mi?”

“Hayır.” Bu sefer yanıt hemen gelmişti. “Kocam genellikle öyledir, sadece

ihtiyaç duyduğunda arar. Şimdi, konunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum!”

“Tabii. Meslektaşımla birlikte size ziyaret etmek isteriz. Bir saate kadar gelsek uygun olur mu?”

“Buraya mı geleceksiniz?” Kadın konuşmaya başladığından beri ilk kez huzursuz olmuştu. “Başı yine derde girdi, değil mi? Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Yani onu nadiren görüyorum.”

Beatrice’in gerçekten de kurbanın karısıyla konuştuğuna dair herhangi bir kanıt yoktu ama buna giderek daha çok ikna oluyordu. “Kulağa biraz tuhaf gelecek ama bana ne zaman evlendiğinizi söyleyebilir misiniz?”

Kadının sessiz şaşkınlığı tahmin ettiği kadar uzun sürmedi. " Biz... Haziran 200 T de evlendik. Haziran’ın on dokuzunda.” “Teşekkür ederim. Bir saate oradayız. Lütfen bizi bekleyin.” Telefonu kapattı. Google’m metin kutucuğuna *Estermann* ve *Salzburg* yazdı. İlk birkaç sonuçta bir Walter ve bir Rudolf çıktı.

Rudolf Estermann ülkenin dört bir yanındaki eczanelere bitki özlü zayıflama damlaları ve vücut şekillendirici nemlendiriciler satıyordu. Gezgin bir satış temsilcisiydi. *Tam isabet.*

Bunun yanı sıra ufak bir de çevrimiçi mağazası vardı. *On günde 10 kilo!!!* diyordu ana sayfadaki parlak kırmızı başlıkta. Resmen saçmalıktı.

Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Florin’i aramak için ofisten çıkınca, onun StefanTa birlikte Liebscher’in bilgisayarındaki verileri gözden geçirdiğini gördü.

“Burada hiçbir şey yok gibi,” diye iç çekti Florin. “Stefan çoktan son üç ayın e-postalannı geriye doğru taradı ama hiçbir şey bulamadı. Beil’la, Papenberg’le veya Sigart’la bir ilgisi yok.” “Ama ben bir şey buldum.” Beatrice telefon numaralarının olduğu çıktıyı salladı. “Kimliği belirsiz ölü adamın Rudolf Estermann olduğuna yüzde doksan dokuz eminim. Şüpheli birtakım incelme ürünleri satan bir satış temsilcisiymiş ve...” Birden sustu. Çok yorgun olduğu için olmalıydı ama aradaki bağlantıyı o anda düşünebilmişti.

“Bea?”

Beatrice çoktan dışarı fırlamış, koridorda ofisine doğru koşuyordu. Bir yandan da gerekli olan bilgilere en hızlı nasıl ulaşabileceğini düşünüyordu.

Bilgisayarının başına geçince, arama motorunun metin kutucuğuna *Felix Estermann* yazdı. “Kimsenin ihtiyaç duymadığı şeyler,” diye fısıldadı.

Felix dokuz yaşındaydı ve Spor Birliği Judo Okulu’nun

bir üyesiydi. Son kulüp turnuvasında, kendi yaş gurubunda üçüncülük ödülü almıştı. Beatrice kulübün fotoğraf galerisine tıkladı ve onu dördüncü fotoğrafta buldu. İnce uzun, koyu renkli saçları, bronz bir teni ve hoş bir gülümsemesi olan bir çocuktu.

Soldan sağa: Felix Estermann (9), Robert Heiss (9), Samu-el Hir zer (10), diyordu fotoğrafın altında.

“İki oğlu var ve birinin ismi Felix.”

“Pardon?”

Beatrice hızla arkasına baktı. Neden Florin’in hep böyle sessizce içeri girmesi gerekiyordu?

“Kusura bakma, seni korkutmak istememiştim. Benimle konuştuğunu sandım.”

Hayır. Son zamanlarda, sık sık kendi kendine konuşuyordu; sanki düşündüklerini yüksek sesle söylediğinde bunları daha iyi anlıyordu. Alnını ovuşturdu ve keşfettiği yeni bilgileri bir sıraya sokmaya çalıştı.

“Kilit kişi o. Rudolf Estermann.” Telaşla bilgisayar ekranının yanında dağınık bir öbek halinde duran fotoğrafları karıştırdı. Birkaçı yere düşünce, bir küfür savurmamak için kendisini zor tuttu. “İşte... Beni dinle. Adam, kendisinin de dediği gibi, kimsenin ihtiyaç duymadığı şeyler satıyor. Üstelik bu işte başarılı. İki oğlu var, birisinin ismi Felix.” Fotoğrafı ona tutup parmağıyla okuduğu kısma vurdu. “Her şey uyuyor.” Florin neden söz ettiğini anladı. “Estermann denen adam bir satış temsilcisi mi demiştin?”

“Evet. Eczacılara diyet hapları satıyor. Karısı ondan son birkaç gündür haber almamış. Her şey tamam, Florin!” Beatrice kalemiyle ekranı işaret etti. “Bu da Felix isimli oğlu. Karısını arayıp uğrayacağımızı söyledim.”

“Güzel. Vogt otopsinin on ikide başlamasını istiyor, o yüzen iki saatimiz var.” Masadan anahtarlarını aldı. “Gidelim.”

Beatrice daha odadan çıkamadan telefonu bipledi. Artık bu zil tonu tüylerini diken diken ediyordu, bir ara değiştirmesi gerekecekti. Bu olayı çözer çözmez.

İBK. Bunun moralini bozmasına izin verme, çeneni kaldır.

Mesaj o kadardı. Ama yine dikkat çekici bir kısaltma vardı; Beatrice bunu listede gördüğünü hatırlıyordu. Çıkarlarken Stefan'ın kapısını hızla açtı.

"Telefon şirketini arayıp Zula Sahibi'nin iki dakika önce hangi ağa bağlandığım öğren."

Stefan başını kaldırdı. "Tamam."

"Bir de İBK ne demekti?"

"İlk bulan kişi. Bir zulayı önce sen bulursan..."

"Harika, teşekkürler."

îlk bulan kişi. Zula Sahibi ondan önce davranmıştı; verdiği ipuçlarının onları yönelteceği kişileri korumak için ellerinden geleni yapacaklarını anlamıştı. Ama bunu istemiyordu; Estermann'ın boğazından aşağı asit dökmek istemişti...

Sonra bir de o teselli edici alaycı sözler vardı. *Bunun moralini bozmasına izin verme, çeneni kaldır.* Amma da sadist bir hergeleydi.

"Bence işler daha da berbat bir hal alacak," dedi, Florin arabayı otoparktan çıkarırken.

Florin gözünün ucuyla ona baktı. "Öyle olması gerekmez. Nora Papenberg kısa sürede öldü ama Zula Sahibi ondan önce Liebscher'in kulağını kesti ve onu öldürüp öldürmediğini hâlâ bilmiyoruz. Sigart'm iki parmağı kesildi. Ondan önce ona ne yaptığını..."

Florin lafının gerisini yüksek sesle tamamlamadığı halde Beatrice satır aralarını okudu. Florin artık Sigart'ı canlı bulabileceklerine inanmıyordu.

Sadece birkaç haftada beş ceset. *Tanrım.* Stefan onlar tam

Graciella Estermann'm dairesine varmadan aradı. "Bea? Buna inanamayacaksın!

Zula Sahibi’nden gelen son mesaj... Polis karakolunun çatısındaki UMTS hücresine bağlanmış.”

“Kahretsin.” Adam o kadar kısa sürede kaçmış olamazdı. Arabayla yanından mı geçmişlerdi? Beatrice, Florin’den geri dönmesini istememek için kendisini zor tuttu. Artık bunun bir önemi kalmamıştı. “Teşekkürler, Stefan. Etrafta şöyle bir dolanıp kimlerin binada olduğuna göz atar mısın? Sırf işi şansa bırakmamak için. Yoksa Zula Sahibi’nin hâlâ orada olduğunu sanmıyorum ama... ”

“Ama bunun bir zararı olmaz. Tabii ki.”

Florin’e Stefan’m dediklerini söyledi. “Yakınlarda dolanıyor. Basın yasağı işe yaramış gibi... Bir şeyler öğrenebilmek için uğraşıyor.” Başını çevirip arka pencereden dışarı baktı. Arkalarında beyaz renkli bir Vauxhall Astra vardı ve sürücüsü san saçlı bir kadındı. “Park ettiğimizde yakınlarda birisinin durup durmayacağına bakalım.”

“Ya da birisinin çoktan orada olup olmadığına. Eminim ki ölü adamın ismini öğrendiğimizi biliyordur. Bir sonraki mantıklı adım gidip dulu ziyaret etmek.”

Yolda geçen son beş dakikadır Beatrice konuşmadan pencereden dışarı bakmıştı. Kossar’la tekrar konuşması gerekiyordu. Zula Sahibi’nin giderek yaklaşması kaçırmamaları gereken bir fırsattı.

Evin önünde durup arabadan indiklerinde etrafta şüpheli kimseyi görmediler. Kimse de onlarla ilgilenmiyordu. Bir elinde bir alışveriş sepeti taşıyan, diğer eliyle de ağlayan bir çocuğun elini tutan bir kadın geçti yanlarından ama başka kimseyi görmediler.

Graciella Estermann otuzlu yaşlarının ortalarında, koyu renkli saçları olan hoş bir kadm çıktı; bir dakika bile yerinde oturmakta zorlanıyor gibiydi. “Telefonunuzdan sonra çocukları okula götür-ıli'un, sonra beş altı kere Rudolf ’a ulaşmaya çalıştım ama telefonu her seferinde sesli mesaja düştü.” Kadının aksam belli oluyordu ama gramer açısından kusursuz konuşuyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bakışlarım Florin’e dikti. “Neler oluyor?” Duvarlarda veya raflarda Estermann’ın tek bir fotoğrafı bile yoktu; sadece iki çocuğun fotoğrafları asılıydı. Bebekliklerinde, emekleme dönemindeki tombul halleri ve dişlerinin arasında boşluk olan öğrencilik halleriyle çekilmiş fotoğraflardı.

“Devam etmeden önce, bize kocanızın bir fotoğrafınızı göstermenizi rica

edeceğim.”

“Neden?” Kadm endişeden ziyade merakla sormuştu bunu. Daha doğrusu, soğukkanlıydı. “Fotoğrafı görür görmez memnuniyetle sorunuzu yanıtlayacağım.”

Kadının konuşmanın gidişatından memnun olmadığı belliydi ama en sonunda omuzlarını silkti ve çekmeceleri karıştırıp ufak bir albüm çıkardı.

“Madre de Dios, ” diye mırıldanıp bunu Florin’le Beatrice’in önündeki fiskos masasına koydu.

Evlilik fotoğrafları. İlk fotoğraf bile araştırma yapmalarma gerek olmadığını gösteriyordu. Fotoğraftaki Rudolf Estermann buldukları ölü adama çok benziyordu ama fotoğrafta daha genç ve inceydi. Ayrıca iki gözü ve bir alt dudağı da vardı.

Beatrice’in ve Florin’in sessizliği uzun sürmüş olacaktı ki Graciella Estermann durumu anladı.

“Rudolf’a bir şey oldu, değil mi? Artık bana neler olduğunu anlatacak mısınız?”

“Dün gece bir ceset bulundu, üstünde kimlik yoktu. Ama ne yazık ki...”

“Rudo mu?” Kadının sesi sanki kocasına sinirlenmiş gibi yükselmişti. “Yine mi sarhoş araba kullanıyordu? Ne oldu... Bu sefer bir ağaca mı tosladı?”

“Hayır. Bir cinayete kurban gitmiş olabilir.” Kadm bunu duyunca sustu. Ellerini adeta ses çıkarmayacağından emin olmak istermiş gibi yavaşça ağzına götürdü.

“Ne oldu? Bir kavgada mı öldü? Bir tartışma mı?” diye sordu.

Tuhaf bir soruydu.

“İlk tahmininiz bu mu?”

Graciella Estermann’m suratında bunu sorduğuna pişman olmuş gibi bir ifade belirdi. “Hayır, öyle olmasını beklediğimi söyleyemem ama çok da şaşırmazdım.”

Beatrice öne eğildi. “Bize kocanızdan bahsedin.”

“Çok içer ve sürekli kadınlarla takılır.” Kadın ayağa kalktı ve pencereye gitti; oradan da kitaplığın önüne geçti. Bir kitap aldı, bir süre baktı, yerine koydu ve bir başka kitap aldı. “İyi bir adam değildir. Onu tanıyan herkese sorabilirsiniz.” Birden durdu ve nefesini tuttu. “Ama onu benim öldürdüğümü düşünüyorsanız, ben yapmadım!”

Buna yanıt veremediler çünkü Graciella Estermann soluk almadan konuşmaya devam etti. On dakika içinde geçmişiyle, Özellikle de evliliğiyle ilgili birçok şey öğrendiler. Estermann, Graciella’yla Meksika’da çalıştığı otelde tanışmıştı. Her şey bir anda olup bitmişti: Aşk, hayal kırıklığı, uzaklaşma ve öfke. İki de çocuk.

“Şey, bu habere pek de şaşırmış gibi görünmüyorsunuz,” dedi Beatrice en sonunda. “Bir cinayet davası söz konusu; bu tepkiniz bizi biraz şüphelendiriyor doğrusu.”

“Onu tamsanız siz de şaşırmazdınız,” dedi kadın hemen aksi bir tavırla. “Rudo’nun başı tanıdığım herkesten daha çok derde girerdi. Birisinin ona tuhaf bakması harekete geçmesi için yeterdi. Birisi bir park yerini ondan önce kapsa gidip arabanın farlarını kırardı. Bir keresinde bifteğinin yanında yanlış garnitür getirdi diye bir garsonu yumruklamıştı.” Elindeki kitaba baktı.

Beatrice çaktırmadan kadının kollarında veya suratında çürük izleri olup olmadığım kontrol etti. Bir şey yoktu.

“Uzun süredir bana da çocuklara da vurmadı,” dedi kadın acı bir gülümsemeyle. Kadın gerçekten de dikkatliydi; Beat-rice ne kadar belli etmemeye çalıştıysa da akimdan geçenleri lıemen anlamıştı. “Ne ilk akla gelen şekilde ne de diğer şekilde. Nadiren evde olurdu.” Gülümsemesi silindi. “Dürüst olmam gerekirse, biraz şaşırdım. Rudo’nun günün birinde lıep birisini öldüreceğini düşünürdüm. Onun öldürüleceğini değil.” Birden omuzları çöktü ve oraya gittiklerinden beri ilk kez bakışlarında hüzünlü bir ifade belirdi.

Demek adamın düşmanlan vardı; hatta bir tür yasa dışı iş de çevirmiş olabilirdi. Beatrice merak ettiği şeyi adamın dosyasında bulacağına emin olduğu halde aklından geçen soruyu sordu. “Bana kocanızın nerede doğduğunu söyleyebilir misiniz?”

Graciella bu soruya şaşırdıysa bile belli etmedi. “Schaffhausen’da. Babası

İsviçreliydi.”

Ofise geri döndüklerinde sıra Dördüncü Aşama’nm koordinatlarını çözmeye gelmişti. “S” harfinin değeri on dokuzdu, “C” harfininki üçtü ve “H” harfınınki ise sekizdi. Stefan büyük bir hevesle dikkatini bu işe vermişti. Bunu tek başına gayet iyi yapabilirdi. Beatrice alçak sesle telefonda konuşurken, onu rahatsız etmemeye çalıştı.

“Bence Zula Sahibi bize yaklaşmaya çalışıyor. Bana bugün bir mesaj yolladı ve telefonu doğrudan bu bölgedeki ağa bağlıydı. Neden yapıyor bunu? Mesajını yazarken benim pencereme mi bakmak istiyor?”

“Olabilir,” dedi Kossar biraz düşündükten sonra. “Bir yandan kendini bunu göze alabilecek kadar güvende hissediyor, bir yandan da bir şeylerin ters gidebileceği ihtimalinin heyecanım yaşıyor. Karanlıkta omzuna dokunup yakalanmadan ortadan kaybolan yabancı o.”

Beatrice’in kolları ve sırtı ürperdi. “Kulağa hiç hoş gelmiyor.”

“Evet. Zula Sahibi kontağı olarak sizi seçti, Beatrice. Bence oyununu sona erdirmeden önce sizinle karşı karşıya gelmek isteyecektir.”

“Ama neden?” İçgüdüsel bir hareketle dönüp pencereye baktı. Her şey aynıydı. Dikkatini çeken bir şey olmadı. Stefan da binayı kolaçan ederken sıra dışı bir şey görmemişti.

Ama Zula Sahibi bize yavaş hareket ettiğimizi göstermek istiyor, diye düşündü Beatrice. *ÎBK mesajlarını yollamak ve sonra gayet alaycı bir şekilde bize sarf ettiğimiz çaba için teşekkür etmek istiyor. ZİT.*

“Belki de bana bir birey olarak değil, bir grubu temsil eden birisiymişim gibi yaklaşmak istiyordur. Polisi temsil eden birisi olarak.”

“Bunu göz önünde bulundurmalıyız. Sizi çekici buluyor olabileceğini ve Florin veya Hoffmann yerine, oyununu sizinle oynamak istiyor olabileceğini de göz ardı etmemeliyiz.” Kossar hafifçe öksürdü. “Öyle yapıyorsa, dikkatli olmanız gerek, Beatrice. Ona kişisel mesajlar yazıp kendinize çekmenizi söylediğimi biliyorum ama aklıma gelen en iyi seçenek olmamış olabilir.”

Kossar bir hata yaptığını mı itiraf ediyordu?

“Merak etmeyin, ona sadece bir tarih verdim. Ne demek istediğimi anladıysa bile, bana daha fazla yaklaşmasını sağlamaz.”

“Güzel.” Kossar gerçekten de rahatlamış gibiydi. “Vereceğiniz bilgiler orada kalsın, olur mu? Ona özel başka bir bilgi vermeyin.”

Sanki versem bir şeyler daha farklı olacak. Sanki Zula Sahibi bilmesini istediğimden fazlasını çoktan öğrenmedi.

[-lorin otopsiden beti benzi atmış ve gayet sıkkın bir halde döndü. Önceki gece bakışlarında var olan ifade yine oradaydı ama bu sefer elinin altında onu rahatlatacak sigarası yoktu.

“Estermann’m soluk borusunun iç kısmı kapkaraydı. Dokuları tamamıyla ölmüş, midesi erimiş. Vogt onun sepsisten öldüğünü düşünüyor; dolayısıyla iki üç gün inanılmaz acı çekmiş olmalı. Göğsünün tamamı yanmış ve soluk borusunda oluşan yaralar iltihap kapmış.”

“Ya gözü?”

“Yüzde kırk hidroflorik asit yüzünden hasar görmüş. Estermann’ın içtiği sıvı da aynı solüsyonmuş ama daha az konsantreymiş. Yoksa Zula Sahibi onunla o kadar uzun süre oynayamazmış.” Florin iki elini birden masaya dayadı, parmaklarını açtı ve konuşurken ellerine baktı. “Hidroflorik asit cidden iyi bir seçimmiş. Yüksek konsantreli olduğunda camı bile eritebiliyor. İyice sulandırıldığmda bile her şeyi eritebiliyor. Deriyi ve eti mesela. Kemikleri bile. Hemen değil, ama yavaş yavaş. Her geçen gün, tüm bedeni yiyor.” İçine derin bir nefes çekip yumruklarını sıktı. “Yeni bilgiler var mı?”

Konunun aniden değişmesi Beatrice’in kafasının karışmasına neden oldu ama hemen toparlandı. “Koordinatlar. Stefan araştırdı. Bu, Beşinci Aşama.” Masadan ona bir Google haritalar çıktısını uzattı.

“Wallersee.”

“Evet. Ufak bir ormanda, etrafı tarlalarla çevrili ve yoldan görünmeyen bir alan. En yakın ev yarım kilometre uzaklıkta.”

Kırk dakika sonra yola çıktılar. Florin’in arabayı sürüş şekli daha birkaç sokak gitmelerine rağmen Beatrice’i endişelen-dirmeye başlamıştı. Çok hızlı

sürüyordu. Çok da öfkeli.

“Ben kullanayım mı?” dedi kayıtsız bir sesle, bir yandan da yolcu kapısının koluna tutunuyordu.

“Hayır.” Otobüs şeridinden yana geçen bir taksi şoförüne koma çaldı.

Florin bu ruh halinde olduğunda ona bir şey kabul ettirmeye çalışmak nafile olurdu. Beatrice ellerini başının arkasına yaslayıp gözlerini yummuş arka koltukta oturan Stefan’a baktı. O şekilde birkaç dakika uyursa, biraz faydası olurdu.

“Bu iş beni gerçekten de etkilemeye başladı, Bea.” Florin’in dediklerini güçlükle duyuyordu; sesi trafiğin gürültüsünden neredeyse tamamıyla yutuluyor gibiydi. “En son ne zaman bir şüpheliyi bulmamız bu kadar uzun sürdü?” Tekrar normal bir hızda gitmeye başlamış ancak otobana çıktıklarında hızlanmıştı.

“Bunu diğer vakalarla kıyaslayamazsm. Şu ana dek asla onun gibi davranan katillerle uğraşmak zomnda kalmadık.” Beatrice onu sözleriyle teselli etmiş olsa da kendisini rahatlatamı-yordu. “Zula Sahibi organize ve son derece iyi hazırlanmış bir katil. Tıpkı... Kendi oyununu sahneleyen bir yönetmen gibi.”

Florin bir şey demedi. Beatrice ona, profiline, çatık kaşlarına, hafif aralık duran dudaklarına baktı. Birden, içinde saçlarını alnından geriye atmak için müthiş bir istek uyandı. Hemen toparlandı.

Harika zamanlama, Bea, cidden. Tam senlik bir davranış.

“Onun kurallarına göre oynamamaya, ipuçlarını izlememeye karar vermiş olsaydık elimiz boş bir halde kalırdık,” dedi ısrarla. “Yanılıyorsam söyle.” Florin yanıt olarak keyifsiz bir ifadeyle ona baktı.

“Hiç büyük hata yapmıyor. Aklıma gelen tek hata, Sigart’m binasındaki kanlı ayakkabı izi. Bu bile bir işimize yaramadı.”

Florin Viyana plakalı bir Cherokee jipi geçmek için aptalca bir manevra yaptı.

“Kurbanlar birbiriyle bağlantılı mı? Ne düşünüyorsun, Bea? Bu adam 2002’de ortaya çıkan Washington keskin nişancısı gibi mi?”

Bir şarkıcı. Bir ezik. Kilit bir kişi.

“Hayır, öyle değil. O..Düşüncelerini bir sıraya sokmaya çalıştı. “Kurbanları arasında bir bağ görüyor. Belki de bir tek Dnün gördüğü bir bağdır ve tamamıyla çılgıncadır ama onun için o bağ vardır. Öyle olduğuna her şeye bahse girerim.” *Benimle ilgili bir bağ da görüyor,* diye düşündü. *Farklı bir bağ olsa da.* Kossar haklıydı. Zula Sahibi er ya da geç kimliğini ona ifşa edecekti.

K47° 54.067 D013° 09.205

Polis ekibinin toplandığı yerde, hafif bir rüzgar çimleri okşuyordu. Özellikle o vaka için cep telefonuna bir navigasyon sistemi yüklemiş olan Drasche, hararetle Stefan'la bir şeyler konuşuyordu. Stefan'm Garmin GPS'i Drasche'nin aynı koordinatlar için gösterdiği noktadan on beş metre ilerideydi.

O ana dek, ikisi de bir şey bulamamıştı ve iz köpekleri yarım saat sonra orada olacaktı.

Çalılıklar, ağaçlar ve bir göl. Gizleme yeri olabilecek kayalıklı uçurumlar veya oyuklar yoktu. Zula Sahibi zulayı suya gizlediyse, ne Stefan'ın ne de Drasche'nin elde ettiği koordinatlar bir işe yarardı.

Beatrice dikkatle bir ayağını diğerinin önüne atarak iki olası noktanın arasında yürümeye başladı. Ağaçlar sık, zeminse yumuşaktı. Ama birisinin oraya bir şey gömmüş olabileceğine dair bir iz yoktu.

Göle doğru birkaç adım attı, rüzgarla birlikte suyun kenarında oluşan ufak dalgaların sesini duydu. Attığı her adımla birlikte, meslektaşlarının sesi uzaklaşıyor, söyledikleri daha az anlaşılıyordu. Beatrice bir ağaç kütüğünün yanında durdu ve üstüne oturdu.

Buraya bir şey gizlemek isteseydim, ne yapardım?

Etrafına odaklanmaya, dikkatini dağıtan düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştı. *Su. Ağaçlar. Toprak.* Evet, gömmek en olası seçenek gibiydi.

Bir dakika... Ağaçlar. Hemen yanında yükselen ağacın kızılımsı gövdesine baktı. Zula kısaltmaları listesinde bir şey dikkatini çekmişti. Gözlerini yumup hatırlamaya çalıştı. *SBBLA.*

Sadece bir başka lanet ağaç.

Ağaç zulaları popülerdi ve sık görülüyordu; Beatrice araş-ıuınaları sırasında oldukça yaratıcı fikirlerle karşılaşmıştı: Muhafaza edilmiş kökler, içi boşaltılmış dallar, bir zulayı giz-Irınek için özellikle bir kuş yuvası gibi dallara yerleştirilmiş t ulular. Bu fikir kesinlikle peşinden gitmeye değerdi.

Beatrice tam ayağa kalkıp diğerlerinin yanma gidecekken, İm anda aklına bir şey geldi. *Her şeyi biliyorsunuz ama hiçbir* >< v *bulamıyorsunuz.*

Biliyoruz ama sadece bize söylediği için, diye düşündü Be-.ılıice.

“Florin!” Ayaklarının altındaki ince dallar ve kuru yapraklar çıtırdadı. “Yukarı, ağaçların tepelerine bakmamız gerek! Merdivene ihtiyacımız olabilir.” Stefan’m işaretlediği yerde «lıırdu ve en yakındaki ağacın tepesine baktı.

“Neden yukarı bakıyoruz?”

“Zula Sahibi bize söylediği için. İlk başta anlamamıştım.” Florin’e döndü. “Çeneni kaldır, diye yazmıştı. Yanında dürbün olan var mı?”

Zulayı buldular. Hem de Stefan’m kendisiyle gurur duymasını sağlayan kendi bulduğu koordinatların işaret ettiği noktada. Bir gürgen ağacının sekiz metrelik tepesine bağlanmıştı. Kutu o güne dek bulduklarından daha büyüktü; ufak bir televizyon boyutlarındaydı.

Stefan yukarı tırmanıp zulayı indirmeyi teklif etti. Drasche’nin ayrıntılı talimatları arasında ağaca tırmandı.

“Ağacın gövdesine ambalaj bandıyla bağlanmış,” diye seslendi yukarıdan. “Önce bandı keseyim, sonra size iple birlikte sarkıtırım.”

Beatrice karmaşık duygular içinde zulanın aşağı sarkıtılı-şını izledi. Zula daha yere bile değmeden, içinde ne olduğuna emindi. Kutunun büyüklüğü düşündüğü şeye uygundu; hele bir de Zula Sahibi’nin sözlerini düşünecek olursa...

Bu sefer, Drasche bile sabırsızlanmıştı; kutuyu orada açmaya hazır olduğunu söyledi. “Riske girmeden ve önemli kanıtları yok etmeden tabii,” dedi Beatrice’in yaklaştığım görünce.

Kutunun dört kilidi vardı; Drasche bunları teker teker açtı, kapağı kaldırdı ve zulanın içindeki şey ortaya çıktı.

Beatrice doğru tahmin etmişti. *Çeneni kaldır* lafının bir anlamı daha vardı.

Herbert Liebscher’in bir zamanlar düşüncelerini muhafaza eden, anılarım tutan ve duyularını yöneten parçası daha önce zu-lalardan çıkan ceset parçalannı saran

güçlü streç filme sanlıydı.

Beatrice ve Florin sessizce birbirlerine baktılar. Vogt'un bu sefer ölüm sebebini araştırmasına gerek yoktu. Liebscher'in başının yansı bir mermiyle parçalanmıştı; sağ şakağının büyükçe bir kısmı yoktu, streç filmin içine de gri beyin parçalan yapışmıştı.

İlk bakışta belli olmasa da göze çarpan şey kulaklarının olmayışıydı. Başının bir tarafındaki yara koyu kırmızı renkli ve kabuk bağlamış bir haldeydi, diğer tarafıysa düzgün ve soluk renkliydi. Eğri ve kahverengiye çalan sarı dişleriyse görünür vaziyetteydi.

Çay tiryakisi, diye düşündü Beatrice. *Ya da sigara.*

Streç filmin altında biriken gazlar bunun şişirmişti ve her an patlatacak gibiydi.

"Elimizde artık adamın neredeyse tamamı var," dedi Drasche. Dikkatle başın altında bulmayı umdukları iki notu çıkardı.

"Fotoğraflar öğleden sonra elinizde olur. Geri döner dönmez de ilk bilgileri veririm. Kendinize dikkat edin, millet. Bu iş her geçen gün daha nahoş bir hal alıyor."

"Bir dakika, dur." Beatrice yanına gitti. "Notlan şimdi okuyup el yazısını görmek istiyorum." Drasche'nin bıkkınlıkla oflamasına aldırış etmeden eğilip notlara baktı.

Yine Nora Papenberg'in el yazısıydı; bu yazı adeta eski bir dost gibi tamdık geliyordu artık.

Beşinci Aşama

Parçalanmış bir kadın arıyorsunuz. Kararsızlık onu hasta etti ve bir gün hayatına mal olacak. Birçoğumuz gibi hem suçlu hem de masum ama kendisini birçok kişiden daha suçlu hissediyor.

Koyu renkli saçları ve buna uygun bir ismi var; flüt çalmada ve kompozisyonda yetenekli.

Bir kez daha, doğum yılı anahtar: Bu rakamın son iki hanesine 15 ekleyin ve 250

ile çarpın. Bu rakama 254 ekleyin ve sonucu Dördüncü Aşama ’nın kuzey koordinatlarından çıkarın, ilk iki haneyi doğum senesinin ikinci ve üçüncü haneleriyle çarpın ve 153 rakamını ekleyin. Sonra ortaya çıkan rakamı doğu koordinatlarına ekleyin.

Orada görüşmek üzere.

İlk kez bir kadım arayacaklardı. Hayır, aslında bu tam olarak doğru değildi. Olay Nora Papenberg’le başlamıştı ama onu bulmak için bir araştırma yapmamışlardı.

Zula Sahibi için simetri önemli olabilir miydi? En başta bir kadın, sonra dört erkek ve en sonda yine bir kadın mı? Hayır, Sigart’ı sonuna kadar saklayacağını söylemişti.

Drasche o sırada zula notunu okuyordu: *Tebrikler, onu buldunuz! Bu sefer buna değdi, değil mi?* Ama Beatrice onu dinlemiyordu. Flüt ve kompozisyon. Mozarteum’dan bir öğrenci veya öğretmen olabilirdi. Koyu renkli saçları olan ve buna uygun bir ismi olan bir kadın.

Florin çoktan arabayı çalıştırmıştı. Bu sefer, Zula Sahibi’nden daha hızlı hareket edeceklerdi.

Parçalanmış bir kadın lafı endişe vericiydi çünkü Zula Sahibi parçalama işinden keyif almaya başlamış gibiydi. Birlikte arabaya bindiklerinde Beatrice, Mozarteum’dan kompozisyon ve flüt eğitimi alan kadm öğrencilerin bir listesini istedi. Ayrıca öğretmenlerden oluşan bir ikinci ve akademik personelin isimlerinin bulunduğu üçüncü bir liste de istedi.

“İyi bir başlangıç.” Florin arabayı sürmeye başladığından beri ilk kez konuşmuştu. “Özel akademisyenleri unutma.” “Unutmadım. Ama kontrol etmek istediğim başka bir şey var.” Christoph Beil’m söylediği koronun şefinin numarasını bulabilmek için notlarına baktı. “Ben Kaspary, Polis Teşkilatı’ndan. Bana koro provalarını normalde nerede yaptığınızı söyleyebilir misiniz?”

“Kilisede. Orada prova yapmamıza izin verilen belirli saatler var.”

“Anlıyorum. Başka hiçbir yerde prova yapmıyor musunuz?” “Şey,” dedi adam tereddütle. “Zaman zaman çok önemli konserlerden önce Mozarteum’daki odaları da kullanırız.” “Teşekkürler.” Nihayet, önemli bir ipucu elde etmiş gibi hissediyordu. Cep telefonunu kaldırdı. “Göreceksin,” dedi Florin’e.

“Mozarteum’da aradığımız şeyi bulacağız.”

Ama listeler ellerine ulaştığında Beatrice’in şüpheleri doğru çıkmadı. Koyu renkli saçları ve uygun bir ismi olan bir kadm... Akla ilk geldiği gibi, bir Akdeniz ismi veya kendi dillerindeki “Schwarz” gibi bir isim görmeyi beklemişti. Salzburg’da eğitim alan çok sayıdaki Japon ve Çinli öğrenci hiç akima gelmemişti. Bu öğrenciler özellikle flüt eğitimi alıyorlardı. Ya yan ya da blok flüt eğitimi.

“Kahretsin,” diye inledi çıktıları gözden geçirirken. “Hepsini kontrol etmek imkansız. Eski akademisyenler taşınmış, diğerleriyse...” Başını tek eline yasladı, gözlerini yumdu ve bir süre düşündü. Ya araştırmasının başlangıcında yabancı öğrencileri listeden çıkaracak olursa? İpucu gayet tabii ki onlardan biriyle ilgili olabilirdi ama o ana dek tüm kurbanlar oralıydı.

Bu yaklaşımı kullanarak listeye tekrar baktı ama rastladığı en karanlık isim Wolf’tu. Alexandra Wolf. Mistik bir açıdan karanlık bir isim olamaz mıydı? Kızla ilgili bilgi istedi ama içinden bir ses ona henüz aradıkları kişiyi bulamadıklarını söylüyordu.

Zula Sahibi’nin mesajını bir kez daha okudu, sonra tekrar okudu. *Parçalanmış bir kadın.* Kararsızlığı yüzünden hasta oluyordu, hem suçlu hem masumdu. Hem fail hem de kurban mıydı?

Flüt çalma ve kompozisyonda yetenekli birisini arayın. Yetenekli diyordu, yetkin değil.

Beatrice’in aklında bir şey oluşmaya başlamıştı. Geçmişteki bir olaydan etkilenmiş, kendisini suçlu ve dikkati dağınık hisseden birisi olmalıydı. Parçalanmış. Belki de bu kişi bir şeyden *alınıp* koparılmıştı... Eğitiminden mesela. Beatrice telefonu aldı.

“Yine Beatrice Kaspary. Mozarteum’daki eğitimini yarıda bırakmış kadın öğrencilerin kayıtları da var mı acaba? Özellikle flüt ve kompozisyon derslerini bırakanların.”

Hattın diğer ucundaki kadın iç çekti. “İşte, bu zor. Kimlerin eğitimini bıraktığını bulabiliriz tabii ama tam olarak kimi aradığımızı bilmediğimiz için biraz zaman alır.” Kadının bu işi yapmak istemediği belliydi. “En azından bu öğrencinin okuldan ne zaman ayrıldığını biliyor musunuz?”

“Hayır.” *Moralini bozma,* dedi içinden. “Son on senenin kayıtlarını yollayın. Yeterli olacağını düşünüyorum.”

Kadın yine iç çekti. “Elimden geleni yaparım.”

“Lakabı ‘DescartesHL’, şifresiyse ‘gökmavisi.’” Stefan’m odasındaki hava boğucuydu. Odasını paylaştığı Bechner pencerelerin açık olmasını istemiyordu; polen alerjisi vardı.

“Adam dokuz yüzden fazla zula bulmuş; birçoğu da burada ve Bavyera’da ama tatile gittiğinde de define avlarına çıkmış.” Stefan, Liebscher’in define avına çıktığı ülkeleri gösteren bir çizelgeyi gösterdi: İtalya, Fransa, İngiltere. Amerika bile vardı listede.

“Birçok define avcısı istatistiklerine bayılır,” dedi Stefan. “Bakın, en çok aktif olduğu günlerle ilgili bir yüzde hesaplaması var. En çok pazarlan gitmiş ki bu hiç şaşırtıcı değil.”

“Harika bir iş çıkardın, teşekkürler.” Beatrice bilgileri bir kağıda not etti.

Descartes. *Tamamıyla olası olan her şey büyük bir ihtimalle yanlıştır.* Zula Sahibi bu lakabı biliyordu ve kendi oyununa da dahil etmişti. Bunun Liebscher’in hobisi olduğunu biliyordu. Bu yüzden onun cesedinin parçalarını sanki birleştirilecek bir yapbozun parçalarıymış gibi Salzburg’un dört bir yanma gizlememiş miydi?

Hayır. Bu, çok basitti. Fazla sıradandı.

“DescartesHL,” dedi kısa bir süre sonra Florin’e. “HL’in Herbert Liebscher anlamına geldiği belli. Descartes da onun okulda olmadığı günlerde içindeki matematikçiden kurtulamadığını gösteriyor sanırım.”

O gece Beatrice ofisten her zamankinden erken çıktı. Önce annesiyle çocukları görmeye gitti, sonra eve dönüp dizüstü bilgisayarını oturma odasındaki masanın üstünde açtı.

İsim: DescartesHL.

Şifre: gökmavisi.

Fareyi tek bir kere tıklatarak, Liebscher'in define avı profilini açıverdi. Son otuz günün zulalan listenin başındaydı ve Defıne-avı linkleri altında sıralanmıştı. Liebscher'in ölmeden kısa bir süre öncesine kadar aktif görünüyordu. Son girişini yirmi iki gün önce yapmıştı; Traunsee Gölü yakınlarında bir çoklu zula bulmuştu.

Zorluydu ama buna değdi! diye yazmıştı çevrimiçi kayıt defterine. *ZİT!*

Bu kayıttan üç gün önce, daha uzun bir keşif gezisine çıkmıştı ve sekiz zula bulup kaydetmişti. Girişlerinin hiçbirinde tuhaf bir şeyden söz etmemişti. Ya orijinal zula yerlerini övmüştü ya da araştırmalarının onu götürdüğü güzel manzaraları övmüş, her birine ne kadar minnettar olduğunu söylemişti.

Beatrice geriye doğru kronolojik bir biçimde ilerlemeye başladı. Liebscher'in çözmekten çok gurur duyduğu zorlu ve gizemli bir zula vardı; yazdığına göre, oraya muhtemelen dairesinde buldukları özel define avı paralarına benzer bir madeni para bırakmıştı. Ayrıca, üç çoklu zula ve yirmi dört "geleneksel" zula girişi yapmıştı; bir başka deyişle, içinde fazladan zorlu bilmece bulunmayan zulalar.

Beatrice o senenin mart ayının ortalarına kadar gelmiş, neredeyse pes etmek üzereydi. Adamın yazdığı en heyecan verici yorum şöyle bir şeydi: *îlk önce yanlış kayalıkla başladım ama etrafa şöyle bir bakınınca, zula yerini hemen gördüm. Koordinatlar biraz kaymış!*

Derken, 12 Mart tarihli giriş geldi. Bu da sadece "geleneksel" bir zulaydı ama Beatrice'in içinde tuhaf bir his uyandırmıştı. Buzula Salzburg'un ortasında, Leopoldskron Sarayı'nm yakınlarındaki bir parka gizlenmişti.

Orijinal bir fikir! diye yazmıştı Liebscher. *Shinigami ile birlikte keşfettik. ZÎTl*

Bir define avcısı arkadaşla ilgili o ana dek gördüğü tek kayıttı. Liebscher'in 12 Mart tarihli diğer üç kaydı için de aynı şey söz konusuydu. O ve Shinigami bütün günü iş birliği içinde bir define avına çıkmış gibi görünüyordu.

Devam etti. 10 Mart'ta iki zula bulmuştu ama bir arkadaştan söz etmiyordu. Ama ondan dört gün önce 6 Mart'ta Shinigami'den yine söz etmişti:

Harika bir zula yeri ama kayıt defteri neredeyse doldu! Shinigami ile birlikte bulduk. ZİTl

Tamam. Zula bulan herkes söz konusu zulanın sayfasına başarısını eklemişti; dolayısıyla, Shinigami'nin yorumu da orada olmalıydı. Linki açtı ve 6 Mart tarihli yorumlara baktı. DescartesHL oradaydı, tam üstünde de girişini üç gün sonra yapmış olan Shinigami vardı.

Beatrice orada parmağını üstüne basabileceği bir şey olduğunu derhal fark etti. Ya da birisi.

DescartesHL ile birlikte bulduk. Bazen biz buluyoruz, bazen bizi buluyorlar, öyle değil mi? ZİT.

Geri kalanınıza da YİT.

Geri kalanımız, dedi Beatrice içinden. *Bizden söz ediyor.*

Shinigami'nin profili boştu. Tabii ki boş olacaktı. Orada sadece siteye kayıt olduğu tarih ve zula bilgileri vardı. Liste kısaydı: Yedi zuladan söz etmişti ve hepsi o senenin mart ve nisan aylarında bulunmuştu. Shinigami siteye 26 Şubat'ta kayıt olmuştu. Yani DescartesHL ile ilk define avına gitmeden hemen hemen bir hafta önce.

Beatrice'in şüphelerini doğrulaması üç dakikadan fazla sürmedi. Shinigami yedi zulayı da Herbert Liebscher'le birlikte bulmuştu ve yedi girişinde de sadece zula için değil, av için de teşekkür etmişti.

Florin'i hâlâ ofisteyken yakalayabildi; Florin telefona derhal yanıt verdi. "Bir şey mi oldu?"

"Ne? Hayır, her şey yolunda. Ama bir şey buldum." Hâlâ tezgahın üstünde kahvaltısından geriye kalan buz gibi olmuş kahvesinden bir yudum aldı ve suratını ekşitti. "Zula Sahibi'nin Liebscher'le birlikte define avına gittiğine yüzde doksan eminim. Sana linki yollayacağım. Bir göz at."

Göz açıp kapayıncaya kadar e-postayı yolladı. Beatrice telefonda Florin'in linke tıkladığını duydu. Sonra, bir klik ses daha geldi.

"DescartesHL'nin üstündeki, 6 Mart tarihli giriş." "Shinigami." Florin'in sesi yanında oturuyormuş gibi yakından geliyordu. "Japon ismi gibi." Beatrice'in aklına Mo-zarteum'daki yabancı öğrenciler geldi. *Belki onları da kontrol etsem iyi olur,* diye düşündü bıkkınlıkla. Hiç ama hiçbir şeyi göz ardı edemezlerdi.

“Bunu bir araştıralım... Stefan’m veya Bechner’in hâlâ burada olup olmadıklarına bir bakayım. Bu kullanıcı isminin ardındaki gerçek ismi öğrenmemiz gerek. Harika bir gelişme... Teşekkürler, Bea.”

Florin’in ona teşekkür etmesi biraz sıra dışıydı ve Beatrice bundan hiç hoşlanmadı. Florin, Hoffmann’m saldırılarını mı dengelemeye çalışıyordu? “Rica ederim.”

“Şimdi gidip biraz uyu. Ben de yakında çıkacağım.” Arka plandan Anneke’nin aradığını belli eden zil tonunu duydu. Florin bunu duyduktan sonra zaten gitmek için acele edecekti.

“Yarın görüşürüz, Florin,” dedi ondan önce telefonu kapatarak.

Liebscher’ın ilk zulası yedi sene öncesine işaret ediyordu; yani bu olay popüler hale gelmeden önce de bundan hoşlanıyordu. Kayıtlarındaki yorumlardan, bunu ne kadar severek yaptığı belliydi. Neredeyse her hafta sonu define avına çıkmıştı. Eskiden bulduğu zulaların birçoğu artık yoktu: Üstleri arşivlendiklerini belirten kırmızı renkli bir çizgiyle çizilmişti. Sadece az sayıda zula dört beş seneden uzun dayanıyor gibiydi.

GPS’le define avına çıkmak, belli ki uzun süredir Liebscher’in en sevdiği hobiydi ve...

Beatrice durdu. Sayfanın üst kısmına gitti, sonra aşağı indi ve tarihleri kontrol etti. Hayır, yanılmamıştı. Viyana’da geçirdiği bir hafta sonunun ardından Liebscher on sekiz yeni zula bulmuştu ama o tarihten sonra bir buçuk senelik bir ara vermişti. Tek bir zula kaydı bile yoktu. Sıfır.

Hasta mı olmuştu? Yoksa boşanmak enerjisini fazlasıyla tüketmiş miydi? Bunu okula sormalıydı.

O aradan sonra, bu işe adeta tereddütle yaklaşmıştı. Ayda bir, bazen iki ayda bir zula bulduğunu kaydetmişti ve kayıt girişleri eskilerine kıyasla daha az aynntı içeriyordu.

Çabucak buldum, ZÎT. Daha önceden yazdıklarına göre, gerçekten de kısa yorumlardı.

Ama neden? Beatrice saate baktı. On buçuktu, Romana Liebscher’i aramak için

çok geç olmuştu. Yarın arayacaktı.

Dizüstü bilgisayarı sertçe kapatıp mutfağa gitti; soda mı içse, yoksa buzdolabında dört aydır duran son birayı mı içse diye düşündü.

Sodaya karar verdi. Doğrudan şişeden içti; ağzında, boğazında ve midesinde hissettiği baloncukların keyfini çıkardı. Geğirmemeye çalıştı ve sonra ne diye yalnızken kibar davranmaya çalıştığını düşündü.

Yatağa girmeden önceki on dakikasının keyfini çıkarmaya karar vererek pencereye gitti ve şehrin gece manzarasına göz attı. Dolunay olmak üzereydi, en fazla üç günü kalmıştı.

“Shinigami,” diye fısıldadı aya. Sodasından uzunca bir yudum aldı ve birisi izliyor olabilir diye perdeleri çekti. Sonra şaşkınlıkla alnına vurdu ve fiskos masasına geri döndü.

Neden bunu daha önce kontrol etmemişti? Şimdi dizüstü bilgisayarını yeniden başlatmak zorunda kalacak ve o uğultuyu dinleyecekti.

Google çok sayıda yanıt sundu: *Shinigami* bir Japon ölüm ruhuydu ve kötü bir kehanet anlamına geliyordu. Beatrice arkasına dönmeden, yatar koltuğun sırtında duran üstü tiftikle kaplı battaniyeyi alıp omuzlarını örttü.

Zula Sahibi define avı sitesine ilk kaydolduğu günden beri niyetini açıkça belli etmişti. Ölüm getirecekti. Ama mesajını kimse anlamamıştı. En azından, Herbert Liebscher anlamamıştı.

Dagntar Zoubek ilk bakışta saygı hissi uyandıran kadınlardandı. Uzun boylu, sırtı dimdik, ensesinde sımsıkı bir topuzu olan kadın, Beatrice’e altı yaşındayken ayaklarını sabırsız kemikli elleriyle dışarı ittiren bale öğretmenini hatırlatmıştı. Ama Zoubek bale değil, flüt derslerine giriyordu.

Beatrice oraya gitme kararını daha o sabah vermişti. Bitmek tükenmek bilmez isim listelerinin üstünden gitmek ona o kadar zor gelmişti ki daha kestirme bir kaynak bulmaya karar vermişti. Parçalanmış bir kadın arayacaktı, karanlık bir ismi ve koyu renkli saçları olan bir kadın değil.

Bir Steinway piyanonun alana hakim olduğu ufak prova odalarından birinde oturuyorlardı.

“Birçok öğrenci zor zamanlar geçirir,” dedi Zoubek biraz düşündükten sonra. “Burada baskı çok değildir ama bazıları buna dayanamaz. Bana biraz daha ayrıntı vermenizi rica edeceğim.”

“Flütün yanı sıra muhtemelen kompozisyon eğitimi de alıyordu. Ayrıca saçları muhtemelen koyu renkliydi.”

Zoubek kibarca bakışlarındaki muzip ifadeyi gizlemeye çalıştı. “Koyu renk saçlı mı? Burada okuyan kaç kızın her ay saç rengini değiştirdiğini biliyor musunuz?”

Zoubek’in öğrenciler arasında popüler olduğunu düşünmek biraz zordu. En az suratına kök salmış burnu kadar, bir okulda öğretmen olmak da içine işlemiş gibiydi.

“Sorun şu,” dedi Beatrice. “Okuldan ne zaman ayrıldığını bilemiyorum. Söz konusu öğrenci altı ay önce de altı sene önce de ayrılmış olabilir. Hâlâ burada okuyor da olabilir. Elimdeki bilgiler çok muğlak.”

“O konuda haklısınız.” Ama Beatrice’in bu açıklaması Zoubek’i daha anlayışlı kılmıştı. “Kişisel sorunlar. Biraz düşüneyim. .. Evet, öğrencilerden biri geçen sene ailesini bir araba kazasında kaybetti ve Münih’e geri döndü. Çok trajik bir olaydı.” Kadın bir an için durup bakışlarını yere indirdi. “Çok yetenekli genç bir kadındı. Ama ikinci eğitimi kompozisyon üstüne değil, şandı. Saçları da hep sarıydı.”

“Bana yine de ismini söyleyebilir misiniz?”

“Tamara Kohl.”

Eğitim alanı ve saç rengi uyuyor olsa, bir kontrol etmeye değerdi ama tutmadığı için Beatrice onu listeden çıkarabilirdi. Zula Sahibi ipuçları konusunda gayet açık davranmıştı.

“Aklınıza başka birisi geliyor mu? Bir intihar girişimi oldu mu mesela? Ya da başkalarına karşı saldırgan davranışlar?” Zoubek’in bakışlarını kaçırması Beatrice’e hassas bir soru sorduğunu anlattı. “Lütfen, aklınıza ne geliyorsa anlatın... Tam aradığım bilgi olabilir.”

“Utangaç bir kız vardı... Biraz tombuldu ve her zaman rejimdeydi. Evet, saçları koyuydu. Ona flüt dersleri veriyordum ve yanlış hatırlamıyorsam, ikinci eğitim

dalı da kompozisyondu. Çok çalışkandı; diğerleri kadar yetenekli değildi ama çok gayretliydi.”

Beatrice kadını yanlış değerlendirmemişse, gayret Zoubek’in evreninde vazgeçilmez bir meziyetti. “Ona ne oldu?”

“Çok uzun süre önceydi. O olay olduğunda benim sınıfımda bile değildi... Meslektaşım Doktor Homer’m grubuna geçmişti ama sanırım kötü bir dönem geçiriyordu. Bir ambulansla onu gelip aldılar ve kısa bir süre sonra üniversiteden ayrıldı.” “Ne tür bir zorluk yaşadığını hatırlıyor musunuz? Sebebi neydi?”

Zoubek sert bir tavırla başını salladı. “Orada değildim. Sadece çığlıklar atmaya başladığını, ağladığım ve kimsenin onu yatıştıramadığım duydum. Belki de Dr. Homer’la konuşsanız daha iyi olur... Size daha fazlasını anlatabilir.”

Kesinlikle, diye düşündü Beatrice. “Bana lütfen kızın ismini söyleyebilir misiniz?”

Dagntar Zoubek oldukça düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. “Uzun bir isimdi, hatırlaması zor bir şeydi... Kontrol etmem gerek.”

“Çok faydalı olur, teşekkür ederim.”

Öğretmen biraz sarsılmış bir halde kalkıp odadan çıktı. On dakika sonra, mavi renkli spiral bir dosyayla geri geldi.

“İşte, bu o. Melanie Dalamasso. Flüt ve kompozisyon. Burada bir not var... Sağlık nedeniyle hemen hemen beş sene önce okuldan ayrıldığı yazıyor.”

“Teşekkür ederim.” Beatrice kadının elini sıktı ve güneşin tembel tembel parıldadığı Mirabell Bahçeleri’ne biraz hava almaya gitti. Bir bank bulup oturdu ve ayaklarını öne uzattı.

Tam isabet. Daha fazla araştırma yapmasına gerek yoktu; Dalamasso bir İtalyan ismiydi ve Zula Sahibi’nin söz ettiği koyu renkli saçlara uyuyordu. Beatrice’in bilmecenin geri kalanını çözmesi için Google’a bakmasına bile gerek yoktu. Küçüklüğünde bir isim sözlüğü vardı; ne zaman yeni birisiyle tanışsa bu sözlükten isminin anlamına bakardı.

Kendi ismi de epey eğlenceliydi çünkü Beatrice “kutsanmış” anlamına

geliyordu. Okuldaki en yakm arkadaşının ismi Nadine idi ve “umut” anlamına geliyordu. O zamanlar, ön sırada oturan kızıl sarı saçlı, suratı, boynu ve kollan çilli Melanie isimli bir kız vardı. Melanie’nin “karanlık” anlamı taşıdığına her zaman katıla katıla gülerlerdi.

Öyle görünüyordu ki Melanie Dalamasso sadece bir anda okulu bırakmamış, bağımsız bir hayat yaşamayı da rafa kaldırmıştı. Artık ailesiyle birlikte yaşıyordu ve sabahın sekizinden öğleden sonra dört buçuğa kadar gününü bir psikiyatri kliniğinde geçiriyordu.

“Saat başı gözetim altında ama onu hemen sorguya çekmeyeceğiz.” Florin ikisine de teker teker baktı ama Hoffmann’a bakınca duraksadı. Hoffman en sonunda tamam der gibi başını salladı.

“Ona yaklaşmaya çalışan herkes adamlarımız tarafından kontrol edilecek. Ailesiyle ve doktoruyla da konuştum, her iki taraftan da tam destek aldım. Ne yazık ki elimizde faydalı olabilecek bir bilgi yok... Kimse Melanie’nin neden sinirsel bir çöküş yaşadığını bilmiyor.” Stefan’m ona uzattığı bardaktan bir yudum su içti. “Belli ki büyüme çağında da zor zamanlar geçirmiş, biraz depresif olma eğilimi taşıyan bir kızmış.”

Beatrice toplantıdan önce kızın ailesinin ifadesini okumuştu. Akıllarını yitirmek üzereydiler. Melanie’yi sessiz, içine kapanık, küçük yaşlardan beri flütüyle odasına çekilen bir kız olarak tanımlamışlardı, ilk kez bir psikoterapiste gittiğinde sekiz yaşındaydı, çünkü sınıfından iki kız ona “İtalyan Hipo”[1] lakabını takınca yemek yemeyi kesmişti.

Diğer çocukların gözyaşları içinde öğretmenlerine veya ebeveynlerine koşmasına ya da zorba çocukların baldırına bir tekme indirmeye zorlayacak bir durum, Melanie’yi haftalarda

etkilemişti. Ancak okul değiştirirse yemek yemeye başlayacağım söylemişti. Annesiyle babası da pes etmişlerdi ve onu esas olarak müzik eğitimi veren özel bir okula yazdırmışlardı. Kızlarının, annesinin deyimiyle “sorunlarını geride bıraktığını” düşündükleri birkaç sene geçmişti. Ama ergenlik çağına girince, Melanie aşırı değişken ruh hallerine girip çıkmaya başlamış, bir kez daha anoreksik ve bulimik krizler yaşamıştı. Ailesi flütü olmasa onun muhtemelen öleceğini düşünmüştü. Bir kez daha, psikoterapi müdahalesi yapılmıştı ve yaz tatillerinde üç hafta hastanede yatmıştı.

Altı sene önce, Melanie on sekiz yaşındayken, Mozar-teum'un giriş sınavını kazanmıştı. Salzach Nehri yakınlarında ufak bir daireye taşınmış; bir solo müzisyen olarak kariyer yapmanın hayallerini kurarken aynı okulda okuyan ve hislerine karşılık vermeyip onu kibarca geri çeviren ve çok yakın bir arkadaşı haline gelen bir gence aşık olmuştu. Bu genç onu dağlık bölgelerde tırmanışlara, geceleri kafelere veya sinemalara giden ve müzik teorisi sınavlarına hep birlikte çalışan bir grup öğrenciyle tanıştırmıştı. Melanie bir süre o gruptan iki kızla aynı daireyi bile paylaşmıştı.

"Her şeyin merkezinde değildi ama en azından bir parçasıydı ve durumu iyiydi," demişti annesi rapora göre. Ama sonra ne olduğunu kimse bilemiyordu. Melanie gruba sırt çevirmiş, kendi yolunu çizmişti. Tekrar içine kapanmış ve yine kilo vermek için daha önceden sık sık yaptığı gibi rejime girmişti. Soru sorup onu sıkıştırmak da her zaman olduğu gibi bir fayda etmemişti. Annesinin arkadaşlarından biri, Melanie'yi babası yaşında bir adamla gördüğünü söylemişti. Hellbrunn'da kollarını birbirlerinin beline dolamış, Noel pazarında dolaşırlarken görülmüşlerdi. Dünya umurlarında değilmiş gibi.

Melanie'nin annesi mutluluk ve endişe arasında gidip gelmiş. Çocuğu aşıktı ve mutluydu ama o adamdan ne söz etmiş

ne de ailesiyle tanıştırmıştı. Konuyu ne vakit adama getirmek isteseler, her pazar yedikleri öğle yemeklerinden hışımla ayrılmıştı.

Altı ay sonra da sinir krizi geçirmişti. Bayan Dalamasso'ya tam yaz tatilinin başlangıcından önce bir sabah saat onda okuldan bir telefon gelmişti. Ona Melanie'nin yaklaşmakta olan bir konserin provaları sırasında birden çığlıklar atmaya başladığını ve o zamandan beri de onu yatıştıramadıklarmı söylemişlerdi. Annesi okula vardığında ambulans da oradaydı ve doktor onu çoktan yatıştırmıştı.

"O zamandan beri de tamamıyla ayrı bir dünyada yaşıyor. Hemen hemen hiç kimseyle konuşmuyor, konuştuğu zaman da hiçbir anlamı olmayan alakasız şeyler söylüyor. Doktorlar onun doğumundan itibaren bir tür otizm rahatsızlığı olduğundan ve ancak on sekiz yaşında tam manasıyla ortaya çıktığından şüpheleniyorlar," diyordu babası.

Peki, Zula Sahibi neden Melanie Dalamasso gibi birisini öldürmek istiyordu?

“... kadınla yine de konuşun,” dediğini duydu Hoffînann’m cümlesinin son kısmında. “Kossar onunla görüşebilir. O bir psikiyatr ve hasta kişilerle nasıl başa çıkabileceğini biliyor.” “O, bir adli tıp psikiyatrı,” diye itiraz etti Florin. “Melanie Dalamasso’nun doktorlarının bunu pek hoş karşılayacağını sanmam. Şimdilik onu sorguya çekmemeyi ve Melanie’yi korumaya odaklanmamızı öneriyorum. Zula Sahibi’nin hedefleriyle ilgili konuşmalarımızın hepsi şu ana dek bize ya çok az şey verdi ya da hiçbir şey vermedi.” Florin parmaklarını birbirine geçirdi ve toplantı masasına dizilmiş fotoğrafları başıyla şöyle bir işaret etti. “Kızın ailesine Papenberg’den Estermann’a kadar bütün kurbanların fotoğraflarını gösterdim. Suratlarında kesinlikle onları tanıyormuş gibi bir ifade uyanmadı. Kıza fotoğrafları göstermek için doktorlarından izin almamız gerekecek ama izin verseler bile bundan hiçbir şey elde edemeyip büyük bir zarar da verebiliriz. Melanie tam beş senedir konuşmuyor ve sırf ona birkaç fotoğraf gösterdik diye bu durum değişmeyecek. Bize bildiklerini ya da aklından geçenleri anlatamadığı sürece...” Omuzlarım silkti.

Parçalanmış bir kadın. Beatrice ofisine geri dönüp masasına kurbanların fotoğraflarını dizdi; sonra yeni bir tane ekledi: Melanie Dalamasso. Koyu renkli saçları yuvarlak suratını çevreliyordu. Aşağı sarkık göz kapaklarının altında kahverengi gözleri ve hafifçe yukarı kalkık bir burnu vardı. Hatları belirgin olmadığı için biraz orantısız görünen güzel dudaklara sahipti.

Papenberg. Liebscher. Beil. Sigart. Estermann. Dalamasso. Tam bir muammaydı. Beatrice hızla fotoğrafların yerini değiştirdi ve farklı bir biçimde sıraladı. Papenberg artık ortadaydı. Beil, Dalamasso’nun yanındaydı, Estermann en sağda, Liebscher onun üstünde, SigartTn fotoğrafıysa biraz eğikti ve sağ ucu Papenberg’in ağzının kenarına değiyordu.

Beatrice son mesajın fotoğrafını da koydu. Zula Sahibi kendisini Papenberg’in eliyle ifade ediyordu.

Hepinizin arasında bir bağlantı var, diye düşündü Beatrice. *Bilmecelerin ardında bir bilmece.*

Ama fotoğraflar yanıt vermedi. Tıpkı ölüler gibi.

K47° 28.813 D0I3° 10.983

Dalamasso’nun doğum senesi kesindi - 1985’ti. Ama koordinatların işaret ettiği yer şüpheliydi. Ekip üyeleri kendilerini bir kez daha Bundesstrasse’de, Rudolf Estermann’m cesedini keşfettikleri köprünün sadece birkaç kilometre ötesinde buldular. Yolda dar bir çatal oluşuyor ve birbirinden uzak evlerin yanından geçip yukarı doğru eğim kazanıyor, sonra yaklaşık olarak bir kilometre kadar ormana doğru ilerliyordu.

“Buraya hiçbir şey gizlemiş olamaz.” Drasche elinde GPS cihazı ileri geri yürüyordu. “Burası bir yerleşim bölgesi. Tabii cesedin parçalarmı birisinin ön bahçesine gömdüyse bilemem.” “Ya da koordinatlara tamı tamına bağlı kalmamıştır.” Beatrice gözlerini kısarak ağır ağır kendi etrafında döndü. Etraflarında bir sürü potansiyel zula yeri vardı... On beş, yirmi ve elli metre aralıklarla ağaçlar *{kahrolası ağaçlar*, dedi içinden), yol korkulukları ve yeşillik bir alan vardı. Ama tam hesapladıkları yerde, yoldan ve saatte otuz kilometrelik hız limitini gösteren bir trafik işaretinden başka bir şey yoktu.

Bir hata yapmış olmalıydılar. Zula Sahibi hep çok isabetli koordinatlar vermişti. “İkinci GPS cihazı nerede?”

Stefan o gün Florin’in sıkı tembihlerine uyarak izin almıştı. “Gözlerin o kadar kırmızı ki saçlarının rengiyle yarış halinde,” demiş ve ona yirmi dört saatlik bir izin vermişti.

Genç meslektaşları da hem tereddütle hem rahatlayarak na-vigasyon cihazını Florin’in eline tutuşturup evine gitmişti. Direksiyonda uyuyakalacağmdan endişe edip otobüse binmişti. Ama Stefan’m onca zulada denenmiş ve sınanmış GPS cihazı bile Drasche’nin mobil yazılımıyla aynı sonucu veriyordu.

Son koordinatlarda doğru yere gitmişler ancak zamanlamayı tutturamamışlardı. Zula Sahibi, Estermann’m cesedim oraya gizlemeden önce gitmişlerdi. Yine aynı şeyi mi yapacaktı?

Beatrice etrafına odaklandı, ıslak asfalttan göğe baktı. O ana dek, ince yağmur şeritleri bölgenin üstünü gri bir örtüyle kaplamıştı. Ama artık bulutlar yavaş yavaş dağılıyordu.

Dalamasso bu yeni bilmecenin çözümü, diye düşündü. Zula Sahibi’nin onu kaçırıp öldürmesi ve oraya bırakması resmen imkansızdı. İki silahlı koruma hem klinikte hem de evinde kapısının önünde bekliyordu. Melanie onları ilk fark ettiğinde ağlamaya başlamış, tek kelime etmeden ulur gibi sesler çıkarmıştı.

Sonradan, annesinin ricasıyla adamlar üniformalarını çıkarıp sivil giysiler giymişlerdi ve uzaktan onu koruma altma almışlardı. Artık Melanie adamlar orada değilmiş gibi onlara bakabiliyordu.

Güneş çıktı ve yolu aydınlattı. Beatrice güneş gözlüğüne ihtiyaç duyacağım düşünmediğinden yanma almamıştı; elini gözlerine siper etti. Bir şey gözlerini kamaştırıyordu. Trafik tabelasındaki sıfır rakamının ortasında, üç rakamının yanında yuvarlak ve parlak bir çıkartma vardı. Bunun yanma birisi siyah keçeli kalemle *"Hayvanları yemeyin, "* diye yazmıştı.

"Belki de bu sefer planlarını mahvettik," dedi Florin. Sesi pek umutlu değildi ama Beatrice yine de evet der gibi başını salladı.

"Evet. Belki de Melanie Dalamasso'yu daha uzun sürede bulamayacağımızı sanıyordu ya da polis korumasına alacağımızı tahmin edemedi." Ama buna zerre kadar inanmıyordu. Zula Sahibi, genç kadını bir saniye bile gözlerinin önünden ayırmayacaklarını, ayıramayacaklarım biliyordu. Daha erken harekete geçip Sigart'ı polis korunmasının gerekli olduğuna ikna etmelilerdi.

"Yüz metre yarıçaptaki her şeyi araştırın," dedi Florin. "Kutular, kağıtlar, bir mesaj olabilecek her şeyi dikkatle arayın. Bu sefer zula çok iyi gizlenmiş olabilir." Köpekli ekipten üç polis memuru itaatkar bir tavırla köpekleriyle birlikte uzaklaştılar. Etrafta gizlenmiş ceset parçalan varsa, bunları mutlaka bulacaklardı.

Ama bu sefer bir şey farklıydı. Beatrice cep telefonunun cebinde titreşime geçtiğini hissetti. Bir sonraki mesajı, oyundaki bir sonraki hamlesi geldi diye düşündü ama sonra numarayı görünce aramaya yanıt vermedi.

Eski kocasının tekrar araması an meselesiydi. Ama o sırada tartışmanın hiç de sırası değildi.

Bulutlar rüzgarla gökyüzünde ilerledi ve güneşi bir kez daha örttü. Beatrice cep telefonunu, arayana yanıt vermediğinde hep hissettiği suçlulukla ceketinin cebine koydu. Belki de konu önemliydi. Acil bir durum olabilirdi.

Aklına birden Evelyn geldi. Ama zihnini o sırada geçmişte olanlarla dolduramazdı. Odaklanması gerekiyordu. Dikkatini vermesi gerekiyordu. Bu, farklı bir öyküydü ve farklı bir sonu olacaktı.

Köpekler hiçbir şey bulamadı. “Liebscher’m cesedinin parçaları artık yeteri kadar çürümüştür; hem hava streç filmi şişirip patlatacak kadar sıcak,” demişti Drasche. “Streç film patla-madıysa bile, köpekler zulalarm kokusunu alırlardı. Birtakım testler yaptık.”

“Peki, Zula Sahibi bu sefer ne gizlemiş olabilir?” Beatrice ofislerine gitmek üzere yola çıktıklarından beri arabayı kaplamış olan o kasvetli sessizliği bölmüştü.

Florin bakışlarını yoldan ayırmadan başını yavaşça ona çevirdi. “Ne demek istiyorsun? Liebscher’in tamamını bulmaya yaklaşmadık bile. Ayakları, uzuvları ve gövdesi var daha... Zula Sahibi istediği takdirde yirmi otuz zula daha oluşturabilir.”

“Ama kafası bizde. Artık cesedin parçalarının kime ait olduğu konusunda bir şüphe yok. Bedeninin diğer parçalarından çok daha gerekli ve kimliğini doğrudan ifşa ediyor. Birisinin kafasını yolladıktan sonra ayaklarını veya iç organlarını oyuna katar miydin? Geriye doğru bir adım atmak gibi olurdu.”

“Oyun mu?”

“Evet.” Bu sözcüğü kasıtlı olarak seçmemişti ama doğru sözcüğü bulmuştu. Zula Sahibi bir el oynuyordu, ardından kendileri bir el oynuyordu. Onun kurallara göre oynaması şart olmadığı için de onlara göre hep bir avantaja sahipti. Onlara birbiri ardına ele mal oluyordu.

Beatrice masasındaki fotoğrafların oluşturduğu bilmeceyi düşündü. Bir sonraki hamleyi tek başına gerçekleştirecekti.

“Kızım meslektaşlarınız tarafından arabayla eve getiriliyor. Bu konuda kendisini çok rahat hissetmediğini düşünüyorum ama ona bunun önemli olduğunu anlatmaya çalıştım.” Carolin Dalamasso ellisini biraz geçmiş hoş bir kadındı. Beatrice’in ziyaretini bizzat istemişti ve o gelene dek bir kek pişirmişti. Daireyi tatlı bir koku kaplamıştı.

Beatrice suçluluk hissettiği halde gülümseye çalıştı. Aslında Dalamassolar’a gitmesi şart değildi... Florin tüm önemli soruları sormuş ve bilgileri raporunda sunmuştu. Ama Melanie’yle ne konuşmuş ne de onu kısacık bir süre bile görmüştü. Bunlar Beatrice için yeterli değildi. Genç kadm hakkında bir izlenim edinmek istiyordu... Hayır, istemiyordu, edinmek *zorundaydı.* Parçalanmış bir

kadın. Bunu karşısında durup hissetmek mümkün olabilir miydi?

“Kahve alır mıydınız? Kafeinsiz de var.”

O günkü beşinci kahvesini ne içmek istiyordu ne de buna ihtiyacı vardı ama biraz vakit kazanması gerekiyordu. Gerekli olursa, genç kadın klinikten eve gelinceye dek havadan sudan konuşacaktı. “Çok isterim. Bir sakıncası yoksa bol sütlü ve şekerli.”

Kadın tamam der gibi başım sallayıp gülümsedi. Bakışlarında Beatrice’in yeni olmadığını düşündüğü temkinli bir ifade vardı ama aslında bunun sebebi, psikolojik açıdan rahatsız olan kızını sürekli olarak korumak zorunda olmasıydı.

Saat 16.40’tı. Melanie trafiğin yoğunluğuna göre, her an eve gelebilirdi.

“Sizlere o hoş kahverengi gözlü meslektaşınıza söylediklerim dışında neler anlatabilirim?” Carolin Dalamasso atik ve enerjik hareketlerle kekten üç dilim kesti ve fincanları masaya koydu. Sonra da oturdu.

“Melanie’nin o sinir krizinden önce nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum. Göze pek çarpmayan ama birer uyarı olabilecek olaylar gerçekleşmiş miydi?”

Kadının gülümsemesi bir anda acı bir ifadeye büründü. “Tabii. İnsan bunları hep sonradan anlıyor. Carlo ve ben geçmişi düşününce Melanie için tıbbi yardım istememizin gerektiği bir sürü durum hatırlıyoruz. Ama o zamanlar ilk kez aşık olduğu için biraz fazla hassas davrandığını düşünüyorduk. Bir erkek arkadaşı vardı. Ne yazık ki onunla hiç tanışamadık. Benim teorim...” İç çekip pencereden dışarı baktı; bir karatavuk balkon korkuluğuna konmuştu. Kuş ürkek ürkek etrafına bakındı, sonra havalandı. “Bence adam Melanie’den ayrıldı. O zamanlar hâlâ arkadaşlarıyla paylaştığı dairede yaşıyordu; bir gece bizi aradı ama söylediklerinin tek kelimesini bile anlamadık. Hıçkırıyordu, adeta ulur gibi sesler çıkarıyordu. Derhal arabaya atlayıp oraya gittik tabii ama odasına girmişti ve bizimle konuşmak istemiyordu. Ev arkadaşları da bizim kadar çaresiz kalmışlardı. Sa-ıırım kliniğe yattığında onlar da rahatladı. Kliniğe beş gün sonra yattı.”

“Neden o kadar üzüldüğüne dair hiçbir ipucu yok muydu?” “Hayır. Ama meslektaşınıza bunları söyledim zaten.” Kadının gözlerindeki parıltı da silinen gülümsemesiyle birlikte yok oldu.

“Ona ev arkadaşlarının isimlerini vermiş miydiniz?”

“Tabii ki.” Kadın kahvesini yudumladı.

Beatrice onu biraz daha zorlamaya karar verdi. “Şu anda üstünde çalıştığımız olay çok zorlayıcı. Umarım bunu an-lıyorsunuzdur. O yüzden, soruşturmacılar arasındaki iletişim de olmasını dilediğimiz kadar iyi olmayabiliyor.” Evin önünde bir araba mı durmuştu? Doğru duyduğunu umdu. “Ancak Florin Wenninger’m size bu fotoğrafları gösterdiğini biliyorum.” Zula Sahibi’nin kurbanlarının fotoğraflarını çantasından çıkardı. “Bu insanları tanımadığınızı düşündüğünüzü de biliyorum. Ama bazen aradan bir gün geçince insan farklı düşünüyor. Suratlardan biriyle bile ilgili olsa da belki aklınıza bir şey gelir.” Fotoğrafları Carolin Dalamasso’nun önündeki masaya yaydı. Çözülemeyen bilmece önlerinde duruyordu.

“Bu kişilerin kızınızla bir ilişkisi olduğuna inanıyoruz ama henüz bunun ne olduğunu öğrenemedik. Şu ana dek, bize kimse bu konuda yardımcı olamadı. O yüzden size tekrar sormak istedim. Umarım bir sakıncası yoktur.”

Carolin çaresizlik içinde omuzlarını silkerek eğilip fotoğraflara baktı. “Bu insanların hepsi cinayete mi kurban gitti?” “Dördü kesin olarak kurban oldu. Bir kişinin hâlâ bir şansı olabilir.”

“Tanrım.” Kadın Nora Papenberg’in fotoğrafını alıp dikkatle baktı. Sonra, başını salladı ve masaya koydu. “Melanie’yi koruduğunuza çok seviniyorum,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Birisinin ona neden zarar vermek isteyebileceğini anlayamıyorum. Melanie’den söz ediyoruz.”

“Bunu öğrenebilmek için elimizden geleni yapıyoruz. Kesinlikle her şeyi yapıyoruz.”

Beil’ın ve Sigart’m fotoğraflarına da baktı. Her seferinde başını yine aynı şekilde salladı.

“Melanie hâlâ flüt çalıyor mu bu arada?” diye sordu Beatrice. “Evet. Ama eskisi gibi değil. Artık çıkardığı sesler müziğe benzemiyor, tıpkı...” Kadm susup kulak kesildi. Beatrice de sesi duydu; önce boğuk bir uğultuyu, sonra metalik, hızla yaklaşan bir sesi. Asansör.

“Sanırım geliyorlar.” Carolin ayağa kalktı. “Melanie’yi sorguya

çekemeyeceğinizi biliyorsunuz, değil mi? Şu anda stabil durumda ve doktorlar durumunun daha da iyiye gideceğini umuyorlar. Bir ara çok daha kötüydü ve...”

Kapı zili çalındı. Kadın koridora çıkıp kapıyı açtı. Beatrice fotoğrafları toparladı. Hissettiği suçluluk midesini bulandırıyordu ama oraya gelme nedenini unutmamalıydı.

Polis memurunun dostane sesini duydu. “Her şey yolunda. Bir vukuat olmadı. İyi akşamlar!”

İki polis memurunun binanın önündeki arabaya bineceklerini, sosisli sandviçlerle ve Red Bull’la enerji toplayacaklarını ve gece devriyesinin gelip onları azat edeceği vakti bekleyeceklerini biliyordu. İyi adamlardı ve Beatrice onlara gıpta ediyordu. Tombul suratlı bir kız kapıda belirdi ve Beatrice’i görür görmez aniden durdu. Koyu renkli saçları ensesinde bir atkuyruğu biçiminde bağlanmıştı. Bakışlarından, yampiri gözlüğünün daha da belirginleştiği bir şaşkınlık okunuyordu.

“Bir ziyaretçimiz var, Melanie.” Carolin Dalamasso kızını nazikçe omuzlarından tutup Beatrice’e doğru çekti. “Bu, Bayan Kaspary.”

Beatrice çantasını omzuna asıp fotoğrafları sol eline aldı ve ayağa kalktı. Kızın bakışları ona, uzaklara ve tekrar ona çevrildi. *Aslında bir genç kız değil*, diye düşündü Beatrice. *Birkaç sene sonra otuz yaşında olacak.* “Memnun oldum, Melanie.” Elini uzattı ama Melanie tokalaşmadı. Tek bir kelime bile etmedi. “Sanırım gitsem iyi olacak ama bir ara tekrar. *Şimdi.* Beatrice sol elinin parmaklarını gevşetti. Fotoğrafların elinden kaydığını, yere düştüklerinde hafif bir ses çıkardıklarını duydu. “Ah, çok özür dilerim.”

Eğildi. Papenberg’in, Estermann’ın ve Beil’m fotoğrafları ön yüzleri görünecek biçimde yerde duruyordu. Diğer fotoğraflar düşerken ters dönmüştü. Beatrice bunlan toparlamaya çalışıyormuş gibi davrandı ama Carolin Dalamasso biraz fazla oyalandığını ve kızının bunları görmesi için vakit kazanmaya çalıştığını fark etmiş olmalıydı.

Hayret dolu bir ses duyuldu. Beatrice başını kaldırdı ve doğrudan suratını buruşturmuş olan Melanie’ye baktı. Melanie fotoğraflara bakıp bir hayvan gibi uzun süren bir uluma sesi çıkardı. Gözlüğü yere düştü.

“Defol!” diye fısıldadı annesi öfkeyle.

“Ben şey...”

“Defol!”

Melanie’nin uluması daha tiz, daha kulak tırmalayıcı bir ses dönüştü. Suratını elleriyle kapattı; annesi başını kapıya vurmasın diye onu tutmak zorunda kaldı.

“Sizi şikayet edeceğim!”

Beatrice gözlerini kapatıp bıkkınlıkla başını salladı. “Walter HoffmannTa görüşün. İnanın ki sizi seve seve dinleyecektir.”

Daireden ve binadan koşar adımlarla sokağa çıktı ama bulantı hissinden bir türlü kurtulamadı.

Melanie’nin birisini tanıdığı ama bundan zerre kadar hoşlanmadığı belliydi. Gerçi Beatrice bu bilgiyi işe yarar bir biçimde kullanamazdı. Arabasında oturdu, elindeki fotoğrafları kaldırmadan boğazına kadar yükselen safrayı hissetti. Hangi fotoğrafların Melanie’nin o tepkiyi vermesine neden olduğunu bilmiyordu. Biri mi, birkaçı mı, yoksa hepsi mi? Tek bir şey kesindi: Zula Sahibi kurbanlarını tesadüfi bir biçimde öldürmüyordu. Ama aralarındaki bağ hâlâ gizemini koruyordu. Melanie’nin bir açıklama yapması da pek olası görünmüyordu.

“Ben de aynı şeyi yapabilirdim.” Florin onu teselli etmeye çalışıyordu ama Beatrice onun aynı şeyi yapmayacağım biliyordu. Daha ilk başından beri sadece Melanie’yi korumak istemişti. Florin’in yöntemi asla bir kızın çığlıklar atmasıyla ya da görevden alınma tehditleriyle sonuçlanmazdı.

“Shinigami,” dedi Beatrice ona yanıt vermeden. “Stefan ne zaman onunla ilgili bilgileri ulaştıracak?”

“Her an haber gelebilir. Sitenin yönetici ekibinin çok yardımcı olduğunu söyledi. Bize hem Zula Sahibi’nin siteye kaydolurken kullandığı e-posta adresini hem de bağlandığında kullandığı IP adreslerini yollayacaklar. Bilgi gelmesi uzun sürüyorsa, siteye en son üç aydan uzun bir süre önce girdiği içindir. Define avı sitesi çok yoğun.”

Belki de Zula Sahibi ’nin silmeyi unuttuğu bir iz olabilir, diye düşündü Beatrice. *Şansımızın artık biraz dönmesi gerek.*

Stefan gerçekten de beş dakika sonra, kendinden memnun bir ifadeyle geldi. “E-posta adresi gerold.wiesner@gmx.net. Salzburg’a kayıtlı bir Gerold Wiesner buldum. Elli sekiz yaşında ve ulusal Bundesbahn demir yollarında çalışıyor. Bu sefer turnayı gözünden vurduk sanırım, millet!”

Temkinli bir umuda kapıldılar ama bu da kısa sürdü. Beatrice defineavi.com’da bir hesap açmanın ne kadar basit olduğunu biliyordu. Sahte bir e-posta adresi oluşturmak da zor değildi. Polis kayıtlarını inceledikten sonra istedikleri bilgiyi buldular: “Shinigami” kullanıcı isminin ardına gizlenen kişi her kimse kesinlikle Bundesbahn’da çalışan Gerold Wiesner değildi. O senenin 25 Şubat’mda, emekli olmasına birkaç ay kala merkezi tren istasyonunda bakım işleri yaptığı sırada bir güç hattına düşmüştü. Geride bir eş ve iki yetişkin kız çocuğu bırakmıştı.

25 Şubat. Shinigami ayın yirmi altısında siteye üye olmuştu. Bilgisayarın önünde oturmuş, gazeteyi açmış ve haberi görmüş olmalıydı. Sahte bir isim uydurmasına bile gerek kalmamıştı. Çok basitti. Asla dikkat çekmemişti.

Beatrice’in tüm umutları artık IP adresindeydi ama Zula Sahibi o konuda da açık vermemişti. Kullandığı bilgisayar şık bir Salzburg oteline aitti ve ücretsiz olarak yirmi dört saat müşterilerinin kullanımına sunulan hizmetlerden biriydi.

“Tabii otelin kafesine gelen müşteriler de teorik olarak bilgisayarı kullanmış olabilir,” dedi otel müdürü. “Sunduğumuz hizmetlerin bir parçası.”

“Peki, 26 Şubat, saat 15.42’de bilgisayarı kimin kullandığını soracak olsam, bu bilgiyi verebilir misiniz?”

“Ne yazık ki hayır.” Adam buna üzülmemişse bile en azından hiç belli etmiyordu.

“Anlıyorum. Aradığımız kişi bilgisayarı mart ayının dokuzunda, on dördünde ve yirmisinde ve son olarak nisan ayının üçünde de kullanmış olabilir. Dolayısıyla birisi onu fark etmiş olabilir.”

“Haklısınız. O tarihlerde kimlerin kafede görevli olduğunu öğrenip sizi arayayım,”

Boşa kürek çekiyorlardı, o kadar. *Geri kalanınıza da ZIT.* Zula Sahibi üç ay önce en azından Liebscher’i öldüreceğini biliyordu. Takipçilerine daha onlar ava çıkmadan önce teşekkür etmişti.

Otel müdürü yirmi dakika sonra arayınca Beatrice şaşırdı. Telefon çaldığında BechnerTe konuşuyor, bir şüpheli olabilecek başka bir Gerold Wiesner olup olmadığını kontrol etmesini istiyordu. Artık ayak işlerini doğrudan ona veriyor gibiydi.

“Dediğiniz iki tarihte, Georg Lienhart görevliymiş,” dedi müdür. “Birisinin dikkatini çektiğini söyledi. Tarihler uyuyor.” “Harika!” Beatrice fırsattan yararlanıp ofisine gitmek üzere olan Bechner’e bir işaret yapıp henüz işlerinin bitmediğini ima etti. Adam abartılı bir biçimde iç çekince Beatrice de ona dik dik baktı.

“Bay LienhartTa görüşebilir miyim?”

“Tabii, kendisi yanımda.”

Garsonun sesi çok genç ama kararlı çıkıyordu. “Çok uzun boylu, sakallı bir adam vardı ve içerisi gayet iyi ısındığı halde ceketini çıkarmıyordu. Bir kahve sipariş eder ve her seferinde bilgisayarın yanındaki masada çabucak içerdi. Sonra ücretini derhal öder, birçok müşteriden daha fazla bahşiş bırakırdı.” Genç adam duraksadı, belki de artık o yabancıdan alamadığı bahşişleri düşünüyordu. “Sonra, bilgisayarın başına geçer ve iyice yayılırdı. Bilmem anlatabiliyor muyum? Öyle yaptığım görünce, ceketini o yüzden çıkarmadığını, ekranı gizlemeye çalıştığını düşünürdüm.”

“Ekranı hiç gördünüz mü peki?”

“Bizlere müşterileri rahatsız etmememiz söylenir.” Beatrice gözlerinin önüne genç garsonu ve nasıl sırıttığım getirebiliyordu. “Ama siz müşterilerinizin mahremiyetini ihlal etmeme uyarılarına karşın yine de baktınız, değil mi?”

Georg Lienhart biraz tereddüt etti. “Hayır. Ama adamın neden o kadar gizemli davrandığını merak etmiştim. O yüzden, adam ikinci kere geldikten sonra arama geçmişine baktım.” Harika. “Sonra?”

“Ne yazık ki, hiçbir şey bulamadım. Tüm geçmişi silmişti.”

Beatrice elini saçlarının arasından geçirip içinde yükselen o sıkıntıyı dizginlemeye çalıştı. Ama bunun bir önemi yoktu. Adamın yaptığı şeye işaret edebilecek her şeyi silmiş olması çok şey anlatıyordu.

“Çok yardımcı oldunuz. Şimdi, sizden o adamı mümkün olduğunca tutarlı bir biçimde tarif etmenizi rica edeceğim. Hatırlayabileceğiniz her ayrıntı çok faydalı olacaktır.”

Genç adam biraz düşündü. “Üstündeki ceket lacivertti, ayakkabılarıysa siyahtı. Bunu fark etmiştim çünkü renkler uyumsuzdu ama her ikisi de pahalı görünüyordu. Açık renkli eldivenler ve yine açık renkli bir fiılar takmıştı.”

“Saç rengini hatırlayabiliyor musunuz?”

“Keldi. Bir hastalık geçiriyormuş gibi hiç saçı yoktu. Ama sakalı yer yer ağarmıştı ve kahverengiydi. Epey gür bir sakalı vardı.”

Keşke bütün görgü şahitlerimizin hafızası bu kadar iyi olsa. “Gerçekten de çok yardımcı oluyorsunuz. Başka dikkatinizi çeken bir şey oldu mu? Doğum lekesi, siğil, dövme gibi şeyler gördünüz mü?”

Genç adam yanıt vermeden önce biraz daha düşündü. “Hayır. Adamın daha çok başım ve suratım gördüm, o yüzden kolunda bir dövme varsa bile... ”

“Anlıyorum.”

“Ama tuhaf bir şey demişti. Belki de onu bu yüzden bu kadar iyi hatırlıyorum... Bir de şu anda olanlarla tutuyor. O sırada adamın çatlak olduğunu düşünmüştüm.”

Beatrice geriye yaslandı. “Evet?”

“Bana ‘Birileri gelip beni sorabilir. Sorarlarsa, hayatı kendileri için çok daha kolaylaştırabileceklerini söyle. Bir de *zula için teşekkürler de*dedi.”

★ ★ ★

Gökyüzü masmaviydi, kırlangıçlar ta yükseklerde uçuyorlardı. Hava iyiydi ve muhtemelen, iki, üç gün daha iyi gidecekti.

Günlerce beklemişti. Son zamanlarda sık sık yaptığı gibi polis kadını düşündü. Kadın ipuçlarını izlediyse ve nihayet anladıysa bu iş uzun sürmezdi.

Göğe bakmak başını döndürmüş, neredeyse sendeleyecek hale getirmişti.

Rahatla, dikkatli ol, dedi içinden. Ama bu durum biraz da komikti. Bunu kimseye anlatamamasma üzüldü.

Belki bir tek kadın polise anlatabilirdi. Her şey hazırdı. Parmaklarını kestiği adamı yem olarak kullanacaktı. Avları da tuzağına düşeceklerdi; başka seçeneği yoktu.

Duyuları ona tekrar itaat edene dek bekledi, sonra yukarı baktı. Tam tepesinde bir uçak, kusursuz mavilikte ardında beyaz bir çizgi bırakarak ilerliyordu. Çizgi bir ucu tırtıklı, eriyen ve silinen uzunca bir eksi işaretini andırıyordu. Beşten iki çıkarsa üç, bir çıkarsa...

Bu, kaçınılmazdı. Omuzlarını silkip göğü kendi haline bıraktı ve dikkatini daha dünyevi şeylere verdi. Şiddet. Kan. Acı.

Son birkaç haftası bunlarla doluydu. Deneyimlerinden edindiği en şaşırtıcı şeyse, gerçekliğin hayal gücünden ne kadar farklı olabileceğiydi.

Gerçi planı için aynı şey söz konusu değildi. Kusursuz bir biçimde yolunda gitmişti. Ama pratikte, eylem herhangi bir hayalden çok farklıydı.

Karanlığa karışmadan önce son bir kez etrafına bakındı, şiddetlenen rüzgara gülümsedi. *Çok güzel.*

Birisinin iç çektiğini duydu ve bir saniyede bunu kendisinin yaptığını fark etti. İşine geri dönmesi gereken bir adamdı. Gaddarca, sert, acı veren ve pis bir iş. İsteyerek yapmıyordu, asla... Nasıl yapabilirdi ki? Ama en güvenli yol buydu. Her şey hazırdı; artık beklemek için hiçbir neden kalmamıştı.

Gerekli olanı yaptıktan sonra, aradan sadece iki saat geçmişti. Bunda giderek daha iyi hale geliyordu. Artık ilk başlardaki kadar zor bile değildi.

Temizlendi, kanı akıtabilmek için üç şişe su kullandı. *Güzel.* Şimdi, sadece mesaj yolla. Fotoğraf iyi çıkmıştı ama o manzara onu neredeyse yerle bir etmişti. İçine biraz hava çekti, daha iyi hissedene dek bekledi, sonra cep telefonunu bir cebine, bataryayı diğer cebine koydu. Anahtarlarını buldu. Aceleye gerek yoktu. Sakin sakin yapabilirdi. On on beş kilometre yeterli olacaktı. Sonra, geri dönecekti. En sonunda uyuyabilecekti.

★ ★ ★

Jakob komşularının çiftliğine geri dönmeden önce ona sarılıp öptü ama Mina huysuzdu. Beatrice kendisinin o yaşlardaki halini, neredeyse otuz sene önceki halini hatırlatıyordu. Ya da otuz dakika önceki halini. *Benim ufak versiyonum. Belki de bu yüzden anlaşamıyoruz,* diye düşündü.

“Bize ayıracak vaktin yoksa bizi babama verebilirsin. Orada olmamızdan hoşlanıyor, kendisi söyledi.”

“Büyükanneyle vakit geçirmekten hoşlandığını sanıyordum.”

“Hoşlanıyorum. Ama...” İçine derin bir nefes çekip ne söyleyeceğini düşündü. “Hep bir iki günlüğüne diyorsun ama daha uzun sürüyor.”

Mina annesini özlediğini bu şekilde anlatıyordu, sonra bunu gizlemek için elinden geleni ardına koymuyordu. Ağzından çıkan her şey bir suçlamayı andırıyordu.

“Haklısın,” dedi Beatrice. “Çok uzun sürdü. Ama neredeyse işin sonuna varmak üzereyiz. Buna eminim. Bu hafta sonu babanız gelip sizi alacak. Hava güzel olursa tekne gezintisine çıkabilirsiniz.”

Mina bu fikirden hoşlanmış gibiydi çünkü başını hafifçe sallayıp yarım yamalak gülümsedi. “Güzel olabilir. Peki, biz birlikte ne zaman bir şey yapacağız?”

“Bu olay sonuçlandıktan sonra biraz izin kullanacağım. Ne yapmak istediğinize siz karar verin. Anlaştık mı?”

“Her şey olur mu? Yapabilir miyiz?”

“Gücüm yeterse ve yasa dışı değilse, evet.” Mina’yı kendisine çekti; ilk önce direndiğini, sonra minik kollarını beline sardığını hissetti.

“Yasa dışı olduğunu sanmıyorum,” diye mırıldandı kızı başını kamına dayadığı yerden.

O gün keyifli olan Richard, Mina uzaklaştıktan sonra onu teselli etmek istermiş gibi bir şeyler söyledi. “Burada çok mutlu, merak etme. Geceleri telefon açmak yerine daha sık uğrarsan, bu da...” Beatrice’in telefonu çalmaya başlayınca aniden sustu.

“Şşşş.” Beatrice çantasını karıştırıp telefonunu buldu ve sessize aldı. Resimli bir mesaj gelmişti. İlk önce sadece numarayı gördü. *O* numarayı. Sonra da fotoğraf belirdi. Beatrice nefesinin kesildiğini duydu.

“Ne oldu?” Richard hızla bir anda yanma gelince, ekrandaki fotoğrafı gördü. “Tanrım, Bea, *bu* da ne? Bir insan mı? Ya da... Evet, bak, şurada bir kol var! Dehşet verici. Mezbahadaki şeylere benziyor.”

Bileğini fotoğrafa daha yakından bakmak isteyen Richard’dan kurtardı.

Bir mezbaha.

“Gitmem gerek.” Çantasını kapıp veda etmeden dışarı fırladı. Motoru çalıştırırken, telefon elinden düştü. Telefonu alıp Florin’i aradı. “Hâlâ ofiste misin?”

“Hayır, eve geldim. Geri...”

“Sana geliyorum. On beş dakikaya oradayım.”

Kesik bir orta parmak kesik elin yanındaki kan birikintisinde yüzüyordu. Taze bir yaraydı, kanlı bir kesikti. Yüzük ve serçe parmaklarındaki ampütasyon kesikleri iyileşiyormuş gibi değil, mikrop kapmış gibi görünüyordu. Elinde geriye kalan tek parmaklar olan başparmakla işaret parmağı içe kıvrık bir makasın iki yarısı gibi birbirine dönmüştü. Ya da bir kruva-sanm uçları gibi. Beatrice derin bir nefes alıp bıraktı.

Fotoğrafı Florin’in bilgisayarında büyüttüklerinde telefonun ufak ekranında göremedikleri ayrıntıları gördüler. Bir kısmı kıpkırmızı olmuş bir gazete vardı. Buna zumlaymca, o günün tarihini taşıdığını gördüler.

“Sigart hâlâ hayatta.” Florin’in bunu iyi haber mi yoksa kötü haber mi olarak söylediği belli değildi. Bakışlarını fotoğraftan ayırmadan, üstten aşağıya ve soldan sağa gitti. “Ahşap bir masa ve arka plan epey karanlık. Bu fotoğraf flaşla çekilmiş.” Kan birikintisindeki bir yansımayı gösterdi. “Katil altına bir şey koymuş; beyaz renkli naylon bir masa örtüsü gibi. Fotoğrafın etkisini artırabilmek için her şeyi yapmış.”

Gerçi Sigart’m suratı da fotoğrafta olsaydı, manzara daha dehşet verici olurdu. Ama geçen seferki gibi, fotoğraf omuz kısmında sona eriyordu.

Bunun sebebi Sigart'ın kan kaybından ölmüş olması mıydı? "Yaraya zumlar mısın?"

Daha yakından bakınca, Beatrice'in teorisini teyit edemediler: Parmakların kesildiği yara koyu renkli değil, pembeydi. El solgundu ama gri değildi. Zula Sahibi'nin bir başka kurbanının elinde yanık izleri yoksa, el kesinlikle Sigart'a aitti.

Florin telefonuna uzandı ve Stefan'ı arayıp mesaj yollandığında telefonun nerede olduğunu öğrenmesini istedi. Fotoğrafı ona, sonra da Vogt'a ve Drasche'ye yolladı. Tüm bunlar o ana dek onlara hiçbir şey vermemişti.

"Neden bize Sigart'm suratını göstermiyor?" diye mırıldandı Beatrice.

"Ben bize bu fotoğrafları niye yolladığını bilmeyi tercih ederim. Hayır, daha da açık söylemek gerekirse... Bunları neden *sana* yolladığını bilmek isterdim."

"Çünkü ortak bir yanımız olduğunu düşünüyor olabilir." Bu fikir ensesindeki tüyleri ürpertti. "Çünkü bazı açılardan benim de bir fail olduğumu düşünüyor." O ana dek, bir kusurunu Florin'in görmesini istemiyormuş gibi fotoğrafla birlikte gelen mesajı ona göstermemişti. Telefonunu tekrar çantasından çıkardı ve mesajda yazanları yüksek sesle okumadan önce bir kez daha kendi kendine okudu.

"Gerekli olanı yapmayı göz ardı etmek, tehlikeyle burun buruna geleceğinizi garantiler."

Artık kendi yarası neredeyse açılmıştı. Ama Florin henüz bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı.

"Bunu fotoğrafla birlikte mi yolladı? Yine Goethe mi?" "Hayır, Shakespeare. Önemli değil zaten. Önemli olan, Zula Sahibi'nin ne demek istediği. Beni kastediyor."

Florin dönüp ona baktı, eline uzandı ve sıkı sıkı tuttu. "Senden ve Evelyn'den mi söz ediyor?"

"Başka kimden söz ediyor olabileceğini bilmiyorum."

★ ★ ★

Dışarıda havanın karardığım fark etmemişti. David hâlâ üstündeydi ve ağzı boynunun kıvrımında duruyordu. Ya bir şarkı söylüyordu ya da mırıldanıyordu. Tenindeki titreşimleri hissedebiliyordu. Sadece bir an süren saf ve temiz bir tatmin hissi. Dudaklarını oynatarak sessizce, *Teşekkür ederim*, dedi ağlamak üzere olduğunu hissedip. Ya da gülecekti.

“Beabeabea,” diye fısıldayan David üstünden yana kaydı, onu kendisine çekip başını omzuna yasladı. “Sonsuza dek bu-ı.ula kalalım. Sadece ikimiz. Dünyayı boş verip kendi dünya**mızı** yaratalım.”

Kolunu onun göğsüne uzattı, kokusunu içine çekti ve haya-ı mda daha güzel bir kokuyu içine çekmediğini düşündü. “Son-miz yeteri kadar uzun değil.”

“Haklısın. Güzel, zeki, Bea.” David’in göz kapaklarına kondurduğu öpücükler öylesine narindi ki bir fısıltıdan bile İki lif gibiydi. Dudaklarına uzanıp onu öptü.

“İçecek bir şeyler getirirdim ama o zaman senden uzaklaşmam gerekecek,” dedi David birbirlerinden ayrıldıklarında.

“Susuzluktan ölmek hiç de iyi bir fikir değil,” dedi Bea luılifçe omzundan dürterek. David yataktan kalkıp onca güzelliğiyle ve çıplaklığıyla yürürken gözlerini ondan ayırmadı. I)avid onun için çok güzeldi. Hep bunu düşünmüş, her karşılaştıklarında ve veda ettiklerinde bir arkadaş gibi yanağından öpmüştü. Sadece gündüzleri hayal kurarken onu dudaklarından öpmek nasıl bir şey olabilirdi diye düşünmüştü. Daha doğrusu, nasıl *olabileceğini* düşünmüştü. Onunla öpüşmek.

Ta ki önceki geceye dek. David aniden elini elinin üstüne koymuştu. Beatrice de parmaklarını açmıştı; David pizza restoranındaki mavi beyaz kareli örtüyü yırtarak aralarındaki mesafeyi kapatmıştı.

“Aylardır senin için deli oluyor, tatlım.” Evelyn peşinden banyoya girmişti; rimelini sürerken suratını komik bir biçimde buruşturuyordu. “Haklı mı çıktım, haksız mı?”

“Tamam tamam!” Beatrice’in içinde bir şey heyecanla zıplıyordu. Kontrolü kaybederse, o da şeker verilen küçük bir çocuk gibi zıplamaya başlayacaktı. “Sence gerçekten de... Yani bunun geçici bir şey olmadığına emin misin?”

“Benden değil, David’den söz ediyoruz.” Evelyn sırıtıp Beatrice’in saçlarını

karıştırmış, sonra çantasından bir saç fırçası çıkarmıştı. “Benim tipim olamayacak kadar saygılı birisi, yoksa rakip olurduk.” Fırçaya dolanmış olan birkaç uzun, koyu kızıl saçı çekti. “Al canım, onun için güzelleş. Onunla birlikte olduğun için de kendini şanslı görmekten vazgeç, tamam mı? Bu tür kıyaslama yapacaksak, asıl o şanslı. Sen altın gibisin, sakın bunu unutma.”

David mutfaktan geri dönerken, Beatrice, Spandau Ballet’nin şarkısını mırıldanıyordu. Bir garson gibi koluna bir el havlusu asmıştı ve elinde bir şişe ucuz köpüklü şarap ve birbirinden farklı iki su bardağı vardı.

“Pek şık değil ne yazık ki,” dedi. Bardaklardan daha güzel olanını ona verdi. “Ama umarım bu bardaklardaki güzelliği görebilirsin.”

Görebiliyordu. Cennet artık iyi havalanmayan, lavaboda kirli tabak çanağın bulunduğu, yatak odasında kirli çamaşır öbeklerinin olduğu bir bekar eviydi. Ama Beatrice bunların hiçbirini umursamıyordu.

Şişenin tıpası bir süre çıkmamak için direndi. Kıkırdayarak açmaya çalıştılar ve başardıkları anda şişenin neredeyse üçte biri etrafa saçıldı. Ama bunu da umursamadılar; birbirlerine sokulup eski su bardaklarından ve birbirlerinin ağzından şarap içtiler, birbirlerinin bedenine öpücükler kondurdular. Derken, Beatrice’in telefonu çaldı.

“Yanıt vermeyeceğim.” Boş bardağını David’e uzattı, o da yarısına kadar doldurdu. İçkilerini içtiler. Telefon çalmaya, daha doğrusu biplemeye devam edince, o an mahvoldu.

“Tamam.” Beatrice bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Çantası neredeydi?

“Neden telesekreter devreye girmiyor?”

“Çünkü kapatmıştım. Yoksa beni kimse aramazdı... Telefona yetişene dek, hep telesekreter devreye giriyordu.”

Evelyn. Tanrım, tabii ya. O aptal parti vardı. Tamamıyla unutmuştu. “Selam, Eve.”

“Selam, tatlım, neredesin?”

“Şey... Biraz meşgulüm.”

“Meşgul mü? Ha, tamam. Michelangelo’nun David’iyle birliktesin. Anlaşıldı. Orada ne kadar kalacaksın?”

“Şu anda bilemiyorum.” David arkasından saçlarını ensesinden kaldırıyor, en hassas noktasını öpüyordu. “Bir süre burada olabilirim. Uzunca bir süre.”

“Nola’ya gelmiyor musun o zaman? Ben oraya çoktan vardım bile. Süper bir parti kaçırıyorsun doğrusu.”

Beatrice tatlı tatlı iç çekmemek için kendisini zor tuttu. “Hiç sanmıyorum.”

“Ay yapma. Onu da getir. Herkesi mutluluğunla kıskandır.” “Teorik olarak iyi bir fikir ama...” Bunu gerçekten de söylemek zorunda mıydı?

“Tamam, o zaman yataktan çıkma. Ama sonra eve nasıl döneceğimi bilmiyorum; burası bir hiçliğin orta yerinde. Sana güveniyordum.”

Her zamanki gibi. O gün ilk kez hissettiği mutlu ruh hali silinmeye başladı. *Arabası ve ehliyeti olan benim ve sen şeninkini almak için hiç acele etmiyorsun. Böylece kimin içki içeceği, kimin araba süreceği meselesi asla gündeme gelmiyor.* “Orada bir sürü insan var. Eminim ki birisi seni bırakır.” “Evet, olabilir.” Evelyn kıkırdadı. “Sarışın, kahverengi gözlü bir çocuk var. Umarım yakınlarımızda oturuyordur.” Telefonu kapattı.

“Evelyn mi?” dedi David. “Şu alev saçlı ev arkadaşın mı?” “Ta kendisi. Onu yan yolda bıraktım. Buna pek alışık değildir.” Beatrice gülümseyerek tekrar David’in kollanna, zamanın aktığı yerin ötesine, karmaşık cennetin bulunduğu yere yattı. Dört saat sonra, telefonu tekrar çaldı. “Selam, tatlım. Dinle, beni eve bırakacak birisini bulamadım. Bazıları erken gitti, diğerleri de burada kalıyor.”

Beatrice de uyuyordu. Gerçi uykuya dalalı çok olmamıştı, olsa olsa on beş dakikadır uyuyordu. Zihni bulanıktı ve Evelyn’in dediklerini zar zor anlıyordu. “O zaman, sen de orada kal.” “Hayatta olmaz. Zeminden başka yatacak yer kalmadı. Bir de uzak durmak istediğim zil zuma çocuklar var. Bana bir iyilik yapıp beni alır mısın?”

Ciddi olamazsın. “Özür dilerim ama yorgunum. Hem içki içtim ve...”

“David seni yine becerecek.” Evelyn’in iç çektiğini duydu. “Senin için mutlu oldum, gerçekten. Sadece zor durumda kaldım. .. Ama bunun benim hatam

olduğunu biliyorum. Artık şu ehliyeti almam gerek. Neyse, uzun süredir otostop yapmamıştım. O zaman, umarım yarın görüşürüz ve bana tüm ayrıntıları anlatırsın, olur mu?”

Beatrice bir an için gitse mi diye düşündü. Giyinecek, geceleyin otuz kilometre araba kullanacak, bir arkadaşmı bir partiden alıp eve götürecekti. Sonra, David’in sırtında, belinde, kalçalarında gidip gelen elleri galip geldi. “Tamam. Yarın görüşürüz.” “Sakın benim yapmayacağım bir şey yapma.” Evelyn ona bir öpücük yollayıp kapattı.

Geceleri ertesi sabah yediden biraz önce sona erdi. David’in kalkıp tıp eğitimi için para kazandığı çağrı merkezindeki işine gitmesi gerekiyordu. Beatrice evden Viyana sabahının kokusunu içine çeke çeke onunla birlikte çıktı; bozuk paralan kahvaltı etmek için ayırdı. Eve gidince kahve yapmayı düşündü, annesinin ona yolladığı böğürtlen marmeladından kalmıştır diye umdu.

“Seni bu gece görecek miyim?” diye fısıldadı David saçlarının arasından. Beatrice bu sorunun ondan gelmesine sevindi; yoksa kendisi sormak zorunda kalacaktı. Evet der gibi başını salladı, onu öptü ve metroya bindiğinde bile sözleriyle içinin ılındığını hissetti.

U6 hattında beş durak gitmesi gerekiyordu. David’in dairesi Viyana’nın dokuzuncu bölgesinde, kendisinin Evelyn’ le paylaştığı daireyse altıncı bölgedeydi. Üstünde hâlâ David’in kokusunu hissedebiliyordu. Gözlerini yumup gülümsedi, kokusunu içine çekti. Büyük fırın zincirlerinden birinin ufak bir şubesinden dört kruvasan aldı, o saatte tükenmediklerine sevindi. Mutlu mutlu evine yürürken içinden şarkılar söylemek geçti.

Evelyn’in geri dönüp çoktan kalktığı belliydi. Pink Floyd’un “The Wall” adlı şarkısı koridordan bile duyuluyordu; yaşlı Bayan Heckel, ana kapıda karşılaştıklarında ona dik dik baktı. “Biliyor musun, bu gürültüye devam ederseniz bir ara polisi aramak zorunda kalacağım. Saatlerdir devam ediyor. Olmaz ki!”

“Özür dilerim, Bayan Heckel. Bir daha olmayacak.” Yaşlı kadının da mutlu olmasını istedi, ona sarılmamak için kendisini zor tuttu. Mutluluğu o gün asık suratları kaldıramayacaktı.

The Wall eşliğinde hızla merdivenden üçüncü kata çıkarken, sonsuza dek koşabilecekmiş gibi hissetti. O ve Evelyn son birkaç haftadır sürekli olarak o

CD’yi dinlemişler, şarkıların hepsini ezberlemişlerdi. “One of My Tums” isimli şarkı favorilerindendi ama kasvetli sözleri o sabaha hiç mi hiç uymuyordu. Kapıya varınca kendi etrafında döndü, gözlerini yumdu ve Roger Waters’m hayatla ilgili depresif düşüncelerine içtenlikle gülümsedi.

Çantasından anahtannı çıkarıp kilide soktu. Bayan Heckel haksız sayılmazdı; müzik gerçekten de yüksekti. Neyse ki binadaki diğer daireler de öğrencilere kiralandığından, pek kimse şikayet etmiyordu. Kapıyı açınca, şarkı koridorda yankılandı.

Beatrice şarkıya eşlik etmeye koyuldu. İçinde kruvasanla-rın bulunduğu kese kağıdım bir mikrofon gibi ağzına tuttu.

Onu görmeden önce kokusunu aldı ve neden kalbinin birden hızla atmaya başladığını, oradan kaçıp gitmek istediğini düşündü. Bunu umursamayarak kapıyı kapattı. İçerisi... Tıpkı şey gibi kokuyordu...

“Evelyn?”

Yanıt gelmedi. Ufak mutfaktan geçip tam Evelyn’in kapısını tıklatacaktı ki kapının ardına kadar açık olduğunu görünce içeri girdi.

Evelyn orada değildi. Oda tarumar olmuştu ve adeta yatağın üstünde katledilmiş bir hayvan gibi görünüyordu; kanlar duvarlara sıçramış, yerlere akmış, bütün odayı kaplamıştı.

Yatağın üstünde sere serpe duran şey her neyse, örtünün ve yastıkların arasında kalmıştı. Tüm o kırmızılığın arasına iyice gizlemişti ve yer yer parıldıyordu.

Beatrice alnına bir şeyin çarptığını hissetti. Kapı çerçevesi çarpmıştı, ama niye? Buna tutunduğunda, nefesi bedeninden bir ıslık sesine benzer bir ses bırakarak çıktı. Sonra bir şey sol dizine vurdu. Zemin. Sadece birkaç santim ileride kırmızı bir benek vardı ve gözlerini bundan alamıyordu. Ya o benek ona sürünerek gelir, üstüne yayılır ve ona dokunursa ne olacaktı? Tüm gücünü toplayarak bakışlarını yatağa çevirdi.

Oradaydı. Gümüş rengi şey. Bir güneş ışını üstüne vuruyor, o parlak ve parıltılı şeye hayat veriyordu.

Oje.

Evelyn’in...

Ojesi.

Zemin birden ona yaklaştı ve her şey ağır ağır kırmızılığa doğru düşmeye başladı: İlk önce kruvasanlar bir kase büyüklüğündeki birikintiye düştü, kırmızılık açlıkla kese kağıdını yemeye koyuldu. Kese kağıdında hızla ilerlerken, üstündeki fırıncının resminin ağzına, gözlerine vardı ve...

Ancak birisi onu arkadan tutup çevirince ve kendisine doğru çekince çığlık attığını fark etti. Çığlıkları rengi atmış bir tişörtün altındaki terli bir bedende boğuldu. Yumruklar savurdu; tişörtün üstündeki suratı tanıyana dek ısırdı ve tırmıklar attı. Yan daireden Holger’di. Holger onu zapt etmeye, mutfağa sürüklemeye çalıştı. *TanrımTanrımTannmTanrım*, diye bağırdı.

Beatrice gözlerini yummaya çalıştı ama olmadı; yapamıyordu, bir şeyi unutmuştu. Ama neyi? Kruvasanları.

İçlerinden biri yere fırlamıştı ve sol ucu kanla kaplanmıştı. Böğürtlen marmeladı diye düşündü Beatrice mutfakta yere kusarken.

Onunla konuşan kadın polis memuru dikkatini ona vermişti ve dost tavırlıydı ama Beatrice kadının gözlerinde kendi yaşadığı dehşeti görebiliyordu. Bu yüzden kadından nefret etti. Söylediği her sözcüğün olmaması gereken bir şeyi teyit etmesinden de nefret etti.

“Burada Bayan Rieger’la birlikte mi yaşıyorsunuz?” *Tig-ger gibi telaffuz ediliyor ama uzun bir “e ” yerine T ve Rrrr diye okunuyor*, diyordu Evelyn, Bea’nm zihninde. “Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Dün, öğle vakti. Biz şey yapmayı planlıyorduk...” Beyaz tulumlu iki adamın maskelerini ve eldivenlerini takmış Evelyn’in odasına girdiklerini görünce sustu. Kimliksiz, gizlenmiş adamlar.

“Onlar meslektaşlarım,” dedi kadın polis. “Birlikte ne yapmayı planlıyordunuz?”

Bir partiye gitmeyi. Beatrice’in bedeni bir kez daha zihninden çok daha hızlı bir tepki verdi ve hıçkırıklara boğuldu. Kadın polis sabırlıydı. “Acele etmeyin.”

Beatrice yavaş yavaş konuşmayı başardı. Partinin verildiği yer olan Nola’nm

evinin adresini söyledi. Evelyn'in ilk ve son aramalarının aşağı yukarı saatlerini söyledi.

Beatrice'in beyni işte o sıralarda o "keşke" oyununa başladı. Bu oyun senelerce daimi arkadaşı olacaktı. Keşke oyunu saatlerce sürebiliyordu ve asla o yıpratıcı etkisinden mahrum bırakmıyordu.

Keşke onu gidip alsaydım. Keşke oraya David'le gidip onu yalnız bırakmasaydım. Keşke...

"Size bir danışmanlık hizmeti ayarlayacağız," dedi kadın polis Beatrice bir kez daha ağlamaya başlayınca.

En sonunda zihnindeki kırmızı imgeleri silen ve keşke oyununu durduran şey bir enjeksiyon oldu. Kısa bir süreliğine. Ondan sonra her şey yeniden başladı.

Polis Evelyn'in önceki gecesini yeniden oluşturdu. Partiye giden konuklar ayrıntılı bilgiler verdiler ve çok geçmeden neler olmuş olabileceği anlaşıldı. Sabahın üç buçuğunda uykulu ve aşkla sarhoş olmuş Beatrice'e gelen telefon, Evelyn'in hayatının son telefonuydu. Bir taksi veya diğer arkadaşlarını aramaya çalışmamıştı.

"Otostop yapacağını söylemişti," diye hıçkırdı Nola telefonda. "Ama burada kalabilirdi... Şehre giden ilk otobüs saat beşte kalkıyor."

Beatrice'in oyununa yeni keşkeler katıldı. *Keşke Evelyn bekleseydi, keşke biraz daha dikkatli olsaydı...*

Ama Evelyn'in yardım isteyeceği tek ama tek kişi Beatrice'ti.

Artık David'e tahammül edemiyordu; David bir suç ortağına dönüşmüştü. Beatrice nadiren yemek yiyip uyuyabiliyor, sokaklarda dolanıp insanların suratına bakıyordu. Bunu kim yapabilirdi? Metroda yanında duran adam ya da süpermarket sırasında önüne geçmesine izin veren adam. Belki de mavi benekli bebek arabasını iten, sokağın karşısına geçmekte olan genç adam ya da yürürken gazete okuyan, eski bir pantolon giymiş dazlak adam. *Tabii. Yaptığı şeyle ilgili bir haber var mı diye okuyor gazeteyi.*

Beatrice araştırmacıları soru yağmuruna tutuyordu. Kadm polis olayla ilgisi olabilecek bir şey hatırladığı takdirde onu araması için özel numarasını vermişti

ve Beatrice onu günde üç kez arıyordu. Evelyn'in hayatına dair önemsiz ama bir anda önem kazanmış şeyleri anlatıyordu. Ama en çok da bilmek, bilmek ve bilmek istiyordu.

Kimse ona bir şey söylemiyordu. Öğrendiği tek şey gazetede yer alan haberlerin aynısıydı. Evelyn Rieger cinayeti üç sene önce gerçekleşen ama çözülememiş bir diğer olayı anımsatıyordu. O olayda da kurbana tecavüz edilmiş, parçalanmış ve resmen içi boşaltılmıştı.

Haberlerin yanında hep Evelyn'in Beatrice tarafından sadece iki ay önce çekilmiş bir fotoğrafı oluyordu. Ne kadar da güzel bir fotoğraftı. Koyu kızıl saçlı, zeki, yeşil gözlü bir melekti.

Seni çok özlüyorum.

Çok üzgünüm.

Bilseydim.

Seni dinlemiş olsaydım.

Keşke...

Cenazede erkeklerin hepsinin suratını hafızasına kazımaya çalıştı ama çok kalabalıktı. Orada iki polis memuru da vardı ama uzak duruyorlardı. Üzgün üzgün kalabalığa bakıyorlardı.

Annesi ve Richard, Evelyn'i neredeyse hiç tanımadıkları halde cenazeye gelmişlerdi. Mooserhof'u iki günlüğüne kapatmışlardı ve Beatrice buna minnettar kalmıştı. Onlara kendisini suçlu hissettiğini anlatmıştı. *Buna engel olabilirdim. Hem de kolaylıkla.*

"Bilmen mümkün değildi," demişti annesi. "Burada suçlu olan tek kişi o bıçaklı adam. Onu öldüren şey bıçak ve bıçağı kullanan adam. Başka kimse değil."

Bu sözler Beatrice'i birkaç dakikalığına rahatlatmıştı ama sonra fazla çiğnenmiş bir sakız gibi sertleşip bayatlamıştı.

David de hava yirmi dört derece olduğu halde siyah renkli dik yakalı bir kazak giyip gelmişti. Beatrice'in yanına gelip ona sarılmaya çalıştı. Beatrice onu itti.

“Olanları değiştirmem mümkün değil,” dedi David hüzünle. “Senin de öyle.”

Beatrice’in aklından neler geçtiğini bilemiyordu ama ona karşı samimi hisler besliyor gibiydi. Bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Beatrice ona bakmaktan kaçmıyor, Evelyn’in annesine bakarak kendisini cezalandırıyordu. Rheinberger’in Stabat Ma-ter’inin içine işlemesine izin verdi, ağzındaki metalik tadı yutkunarak gidermeye çalıştı. Suçluluk hissinin tadı tıpkı kan gibiydi.

Ondan sonraki haftalarda bekledi. Olay zamanla haberlerde yer almamaya başladı; polis kimseyi tutuklamadı. David onu tekrar görmeye çalışmaktan vazgeçerken, Beatrice de eğitimini tamamlamaktan vazgeçti. Bir süre sonra, Richard onu Salzburg’a geri götürmek için kapısına dikildi.

Beatrice buna karşı çıkmaya çalışmadı. Artık Viyana’daki kadm polis memurunu haftada bir arıyordu ve asla bir şey öğ-renemiyordu. Polislerden nefret ediyordu. Bir ara, Evelyn’in ölümünden dört, beş ay sonra, kadm polise “Beceriksiz, işe yaramaz birisin,” dedi.

Kadının hayret dolu bir ses çıkardığım duyunca, kendisini duyacağı sert sözlere hazırladı. Ama yanıt geldiğinde, son derece sakindi. “Madem öyle, gel de bu işi sen yap en iyisi, seni ukala.” “Öyle olsun, yapacağım!” Beatrice telefonu kapattı. Ama bu fikir aklına takıldı. Bunu her düşündüğünde omuzlarındaki yük biraz daha hafifledi. Altı ay terapi gördükten sonra nihayet kararını verince çok iyi karşılandı.

Eğitiminin ilk senesinde o olay oldu. Beş meslektaşıyla birlikte Hohensalzburg Kalesi’ne bir göreve gittiği sırada gerçekleşti. Smokinli sarışın bir adam sürekli olarak gülümseyerek yanından geçiyordu. Adamın tereddüt ettiğini görebiliyordu.

“Bu balo salonunda pahalı tuvaletler giymiş yüzlerce kadın var ama hiçbiri üniformanın içinde senin olduğun kadar güzel değil.” Achim Kaspary, Salzburg’un hemen dışında bulunan bir testere fabrikasının yardımcı müdürüydü. Ona iyi davranıyor, bir şeyleri aceleye getirmeye çalışmıyordu. Kesinlikle David kadar heyecan verici ve bir arkadaşını uğruna kırabileceği türden bir adam da değildi. Evlenmek için iyi bir adamdı.

[1]

Hipopotam (su aygın) sözcüğünün kısaltması. (Çev.N.)

★ ★ ★

Fiskos masasındaki ufak mumun alevi erimiş, mumda boğulmuştu. Beatrice alnına düşen saçları geriye itmek için elini Florin'in elinden çekti. Florin bir kere bile lafını kesmemişti ama sonlara doğru onun elini daha sıkı tuttuğunu fark etmişti. Anlayışlı veya suçlayıcı bir ifade görmeyi beklermiş gibi gözlerine baktı ama ikisini de göremeyince rahatladı.

"Evelyn'in katiliyle uğraştığımızı düşünmüyorsun, değil mi?" Kesin bir şekilde başmı salladı. "Hayn. Evelyn bir cinsel suça kurban gitti." Tanrım, tıpkı bir gazete makalesinden alıntı yapar gibi söylemişti bunu. Sanki öyle konuşmak olanlan daha tahammül edilebilir hale getiriyordu. "Evelyn tecavüze uğradı. Katili sonra onu, Evelyn'in büyükannesinin ona hediye ettiği mutfak bıçağıyla doğradı." *Kırmızı.* Beatrice ağzının kuruduğunu hissetti. "Kimse cinayetin ardındaki amacı sorgulamadı. Öte yandan, Zula Sahibi kurbanlarına karşı hiçbir cinsel ilgi sergilemedi. Erkeklere karşı da kadınlara karşı da. Niyetini hâlâ bilemiyoruz." Son sözlerini bir keman sesi bastırdı. Anneke'nin zil tonuydu.

u

"Onu sonra ararım," dedi Florin. "Sorun de..

"Hayır, rica ederim, yanıt ver. Benim..." Banyoyu işaret etti. Kapı kapalı olduğu halde Florin'in samimi ve şefkatli sesini duyabiliyordu. Ne dediğim anlayamıyordu ama öylesi daha iyiydi zaten. Florin iki kere güldü. Beatrice birkaç saniye boyunca, kendisini ihanete uğramış gibi hissetti.

Ancak içerideki ses kesilince sifonu çekti ve gri fayanslı tuvaletten çıktı.

"İyi misin?" Çay demlemişti; parıldayan çayın yüzeyinde koru renkli, mis kokulu yapraklar yüzüyordu.

"Hayır," dedi içtenlikle. "Sigart'ı bulana dek de iyi olmayacağım. Gözlerimin önüne sürekli olarak kesik eli geliyor." Sustu ve Florin'in anlayacağını umdu. *Yardım istediği için beni aradı... Kulağına tanıdık geliyor mu?*

"Arabaya atlayıp eve gideceğim," dedi bir yandan istekle çaya bakarak. "İnternette biraz araştırma yapacağım. Son koordinatlar elimizde, o yüzden bir şeyler bulacağıma eminim." "Oraya tek başına gitmeyi düşünmüyorsun, değil

mi?” Beatrice alaycı bir tavırla güldü. “Gecenin bir vakti orada ne yapabilirim ki? Gündüz gözümüzden kaçan bir şeyi bulmayı mı umacağım?”

Florin ona sarılıp geri çekildi. Beatrice bir an için, onu orada kalması için ikna etmediğine üzüldü.

Dairesi havasızdı; pencereler bütün gün kapalı kalmıştı. Balkona çıkmak istiyordu ama bunu her yaptığında izleniyormuş gibi bir hisse kapılıyordu. Tabii sadece hayal gücü işliyordu. Ama kapıyı iki kere kilitleyip içeride olmak onu daha çok güvende hissettiriyordu. Dizüstü bilgisayarını fiskos masasına koydu ve defineavi.com’a Dalamasso koordinatlarını girdi. Üç kilometrelik bir yarıçapta zula görünmüyordu. Daha sonra

Liebscher’in hesabına girip tam olarak neyi aradığım bilemeden yorumlarını okumaya koyuldu.

Yarım saat sonra, bilgisayarı kapattı ve bakışlarını monitör yerine tavana çevirdi. Melanie Dalamasso’nun tepkisi gayet barizdi. Onunla bir konuşabilse, fotoğrafları teker teker göste-rebilse... Bunu yapması mümkün değildi. Nora Papenberg’in fotoğrafını gördüğünde irkilen Beil tek şansı olmuştu. O tepkinin peşini bırakmaması gerekirdi. Beatrice bu konuda kendisinden başkasını sorumlu tutmuyordu.

“Eh, başım gerçekten de ciddi bir belaya soktun, değil mi?” Hoffmann’m ifadesinden, yaş gününü kutladığı düşünülebilirdi. Ofisinin kapısının arkasında onu beklemiş olmalıydı. O sırada deri sandalyesinde oturuyordu, Beatrice’se müdürün odasına çağırılan bir öğrenci gibi karşısında dikiliyordu.

“Carolin Dalamasso’dan seninle ilgili bir şikayet geldi. Melanie’ye kurbanların fotoğraflarını göstermişsin. Doğru mu?”

“Elimden düşürdüm.”

“O halde sakarlık etmişsin, Kaspary. Kızın durumu dünden beri çok kötüye gitmiş; doktorlan endişeli, annesi de çıldırmak üzere.” Duraksadı. “Tanrım. Bunu nasıl yapabildin? Hasta bir kıza nasıl işkence edebildin? Sen de bir annesin. Beceriksizliğini örtbas etmek için sahiden de her yolu dener misin?” Yanıt vermedi. Söyleyeceği her şey durumu daha da kötü yapabilirdi. “Peki, bu sakarlığının sonucu olarak ne geçti eline? Herhangi bir ipucu elde ettin mi? Kız sana bir şeyler anlattı mı?”

“Hayır.”

“Hayır.” Hoffmann bir kalemi parmaklarının arasında çevirdi. “Bunu yaparak itibarımızı ne denli zedelediğinin farkında mısın? Kurallara uygun hareket eden meslektaşlarına ne yaptığının farkında mısın? Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın, Kaspary. Bunun sonuçları olacağını sakın unutma.” Bekledi ama Beatrice’in bir şey demeden ona baktığını görünce elini sallayıp dışarı çıkmasını işaret etti.

Beatrice kendi masasına döndüğünde Kossar onu bekliyor, gülümseyerek onu izliyordu. Biri sarı, diğeri kırmızı renkli iki dosyayı işaret etti.

“Okunacak çok şey var, Beatrice. Her şeyi okuyabilmeniz için çok uğraştım ama büyük bir kısmı İngilizce. Umarım bir sakıncası yoktur.”

“Nedir bunlar?”

“Kırmızı dosyada Ohio’lu bir seri katil olan Raymond Wilier’la ilgili bilmeniz gereken her şeyi bulabilirsiniz. Dosyadaki en ilginç belge Quantico’lu meslektaşımın onunla yaptığı görüşme olmalı. Wilier kurbanlarını tesadüfi bir biçimde seçiyordu ama geride polisi yanıltacak şifreli mesajlar bırakıyordu. Bunun bir yarış olduğunu, büyük bir güç mekanizmasına karşı yarıştığını söylüyordu. Oldukça zekiydi, IQ’su yüz kırk yediydi. Ancak on ikinci cinayetinden sonra yakalanabildi.”

Beatrice omuzlarını silkti. “Ama Zula Sahibi kurbanlarını tesadüfi bir biçimde öldürmüyor.”

“Sarı dosyada,” diye devam etti Kossar onu duymamış gibi. “Mike Gonzalez vakasıyla ilgili bilgiler var. Sırf kurtarma düşüncesiyle dokuz kişiyi öldürdü. Bunun gibi daha pek çok vaka var. Dini sanrılara yenik düşenler... Kurbanların seçilişi sadece *görünürde* tesadüfi. Görüşmede kurbanlarının başlarının üstünde bir ışık gördüğünü ve Tanrı’nın krallığına hazır olduklarını anladığını söyledi. Oraya bir an önce gitmelerine yardımcı olmak istemiş. Onları öldürmeden önce işkence etmesini de belli ki cehennem ateşinden korumak için yapmış...”

“Bizim cinayet olayımızda tesadüfi kurbanlar yok!” Beatrice bağırdığım fark edince, buna pişman oldu. Kendisini kaybetmesi hiç ama hiç iyi bir şey değildi. Ama en azından Kossar’m konuşmasını kesmeyi başarmıştı. “Birbirlerini tanıyorlardı. Belki hepsi değil, ama Beil, Papenberg’i tanıyordu; Dalamasso da

kurbanlardan en azından birini tanıyordu. Tüm bu çalışmayı boşa yaptığınız için üzgünüm.”

“Doğru varsayımlarda bulunuyorsanız, haklısınız.” Kossar sanki hiçbir koşulda kendisini kaybetmiyordu. “Ama bu henüz kesin değil,” dedi.

“Hayır, kesin. Buna kahrolası gözlüğünüze bahse girebilirsiniz.”

Zula Sahibi, *Her şeyi biliyorsunuz, ama hiçbir şey bulamıyorsunuz,* diye yazmıştı. *Her şeyi biliyorsunuz, ama hiçbir şey bulamıyorsunuz.*

Shinigami olduğunu biliyorum. Liebscher ’i tanıdığını, birlikte gizlenmiş plastik kutuları aradığınızı biliyorum. Geçmişimi araştırdığını da biliyorum ama ne zaman? Seni arayan kişilerden biri olduğumu anladığında mı? Neden?

“Belki de katilin amacıyla bir bağlantın vardır,” demişti Florin bir gün önce. Beatrice bunu düşünmüştü, doğru olup olmayacağına dair kafa patlatmıştı ama sonra bu fikri akimdan çıkarmıştı.

Hayır, buna inanmıyordu. Ama katil, onu ürettiği şeyin bir parçası haline getirmişti ve mesajlarını esas olarak ona yazıyordu. Bunları çözmek de doğal olarak ona kalıyordu.

Bir şeyi atlıyorum, diye düşündü, *ilk başa dönmem gerek ama buna vaktim yok ve en önemli kişiler çoktan öldü.*

Peki, bildiği kadarıyla Zula Sahibi’nin ilk ortaya çıkışına neden göz atmıyordu? 26 Şubat’ta Shinigami ortaya çıkıyor. Define avı sitesine üye oluyor ama neden? Sadece

Liebscher’le bağlantı kurmak için ya da görünürde niyeti bu. Yedi kez birlikte zula bulduktan sonra da define avından sıkılıyor.

Zulalar çözümün bir parçası. Yoksa gizlendikleri yerler, kısaltmalar ve koordinatlar anlamsız olurdu.

Bunları sırf define avı Liebscher’in hobisi diye yapmış olabilir miydi? Beatrice’in içgüdüleri bu teorinin doğru olduğunu düşünmüyordu; mesele bu değildi, olamazdı.

Artık kalınca bir dosya haline gelmiş olan notlarını karıştırıp Konrad Papenberg'le yaptıkları ilk görüşmeyi aradı.

Buldu: Nora doğayı çok seviyordu. Sportif birisiydi ve dağ yürüyüşlerinden hoşlanırdı. Ama define avı hobilerinden biri değildi. Kocası doğruyu söylüyorsa tabii... Doğru söylüyor olmalıydı çünkü ince bir araştırmadan sonra bile Nora'nın bilgisayarında define avı üyeliğine dair bir işaret bulunamamıştı. Site sahipleri de bunu teyit emişti: Sitelerinde Nora Papenberg isimli bir üyeleri yoktu. Bu da aslında kilit noktaydı çünkü bir bilgisayar olmadan, çevrim içi topluluğa kayıt olmadan, define avı hemen hemen imkansızdı.

Bunlar Beatrice'in akima takıldı ve başka bir fikre geçmesini engelledi. *Ya...*

Kocasının ifadesini bir kez daha okudu.

İki senedir evliydiler, üç senedir tanışıyorlardı. Nora'nın bilgisayarı da üç senelikti ve o günün standartlarında teknoloji dünyasında çok eski sayılırdı ama yine de...

Saatine bakınca, Stefan'ı aramak için çok geç olduğunu gördü ama umurunda değildi... Bu önemliydi. Önce cep telefonunu, sonra da sabit hattını aradı ama her seferinde karşısına Stefan'm arayan kişinin mesaj bırakmasını söyleyen ses kaydı çıktı.

Kahretsin. Düşündüklerini unutmasın diye kendisine bir not yazdı.

Hiçbir şey bulamadık ama bu ortada hiçbir şey olmadığı anlamına gelmez, diye düşündü kalemini bırakırken. *Muhtemelen, yanlış şeyi arıyoruz.*

"Şifreler, kullanıcı isimleri, forum lakapları... Bana lütfen bir liste hazırla."

Stefan'm saçları daha yeni uyanmış gibi tuhaf bir açıda dikilmişti. Tıraşsız hali de bunu destekliyordu ama bakışları cin gibiydi. "Papenberg için mi? Tabii."

"Beil ve Estermann için de. Sigart'm ve Dalamasso'nun bilgisayarları yok ama Dalamasso'yu sırf emin olmak için kontrol etmeliyiz." Elini uzatıp Stefan'ın asi saçlarını düzeltmeye çalıştı ama saçlar hiçbir şekilde çabalarına boyun eğmedi. "Dün gece seni uyandırmadım, değil mi?"

Stefan sırıtarak başını salladı. "Hayır, telefonumu sessize almıştım. Evde

değildim.”

Aha. “Bana kızın ismini söyleyecek misin?”

Stefan’m önce ağzının sol kenarı, sonra da sağ kenarı yukarı kıvrıldı. “Bence şimdilik Nora Papenberg’in lakaplarıyla yetinmen gerekecek.”

Ofis ona kalmıştı. Florin yine bir sorgu maratonuna çıkmıştı. Birisi iki hafta önce geç saatlerde Wallersee Gölü’nün yanma park edilmiş kırmızı bir Honda Civic görmüştü.

Nora’nın arabası. Zula Sahibi’yle birlikte Liebscher’in kafasını ağaçların tepesine saklamak için mi oraya gitmişti? Nora ya da kullanıcı isimleriyle NoPapl, Norissima, radis-hes_are_red.

Beatrice son kullanıcı ismine bakıp kaşlarını kaldırdı. İnsan nasıl böyle bir lakap bulurdu? FrankaC. Wishfulthinker28. Bunların hepsi Stefan’m bulduğu kadarıyla Nora’nm kul-lamcı isimleriydi. Çevrim içiyken kullandığı isimlerdi. Muhtemelen dahası da vardı.

“Ama beş tane zaten fazla, izini sürmemiz için yeter de artar bile,” dedi Stefan. Beatrice birkaç dakika sonra onun haklı olduğunu anladı. Jakob’un sevimli baykuşu akima gelene dek, Defmeavi.com’a hangi isimle kaydolduğunu unutmuştu. İkinci Elvira.

Siteye girdi ve *Kullanıcı Bul* kısmına gitti. NoPapl ve No-rissima isimleri sonuç vermedi. FrankaC diye bir isim vardı ama belli ki gayet sağlıklıydı ve son zulasını daha iki gün önce keşfetmişti. Farklı bölgelerde, muhtemelen yaşadığı şehir olan Hamburg’da çekilmiş fotoğraflarının yanı sıra detaylı bir de profil sayfası vardı.

Wishfulthinker28. Yaz ve ara. Beatrice içinden dua etti. *Tam isabet.* Profilinde herhangi bir bilgi ya da fotoğraf yoktu. Ya hiç güncellenmemişti ya da belki de silinmişti. Ama bu isimde bir kullanıcı kesinlikle vardı. Başarıyla bulunmuş 133 zulaya karşılık 133 smiley vardı.

Doğru yola açılan gizli kapıyı en sonunda bulduğunu hisseden Beatrice listeyi açtı. Her zamanki gibi en son bulunan zula en üstteydi.

Wishflılthinker28, Mondsee Gölü yakınlarında define avına çıkmıştı. Girişi

kırmızıydı ve üstü çizilmişti. Yani zula, kullanıcının birçok diğer zulası gibi arşivlenmişti. Bu da şaşırtıcı değildi çünkü son zulasmı beş sene önce bulmuştu. Belli ki Wishfulthinker28 başka bir hobi edinmişti.

Tamam, diye düşündü Beatrice. *Bir süre bu ipucunu izleyelim. Varsayalım ki bu kullanıcının hesabı Nora Papenberg'e ait.* Bölge tutuyordu; keşfetmiş olduğu zulalann da büyük bir kısmı Salzburg'da veya yakın civardaydı. Beş sene önce Nora Papenberg kocasıyla bile tanışmamıştı, dolayısıyla soyismi de farklı olmalıydı.

Birkaç saniye içinde Stefan'a dahili hattan ulaştı. "Yanlış hatırlamıyorsam, evlenmeden önce Nora Papenberg'in soyis-mi Winter'dı. Site yöneticisinden Wishfiılthinker28'in Nora Winter olup olmadığını öğrenmem gerek." Beatrice imleçle son girişin etrafına bir daire çizdi. *Harika bir manzara, buraya kesinlikle geri geleceğim. Zulanın gizlendiği yerse gerçekten yaratıcıydı ama yine de çabucak buldum. Eğlendim! ZIT!*

Bir veda yazısı gibi de define avından sıkılmış gibi de görünmüyordu. Tamam, bir insanın bir hobiden vazgeçmesi için bir sürü neden olabilirdi... Yeni bir erkek arkadaş, yeni bir iş, bir hamilelik veya hastalık. Ama bunlara pek ihtimal vermedi çünkü...

Bir anda ilham geldi ve Beatrice, Herbert Liebscher'in profilini açıp DescartesHL'nin o sıralarda yaptığı girişlere göz attı. Zihninde bazı parçalar yerine oturmaya başlamıştı.

İşte, bağlantı oradaydı. Muğlaktı ama karanlığı bölen incecik bir ışık şeridi gibi yine de oradaydı.

Nora Papenberg'in son girişi 3 Temmuz tarihliydi. Herbert Liebscher aynı senenin 6 ve 8 Temmuz'unda Viyana'ya gitmiş, on sekiz zula bulmuştu. Sonra da durmuştu. Hem de tam bir buçuk sene. Papenberg'se sonsuza dek.

Bu, kesinlikle bir tesadüf değil. Ortak bir neden olmalı.

Beatrice profil sayfalarının çıktısını aldı ve ikisindeki zu-ları kontrol etti. Evet, ortak zulalar vardı ama aynı şehirde yaşayan iki kişi için çok da şaşılacak bir durum değildi. Ama birinin diğerinden söz ettiği tek bir giriş bile yoktu. Hem DescartesHL'in hem de Wishfulthinker28'in listelerindeki zu-lalarm bulunuşu arasında seneler değilse bile aylar vardı. Dolayısıyla birbirlerini tanıdıklarını

kanıtlamazdı.

“Haklıymışsın,” dedi Stefan öğle vaktinden biraz önce. Hâlâ cıvıl cıvıldı; hatta isyankar saçlarını düzeltmeyi bile başarmıştı. “Wishfulthinker28 bir Avusturya posta adresi olan

Nora Winter; az önce teyidini aldım.” Beatrice’in masasına bir çıktı bırakıp tatsız bir düşünceyi akimdan atmak istermiş gibi hafifçe başını salladı. “Sence define avcılarını hedef alıp öldüren birisini mi arıyoruz?”

“Söylemek için henüz çok erken. Ama benim için bir şey yapar mısın, lütfen? Carolin Dalamasso’yu arayıp kızının şeyden önce bir define avcısı olup olmadığını...” Sustu. Tabii. Bu da tutuyordu.

“Sinir krizi geçirmeden önce mi? Tabii ki ararım. Tam olarak ne geldi aklına?”

Tarihler. “Kusura bakma, Stefan, bir şeye bakmam gerek.” Melanie Dalamasso’nun sinir krizi. Evet, doğruydu. Aynı senenin yazıydı. Nora Papenberg’in son zulasını bulmasından on iki gün sonra.

Dört fincan kahve sonra, Beatrice artık gerginliğinin kafeinden mi, yoksa FlorinTe kendisinin “görüntüde son bir değişiklik” dedikleri şeye ramak kaldığı için mi olduğunu bilemiyordu. Bir ayrıntı, bir bilgi sonra daha, karmaşa anlamlı bir şeye dönüşecekti: Resim netleşecekti. Beatrice, her zaman olduğu gibi o anın yaklaştığını hissedebiliyordu. Hem olayı çözmek istiyordu hem de bundan korkuyordu. Çünkü birçok olayda son resim epey çirkin olurdu.

Saat dokuz buçuk gibi çantasını toparlarken, o an hâlâ gelip çatmamıştı. Hatta öğleden sonra geri adım atmıştı. Nora Papenberg’in define avcılığında kullandığı ismi bulmak şaşılacak derecede basit olmuş olabilirdi ama Christoph Beil ve Rudolf Estermann Ta ilgili aynı doğrultudaki araştırmaları sonuçsuz kalmıştı. Beil birkaç internet forumunda oldukça aktifti ve kimliğini kesinlikle gizlememişti. Çevrim içi kullandığı isimlerin ve soyisimlerinin farklı kombinasyonları da defınea-vi.com’da hiçbir sonuç vermemişti. Boz Ayı da öyle.

Estermann’a gelince, bilgisayarını sadece iş amaçlı kullanmış gibiydi. Arama geçmişinde eczanelerin ana sayfaları ve güzellik salonları vardı.

Karısının “Rudo” diye hitap ettiği Estermann da denedikleri çeşitli

kombinasyonlara rağmen define avıyla bir ilgisi yokmuş gibi görünüyordu. Beatrice yorulmuş, kendisini biraz daha zorlarsa dağılan dikkatinin bir şeyi gözden kaçırmasına neden olacağından korkmuştu.

Tam emniyet kemerini takıp kontağı çevirecekken telefonu çaldı.

“Çocukları yarın kendi evime götüreceğim,” dedi Achim, merhaba bile demeden. “Akimdan neler geçiyor, ha? Onları gerçekten de dilediğin zaman başından atabileceğini mi sanıyorsun?”

Son karşılaşmalarında gösterdiği iyi niyet açıkça uçup gitmişti.

“Onları başımdan atmıyorum. Hayatımda üstünde çalıştığım en zorlu olaylardan birini araştırıyorum. Bu sıralar hayat normal geçmiyor.” İç çekti. “Bu, istisnai bir durum. Bunu anladığını sanıyordum.”

Achim yanıt verdiğinde sesi biraz daha sakindi ama yine de monoton ve duygudan yoksundu. “Bu iş saçmalık, Bea. Mina’yla Jakob’a istisnai durumların söz konusu olmadığı daha sabit bir hayat sunabileceğini düşünmüştüm. Bunun yolunu tıkayan tek şey egoistlik.”

Bunu duymak insanı incitiyorsa, doğru olduğu anlamına mı gelir?

“Haksızlık ediyorsun.” Gözlerini yumdu. “Çocukları yarın al o zaman. Anneme söylerim. Yarından sonraki gün de sana gelirim, her şeyi konuşuruz. Hem o zamana dek işyerinde her şey yoluna girmiş de olabilir.”

Achim bunu gerçekten de komik bulmuş gibi güldü. “Sanki böyle bir şey olabilir. Kimi kandırıyorsun, Bea? Beni kandırmaya çalışıyorsan, zahmet etme. O tren istasyondan kalkalı çok oldu.”

Saat on buçuktu. Duş aldı: Önce sıcak sonra soğuk, sonra yine sıcak suyu açtı ama midesindeki o tuhaf his dinmedi.

O gün artık internette daha fazla araştırma yapmayacaktı. Çırılçıplak yatağına uzandı, serin keten çarşafları sırtında hissetti ve keşke çocukları yandaki odada uyuyor olsaydı diye düşündü.

Tavanda bulanık bir şeklin hareket ettiğini gördü. Bir örümcek ağı mıydı? Sabah ilk iş süpürgenin ucuyla onu oradan almaya karar verdi; bir şeyi de çabucak,

basit bir biçimde halletmek güzel olacaktı...

Telefonunun zil tonu onu derin bir uykudan uyandırdı. Kalbi hızla atıyor, göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Bir şey olmuş olmalıydı...

“Sizi uyandırdım mı, Komiser?” Konuşması peltek peltekti.

“Achim, yemin ederim ki seni şikayet ederim.”

“Umurumda değil. Annemle konuştum, o...”

Beatrice telefonu kapattı ve yatağının yanına koydu. Şifoniyerin üstünde duran lambanın hâlâ odayı aydınlatan ışığında titreyen ellerine baktı.

Umurunda değildi. Sabah hasta olduğunu söyleyecek, günü çocuklarla geçirecekti. İstisnai duruma bir son verecekti. Hayatına bu şekilde devam edemezdi.

Nabzı fazla hızlı ve sert atıyordu. Lanet kahve. Saate şöyle bir bakıp sadece yarım olduğunu görünce şükretti ve yana kıvrılıp battaniyeyi omuzlarına kadar çektikten sonra gözlerini yumdu. Bir süre nefes egzersizi yaparsa nabzı düzelirdi; sadece bir şey düşünmemeye odaklanması gerekiyordu, ondan sonra uyuyabilirdi.

Ama göz kapaklarının ardındaki karanlıkta, çığlıklar atan ve başını kapıya vurmaya çalışan Melanie Dalamasso belirdi.

Hayır. Yeter.

Ama Dalamasso’yu bir türlü akimdan çıkaramadı. Aradıkları kişi, parçalanmış kadın oydu... Peki, neden koordinatlarda hiçbir şey bulamamışlardı? Koordinatlar önceki gibi ileride olacak bir şeye dair mi bir ipucuydu? Zula Sahibi, Dalamasso’yu Bundesstrasse’ye mi atmayı planlamıştı?

Beatrice yatakta yana döndü. *Kes sesini,* dedi içindeki ses.

Dalamasso büyük bir sinir krizi geçirmişti, Liebscher bir buçuk senedir bir GPS cihazının yakınından bile geçmemişti, Papenberg define avından sonsuza dek vazgeçmişti. Çok kısa bir zaman diliminde, kısa ve uzun aralar verilmişti. Ama aynı günde değil.

Beatrice pes etti. Uyuma ihtimali kıyıdan çekilen dalgalar gibi ondan uzaklaştı. Üstüne bir tişört geçirdi, mutfaktan bir bardak su aldı ve dizüstü bilgisayarını açtı. Define avı web sitesinin bayrağının yeşil rengi oturma odasının karanlığında parıldıyordu. Tam olarak ne aradığını bilemeden, Nora Papenberg'in profil sayfasını açtı. Kullanıcılardan bazıları memleketlerini *Yer* kısmına yazmışlardı. Wishfulthinker28 yazmamıştı, Herbert Liebscher da öyle.

133 zulayı ters sıraya göre inceleyecek, her birini dikkatle okuyacaktı. Belki bir şeye denk gelirdi; belki Shinigami'yle görüşebilirdi ya da diğer define avcısı arkadaşlarıyla ilgili bir ipucu edinebilirdi. Mesela, Christoph BeilTa.

Harika gizlenmiş bir zula, sahibini tebrik ederim! diye yazmıştı Nora son zulası için. *Neredeyse pes edecektim ama son anda aklıma bir şey gelince doğru yönü buldum. ZIT!*

Bir sonraki giriş 18 Haziran tarihliydi: *Basitti ama bazı zorluklarla da karşılaştım - ZİT!*

Aynı günkü bir başka girişte şöyle diyordu: *Karmaşıktı ama en sonunda galip geldik. Yaşasın! ZİT, Wishfulthinker28.*

Kimden söz ettiği belli değildi. Beatrice arşivlenmiş zula-nm olduğu sayfayı açtı ve 18 Haziran'da aynı zula için giriş yapan bir BibiWalz olduğunu gördü. Bu kullanıcı isminin yanındaki parantezde yazan 1877 rakamıyla birlikte hâlâ oldukça aktifti. Beatrice bunları teker teker kontrol etti. BibiWalz sarışın, çilli, tombul ve tamamıyla yabancı birisiydi. Ama işini şansa bırakmamak için ismini yine de not etti.

Aşağı doğru ilerlerken, bir sonraki zula 15 Haziran tarihliydi. Nora ne kadar heyecanlandığını gösteren bir yorum yazmıştı. *İlk gece zulam! CreepyCravvly ile birlikte bulduk. Çikolatalarla, patates cipsleriyle ve bir el feneriyle maceramıza hazırlandık ve bir saati biraz aşan bir sürede oraya vardık. Yol işaretleri bizi gayet isabetli bir biçimde yönlendirdi ve bir saniye bile korkmadık. Zula sahibine teşekkürler. Binlerce kere ZİT!*

CreepyCrawly mi? Beatrice bu tuhaf ismin sahibini aradı ama bu kişinin profili de Nora'nm ve Liebscher'inki kadar boştu. Yine de ismi not etti.

Bundan bir hafta önceki zula yorumu şöyleydi: *Cidden harika birzulaydı. Bu güzelim kilisenin varlığından bile haberim yoktu. ZİT!*

Beatrice’in bedenine yavaş yavaş uyku tekrar yayılmaya başladı. Bunu önemsemeyen Beatrice listedeki bir sonraki linki tıkladı. Tavandaki ışık gözlerini kamaştırınca, geriye yaslanıp gözlerini kıstı.

Derken bir anı şimşek hızıyla kendisini hatırlattı. Işık. Yansıma. Bunu nerede görmüştü? Doğru sayfayı aradı. Evet, oradaydı. Nora’nm macerasıyla ilgili coşkulu yorumu... O zu-lanm onun tarafından değil ama diğer zulacılar tarafından çekilip siteye koyulmuş bir fotoğrafı bile vardı. *25 Fotoğraftan Oluşan Resim Galerisi ’ne Bakınız.*

Tek bir tıklamayla akimdaki fikri teyit etmiş oldu. Beatrice dizüstü bilgisayarını hızla kapattı; üstüne bir blucinle ceket de giydi ve tam dışarı çıkmıştı ki en gerekli aleti unuttuğunu fark etti: El feneri.

Achim, Jakob’a yaş gününde bir tane hediye etmişti. Pillerinin sonsuza dek dayanacağı iddia edilen bir LED’li el feneriydi. Nereye koymuşlardı? Umarım Jakob yanma almamıştır, diye düşündü.

Hayır, el feneri oradaydı. Beatrice bunu çantasına attı ve çıkmadan cep telefonunu kaptı.

Arabaya bindiğinde, *keşke acil durum ekibine o saatte ula-şabilseydim,* diye düşündü. Kendisi için yapabileceği en iyi şey oydu... Önsezileri muhtemelen yanlış çıkacaktı.

Saçmalama. Haklısın ve bunu biliyorsun. Her şeyi biliyoruz ama hiçbir şey bulamıyoruz. Zula Sahibi bunu açık açık söylemişti.

Ama Beatrice oraya desteksiz gitmek konusunda yine de huzursuzdu. Tek başına bir şey yapacağı için kimse sırtını sı-vazlamayacaktı; hatta tam aksini yapacaklardı. Saat sabahın 01.45’ydi. Florin’i aradı, onun mahmur mahmur telefonu açmasını bekledi. Telefonun iki üç kere çalmasını bekledi. Ama beşinci kere çaldıktan sonra, telesekreter devreye girince telefonu kapattı.

Sorun değildi. Florin’in biraz uyuması gerekiyordu. Kendisini tehlikeye atmayacaktı, sadece haklı olup olmadığını görmek için arabayla oraya gidecekti. Düşündüğü şeyin hayal gücünün bir ürünü olması gayet mümkündü.

Telefonu çaldığında daha beş yüz metre bile gitmemişti. “Neler oldu?”

Derin bir oh çekip neredeyse gülecekti. Florin uyanık ve dikkatini tamamıyla ona vermiş gibiydi.

“Seni uyandırdım mı?”

“Evet, ama önemli değil. Neler oluyor?”

“Dalamasso koordinatlarının oraya gidiyorum. Orada bir şey bulduk ama ne olduğunu fark etmedik.”

“Ne?” Florin’in derin bir nefes çektiğini duydu. “İyi de neden şimdi gidiyorsun? Özellikle de gecenin bir yarısı!”

“Çünkü bulduğumuz şey ancak bu saatte mantıklı hale gelecek. İnan bana.”

Beatrice onu on beş dakika sonra evinden aldı. Florin onunla gitmek için ısrar edince, Beatrice de uzun süre direnmemişti.

“Günaydın,” dedi Florin yan kapıyı açarken. Ne saçlarını tarayacak ne de gömleğinin düğmelerini ilikleyecek kadar vakit bulmuş gibiydi ama silahı yanındaydı.

“Beni geri aradığın için teşekkürler. İkimiz birlikte gidersek kendimi daha iyi hissederim.”

“Bana teşekkür etmene gerek yok. Ama oraya yirmi kişi gitsek daha da iyi olur. Flaklı olduğunu teyit eder etmez merkezi arayacağım.”

“Tamam.” Beatrice radyoyu açtı. Phil Collins “In the Air Tonight” adlı şarkısını söylüyordu; bu şarkı tüm zamanların en iyi davul solosuna sahipti. Evelyn eline geçen her fırsatta çatal bıçakla bu soloyu çalardı.

Hız limiti: 30 km. Beatrice’in el fenerinin aydınlattığı sıfırın ortasındaki parlak ve yuvarlak çıkartma karanlıkta minnacık bir ay gibi görünüyordu.

“Bir gece zulası.” Beatrice el fenerini yola çevirdi. “Buradan başlıyor. Yanılmıyorsam, yakınlarda parlak bir şey daha bulacağız...”

“Sonra bir tane daha ve bir tane daha.” Florin el fenerini baş hizasında tutarak ağır ağır kendi etrafında döndü, “işte!” Elli metre ileride, yolun kenarındaki bir

ağacı işaret etti. Bunun ardında patika ikiye ayrılıyordu.

“Yarma kadar beklemeyeceğiz,” dedi Beatrice onun tereddüt ettiğini görünce. “Hava daha dört beş saat karanlık olacak. Belki Beşinci Aşama’yı gün doğmadan bulabiliriz.”

Florin bir şey demeden işaretli ağaca gitti. Evet der gibi başım salladı. “Stefan’ı ara. Uyanıksa gelip bize katılsın. Ben de merkezi arayayım ve saat başı onları arayacağımızı söyleyeyim.”

Stefan’ın cep telefonu doğrudan telesekretere geçti. “Burada büyük bir şey kaçırıyorsun,” dedi Beatrice mesajında. “Beşinci Aşama bir gece zulası. Eminim ki hiç geceleyin zula aramamışsmdır, değil mi?”

Arabayı yolun ikiye ayrıldığı yerde, görülebilir bir noktaya park ettiler ve yola çıktılar. Patika dardı ve sürülerin otladığı çayırların ve çiftliklerin yanından tepeye doğru zikzaklar çizerek ilerliyordu. Beatrice bir sonraki parlak çıkartmayı ahşap bir ahırın duvarında buldu. “Zula Sahibi döneceğimiz köşelerin hepsini işaretlemiş,” dedi. “Şuraya dönmemiz gerek.”

Parlak ipuçlarını tenha bir alana kadar izlediler. El fenerlerinin ışıkları patikayı aydınlatıyor, grili, kahverengili ve yeşilli arka planda birbirine karışıyordu. Yakınlardan boğuk bir inek çanı sesinin geldiğini duydular. Beatrice otlakta karın üstü yatan, yanında inekler dolanan Nora Papenberg’in cesedini düşünmeden edemedi. Acaba o çınlayan inek zili hayatında duyduğu son ses mi olmuştu?

Patika, ormanın karanlığında daha da derinlere ilerliyordu. Bir ağaç kütüğünün boğumunda gördükleri parlak çıkartma doğru yolda olduklarına işaret ediyordu. Yanlarından hızla geçen bir şey, sollarında kalan çalılıkların arasına hışırtıyla girdi. Kuşlar o kadar alışılmadık bir saatte rahatsız edildiklerine itiraz eder gibi öttü.

Patika gayet dik bir biçimde yukarı kıvrılıyordu; Beatrice yanına içecek bir şey almadığına pişman olmaya başlamıştı. Yakınlardaki bir ırmağın tatlı sesini yaprakların gece vakti çıkardığı hışırtılar eşliğinde duyabiliyorlardı ama ırmağı bulabilmek için çalılıkların arasından güçlükle ilerlemeleri gerekiyordu.

Bir saat sonra mola vermek için durdular; bu arada Florin merkezi arayıp her şeyin kontrol altında olduğunu haber verdi. “Şarjımda sadece iki çizgi kaldı,”

dedi telefonu kapatıp kaşlarını çatarak. “Senin cep telefonun ne durumda?”

“Seninkinden daha iyi değil. Burada fazla verici yok.” Fazla sayıda ev veya çiftlik de yoktu. Beatrice ve Florin en son evin yanından yirmi dakika önce geçmişlerdi ve o zamandan beri de etrafta bililerinin yaşadığına dair hiçbir iz görmemişlerdi. Patika ilk yola çıktıklarındaki gibi asfaltlı olmadığı halde yine de iyi durumda sayılırdı.

Çok geçmeden kendilerini patikadaki bir başka yol ayrımının etrafında ipucu ararken buldular. Beatrice birkaç saniye boyunca suyun çok derinlerine dalmış, yüzeye çıkamayacakmış gibi hissetti. El fenerlerini ormana tuttular ama ışınlar sadece ağaçların oluşturduğu ilk sırayı aydınlattı; onların ardındaki dünya hâlâ karanlıktı. Yukarıdan ağaç tepelerinin gece esintisinde hafifçe sallanırken çıkardığı hışırtı duyuluyordu. Beatrice incecik ceketiyle donuyordu. Bir sonraki lanet parlak çıkartma neredeydi? Sağında olmasını umdu çünkü patika o yönde biraz daha düzgündü. Ama çok geçmeden daha dik bir eğim kazanan sol tarafa gitmeleri gerektiğini anladılar. Dikenli bir çalılığa iliştirilmiş olan parlak ve yuvarlak diski ilk gören Beatrice oldu.

Artık sadece gerekli olduğunda konuşuyorlar, sessizliğin daha da derinlerine ilerliyorlardı. Son birkaç dakikada etraflarındaki bir şey değişmişti: Orman farklı bir karanlığa bü

rünmüştü. Artık ağaçlar o kadar sık değildi. Daha açıklık, ağaçların arasının açık olduğu bir alandı. Beatrice el fenerini ağaçlara tuttu. Kesik, koyu renkli kütükler yeni büyümeye başlamış yeşil ağaçlarla birlikte alanı kaplıyordu. Sonrası yine karanlıktı.

Orası Beatrice’e bir şey hatırlattı. Yapmış olduğu zorlu araştırmaları.

Kurbanlarıyla alay ediyor. Bizimle alay ediyor Sigart’in kesik parmaklarını ve hayatın ne kadar tuhaf olabileceğiyle ilgili zekice yazılmış bir mesajı bulmamızı istiyor.

Beatrice farkında olmadan adımlarını sıklaştırdı. Nefesi kesik kesik çıkıyordu, kalbi de hızla atıyordu ama durmadı. Florin ona yetişti. Merakla ona baktığını gören Beatrice başını salladı. Önce oraya varmaları gerekiyordu. Önce kesinlik kazanmalıydı.

Az kalsın bir sonraki yansıtıcıyı kaçıracaklardı. Ormandan çıktıkları anda,

patikanın kenarındaki düz bir taşın üstüne bağlanmıştı ve karşılarında duruyordu.

Beatrice zulanın o taşın altında olduğuna emindi ama yanılmıştı. Taşı kaldırdıklarında altından tek bir solucan ve ışığı görünce panik içinde kaçışan iki km kanatlı böcek çıktı. Bir şey kendisini bir dala savurmuş ve dalı kırmış gibi yüksek bir ses çıkınca, vahşi hayatı muhtemelen daha da rahatsız ettiklerini anladılar.

“Bence patika şurada devam ediyor.”

“Orada mı? Ama hiçbir şey yok ki.” Arazi aşağı doğru eğim kazanıyordu ve her yanı yabani otlarla ve kalçalarına kadar yükselen çalılıklarla kaplıydı. “Oradan geçebilmek için bir pala gerek.”

“O halde bir pala olmadan idare edeceğiz.” Florin saate bakıp pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. “Selam, Chris,” dedi alçak sesle. “İyiyiz, patikadan ayrılıyoruz ve ça-lılıklarm arasına giriyoruz. Bir saate kadar... Alo? Beni duyabiliyor musun? Tamam, evet, bir saate kadar tekrar ararım.”

Florin çalılıklara doğru tereddütle bir adım attı. “Gel, Bea, şuradan geçebiliriz.” Biraz ilerleyip Beatrice’in elini tuttu. “Eskiden burada bir patika varmış sanırım.”

Bir adım. Sonra bir adım daha. Üçüncü adım. Ağır ağır çalılıklardan aşağı ilerlediler, ta ki Beatrice’in ayağı bir ağaç köküne takılana dek. Elindeki feneri düşürdü ve tutunacak bir şey aradı; nihayet dengesini sağladığında sağ avcundan dirseğine kadar keskin bir acı hissetti.

İlk önce, dikenli tellere dolandığını sandı ama sadece ısırgan otlarına değmişti. Florin onu yukarı çekerken bir şey gördü.

Parlak bir beş rakamı. Bir şey demeden onu işaret etti, sonra yere düşürdüğü fenerini aradı. Rakam ufak bir ahşap barakaya iliştirilmişti ve ileri geri sallanıyor gibiydi.

“Arkamda dur.” “5” rakamını sallayan şey esinti miydi, yoksa orada onları bekleyen birisi mi vardı? Florin tabancasını çıkardı ve bir ses duyacaklar mı diye kulak kesildiler. Rüzgar. Nehrin uğultusu. Kuşların daha da uzaktan gelen sesleri. Bir de sallanan rakamın barakaya sürtünürken çıkardığı hafif ses.

Rakama doğru gittiler. *Yavaş,* diye düşündü Beatrice. Ama ne yazık ki ses çıkarmadan ilerleyemiyorlardı. Kuru dallar ve ezilen kuru yapraklar attıkları her adımı ele veriyordu.

“Sadece rüzgar,” dedi Florin ahşap barakaya vardıklarında. Bir kağıttan kesilip eski bir teneke kutuya iliştirilmiş olan beş rakamı, ince ve paslı bir telden sarkıyordu. Beatrice ceketinin cebinden bir çift silikon eldiven çıkarıp taktı.

Parmaklar, diye düşündü az önceki gibi. *Gözler, ayak parmakları. Minnacık bir tütün kutusuna başka ne sığabilir?*

Dikkatle kıvrık teli sarılı olduğu ahşap çıkıntıdan çekti. Tel bir türlü teneke kutudan aynlmıyordu; silindir şeklindeki teneke kutunun etrafına sarılmış, birkaç katman da kaim yapışkan bantla yerine tutturulmuştu.

“Yeni görünmüyor,” dedi Florin.

“Evet.” Beatrice kutunun kapağını birkaç kez çevirince, kapak gıcırdayarak açıldı. îçinde göreceği şeye kendisini hazırlayarak kapağı kaldırdı. İlk birkaç saniye boyunca, el fenerinin ışığında neye baktığını anlayamadı.

Açık mavi renkli bir saç bandı. Bir yenlik bir madeni para. Bir anahtar. Kalp biçiminde bir taş. Tüm bunların altında içinde turuncu bir şey olan bir naylon torba. “Kayıt defteri.” Beatrice kendi fenerini Florin’e verip ufak defteri torbadan çıkardı.

Defter torbaya rağmen biraz nemliydi ama sayfalar yırtılmadan çevrilebiliyordu.

“Bu sadece sıradan bir zula,” dedi Beatrice teşekkür notlarını okurken. “Neden Beşinci Aşama bir anda sıradan bir şey oldu?” Defterin ilk sayfalarını açtı. Zula eskiydi; ilk girişler altı seneden de uzun bir süre önce yapılmıştı.

İçindeki sese kulak vererek sayfaları okumadan çevirmeye devam etti ve defterdeki son kaydı buldu.

Oradaydı. Onca zamandır aradıkları bağlantı karşılarında duruyordu. Nora Papenberg’in el yazısı olduğu şüphe götürmezdi.

12 Temmuz

Kavurucu sıcakta iki saat tırmandıktan sonra, gizlendiği

yeri bulduk! Ama buna değdi!

ZÎT! Wishfulthinker28, AlphaMale, GarfieldsLasagne,

DescartesHL, ChoristlnTheForest

“Beş sene önce, 12 Temmuz’da Zula Sahibi’nin bütün kurbanları buradaydı.” Beatrice alçak sesle konuşuyor, akima gelenleri toparlamaya çalışıyordu. “O zamandan beri, bu zulayı kimse bulmamış. Biz hariç. Nora Papenberg bu hobisinden bu zulayı bulduktan sonra vazgeçmiş, tıpkı Herbert Liebscher gibi ama o, sonra tekrar define avlarına çıkmaya başlamış. Biliyor musun, Florin? İkisi de bu zulayı bulduklarını kaydetmemişler.” Bir şey olmuş olmalıydı; dahası bu olay her neyse, Nora kayıt defterine o notu yazdıktan sonra olmuş olmalıydı. Defteri biraz kaldırdı. “ChoristlnTheForest, hiç şüphesiz Christoph Beil olmalı..

Kararmış ağaçlar. Yok olan hayatlar. Beatrice imzaları kontrol etti. Beş aşama. Beş isim. *Bir isim eksik.*

Başını salladı. Neler olduğunu biliyor muydu, bildiğini mi *sanıyorduk* 12 Temmuz; bu tarihi kontrol etmesi gerekiyordu ama o günün orman yangınının çıktığı tarih olması mümkündü. Daha doğrusu, olasıydı. Beş ölüm. Beş isim. Bir fark yaratacak olan kişi.

Elindeki feneri eğimin düzleşmeye başladığı yere çevirdiğinde kayıt defterindeki sözcükler zihninde yankılanıp duruyordu. Orada bir şey vardı; köşeli ve taşı andıran bir şey. “Aşağıya doğru gidelim.”

Birbiri ardına adımlar attılar. Beatrice orayı görür görmez tanıyacağını düşünüyordu ama Florin kolundan onu arkaya çekmeseydi doğrudan içine girecekti. Yansı ormanda yarısı dışarıda duran taş bir yapıydı. Ortasında kare biçimli metal bir tür kapak vardı. Birisinin sadece elinin sığabileceği bir boşluk bırakacak biçimde azıcık yana çekilmişti. Altındaki boşluktan cılız bir ışık çıkıyor, aralığın zifiri karanlıkta silik gri bir yarık gibi görünmesine neden oluyordu.

Birbirlerine şöyle bir bakıp anlaştılar. Sadece bir zula kutusu bulacaklannı sanmaları bir hata olmuştu. Orada birisi vardı ve onca zamandır onları dinlemiş olmalıydı. Florin tabancasını çıkardı.

“Desteksiz içeri girmeyeceğiz. İki, belki üç araba gerek. Risk almayacağız,” diye fısıldadı.

Ormana, ağaçların arasındaki karanlığa geri döndüler. Cep telefonu zor çekiyordu ama en azından tamamıyla kapanmamıştı. Beatrice telefonun çevirme sesini ve kendi nefes alıp verişini dinledi; her ikisi de normalden daha yüksek çıkıyor gibiydi.

“Bir şey bulduk, bize destek yollayın. İçinden ışık sızan bir mahzen var ve henüz hayat belirtisi görmediğimiz halde orada birisinin olabileceğinden şüpheleniyoruz.”

Beatrice nerede olduklarını tarif ederken, kendi sözleri zihninde yankılandı. *Hayat belirtisi yok.* Kesik parmakların cep telefonuyla çekilmiş fotoğraflarım düşünürken, merkezin yirmi dakika sonra üç devriye arabasının orada olacağını söylediğini hayal meyal duydu.

“Nerenin mahzeni olduğunu anladın, değil mi?” diye fısıldadı telefonu kapattıktan sonra.

“Sanırım. Ormanda hâlâ yangının izleri var.”

Ay tepelerinde parıldıyordu ve berrak gök yıldızlarla kaplıydı. Mahzenden yukarı yansıyan cılız ışıksa buna kıyasla puslu ve bulanık gibiydi. Beatrice ışığın genişlemesini ve mahzenden birisi çıkarken tamamıyla yok olmasını beklerken, gözlerini bir saniye bile oradan ayırmadı. Ama kimse çıkmadı.

Dakikalar dayanılmaz bir biçimde yavaş geçiyordu. Beatrice tüm benliğiyle o yarığın yanma gitmek, kapağı açıp aşağı inmek istiyordu. *Orası Zula Sahibi ’nin gizlendiği yerse, Si-gart da muhtemelen oradadır.*

Bunu düşününce, sabırsızlığı daha da arttı. Florin onu bileğinden tutunca, Beatrice çoktan çalılıkların arasından çıktığını fark etti. Florin onu geriye çekti ve elini omzuna koydu. “Bu sefer yalnız yapmayacaksın.”

“Ya Sigart da aşağıdaysa?”

“Oradaysa, beş dakika daha beklemesi gerekecek.” Beatrice ceketinin cebinde duran yuvarlak metal zulayı elledi. İçindeki eşyalar olaylara yeni bir ışık tutuyordu ama henüz kesin bir biçimde bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Gözlerini yumup dakikaları saymaya koyuldu. Birisinin inlediğini mi duymuştu? Rüzgar çok hafif, belli belirsiz bir sesi oraya taşıyordu ama belki de rüzgarın şikayet eder gibi, huzursuz bir fısıltı gibi çıkardığı kendi sesiydi.

Üç devriye arabası gelip de patikanın kenarına park ettiğinde, Beatrice çoktan yere çömelmiş mahzenin kapağını açıyordu. Arabaların sesini duyduğu anda Florin'in uyarıları da fayda etmemişti.

Bir şey duyabiliyor muydu? Bir konuşma ya da nefes alıp veriş sesi var mıydı?

Kulağını aralığa dayadı ve mahzenden suratına bir hava akımı gelince bir anda geri çekildi.

Aniden kendisini Evelyn'in kan kokusuyla kaplı yatak odasında bulmuştu ama mahzenden gelen koku, kanla karışık çürümüş et kokusuna karışıyordu. Beatrice yere oturdu, derin bir nefes aldı ve gözlerinin önüne gelen o tatsız görüntüleri bir kenara atmaya çalıştı. Kırmızı imgeler.

Fenerli karanlık şekiller eğimden aşağı indiler. Birbirlerine fısıldayarak talimatlar veriyor, alçak sesle konuşuyorlardı.

Derken Florin yanında belirdi. "İçeri girelim."

Basamakları yarılamışlardı ki Beatrice o kadar beklediği için içinden kendisine bir küfür savurdu.

Sigart tir tir titrer halde yerde yatıyordu. Kesik sol kolunu göğsüne bastırıyor, dudaklarını sessizce oynatıyordu.

"Bir ambulans çağırın!" diye seslendi Florin diğer polislere.

Beatrice, Sigart'ın yanma eğildi. Boynunun yan tarafında bir kesik vardı ama bu yaranın iyileşmeye başladığını görünce rahatladılar. Beatrice yere kıvrılmış adamdan gelen leş gibi kokuyu hissetmemeye gayret etti. Etrafa şöyle bir bakındı: Tavandan sarkan bir ilmek, Zula Sahibi'nin fotoğraflarından hatırladığı ahşap bir masa, duvarlarda asılı duran testereler. Tüm dikkatini Sigart'a verdi ve şefkatle alnına dokundu. Sigart elektrik şokuna kapılmış gibi irkildi. Sonra kıpırdamadan yattı ve göğsünden çıkan hırıltılar arasında bir şey söylemeye çalıştı.

Onu sakinleştirmem gerek. Sonra konuşacağımızı söylemem gerek. Ama merakına yenik düştü. Biraz eğildi, düzgün nefes almaya çalıştı ve kulağını Sigart' m ağzının yanına götürdü.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Bir... Daha... Olmasın. Lütfen yapmayın..."

Beatrice utanç içinde doğruldu. Florin yanma gelmişti. "Ne dedi?"

"Bize faydalı olabilecek bir şey demedi. Parmaklarından birini daha kesmememiz için yalvarıyor."

Ambulans gelince, acil durum doktoru yaralarının mikrop kaptığı ve ciddi derecede susuz kaldığı teşhisini koydu. "Büyük bir ihtimalle iki gündür hiçbir şey içmemiş. Ama kan zehirlenmesi meydana gelmezse, iyileşme şansı yüksek."

Ancak Sigart oradan çıkarıldıktan sonra mahzene daha dikkatlice bakabildiler. Flemen hemen yirmi metrekarelik bir yerdi. Ahşap masanın etrafında üç sandalye duruyordu ve odanın arka kısmına doğru Beatrice bir lazer yazıcı büyüklüğünde bir cihaz gördü. Yanındaki vakum torbalarını görünce, bunun yiyecekleri streç filmle sarmaya yarayan bir alet olduğunu anladı. Bir köşede üstü kanlı gazlı bezlerle yarı örtülü bir çift kırmızı renkli kadın ayakkabısı duruyordu.

Şafak sökerken Drasche olay yerine vardı. Sessizce çalışmaya başlayınca, onu rahat bıraktılar. O da onların Liebscher, Beil ve Estermann'm öldürüldüğü yeri incelemesi gerektiğini bildiğinden konuşmadı. Drasche'nin kanıt torbasına koymak üzere olduğu ufak bir paslanmaz çelik şişenin üstünde *HF* harfleri vardı. Hidroflorik asit.

Masanın üstü çentik çentikti, kırmızı ve kahverengi lekelerle kaplıydı. Beatrice biraz kenara kayıp önünde duracak olursa, fotoğraflı mesajlardaki perspektifin aynısını elde edebiliyordu. Eksik olan tek şey el ve kesik parmaklardı.

Tavandan sarkan ve kement biçiminde bağlanmış olan ip, akla Christoph Beil'ın boynundaki izleri getiriyordu. Demek her şey orada olmuştu.

Drasche teneke kutuyu da almıştı ama kayıt defterindeki imzalar Beatrice'in hafızasına kazınmıştı: Wishfulthinker28, AlphaMale, GarfıeldsLasagne, DescartesElL, ChoristlnThe-Forest. Beş.

Düşündüklerinde büyük bir boşluk olduğuna, kayıt defterindeki notu ilk okuduğunda her yanının buz kesmesine neden olan o his ilk başlardaki kadar keskin değildi ama tamamıyla yok olmamıştı. Zihninin derinliklerinden çağrılmayı bekliyordu.

Hastanede Sigart'ın durumuyla ilgili olarak olumlu bir hava hakimdi. Yaraları tedavi edilmeye başlanmıştı ve ona içirdikleri antibiyotiklere iyi tepki vermişti. Ancak kritik olarak tanımlanan psikolojik durumu kah dalıp gitmesine kah depre-sif bir ruh haline bürünüp tamamıyla kayıtsız olmasına kadar değişiyordu. "Onunla konuşmak için biraz daha beklemeniz gerekiyor," dedi doktor.

Böylece, Beatrice bir kez daha çevrim içi araştırmalarına geri döndü. Stefan ona bir süre önce defmeavi.com'da açılan profillerin silinemeyeceğini söylemişti. Tabii bunun için siteye kayıt olmuş olmak gerekiyordu. Hakikaten de zula kayıt defterindeki kullanıcı isimleri hâlâ oradaydı. AlphaMale... Bu tür isim ancak Estermann'a ait olabilirdi. Kotası da gerçekten iki bin zulayı aşıyordu. Tam olarak 2.144 zula bulmuştu. Bulmaya çalıştığı her zulayı bulmuştu. Ona kıyasla, Christopher BeiTın 423 zulası gayet mütevazı duruyordu. GarfıeldsLasag-ne... Dalamasso kendisine tombul bir karikatür kahramanı kedinin ve en sevdiği yemeğin ismini verecek kadar zeki miydi? Profilinde sadece yirmi dört zula görünüyordu; kayıtlara göre bunların hepsini ChoristlnTheForesf la birlikte bulmuştu. Onlar bir çiftti, diye düşündü Beatrice. Christoph ve Melanie; muhtemelen, bir koro provasında Mozarteum'da tanışmış olmalıydılar.

Carolin Dalamasso onun babası yaşındaki bir erkekle birlikte olduğunu söylemişti. Evli de olduğu için, Melanie doğal olarak onu annesiyle ve babasıyla tanıştırmak istememişti ya da bunu yapamamıştı.

Melanie o gruptan zarar görmemiş tek kişiydi. Zula Sahibi'nin o noktada pes edeceğini düşünmek zordu ama o ana dek kimse Melanie'ye yaklaşamamıştı. Korumaları da sıra dışı herhangi bir şey olmadığını rapor etmişlerdi.

"Liebscher'in, BeiTın, Sigart'm ve Estermann'm kan örnekleri. Az miktar da Papenberg'in kam bulundu. Testereler Liebscher'in bedenini kesmek için kullanılmış ve Nora Papenberg'in parmak izleri testerelerin tutacak kısmında bulundu. Bir vakum ambalaj cihazı incelenmek için götürüldü. Streç film zulalarda bulduklarımızla eşleşiyor." Drasche toplantı odasında artık bedenini yardımsız ayakta tutamıyormuş gibi sandalyesinin sırtına yaslanmıştı. "Dolayısıyla mahzenin suç mahalli olduğu kesinleşti. Gerisini sizin

aydınlatmanız gerek. .. Kanıtlar burada.”

“Zula Sahibi’nin Sigart’ı ailesinin yanarak öldüğü evde mi tutsak ettiğini söylüyorsun?” Hoffmann bunu doğrudan Florin’e sormuştu.

“Binanın mahzeninde. Evet, öyle görünüyor.”

“Hastalıklı bir sadist örneği mi?” Bunu Kossar’a sormuştu. “Evet, aynen böyle yorumlardım.”

Beatrice, Kossar’ın “tesadüfi kurban” teorisi fena halde çürütüldüğünden beri daha temkinli konuştuğunu fark etmiş, buna için için memnun olmuştu.

“Sigart’m diğerlerinden daha fazla yaşamasına izin vermesi de bunu destekliyor. Zula Sahibi’ne göre, hepsi yangınla bağlantılı... Aynı gün o bölgeden geçen beş define avcısı ve kendisini karısının ve çocuklarının ölümünden sorumlu tutan ve bunu, onu dinleyen herkese anlatan Sigart.”

Hoffmann evet der gibi başını salladı. “O halde bir şekilde yangından etkilenen birisini arıyoruz.” Teker teker herkesin suratına baktı, Beatrice’i atladı ve Florin’de durdu. “İtfaiyecilerle yakın iş birliği içindesin, değil mi Florin?” Bir yanıt beklemeden gidebileceklerini göstermek istermiş gibi iki elini birden masaya dayadı. “Güzel. O zaman, olay yakında çözülmüş olur.”

SigartTa kısa bir süre konuşan ilk dedektif Florin oldu. Rutin bir ziyaret sırasında Sigart’m iyi bir anma denk geldi ve hastanın durumu kötüye gidecek olursa onu dışarı çıkarmaya hazır iki doktor eşliğinde onunla beş dakika kadar konuştu.

“Ona Zula Sahibi’ni sordum ama onu tanımadığını söyledi. Fakat onu elinden geldiğince tarif etti. Tanım otel garsonu tarafından yapılan tanıma tıpatıp uyuyor. Kel, gür bir sakalı var, orta boylu. Sigart göz renginden emin değildi. Mavi veya yeşil olabileceğini söyledi. Yerel bir aksam olmadığını ve sesinin çok kaim veya tiz çıkmadığını anlattı. Sürekli olarak eldiven takıyormuş. Beş dakikada bu kadarını öğrenebildim.”

Florin’in hayal kırıklığı suratından belliydi. Sigart adamı tanıyor olsaydı, bir isim verebilseydi, olay gerçekten de kısa sürede çözülürdü. Hoffmann’ın ideal senaryosu böyleydi.

“Ben bir erkek olsaydım ve peruklar veya sahte dişler olmadan kılık değiştirmek

isteseydim, sakal bırakır ve saçlarımı kazıtırdım," dedi Beatrice. "Böylece, beni gören herkes sakallı kel bir adam olarak hatırlardı ama normalde tıraşlı ve saçları olan birisi olurdum."

Florin hafifçe gülümsedi. "Sakal bırakırsan, Hoffmann buna çok sevinir. 'Kız gibi davranma, Kaspary.'" Buna ikisi de güldü, gülünce de rahatladılar. "Ama çok haklısın," dedi Florin. "Tarifin pek bir anlamı yok. Zula Sahibi işimizi kolaylaştırmıyor."

Beatrice, Sigart'm yatağının kenarına oturdu ve uyanmasını bekledi. Sigart üç gündür hastanedeydi. Doktorları durumunun stabil olduğunu söylüyordu. Beatrice'in onu ziyaret etmesine izin vermişlerdi ama uyuyordu; bu sırada, koluna takılı olan serum saniyede bir damarlarına bir damla elektrolit solüsyonu veriyordu. Bu manzara, Beatrice'in içinde bir keşif yapmasına ramak kalmış gibi bir his uyandırdı. Bekledi ama aklına bir şey gelmedi.

Sigart kıpırdandı. Göz kapaklarını kırparak açtı. Başını çevirip ona baktığında Beatrice kendisini hemen tanıdığını fark etti. "Sizi hayatta görmek güzel, Bay Sigart."

Adam gülümsemedi ama bakışlarını ondan ayırmadı. "Konuşabiliyor musunuz?"

Sigart omuzlarını silkti, ardında da acıyla suratını buruşturdu. Hafifçe öksürdü. Başını hafifçe yana eğmesi evet mi demekti? Beatrice öyle olduğunu düşündü. "Güzel. Sizi uzun süre rahatsız etmek istemiyorum ama aklımda çok şey var. Kaçırılmanızı engellemek için dairenize daha önce gelemediğimiz için çok üzgünüm. Elimizden geldiğince kısa sürede oraya ulaşmaya çalıştık ama fail inanılmaz derecede hızlı hareket etti." Sigart yine gözlerini yumdu. Nefes alıp verişi daha kötü gibiydi; olanları düşünmek belli ki onu endişelendiriyordu.

"Asıl bilmek istediğim, uyarılarımıza neden kulak asmadığınız," diye devam etti Beatrice. "Sizi koruma altına almayı teklif ettik; bunu kabul etmediğinizde dikkatli olmanız için yalvardık. Kapıyı kimseye açmamanızı rica ettik. Ama katil yine de size ulaştı ve dairenize zorla girildiğine dair hiçbir işaret yok."

Ona sorusunu anlaması için biraz zaman tanıdı. Sigart'm gözleri hâlâ kapalıydı; birkaç saniye sonra başını diğer yöne çevirdi.

"Bu yüzden, katili tanıdığınızı düşünmeye başladık," dedi Beatrice. "Bunun doğru olduğuna inanmam için başka sebepler de var. Ama Bay Wenninger'e onu

tanımadığınızı söylemişsiniz.”

Sigart kıpırdamadı. Beatrice giderek sabırsızlandığını hissetti ve içinden beşe kadar saydı. Kendisine de ona da vakit tanıdı. Derin bir nefes aldı; Sigart artık kan, kusmuk ve sidik değil, sadece sıvı dezenfektan gibi kokuyordu.

“Onu tanımıyorsanız, kapıyı neden açtınız? Bunu bir türlü anlayamıyorum.”

Sigart uyuya mı kalmıştı, yoksa soruları ona çok mu acı veriyordu? Beatrice elinden geldiğince nazik bir tavırla tekrar denedi ama Sigart artık ona tepki vermiyordu.

Zula Sahibi, Sigart’m kesik orta parmağını gösteren fotoğraflı mesajdan beri iletişime geçmemişti. Köpekli ekip Sigart’m bulunduğu mahzenin çevresindeki ormanhk alanı araştırmış ama hiçbir şey bulamamıştı. Drasche mahzende buldukları parmak izleri konusunda çok şaşkındı. “Tüm kurbanların parmak izini bulduk ama katilden bir iz bile bulamadık. Eldivenlerini hiç çıkarmamış olmalı.” En azından bu Sigart’m ifadesine uyuyordu.

Beatrice düşüncelere dalmış bir halde Zula Sahibi’nin telefon mesajlarını tekrar açtı ve teker teker yeniden okudu.

Yavaş.

Soğuk, buz gibi.

Bu ani sessizliği Dalamasso’yla mı ilgiliydi? Ona yaklaşamadığı için kızgın mıydı?

Hayır, diye düşündü. *Biz Melanie ’yle ilgili bilmeceyi çözmeden önce ona ulaşabilirdi. Tıpkı Estermann ’a ulaştığı gibi.*

Melanie. Beatrice annesinin cep telefonu numarasını kaydetmişti. Onu hemen aramalıydı, yoksa vazgeçecekti.

“Dalamasso.”

“İyi akşamlar, ben LKA’dan Beatrice Kaspary.”

Derin bir iç çekiş sesi geldi. “Evet?” Öfke dolu tek bir sözcük. Ama kadın en

azından suratına kapatmamıştı.

“Davranışım için özür dilemek istemiştim. Kabul edilemez bir hareketti. Melanie nasıl?”

“O... Biraz daha iyi. Ama hâlâ kendisine zarar vermeye çalışıyor ve güçlü yatıştırıcılar verildiği zamanlar haricinde nadiren uyuyor.”

“Çok üzgünüm.”

Bu sefer yanıt gelmedi.

“Başka bir şey var mıydı?” dedi Carolin Dalamasso bir süre sonra. Aksi, buz gibi bir ses tonuyla sorduğu sorudan, başka bir şey olmamasını umduğu anlaşılıyordu.

“Dürüst olmam gerekirse var. Size bir şey sormak istiyordum.” Karşıdaki sessizliği onay olarak yorumladı. “Melanie eskiden de bir şeylere bu kadar aşırı tepki verir miydi? O fotoğraflar kadar üzülmesine neden olan olaylar veya tetikleyici birtakım şeyler var mıydı?” Kadının ya hayır diyeceğini ya da hiçbir şey demeyeceğini bekliyordu ama yanılmıştı.

“Çocuklar.”

“Pardon?”

“Birkaç kez çocuklara aşırı tepki verdi, çığlıklar atmaya başladı. Ama bu sadece sinir krizini takip eden ilk sene oldu, zamanla geçti.” Carolin Dalamasso iç çekti. “Melanie küçükken, okulda ona kabadayılık taslayan çok çocuk vardı. Doktorlar, çocukları her gördüğünde bu anıların tetiklendiğini düşünüyorlar.”

“Anlıyorum.” *Evet, gerçekten de anlıyorum sanırım ama sizin düşündüğünüz gibi değil.* “Teşekkür ederim, Bayan Dalamasso. Melanie’ye bol şans dilerim. Meslektaşlarım ona göz kulak olmaya devam edecekler.”

“Biliyorum. Sorularınız bitti mi?”

“Evet, tekrar teşekkürler. Hoşça..Telefonun kapandığına işaret eden biplemeyi duyunca lafını tamamlayamadı. Carolin Dalamasso telefonu kapatmıştı.

Beatrice'in o gece ve ertesi gün boyunca içini kemiren şüphe henüz diğerlerine anlatamayacağı kadar belirsizdi. Florin ona neden o kadar sessiz olduğunu sorduğunda Beatrice soruyu kısaca geçiştirdi ve Florin ondan sonra onu düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Beatrice birkaç kez kendisini öylece otururken ve masasına bakarken buldu. Dışarıdan bakan birisine hiçbir şey yapmıyormuş gibi görünebilirdi ama birkaç yeni parça eklediği çiçek dürbünü, zihninde sürekli olarak dönüyordu. Drasche'nin parmak izi bulamamasına şaşırışı. Zula Sahibi'nin sessizliği. Bir serum iğnesi. Bilmecelerin farklı zorluk seviyeleri. Bunla-nn anlamı neydi? Sonra, bir de Evelyn'le yapılan ve çok daha önceden anlamış olması gereken göndermeler vardı.

"Kahve?" Florin elinde iki fincanla espresso makinesinin yanında duruyordu.

Beatrice düşüncelerini böldüğü için onu neredeyse azarla-yacaktı. "Evet, lütfen. Sert olsun."

Florin makinenin düğmesine bastı. "Aklından neler geçtiğini bana ne zaman anlatacaksın?"

"Saçmalık olmadığından emin olduğumda."

"Peki." Florin'in bu yanıttan tatmin olmadığı belliydi. "Ama yeni yaklaşımları bir ekip olarak tartışmayı tercih ederim. Ya da en azından ikimizin konuşmasını."

"Konuşacağız. Hazır olduğumda konuşacağız." Florin'in biraz daha beklemesi gerekecekti. Bazı düşünceler öylesine narindi ki onları sözcüklere dökmeye çalıştığınızda silinip yok olurlardı. "Bana birkaç saat daha ver." Gözlerinin önünde Sigart'm damarına sokulmuş iğneyi getirdi. Bir tuhaflık vardı. *Onu o kadar sevdiysen, sonuna kadar senin için saklarım. Son*, diye düşündü Beatrice, *çok uzakta olamaz.*

Ofisten her zamankinden biraz daha erken çıktı. Florin'in meraklı bakışları dikkatini dağıtıyordu. Düşüncelerinin daireler çizdiği hissi açık havaya çıkar çıkmaz dindi.

Çocuklar o geceyi yine Mooserhof'ta geçireceklerdi. Achim'in bir müşterisini yemeğe çıkarması gerekiyordu. O şartlar altında çocukların ona gitmesi gayet

doğaldı. O bir şey yaptığı sürece her şey yolundaydı. Ama en azından çocukları hoş vakit geçirecekleri büyükannelerine götürmüştü.

Restorana vardığında Jakob ona bir ağaca asılan bir maymun gibi sarıldı. “Eve gitmek istiyorum,” diye sızlandı. “Bizi bu gece geri götürüyor musun?”

Yakında. Önümüzdeki hafta. Yarın. Onu kendisine çekip suratını saçlarına gömdü. “İşimiz neredeyse bitti sayılır. Dinle... Ya üç gün içinde o adamı yakalarız ya da Florin’e bunu tek başına yapmasını söylerim. Sonra sadece ufak tefek işler yaparım, böylece her gün sizi okuldan da alabilirim.”

“Söz mü?”

“Söz.” Ta ilk başından beri kendisini kaptırdığı vakadan vazgeçme düşüncesi gururunda kocaman bir delik açıyordu. Ama bu olay çoktan çocukları fazlasıyla etkilemeye başlamıştı. “Süper!” Jakob zıplayıp kucağından indi ve büyükannesine güzel haberi vermeye gitti.

Beatrice, Mina’ya sarıldı. “Sizi eve götürmeyi iple çekiyorum,” dedi, Mina’nm da evet der gibi göğsünde başını salladığını hissederek.

O geceyi restoranda yemek yiyerek ve kağıt oynayarak geçirdiler. Beatrice Mau-Mau oyununda yenilmek için elinden geleni yaptı ve soslu kızartma et ve soğan yerken inanılmaz derecede aç olduğunu fark etti. Richard ona bir de tatlı tabağı getirdi ve Beatrice tabakta bir kırıntı bile bırakmadı.

“Üç gün mü?” dedi Jakob, Beatrice onu yatırırken.

“Üç gün, daha fazla değil.”

Eve dönerken, üstünde çalıştığı vakayla ilgili olarak geriye bir adım atmanın sorun olmadığına kendisini ikna etmeye çalıştı. Stefan işleri devralabilir, kendi işlerini de Bechner’e verebilirdi. *Sonra, ben de Bechner ’in işlerini yapmaya başlarım. Ona verdiğim onca ayak işini ben yaparım.*

Buna gülümsemeye fırsat bulamadan telefonu çaldı.

“Sigart ortadan kayboldu,” dedi Florin endişeli bir sesle. “Hastanenin her yeri arandı. Teorik olarak serumu çıkarmış olması ve bir yürüyüşe çıkmaya karar vermiş olması mümkün ama onu son iki saattir kimse görmemiş.”

Bu haber Beatrice'in kamına bir yumruk gibi indi. Çiçek dürbünü yeniden döndü. "Tamam, şu anda Theodebertstras-se'deyim. Evinin önünden geçip ışık var mı diye bakarım."

"Tamam. Beni haberdar et."

Beatrice saate baktı. Ona gelmek üzereydi. Arabasını postanenin önüne park edip Theodebertstrasse'de yürümeye koyuldu.

Otuz üç numaralı binanın ilk katındaki pencerelerin hepsi karanlıktı. Binamn girişinde durdu ve oraya son gittiklerinde gördükleri kanlan düşündü. AB negatif, nadir ve değerli bir kan gurubu. Düşünmeye devam etti. Kan nakli. Damarlara giren iğneler.

Yanından bir araba geçti; farları bir an için gözlerini kamaştırdı ve ona kendini tuhaf bir biçimde savunmasız hissettirdi. Sonra farlar başka bir şeyi aydınlattı. Evin karşı tarafında kırmızı bir Honda Civic duruyordu.

Kesinlikle nadiren görülen bir araba modeli değildi. Ama yine de ilginç bir rastlantıydı. Beatrice hemen sokağın karşı tarafına geçti ve arabaya yaklaşırken hayal kırıklığının omuzlarına çöktüğünü hissetti. Bu, Nora'nm arabası olamazdı; Macaristan plakalıydı. Ama sırf bir şeyi gözden kaçırmadığına emin olmak için eğilip yolcu penceresinden içeri baktı. Sokak lambasının silik ışığında iki boş ve eğrilmiş plastik şu şişesi, bir gazete ve deri bir çanta gördü. Gözlerini kısıp daha iyi görmeye çalıştı. Belki Nora'nın arabası olabilirdi. Bunu kesin olarak bilemiyordu tabii, arabaya girip...

"Ne iyi oldu... Ben de tam sana geliyordum."

Arkasına dönüp kimin konuştuğunu görmeye fırsat bulamadı. Boynuna sert bir darbe aldı, feci bir acı hissetti ve dünya bir anda hızla dönen bir girdaba dönüşerek onu hiçliğe sürükledi.

★ ★ ★

Her yanına darbe almıştı. Bacaklarına, sırtına ve kalçalarına. Ama darbelerin acısını adeta kalın bir perdenin ardından hissediyordu. Başı haricinde her yeri sızlıyordu. Sonra yine boşluk hissetti.

Nefes almak için yüzeye çıkıyor gibiydi. Zaman durdu. Gözlerini açmaya

çalıştı... Beceremedi. Karanlıktı. Bilinci bir geliyor bir gidiyordu.

Nefes alıp verişi ağır ve derindi. İlk olarak bunu fark etti ve ardından hâlâ hayatta olduğu için belli belirsiz bir minnet hissetti. Neler olduğunu anlamaya, hatırlamaya çalıştı ama düşünceleri parmaklarının arasından kayan ıslak bir sabun kalıbı gibi uzaklaştı.

En azından, bedeni ona itaat ediyordu. Ayak parmaklarım oynatıp öksürdü. Başını tutmak istedi ama ellerini oynatamadı. Gözlerini açtı.

Orayı tanıyordu. Ama nereden? Hoşuna gitmemişti ama oraya daha önceden gittiğini biliyordu. Bir... Erkekle. Eski kocasıyla değil, başka birisiyle... Florin'le.

Florin'in ismi adeta bir şifre gibi hafızasını açtı; düzenli bir biçimde olmasa da olanları birbiri ardına hatırladı. Güçlükle yutkundu ve karşısındaki çıkıntılı, pis ahşap masaya özellikle bakmamaya çalıştı. Bir kez daha ellerini oynatmayı denedi. Her yanma ince bir sızı yayıldı; ellerini hâlâ oynatamıyordu. *Ellerim bağlı,* diye düşündü; gözünün önünde, otlakta buldukları, elleri bir kabloyla bağlanmış olan kadın geldi. Kadının ismini hatırlayamadı. Her şey bulanık ve odaksızdı, sanki pis bir suda süzülüyor gibiydi. Ama oturuyordu. Bir sandalyede oturuyordu ve elleri... Arkadan bağlanmıştı.

Nora Papenberg, diye düşündü en sonunda ismi hatırlayınca. Kadının ismi buydu. Gözlerini yumdu, aklından geçenlere geri dönmeye çalıştı. Ama acı hissi gizlendiği o kaim duvarlı odadan firar etmek üzereydi. Sırtını ele geçirmişti. Kalçalarını. Kol bileklerini. Beatrice omuz kaslarını esnetti. Acıya tahammül edebiliyordu. Zihninin açılması için ödemesi gereken ufak bir bedeldi. Etrafa kulak kesildi.

Orada birisi vardı. Arka plandan bir hışırtı sesini andıran hafif ayak sesleri geliyordu. Bedeninin üst kısmını birazcık oynatabilse, onu görebilirdi. Ama bunun için henüz çok er-kendi; önce kendisini iyice toparlamalıydı. Tabii oradaki kişi ona yeteri kadar zaman verirse.

"İyi akşamlar," dedi arkasından birisi. Alçak sesle ve nazikçe söylemişti bunu. Demek düşündüklerinde haklıydı.

"İyi akşamlar, Bay Sigart." Yanma gelmesini ve masanın karşısına oturmasını bekledi ama Sigart gelmedi. Taş zeminde ayak sesi de duyulmadı.

Beatrice arkasında neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Tavandan sarkan ilmek. Nora Papenberg'in ayakkabıları, Florin'in resim atölyesindeki kırmızı renk ağırlıklı tablo, Evelyn'in yatak odasının zeminini kaplayan kıpkırmızı kanı. Kırışık dalgalar halinde duran kurumuş gazlı bezler. Hayır, onlar orada olamazdı. Adli tıp ekibi her şeyi alıp götürmüştü.

Testereler de gitmişti ama Drasche hâlâ yer yer adli tıp tozuyla kaplı masayla sandalyeleri orada bırakmıştı. Yerde, basamakların dibinde yeni bir şey duruyordu; Beatrice'in Honda Civic'in yolcu koltuğunda gördüğü tıbbi yardım çantası.

"Nasılsın?" dedi Sigart, onu yeni ameliyat etmiş bir cerrah gibi.

Beatrice ona uymaya karar verdi. Bağlarından kurtulmalıydı; sonra ona karşı bir avantaj sahibi olabilirdi. Sigart güçsüz durumdaydı; sol elini kullanması da mümkün değildi.

"Biraz daha iyiyim," dedi. "Zihnim hâlâ biraz bulanık. Kalçalarım da çürümüş gibi."

"Evet, ne yazık ki bu durum kaçınılmazdı." Sigart nihayet yana geçti, Beatrice'in onu görebileceği bir noktada durdu.

Hâlâ solgundu ama eskiye kıyasla daha uzun görünüyordu. Sol eli bandajlıydı ve bandaj ta dirseğine kadar uzanıyordu. "Seni taşıyamadığını için sürüklemek zorunda kaldım. Birkaç yerin çürümüş olabilir."

"Anlıyorum." Ağrı kesici mi almıştı? Muhtemelen. "Siz de çok daha iyi görünüyorsunuz. Sizi hastanede gördüğümde şey diye düşünmüştüm.*Ne düşünmem gerekiyorsa onu düşündüm.* Beatrice cümlesini tamamlamadı.

Sigart masanın etrafından dolandı, sonra da oturdu. Hâlâ sağlam olan sağ elindeki tabancayı masaya koydu ve namlusunu ona doğrulttu. "En sonunda yalnız konuşabildiğimize sevindim."

Sigart ondan ne istiyordu?

Ben onun izleyicisiyim, diye düşündü, Kossar'm sözlerini hatırlayarak. Onun en azından bu konuda haklı olduğunu umdu.

“Büyük bir ihtimalle şaşırdığımı duymak istiyorsunuz,” dedi. “Ama seni bu konuda hayal kırıklığına uğratacağım.” Korku buz gibi kollarını boğazına doladığı halde bakışlarını onun gözlerinden ayırmadı. Sigart ona ne tür bir uyuşturucu verdiyse, yavaş yavaş etkisini yitirmeye başlamıştı.

Sigart başım hafifçe yana eğdi. “Ne zamandır biliyorsunuz?” “Sizi hastanede gördüğümden beri. O kadar çok kan kaybetmiştiniz ki ölmek üzere olacağınızı düşünmüştük. Aslında bir doktor olsaydınız, bu ihtimal daha kısa sürede aklıma gelirdi ama siz bir veterinersiniz.” Sigart’m hafifçe gülümsediğini gördü. “Ama yine de nasıl kan alacağınızı, muhafaza edeceğinizi ve doğru sonuca varmamızı sağlayacağınızı biliyorsunuz. Daha doğrusu, yanlış sonuçlara. Merdivendeki sürükleme izlerini neyle yaptınız? Bir kum torbasıyla mı?”

“Ona benzer bir şeyle.”

“Sizinle ilk tanıştığımızdan beri çok solgunsunuz. Ama hastanede daha sağlıklı görünüyordunuz çünkü damarlarınızda önceki haftalara kıyasla daha fazla kan vardı. Duvarlara püsküren kanlar... Kan dolu bir torbayı patlatarak mı yaptınız?”

“Aynen öyle. Bravo, Beatrice.”

Sigart’ın ses tonundaki bir şey onu huzursuz etti ama yine de devam etti. “Bir de lokal anestezi uygulamayı biliyorsunuz. Muhtemelen bu işi her zaman bir anesteziste bırakan bir hastane cerrahından da iyi biliyorsunuz. Ama hâlâ kendi parmaklarınızı nasıl kestiğinizi anlayamadım.”

Bandajlı elini masadan biraz kaldırdı, Sonra dikkatle geri koydu. “Burayı, bu anı hayal ederek. Bana başka neleri anladığını anlat, Beatrice.”

Beatrice biraz düşündü. “Evelyn’in başına gelenleri bildiğinizi ve ortak bir noktamız olduğunu düşündüğünüzü biliyorum. Kötü kararların sonucunda hissedilen suçluluk gibi. O bilgiyi nereden öğrendiniz?”

“Çok konuşkan bir ağabeyin var. Bunu bilmiyorsundur ama karımla ben sık sık Mooserhof’ta yemek yerdik. Her ikimiz de Evelyn Rieger’m cinayetiyle ilgili haberleri gazetelerden okumuştuk ve ağabeyinden onunla arkadaş olduğunu biliyorduk. Ne vakit seninle ilgili bir soru sorsam, bana kendiliğinden içini döküyordu. O sıralarda sen hâlâ Viyana’daydm ve toparlanmaya çalışıyordun ama ağabeyin senin tek başına bunu başaramayacağına emindi. Karımla ben de suçluluk hissiyle ilgili birçok konuşma yapmıştık.” Bakışlarını sol elinin sağlam

iki parmağına çevirdi. “O zamanlar, ben suçluluk hissini sadece kasıtlı olarak birisini inciten bir kişinin yaşayabileceğini düşünüyordum. Miriam’sa aynı fikirde değildi. Suçun asla tek bir kişiye ait olmadığını söylemişti.”

Beatrice, Sigart’m düşüncelere daldığını, karısının sesini onun yanındaymışçasına duyduğunu görebiliyordu.

“O öldükten sonra, haklı olduğunu anladım. Çok suçluydum. Yanlış kararlar vermiş, önceliklerimi göz ardı etmiştim. Bu hissi sen de iyi bilirsin, değil mi Beatrice? O yüzden olayı senin ellerine bıraktım.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Nora Papenberg bulunduğunda görev başında olduğundan emin oldum. Böylece, bir gün daha yaşadı.”

Nafile bir umutla beklenen, korku ve çaresizlik dolu bir gün. Beatrice, Sigart’m ona da bir gün vereceğini umuyordu. “Beni haberdar et,” demişti Florin. Ne zaman aramasını bekleyecekti? Bir saat sonra mı? İki mi? Daha önce mi? Muhtemelen o sırada onu bulabilmek için akima gelen her ihtimali düşünüyordu.

Beatrice ağırlığını diğer tarafa verip cep telefonunun hâlâ ceketinin cebinde olup olmadığını anlamaya çalıştı. Cebindeyse meslektaşları yerini bulabilirdi.

Ama hiçbir şey hissetmedi. Belki de Sigart onu basamaklardan aşağı sürüklerken veya dışarıda, ormanda düşmüştü. Aslında bu da telefon açabilmesi kadar iyiydi... Hayır, aslında daha iyiydi çünkü Sigart onu bulamazdı...

Sonra telefonu gördü. Birisinin mahzenin bir köşesine bıraktığı bir tuğla yığınının üstündeydi. Nora Papenberg’in No-kia’sımn yanında duruyordu; onun yanındaysa bir masa oyununun ufak, dikdörtgen parçalarını andıran bataryalar vardı.

Sigart bakışlarını izledi. “Evet, ne yazık ki şu anda sana kimse ulaşamaz,” dedi. “Ama yine de meslektaşına Theodebertstrasse’den bir mesaj yollamayı başardın. ‘Şu anda eve dönüyorum, çok yorgunum. Yarın görüşürüz.’ Bu mesaj bize kesin biraz vakit kazandıracak.”

Beatrice çığlık atmak istedi ama öfkeden mi, panikten mi yoksa kendi çığlıklarında kendisini kaybetmek için mi bilemedi. Bunun yerine, canı yanana

dek alt dudağını ısırdı. *Şu anda eve dönüyorum, çok yorgunum.* Ama Sigart'ı bulup bulmadığıyla ilgili hiçbir şey dememişti. Belki bu durum Florin'in dikkatini çekerdi. Bir şeyden şüphelenmişse, onu geri aramayı denemiş ve telesekreterle karşılaşmış olabilirdi. *Çok yorgunum* lafı onu aramamasını sağlayabilir miydi? Yoksa ısrarla onu aramaya devam eder, sırf emin olmak için evine gider miydi? Bilemiyordu.

"Yine de dilediğimiz kadar vaktimiz yok. Sana neler olduğunu anlayıp anlamadığını sordum ama bana henüz yanıt vermedin. Odaklanmanı istiyorum." Tabancayı adeta keyifle sağ eline aldı. Namluyu duvara, sonra birkaç saniyeliğine Beatrice'e, en sonunda yine yana çevirdi. Birkaç saniye sonra, Sigart tabancayı tekrar masaya koydu ve ne yaptığından çok emin değilmiş gibi kaşlarını çattı.

"Ailenizi bir orman yangınında kaybettiniz," dedi Beatrice tereddütle. "Burada. Kiraladığınız o evin mahzenindeyiz." Sigart evet anlamında başını salladı. "Doğru."

"Sonra bir müşteriniz aradı. Zaten olanlar için o yüzden kendinizi sorumlu tutuyorsunuz. Ama sorumlu tuttuğunuz tek kişi siz değilsiniz."

"Bu da doğru." Elini iki parmağıyla ahşap masanın üstündeki uzun yarığın üstünden geçti. "Bir kere, itiraf etmem gerekirse farklı düşünüyordum. O zamanlar tek suçlunun sadece ve sadece kendim olduğunu düşünüyordum ama sonra... Sonra ne oldu, Beatrice?"

Beatrice teneke kutuyu hatırladı. *ZİT.*

"Sonra tesadüfen zulayı buldunuz ve beş kişinin yangının çıktığı gün ormanda olduğunu anladınız."

"Sırf o değil. Düşün, Beatrice. Her şeyi biliyorsun. Doğru sonuca var. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Beatrice düşündü. Yutkunmaya çalıştı. "Ve... Zulada bir anahtar vardı. Anahtar... Kulübeye mi aitti?"

"Evet. Kulübeyi kilitlemek için kullanılan anahtar. Sonradan, dışarıdan kilitlendiğini öğrendim."

Beatrice her şeye rağmen mantıken varılabilecek sonucu kabullenmek için uğraştı. “Ama onlar sadece define avına çıkmıştı! Kayıt defterini okumadınız mı? Neden o beş kişinin kulübeyi kilitlediğini düşünüyorsunuz? Bunu yapmakla ellerine ne geçmiş olabilir?”

“O konuya az sonra değineceğim. Ama şimdilik kalsın... Bunu onlar yaptı.” Kısa ve ani bir nefes çekti. Dikkatle bandajlarına dokunup ampütasyon yaralarım kontrol etti. “İlk önce ben de kendime aynı şeyi sordum. Tabii ki sordum. Sadece bir tesadüf müydü? Yoksa bir bağlantı var mıydı? Ne de olsa hata yapmak istemiyordum. O yüzden, defîneavi. com’daki hesaplara baktım ve kullanıcı isimlerini buldum. Oraya bir kere kayıt oldun mu hesabını silemiyorsun, bunu biliyor muydun?”

“Peki, içlerinden biri zulayı bulup size incitecek bir şey mi yazmıştı?”

Sigart başını salladı. “Hayır. Ama hepsi profillerindeki bilgileri sildi. Sadece DescartesHL aktif kaldı. Geriye kalan dördünün o temmuz günüyle ilgili tek bir girişi bile yoktu. Dolayısıyla yangınla bir ilgileri olduğunu anladım. Onlara sorduğumda hepsi bunu teyit etti. Hem de bu masada.” Sigart birden acı çekiyormuş gibi gözlerini yumdu. “Affedersin, bir saniye.” İlaç çantasından ufak bir serum şişesi çıkardı, bir şırıngayla birazını çekti ve sol koluna enjekte etti. “Son birkaç gün çok acı çektim, eminim ki tahmin edebiliyorsundur.” Beatrice onu, daha önceden prova ettiği her hareketini dikkatle izledi. Ağzı fena halde kurumuştu ve ondan içecek bir istemeyi düşünüyordu ama özenle hazırladığı finalin kuyudan su getirmesiyle bölünmesinden çok hoşlanacağını sanmıyordu. Mahzende de içecek hiçbir şey yok gibiydi.

Sigart elindekileri tekrar çantasına koyduktan sonra “Beni neden buraya getirdin?” diye sordu sakin sakin. “Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?”

Sigart yanıt vermedi ama düşünceli düşünceli başını yana eğdi. Adeta pişman olmuş gibiydi. Beatrice her yanının buz kestiğini hissetti. “Beni öldürecek misin?”

“Sakin ol. Canlı kurtulma şansın var. Gerçi çok büyük bir olasılık değil, ama var. Meslektaşların uyanık mı? Zeki mi? O halde endişelenecek bir şey yok.” Gülümsedi. “İlk olarak, sana teşekkür etmek için seni buraya getirdim. Av için teşekkürler, Beatrice. Çok teşekkürler.”

“Bana peşine düştüğüm için teşekkür eden ilk kişi sensin.” Sigart bunu komik

bulmuş gibiydi. “Hâlâ anlamadın, değil mi?” Kimsenin duymaması gereken bir şey söyleyecekmiş gibi öne eğildi. “Beni avlamadın.” Beklentiyle ona baktı.

Bu yeni bir oyun muydu?

“Nora Papenberg’i, Herbert Liebscher’i, Christoph Beil’ı ve Rudolf Estermann’ı öldüren kişinin peşindeydik,” dedi. “Melanie Dalamasso’nun son kurbanı olması gerekiyordu. Bana aradığımız adam kesinlikle şenmişsin gibi geliyor. Zula Sahibi’sin.”

“Bana öyle mi diyorsun? Ne hoş. Ama çok da tuhaf çünkü artık hiçbir şeyin yok.” Dirseklerini masaya dayadı ve tam iki elinin parmaklarını bir kule gibi birbirine dayayacakken, bunu artık yapamayacağını fark etti. “Bana Shinigami diye hitap edeceğini sanıyordum. O kullanıcı ismini çok düşünerek seçtim ama insan her şeyi kontrol edemiyor tabii.” İç çekti ama bu sefer bir şeylerden tatmin olmuş gibi iç çekmişti. “Sen beni avlamıyordun. Düşün biraz, Beatrice. Bunu anlayabilmek için gerekli olan her şeyi biliyorsun. Neyse, zulayı buldum ve çocuklarımın ölümünden kimin sorumlu olduğunu anlamak üzereydim, değil mi? En önemli ayrıntıları öğrendim.”

“Evet. İsimleri.”

“Doğru.” Ona en iyi öğrencisinin daha da başarılı olabileceğini bilen bir öğretmen gibi gülümsedi. Beatrice’in ne diyeceğini heyecanla bekliyordu.

Beatrice birden neler olduğunu, Sigart’m onca zamandır onlara neden teşekkür ettiğini anladı. Bu farkmdalık çaresizlik içinde yaklaştığı dik bir uçurum gibi önünde dikiliyordu.

Kablo kol bileklerini derinden kestiği halde yine de ellerini kurtarmaya çalıştı. Kablo bir milim bile oynamadı.

“Lütfen, yapma.” Sigart bir pençeyi andıran sol elini kaldırdı. Bunu muhtemelen onu sakinleştirmek için yapmıştı. Ama Beatrice ancak acı dayanılmaz hale gelince ve amansız bağlar derisini iyice kesince nafile yere kurtulmak için debelenmeyi kesti.

Sigart buna memnun olmuş gibi başını salladı. “Bundan pek hoşlanmayacağım tahmin ediyordum.”

“Onları doğrudan sana yönlendirdik,” diye fısıldadı Beatrice. “İsimleri öğrenmiştin ama gerçek isimlerini bilmiyordun. Onlar sadece kullanıcı isimleriydi ve hiçbir işine yaramazdı.”

Sigart hiçbir şey söylemedi ama bakışlarıyla konuşmaya devam etmesini söylüyor gibiydi.

“Senin için o beş kişi hakkında eline geçen bölük pörçük bilgilerle bilmeceleri çözdük. Onları öldürebilesin diye gerçek kimliklerini ortaya çıkardık. Sen... Sen de araştırmalarımızın sonuçlarını intikam almak için kullandın. Bizi takip ettin, değil mi? Kimi sorguya çektiğimizi bu sayede öğrendin.”

Sigart’ın surat ifadesi çok şey anlatıyordu. Beatrice isabetli bir tahminde bulunmuştu. *Peki, başka ne yapabilirdik? Vakayı çözmeye çalışmayacak mıydık? Bilmecelerdeki kişileri aramayacak mıydık?*

Zihni hâlâ tam açılmadığı halde düşünmeye çalıştı, sonra bir önceki keşfini hatırladı. “Ama avcılardan birini kolaylıkla buldun... Herbert Liebscher. Define avı hobisinden vazgeçmeyecek kadar aptallık etmişti. Böylece, ona ulaştın.”

“Evet, e-postayla, define avı hesabından. Descartes, şaka gibi. Ona yeni bir üye olduğumu ve ilk avımı tecrübeli birisiyle yapmak istediğimi yazdım. Yemi derhal yuttu.”

Böylece, acele etmedin, ona sahte bir güven aşıladın... Yedi zulayı da bulana dek.

“Onu buraya getirmek için vurup bayılttın mı? Yoksa bir şeyle mi uyuşturdun?”

“Sana yaptığım gibi uyuşturdum. Başının zarar görmesini istemiyordum çünkü 12 Temmuz’la ilgili hatırladığı tüm isimleri öğrenmek istiyordum.”

Çiçek dürbünü durmuştu; resim artık tamamlanmıştı. “Ama bir sorun var. Diğerlerini tanımıyordu.” Beatrice neler olmuş olabileceğini düşündü. “Sadece... Nora Papenberg’i tanıyordu.”

Sigart’m bakışlarından samimi bir hayranlık okunuyordu. “Bravo. Aynen öyle. İkisi bir zulayı bulabilmek için bir define avı buluşması planlamıştı. Epey yürüdükten sonra bile zulayı bulamamışlardı. Tam dönerlerken, yarı yolda ellerinde GPS cihazları bulunan diğer üçüyle karşılaştılar. Böylece hep birlikte

geri döndüler. Fazla konuşacak fırsatları da olmadı. İnsanlar ilk kez duydukları isimleri pek hatırlayamazlar.”

Ama Liebscher, Nora’nm en azından kızlık ismini biliyordu; belki de çalıştığı reklam ajansım da biliyordu. Bunu korkuyla, belki acı içinde çığlıklar atarken Sigart’a söylemişti... Sigart da Nora’yı bulmak üzere harekete geçmişti. Ajansı aramak için bir bahane uydurup evlilik soyismini, hatta cep telefonu numarasını da öğrenmişti. Bunların hiçbiri zor değildi; dikkatle yapmışsa, sadece yirmi dakikasını almış olabilirdi.

Beatrice hâlâ ajansın akşam yemeğinde çekilen fotoğrafları hatırlıyordu. Geçmişte olanların peşini bırakmadığını öğrenen Nora’nın şok içindeki suratını gayet iyi hatırlıyordu.

“O gece telefonda ona ne söyledin?”

“Herbert Liebscher’in beş sene önce 12 Temmuz’da neler olduğunu anlattığını söyledim. O olayda ne tür bir rol oynadığım bildiğimi söyledim. Bana on bin avro gibi gayet makul bir miktar öderse, bundan kimseye söz etmeyeceğimi anlattım. Bunu ödemezse, kanıtları kocasına, patronuna... Ve tabii polise gözümü kırpmadan yollayacağımı söyledim.”

“O ne dedi?”

“Beni sakinleştirmeye çalıştı. On bin avrosu olmadığını, bir şey yapmadığı için de bir kanıt olduğuna inanmadığını söyledi. Bir yerde buluşmayı kararlaştırdık ve oraya geldi.” Omuzlarını silkti. “Sahip olmak için çok çalıştığı her şeyi kaybetmekten çok korkuyordu. Ona bunu anlayabildiğimi, kaybedeceklerinin hayal edebileceğinden yüz misli daha kötü olacağını söyledim. Onu bayılttıktan sonra da arabasını alıp buraya getirdim.”

O kadardı. Beatrice içine derin bir nefes çekti ve sağ omzunun kaslarında şiddetli bir ağrı hissetti.

“Burası kurbanların için bir hapishane miydi?” dedi. “Biz senin dairene geldiğimizde veya terapistine gittiğimizde onlar burada mıydı?”

“Onları gizleyecek daha iyi bir yer bulamazdım. Taş duvarlar çığlıkları, yardım yakarışlarını olduğu gibi kesiyor. Kesmeseler bile, buraya nadiren birileri gelir. Eskiden birkaç yüz metre ötede iki çiftlik vardı.”

“O gece onlar da yandı.” Beatrice bunu okuduğu rapordan hatırlıyordu. Kimse ölmemişti ama tarlalar çok zarar görmüştü.

“Nora,” dedi. “Bulduğumuz bilmeceler onun el yazısıyla yazılmıştı.”

Sigart omuzlarını silkti. “O bir reklam metni yazarıydı.

Birtakım şeyleri ifade ediş şekli hoşuma gidiyordu. Adeta sözcüklerin ardındaki gizemi hissedebiliyordum. Ayrıca diğer üçü hakkında en çok bilgiye de o sahipti... Kadınlar bu tür şeylere erkeklerden daha çok dikkat eder. İki gün boyunca, üçümüz muhteşem bir beyin fırtınası yaptık. Liebscher’in Nora’ya baskı yapmak dışında pek bir faydası olmadı.” Beatrice yutkundu. “O yüzden mi kulağını kestin?”

“Bu, işleri kesinlikle hızlandırdı. Ondan sonra, akima doğum lekesi ve Schubert’in Ayin müziği geldi. İnsanlar bir saat boyunca yürüyüş yaparken, kendileriyle ilgili tuhaf ayrıntılardan söz ediyorlar.”

Doğum lekesi. Yakın tarihte prova edilen koro müziği. Tatmin olunmayan bir işle ilgili gelişigüzel bir yorum, çocuklarının isimleri. Beatrice notlan düşündü, Sigart’la ilgili olanı da hatırladı. *Bir ezik.* “Seni bulmamızı çok kolaylaştırdın.” “Neden boşa vakit harcayacaktım ki? Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum, Beatrice. İlk görüşmemizde bana Christoph BeilT tanıyıp tanımadığımı sorarak bile çok bilgi vermiş oldun. Onunla konuşmak için evine gittiğinizde çoktan peşinize düşmüştüm. Ertesi sabah, onun sokağında ileri geri yürüdüm, dışarı çıkmasını bekledim ve yön sordum. Ama doğum lekesini göremedim. Emin değildim ama sen bana ismini söyleyince her şeyi kontrol ettiğinden ve Beil’ın doğru kişi olduğundan emin oldum. Böylece üçüncü kişiyi de buldum.” *Bu işi onun için biz yaptık. Kurbanları aradık.* Ama... “Ya Estermann? Onu bulamadık, ipuçları yeterli değildi... Bir dakika. Tabii ya. Beil onu tanıyordu.”

Sigart’m bakışları tavandan sarkan ilmeğe çevrildi. “Christoph Beil, PapenbergTe Liebscher’in bilemediği birçok boşluğu doldurdu. Estermann’ı uzaktan tanıyordu... Birkaç define avında bira içerken sohbet etmişlerdi. Siz BeilT sorguya çektikten sonra da telefonda görüşmüşlerdi. Bir bakıma, Estermann uyarılmıştı. Ama benim hakkımda değil, polis hakkında.” Sigart düşünceli düşünceli bandajını çekiştirmeye başladı. “En sonunda Beil bana, olanlarla ilgili çok şey anlattı.”

“Onu asmaya çalıştın, değil mi?”

“Onu oraya çıkardım ama sonra geri indirdim. Asla sadist bir kişi olmadım. Hem bundan keyif aldığımı düşünüyorsan, kesinlikle almadım.”

“Bacaklarındaki sıyrıklar nasıl oldu?”

Sigart geriye yaslandı. Tabancanın namlusunu sol kolunun yanık tenine sürttü. “Zuladaki anahtarı hiç görmediğini iddia etti. Ben de onları tanıştırdım.” Sanki o anda gülmenin yerinde olup olmayacağını düşünüyormuş gibi tuhaf bir biçimde duraksadı. “Karısını çok seviyordu, bunu biliyor muydun? Onu seviyordu ve ona ihanet etmişti ama bunu karısına söylemeye gerek yoktu.”

Beatrice onun nereye varmak istediğini anlamamıştı. Karısını seviyor muydu? “Bu yüzden mi onu kalbinden bıçaklayarak öldürdün? Bütün kurbanlarına böyle sembolik bir son mu hazırladın?”

“Hepsi aynı olsun diye öyle yaptım.”

Birden, Beatrice’in aklına Estermann’m korkunç haldeki cesedi geldi ve acaba gözlerine asit akıtılırken o sandalyede mi oturuyordu diye düşündü. “Neden Estermann’da asit kullandın?” diye sordu alçak sesle.

Sigart onu duymamış mıydı? Donuk bir ifadeyle ardındaki zemine bakıyordu. “Çünkü yanmasını istedim,” dedi en sonunda. “İçinden başlayarak. Öyle de oldu.”

Kilit kişi. “Kulübeyi kilitleyen o muydu?”

Sigart yanıt vermedi. Suratındaki ifadeye bakılacak olursa, Estermann o sırada hayalinde bir kez daha ölüyordu.

“Ya Melanie Dalamasso?” Belki de bu isim konuşmaya devam etmesini sağlardı. “Çok hasta ve bunu sen de biliyorsun.

Parçalanmış bir kadın. Ona ne yapacaktın? Parçalara mı ayıracaktın?”

Sigart her ne düşünüyorsa, bu son birkaç sözcük onu o ana geri getirmişti. “Parçalara ayırdığım tek kişi benim.” Kesik elini gösterdi. “Melanie Dalamasso’yu öldürmezdim. Kılına bile dokunmazdım.”

“Hastalığı yüzünden yeteri kadar acı çektiği için mi?” “Hayır.” Sigart iç çekti.

“Yapma şunu, Beatrice. Yarım yamalak teoriler uydurma. Sağlam bir şeylerle çık karşıma.” Sabrı taşmak üzere miydi? İşte, bu kötü olurdu. Beatrice’in zamana ihtiyacı vardı; kartlarını doğru oynarsa, bütün gece konuşabilirlerdi. Zihni emin olduğu bir şeyleri bulmaya çalıştı. “Nora Papenberg’in üstünde Herbert Liebscher’in kanı bulundu. Onu Herbert’i öldürmeye mi zorladın? Sonra da...” Birkaç gün önce testerelerin durduğu yere baktı.

“Doğru.” Sigart sağlam eliyle tabancayla oynuyor, masanın üstünde saat yönünün tersine çeviriyordu. “Bana nedenini söyle.”

“Yanlış sonuçlara varalım diye. Sana vakit kazandırdık.” “Kesinlikle hoşuma giden bir bonus oldu.”

Beatrice bakışlarını tabancadan ayırmaya gayret etti. Yanlış yanıt verdiği takdirde Sigart’ın onu yaralayacağı veya öldüreceği fikri artık o kadar da abartı gelmiyordu. Bunu bakışlarında görebiliyordu. Ailesi için aldığı intikama onu öldürmek de dahil olabilirdi ama nedenini anlayamıyordu.

“Her şey suçluluk hissiyle ilgili,” dedi dikkatle. “Ama bunları Nora’ya yaptırabilmek için onun hangi konuda kendisini o kadar suçlu hissetmiş olabileceğini bilmiyorum.” Kadının ayak tabanlarındaki dövmeler, Sigart’m onlara bıraktığı ilk koordinatlar geldi aklına. O kadar hassas bir yerine dövme yapıldığı için, attığı her adım acı vermiş olmalıydı. Her adımı.

Beatrice başını kaldırdı. Yarım yamalak teoriler yok demişti Sigart. Ama bunu göze aldı.

“Nora o gün kaçtı. Yardım çağırabilir ya da anahtarı alıp kulübenin kapısını açabilirdi ama kaçtı.”

Sigart’ın suratında bir kas seğirdi. “Fena değil. Peki, Liebscher’i neden ona bıraktım?”

Beatrice düşünmeye çalıştı ama fikirlerinden hiçbiri biraz bile mantıklı değildi. “Bilmiyorum,” diye fısıldadı.

Sigart masaya eğildi, tabancayı sağ eliyle sıkı sıkı tuttu. “Çok kararlı bir kadın değildi. Gerekli olduğu zaman harekete geçebilen birisi değildi. O yüzden, ona yapacak bir şey sundum ve kararı ona bıraktım. Hayır, aslında iki kararı ona bıraktım: Tabanca ya da bıçak. Ya o ya kendisi.” Tekrar geriye yaslandı. “En

sonunda *onu* ve *tabancayı* seçti. Nora Papenberg'in kişisel kararı buydu." Bir yerine kramp girmiş gibi gerindi. "Artık yukarı çıkma vakti geldi."

İşte, bu bir sürprizdi. Beklenmedik bir fırsattı... Bunu yapabilmek için ellerini çözmesi gerekiyordu. Kan dolaşımı yeniden devreye girer girmez, en azından kaçabilmek için ona karşı bir avantaj sahibi olacaktı.

"Lütfen, fazla umutlanma." Namlu yine sağa döndü ve Beatrice'in göğsüne çevrildi. "Bunun nasıl sonuçlanacağı konusunda oldukça kesin bir planım var. Kaçarak ya da boğuşarak beni bundan mahrum etmeyi denersen, seni oracıkta vururum. Bunu tereddütle yaparım ama yine de yaparım." Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Her zamankinden daha da uzun görünüyordu. "Beni bunu yapmaya zorlarsan, ölen tek kişi sen olmazsın. Geçenlerde Mooserhof'a yeniden gittim ve kahvemi Mina getirdi. Çok güzel küçük bir kız. Bunun farkına varmaya başlamış bile. Yanımda götürdüğüm onca oyuncak arasından, bir tek Hanna'mn aynasını seçti."

Beatrice nefessiz kaldığını hissetti. Birkaç gün öncesini hatırladı. *Mina da kenarlarında parlak çiçekler olan çok güzel bir ayna aldı.*

"Jakob'a da ufak bir küre verdin." Bu kendi sesi miydi, yoksa boğazının derinliklerinden gelen boğuk bir hırıltı mıydı? Beatrice bir hiçliğe düşüyormuş gibi hissedince buna karşı koymaya çalıştı, gözlerinin önünde tamamı ahşap olan çatı katında uyuyan Mina'yla Jakob canlandı...

"Senin çocuklarının ve benimkilerin aynı kaderi paylaşmak zorunda kalabileceklerini düşündüğümden, birkaç oyuncağı da paylaşabilirler diye geçti aklımdan." Sigart bir şey duymayı bekliyormuş gibi ona baktı. Bir tepki mi bekliyordu? Elleri serbest olsaydı, ona orada saldırırdı.

"Tabii ki bunu istemiyorum," dedi Sigart tatlı bir sesle. "Sadece iş birliği yapacağından emin olmak istiyorum. İş birliği yaparsan, çocuklarına hiçbir şey olmayacak, söz veriyorum. Ama yapmazsan, B Planım için her şey hazır. Bunu bilmenin adilane olacağını düşündüm."

Beatrice'in zihnine dolan kapkara panik selinin çekilmesi ve düzgün düşünebilmesi biraz vakit aldı. Onu alt etmenin kesin bir fırsatı karşısına çıkana dek beklemesi gerekecekti. "Tamam. Dediğini yapacağım."

"Sonuna kadar mı?"

Hangi son, diye sormak istedi. *Benimki mi? Seninki mi?*

Ama akimdan geçen bütün sorulan unutmak zorunda kaldı ve derin bir nefes aldı. O kadar derin bir nefes çekti ki son nefesi olacağından korktu. “Evet. Sonuna kadar.”

Sigart bağlan bir Stanley bıçağıyla kesti; sol elinde sadece iki parmağı kaldığından bunu yapması biraz uzun sürdü. Sağ elinde tuttuğu tabancayı Beatrice’in kafasına dayamıştı. Beatrice çeliğin tam kulağının arkasında bir noktaya dayandığını hissetti. Kıpırdamadı, yavaş yavaş nefes alıp verdi ve bıçağın kayıp avucuna saplanmasını bekledi ama Sigart ellerini serbest bırakana dek ağır ağır, dikkatle çalıştı. Kablo sağ kol bileğindeki yaraya yapışmıştı. Beatrice bunu dikkatle çıkardı ama parmaklan tamamıyla uyuştuğundan bunu ancak birkaç denemeden sonra yapabildi.

Sigart kenara çekilerek tabancayı Beatrice’in başından çekti. “Elinin uyuşukluğu geçip de bir şeyleri tutabileceğin zaman söyle,” dedi. “Çünkü feneri sen tutacaksın.”

“Tamam.” Beatrice eğilip parmaklarını oynattı; keskin bir acı arasında parmaklarını yavaş yavaş hissetmeye başladı. Bir eline diğeriyle masaj yaptı ve yaralanan ve sıyrılan bileklerine bakmaktan kaçınıp dikkatini Sigart’a ve silahına verdi. *Hızla eğilip kaçayım, onuya iteyim ya da masayı tutup ona fırlatayım...*

Çok tehlikeliydi. Onu gafil avlayamazdı. Üstüne diktiği bakışlarını bir an olsun ondan ayırmıyordu.

Parmaklarını tekrar kendi bedenine aitmiş gibi hissetmeye başlayınca, Beatrice ona başını salladı. “Şu anda iyiyim.” “Güzel. Arkanı dönersen, köşede yünlü bir battaniye ve üstünde bir el feneri göreceksin. El fenerini al ve önüme geçip basamakları çıkmaya başla.”

Siyah renkli alüminyum kaplı bir LED’li el feneriydi. Ağır değildi ve bir silah sayılmazdı. *Ama ya ışığı gözlerine tutarsam?*

Bunlar çılgınca fikirlerdi. Onu kesin bir şekilde etkisiz hale getirebileceğinden emin olmadıkça hiçbir şey yapmayacaktı.

Tek eliyle el fenerini tutarak diğer eliyle mahzenin kapağını açtı. Gecenin serinliği bir anda üstüne akın etti.

Feneri kapatıp kaç. Ama bundan da hemen vazgeçti. Karanlıkta o bölgede ondan kaçması mümkün değildi; Sigart oradaki her ağacı ve taşı biliyordu, kendisiyse karanlıkta nerede olduğunu bilemezdi.

“İnanması güç, değil mi?” dediğini duydu arkasından. “Etrafta ne kadar geniş açıklık bir alan var ama yine de bir hapishane.”

Bunu bir tek onun için söylemediğini biliyordu. “Şimdi ne olacak?” diye sordu. El fenerinin ışığı ağaçların gövdelerinde ve çalılıkların üstünde dolanıyor, yardım gelecek patikayı arıyordu. Tabii, gelirse.

“Şimdi eksik bilgilerini tamamlayalım. Zulayı nerede bulduğunu hatırlıyor musun? Üstünde parlak beş rakamı olan teneke kutuyu diyorum.”

“Evet.” Beatrice feneri ahşap barakaya çevirdi. Geçen seferkinin aksine, kapısı açıktı. İçinde alçak ve taşa benzer bir şey duruyordu.

“Zula aslında ilk önce oraya, kuyuya gizlenmişti. Teneke kutunun etrafına tel sarılmıştı ve kuyunun neredeyse iki metre derinliğine sarkıtılmıştı. O yüzden yangında yok olmadı.” Sigart, Beatrice’in yanma geldi ama onu şaşırtıp etkisiz hale getiremeyeceği bir mesafede durdu. “12 Temmuz’da Nora Papenberg, Herbert Liebscher, Christoph Beil, Melanie Dalamasso ve Rudolf Estermann akşam altıdan kısa bir süre önce buraya vardılar. Sıcak bir gündü ve önceki haftalar oldukça ılık geçmişti. Beşi de yorulmuştu ama moralleri iyiydi ve zu-layı bulmaya kararlıydılar. Nora onlara nafile yere aradıkları tüm girintileri, çıkıntıları ve ağaçları gösterdi; aradıkları yerlere, göze ilk çarpan kuyunun etrafındaki baraka da dahildi. Ama beş kişi birlikte olunca, kuyuya telle sarkıtılmış olan zu-layı buldular. Hep birlikte güldüler, en sonunda bulduklarına sevindiler. Dalamasso birkaç atıştırmalık çıkardı ve yanındaki elmaları ve gevrekleri diğerleriyle paylaştı. Şu ana dek bir sorun yok çünkü bu noktaya kadar hepsinin öyküsü aynı. Şimdi, el fenerini biraz daha sola çevir.”

Beatrice söyleneni yaptı ama feneri çevirdiği yerde sık otlardan, böğürtlen çalılıklarından, dallardan ve daha önceden tanıştığı ısırgan otlarından başka bir şey yoktu.

“Bu noktadan itibaren, anlattıkları biraz değişiyor ama asıl konu, içlerinden birinin yanında ağzına kadar dolu bir matara olduğu. Beil mataranın Estermann’da, Estermann’sa onda olduğunu anlattı. Hemfikir oldukları tek şey içindekiydi: Armut Schnapps’ı. Tam el fenerini tuttuğun yere oturdular, Beatrice.

Ama o zaman buralar çan çiçekleriyle, çayır papatyalarıyla ve yabani karanfillerle kaplı bir çayırdı. Derken, Lukas koşarak ormandan çıktı.”

“Oğlun.”

“Evet. Beil oğlumun yanında bir yayla ok olduğunu ve tepeden tırnağa toprak içinde olduğunu anlattı. Sonra, bir süre onunla sohbet etmişler. Oğlum oraya tatile geldiğini, annesiyle babası biraz tartıştığı için tek başına ormanda avlanmaya karar verdiğini söylemiş. Estermann da ona matarasından bir yudum içirmiş.”

Sigart’ın sesi iyiden iyiye alçalmıştı; sonra hafifçe öksürdü ve normal bir ses tonuyla devam etti. “Tabii, Estermann içeceği veren kişinin Beil olduğunu söyledi. Diğerleri bu durumu fark etmemiş olabilirlerdi çünkü biraz ötede oturuyorlardı ama Papenberg, LukasTa iki adam arasındaki konuşmada seslerin yükseldiğini hatırladığını söyledi. Sonunda oğlum içkiden bir yudum içip kulübeye geri dönmüş.”

Beatrice, Lukas’m yerinde Jakob’un olduğunu hayal etti ama bu görüntüyü hemen aklından attı.

“Karım Miriam... Harika bir kadındı. Ama öfkelendiğinde sağı solu belli olmazdı. Zaten onu o gün çok kızdırmıştım, bir de Lukas içeri girip bir adamın ona alkollü bir içki içirdiğini söyleyince... Nasıl tepki verdiğini tahmin edebilirsin. Papenberg sonra olanları ayrıntılı bir biçimde anlattı: Miriam’ın hışımla kulübeden çıktığım, Estermann’a bağırdığını, matarayı elinden aldığı gibi çimlere boşalttığını söyledi.”

Sigart’ın dikkati dağılmış mıydı? Düşüncelere ve öyküsünün yarattığı imgelere dalmış gibiydi ama bir yandan da Beatrice’in yaptığı tüm hareketlere derhal tepki veriyordu ve tabancasını da hâlâ ona doğru tutuyordu.

“Estermann, Miriam’m bu tavrını hoş karşılamamış. O da ona bağırmış ve içkisini izinsiz döktüğünü, bu yüzden yenisini alması gerektiğini söylemiş. Elli avro verirse ödeşeceklerini söylemiş. Miriam da yapacağı tek şeyin polisi arayıp bir çocuğa alkollü içki içirdiği için ona fiziksel zarar vermekten şikayetçi olacağını söylemiş.”

Beatrice’in el fenerinin ışığında görebildiği tek şey genç bir alaçamın ince ve sallanan dallarıydı ama manzara neredeyse elle tutulabilir gibiydi. *O, iyi bir*

adam değildi, demişti Graciella Estermann.

“Miriam’ın hatası onu polise şikayet etmekle tehdit etmek oldu,” dedi Sigart. “Miriam kulübeye girince, Estermann arkasından gitmeye çalışmış. Diğerleri onu sakinleştirmek istemiş olabilir. Beil da Liebscher da bana onu zapt etmeye çalıştıklarını ama Estermann’m onları ittiğini anlattılar. Kulübenin kapısını açmış, her yeri talan etmiş ve dışarı ancak Miriam’ın cep telefonunu bulduğunda çıkmış. ‘Kimseyi şikayet etmeyeceksin,’ demiş telefonu bir taşla parçalayarak. Bu da herkesin gayet iyi hatırladığı şeylerden biri.”

Beatrice adeta fark etmeden ve Sigart itiraz etmeden diğer yöne dönmüş, el fenerini kulübenin eskiden bulunduğu yere çevirmişti.

“Çocukların üçü de ağlamaya başlamış. Christoph Beil, yani Estermann’ı biraz tanıyan tek kişi onu sakinleştirmeye çalışırken Melanie Dalamasso, Hanna’yla ve Lukas’la konuşmuş, onlara bir şarkı söylemeye çalışmış ama tir tir titri-yormuş. Miriam’sa avazı çıktığı kadar çığlık atan Oskar’la meşgulmüş. Liebscher ve Papenberg uzakta durmuşlar... El fenerini lütfen sola çevirir misin? Biraz daha. Tamam, teşekkürler. Hemen hemen orası.”

Sigart’m işaret ettiği yer bir böğürtlen çalılığıyla yaban-mersini çalılığının üstünlük için kavga ettiği bir noktaydı.

“Papenberg sadece oradan gitmek istemiş. ‘Kareli gömlekli gerzek’ dediği Estermann’m son derece iğrenç bir adam olduğunu, içine düştükleri durumun midesini bulandırdığını söylemiş. Liebscher da ona hak vermiş ama kulübedeki kadının onları şikayet etmeyeceğinden emin olmaları gerektiğini söylemiş. Bir öğretmen olduğunu, okul müdürünün disiplin cezaları konusunda şakası olmadığını anlatmış. Bunu söyleyerek de Nora’nm hassas bir noktasını yakalamış çünkü Nora reklam ajansındaki işine o sıralarda yeni başlamış ve tatsız bir olaya karışarak kariyerini riske atmak istememiş. Estermann gider gitmez Miriam Ta konuşup hasar gören cep telefonunu telafi etmek için bir yol bulmaya karar vermişler.”

İyi bir fikirmiş, diye düşündü Beatrice. Peki, sonra işler nasıl o hale gelmişti?

“Estermann küfretmiş, bir süre daha homurdanmış ve tüylerini kabartarak Miriam’ı kışkırtmaya çalışmış ama pes etmeye ve gitmeye hazırmış. Beil ona sürekli olarak, ‘Seni şikayet edemez,’ diyormuş. ‘İsmini bilmiyor.’ Uzun konuşmalarımızdan birinde bana Miriam’m onu duymuş olması gerektiğini

söyledi. Miriam öfkeden beti benzi atmış halde kulübeden dışarı fırlamış ve komşulardan yardım isteyeceğini söyleyerek tepeden yukarı koşmaya başlamış.”

Sigart’m sesi çatlamaya başlamıştı. Birden, kendi içine çökmüş gibi ufalmış ve kambur göründü. Tabancayı hâlâ Beatrice’e doğru tutuyordu; bunu rahatça dayadığı sol dirseğinin iç kısmıyla destekliyordu. Tek bir el ateşin bile hedefini bulacağına emindi.

Ama yine de... Kullanabileceğim ilk fırsat bu.

Derin bir nefes alıp kaslarını esnetti ama Sigart’m dikkati adeta elle tutulur bir şeymiş gibi bir anda tekrar üstüne çevrildi. “Hayır,” dedi. “Henüz işimiz bitmedi.”

“Tabii. Bunu biliyorum.”

“İlk başlarda yanımda sadece Liebscher varken, bana Miriam’ın öfkeyle kulübeden çıktığını söylediğinde bunu uydurup uydurmadığını ya da olanları biraz abartıp abartmadığını düşünmüştüm. Bunu olanlardaki payını hafifletmek için söyleyip söylemediğini merak etmiştim. Ama sonra hepsi olanları aynı şekilde anlattı. Hepsi. Aslında her zaman öyle olduğuna emindim. Miriam öyleydi. Her zaman fevriydi, davranışlarının sonuçlarını düşünmezdi. Keşke sakinleşip herkes gidene dek beklemiş olsaydı ya da en azından ne yapmayı planladığını onlara söylemeseydi...”

Keşke

Keşke Sigart ’ın evine tek başıma gitmeseydim.

Çocuklar annemde olmasaydı...

Bu oyundan nefret ediyordu. “Estermann onu durdurdu mu?” Sigart’m suratında buz gibi bir ifade belirip kayboldu. “Hayır. Oskar’ı kapmış ve başparmağını gözüne dayamış. Miriam kulübeye girmezse, gözünü çıkaracağını söylemiş. Diğerleri ona durması için yalvardıklarını anlattılar. Bu arada Melanie Dalamasso avaz avaz ağlamaya başlamış... O kadar ses çıkarmış ki Estermann buna sinir olmuş ve çenesini kapamasını, susmazsa küçük çocuk için bir göz yaması dikmeye başlayabileceğini söylemiş.”

Göze göz. Çıkarılmış veya eritilmiş bir göz. Beatrice midesine kramp girdiğini

hissetti. Estermann'm da çocuktan vardı, bu tür bir şeyi nasıl yapabilirdi? "Peki, Miriam içeri girmiş mi?"

"Tabii. Estermann dördünü kulübeye kilitlemiş ve kepenkleri de kapatmış. Yeşile ve beyaza boyanmış ahşap kepenkler. Bunları içeriden aşağı çekebiliyordun ama dıştakiler sabitti. Her yeri kapatmış ve kuyunun yanma oturmuş. Beil onun ilk kez o anda sakin göründüğünü anlattı."

Beatrice o adamı sadece bir ceset olarak, korkunç bir biçimde şekilsizleşmiş bir beden olarak görmüştü ama o sırada içinde biriken öfkeye direnmek için büyük bir çaba harcıyordu. *Hayır, seni manipüle etmesine izin verme. Estermann onları o kulübeye kilitleyen kişi olsa da hâlâ diğer üçüyle birlikte bir kurban.*

"Papenberg o ana dek olanları artık kaldıramayacak hale gelmiş. Oradan gideceğini söylemiş ve oraya birlikte gittiği ve onun kadar hızlı hareket etmeyen Liebscher'i geride bırakıp derhal oradan uzaklaşmış. Melanie ardından seslenip ona bir an önce polisi aramasını söylemiş. Beil'm dediğine göre, duvara vurulan yumruk seslerini ve çocukların ağlayışını duymamak için elleriyle kulaklarını kapatmış. Ama diğerleri kulübeye yaklaşmak için bir adım attıkları anda Estermann karşılarına dikilmiş. 'Ancak o yaşlı sürtük dersini öğrendiği zaman dışarı çıkabilirler,' demiş. Sonra Beil'a bu tatsız olayı dışarıdan müdahale olmadan halletmenin onun da iyiliği için olacağını hatırlatmış. 'Karın kendine daha genç bir kadın bulduğunu öğrenirse buna sevinir mi sanıyorsun?' demiş. Beil bana bunu hiç düşünmediğini söyledi. Birden, Nora gibi o da oradan gitmek için acele etmeye başlamış." Sigart, Beatrice'in çaktırmadan devriye arabalarının mavi ışığının ağaçlarının arasında görmeyi umarak baktığı yukarıda kalan dar patikaya baktı.

"Nora yardım getireceğine dair bir şeyler söyleyerek kaçıp gitmiş. Endişelenmemelerini, elini çabuk tutacağını söylemiş.

Beil da aynı şeyi yapmaya çalışmış ama Melanie planlarını altüst etmiş. Çocuklar evden sağ salim çıkana dek oradan gitmeyeceğini söylemiş. Sonra Liebscher da onlara katılmış. Nora bana sonradan onun olanları inkar etmek istiyormuş gibi olayın başından beri tarafsız davrandığını söyledi. Diğerlerine katıldığında çok endişeliymiş. Estermann'ı kulübenin kapısını açmaya ikna etmeye çalışmış, bu sorunu çözmenin mantıklı bir yolu olması gerektiğini söylemiş. Estermann yanıt olarak pantolonunun cebindeki anahtarı almış, kuyudan zulayı çıkarmış ve içine koymuş. Sonra teneke kutuyu yine neredeyse

iki metre aşağı sarkıtmış.”

“Ama zulayı kuyudan çekebilirlerdi, değil mi? Yani, bir telle aşağı sarkıtılmışsa?”

“Evet. Sanırım, yeteri kadar vakit olmuş olsaydı, Melanie bunu yapardı.” Bu da Beatrice’in artık duymaya tahammül edemediği bir başka ihtimal içeren cümleydi.

“Liebscher hâlâ Estermann’la konuşuyor, öğretmen olmasının verdiği avantajla onu ikna etmeye çalışıyormuş ama adam ona hiç kulak asmıyormuş. Konuşurken bir sigara yakmış. Bana sonradan yüz kere buna ne kadar pişman olduğunu söyledi. Sadece Estermann’a odaklanmış. Öte yandan, Beil birden ormanın ve yakın civarın ne kadar kurak olduğunu fark etmiş. Sigarayı Liebscher’in elinden aldığı gibi söndürmek için yere atmış.” Beatrice gerisini tahmin etti. “Miriam’m schnapps’ı döktüğü yer mi?”

“Evet, hepsi öyle olduğunu söyledi. Asit dolu bardağı dudaklarına götürdüğümde Estermann ağlaya ağlaya masum olduğunu söyledi. Ne de olsa sigarayı yakan tek kişi Liebscher’di ve yangını Beil çıkarmıştı. En sonuna kadar, ona haksızlık ettiğimi söyledi.”

Çünkü en azından *öyle* olsun istememişti. Beatrice, Sigart’m öyküsünün ve gözünün önüne gelen yanık ve şekilsiz bedenlerin midesini bulandırdığını hissetti. “Meslektaşlarımın raporlarında yangını hızlandıran bir şeyden söz edilmiyordu. Ama alkol bunlardan biri.”

Sigart omuzlarını silkti. “Bu seni şaşırttı mı? Şu ana dek polisin kapsamlı bir araştırma yapmadığını anlamış olman gerekirdi.”

Sözleri bir tehdit gibiydi ve doğrudan Beatrice’e yöneltilmişti. “Hiçbiri yangını söndürmeye çalışmamış mı?” diye sordu tereddütle konuyu değiştirmeye çalışarak.

“Kuyu o sırada artık kullanılmıyormuş. Bir kova bile su dolduramamışlar. Ceketleriyle alevleri söndürmeye çalışmışlar ama boşa vakit harcamışlar. Ortalık bir anda ısınmış olmalı; alevler de kuyuya çok yakın olduğu için kimse kuyuya yaklaşmaya cesaret edememiş. Melanie denemiş ama Beil onu geri çekmiş.”

El fenerinin ışığı o sırada yine birisinin muhtemelen yangından sonra inşa ettiği

kuyunun etrafındaki ahşap barakanın üstünde gidip geliyordu. Büyük bir ihtimalle, inşa eden kişi Sigart'tı. Beatrice suratına baktı: Terden ve gözyaşlanndan ıslanmıştı ama rahatlamış gibi de görünüyordu.

"Neden sadece Estermann T öldürmekle yetinmedin?" "Neden olduğu açık değil mi?" Sigart bekledi, Beatrice başını sallayınca devam etti. "Dosyayı sen de okudun. Acil durum hizmetlerini sadece o gece çiftliği yanan çiftçilerden biri aramış. Ondan önce ve sonra... Kimse aramamış."

Bir an için, Sigart çökecekmiş gibi göründü; yüz kaslarının kontrolünü yitirmişti ama titrek bir nefes çektikten sonra yine toparlandı. "O alevlerin arasında kimin mahsur kaldığını biliyorlardı. Ama gruptan tek bir kişi bile yangını haber vermedi. İsimsiz bir telefon bile açmadı. Tek bir kişi bile." Buna söylenecek hiçbir şey yoktu. Beatrice içinden Nora söz verdiği gibi oradan çıkar çıkmaz polise haber vermiş olsaydı, Liebscher işini daha az umursasaydı, Beil evliliğini o kadar kafaya tak-masaydı neler olurdu diye düşündü. Eğer...

"Peki, Melanie neden kimseyi aramadı? Nora'nın yardım isteyeceğinden o kadar mı emindi? Yani, Nora oradan gittiğinde yangın çıktığını bile bilmiyordu."

Fotoğrafları elinden düşürdüğünde Melanie'nin yaşadığı dehşeti hatırladı.

"Melanie kulübeden gelen çığlıklara dayanamadığı için Beil'ın elinden kurtulmuş. Geri gidip komşuları uyarmak istemiş ama Beil ve Estermann ona izin vermemişler. Liebscher olayı böyle anlattı. Dediğine göre, Melanie çılgınlar gibi bağı-nyormuş; Estermann onu susturmak için tokat atmış. Beil onu gitmeleri için ikna etmeye çalışmış ve resmen tepeden yukarı kucağında taşımış." Sigart bandajlı eliyle tabancasının namlusunu okşadı. "Sonra, onunla ne yaptıklarını tam olarak bilmiyorum. Sanırım, Beil ona çenesini kapatmadığı takdirde birbirlerini bir daha göremeyeceklerini söylemiş. Estermann'm tehditleri bundan çok daha korkutucu olmuş olmalı. Ama bunlar sadece benim varsayımlarım."

Beil'a olan aşkı ve vicdanı arasında parçalanan Melanie. *Estermann 'ın Mozarteum yaz konserinin provasına gitmiş olması da büyük bir olasılık,* diye düşündü Beatrice.

"Neden Liebscher'i parçaladın?" diye fısıldadı. "Sigarası yüzünden değil herhalde."

Sigart gülüp sustu. "Hayır. Ama... En azından diğerleri kendilerini artık define

avına çıkmayacak kadar suçlu hissettiler. Ya da buna, olaya karıştıklarının ortaya çıkma korkusu diyelim. Her halükarda, ben web sitesinde profillerin bulunduğu kayıt defterindeki kayıtlara araştırırken diğerleri aktif değildi. Ama Liebscher öyleydi. O lanet olasıca ufak kutular onun için çok önemli olduğundan, o kutulardan birinin içinde olması mantıklı geldi bana."

Beatrice'in fener tutan kolu yavaş yavaş uyuşmaya başlamıştı. "Peki, kutulara sığmayan parçaları ne oldu? Bacaklarını, kollarını ya da gövdesini ne yaptın?"

Sigart'm dudakları bir gülümsemeyi andıran bir ifadeyle aralandı. "Yandı," diye mırıldandı.

Tabii. Sigart'm her hareketi bağlı oldukları öyküyü anlatıyordu; tek bir kararı bile tesadüfi bir biçimde vermemişti.

Beatrice'in fener tutan eli titredi ve ışığı ormanda daireler çizdi. Sigart öykünün tamamını anlattıysa, artık sıra "son" olarak söz ettiği şeye gelmişti. Beatrice kulak kesilip etrafı dinledi. Ne motor ne de siren sesi duydu. Sigart'm onun telefonundan yolladığı mesaj Florin'i şüphelendirmemişti demek ki.

Beatrice hafifçe öksürdü, kendinden emin bir biçimde konuşmaya çalıştı. "Sanırım, izlediğin adımları anlıyorum. Ama bu öyküye nasıl dahil olduğumu anlayamıyorum. O gün orada değildim, olayla hiçbir ilgim yok." Havada asılı kalan ve dile getirilmeyen sözlerse, *Beni serbest bırak'tı.*

Sigart'm sessizliği onu umutlandırdı ama bir yandan da içini korkuyla kapladı. Sigart hayatını bağışlamayı mı düşünüyordu? Mahzenden çıkmadan önce ona kurtulmak için ufak da olsa bir şansı olduğunu söylemişti. *En azından, tabancayı kafama dayayıp beni vurmayacak demektir.* Beatrice bakışlarını tabancadan ayırmaya zorlayıp Sigart'a baktı.

Sigart nihayet konuştuğunda bunu öylesine alçak sesle yaptı ki neredeyse ağaçların fısıltısında duyulmadı. "Dört sene," dedi. "Tam bu kadar süredir, kulübeyi ben kilitlemiş olabilir miyim diye soruyorum kendime. Bunu kazara yapmış olabilirdim çünkü aklım hamile kısraktaydı. Estermann'ı alt etmek için o kader anında burada olmayışım beni hayatımın sonuna dek rahat bırakmayacak." Düşünceli düşünceli ona baktı. "Tam dört uzun sene boyunca, kendi ellerinle karını ve çocuklarını bir tuzağa hapsedip hapsetmediğini sormanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Her gün, evden çıkıp arabama bindiğim ana kadar yaptığım her hareketi hatırlamaya çalıştım. Asla kesin bir sonuca varmamak

nasıl bir şey, biliyor musun? Hafızamda kulübenin kapısı bazen açık, bazen kapalı ve anahtarlar elimde. Ya da belki de çantama koymuştum. Her gün bıkmadan usanmadan bunları sorguladım. Polis işini iyi yapmış olsaydı, bu duruma düşmekten de kurtulurdum.” Sigart arkasından ona doğru bir adım attı. Beatrice namluyu başında veya ensesinde hissedeceğini sandı ama bunun yerine Sigart’m nefesini hissetti. “Zulayı kuyuda buldum. Meslektaşların neden bulamadı? Ben şüphelileri sorguya çektim, karımın ve çocuklarımın nasıl öldüğünü öğrendim... Polisin yapması gereken her şeyi ben yaptım.”

Beatrice bunun pek akıllıca olmadığını bildiği halde alaycı bir biçimde gülmeden edemedi. “Ama bizim asla kullanmayacağımız yöntemleri kullanarak,” dedi.

“Sizin yöntemleriniz farklı, daha iyi. Teknisyenlerle ve paranın satın alabileceği her türlü ekipmanla donatılmış la-boratuvarlarmız var.” Kesik, bandajlı elini omzuna koyunca, Beatrice irkildi.

“Ama o olay üstünde çalışan kişi ben değildim,” dedi Beatrice birden bu durumun yarattığı haksızlığa öfkelenerek. “Bununla hiçbir ilgim yoktu!”

“Doğru. Ama benimle aynı hisleri paylaştığın bir dönem oldu,” diye fısıldadı Sigart. “Ağabeyin polise çok öfkelendiğini, onlara telefonda küfürler ettikten sonra bu işi kendin yapmaya karar verdiğini söyledi. Bugün bu yüzden buradayız. Çünkü beni anlayabilirsin.”

Ne istiyordu? Bir müttefik mi? Anlayışlı bir dost mu? Odaklanması, az önce dediklerini bir mantık çerçevesine oturtması gerekiyordu. “Haklısın. Bir sevdiğini bir o kadar

gaddarca şartlar altında yitiren birisiyle konuşmak istemeni anlıyorum ve bu konuda seninle seve seve konuşurum.” Hafifçe güldü. “Hayır, Beatrice, yeteri kadar konuştuk. Şimdi farklı bir şey yapacağız.”

Tabancanın namlusu beline dayanmıştı. İçgüdüleri onu sağduyunun önüne geçmekle tehdit ediyordu; koşmamak için tüm irade gücünü kullanıyordu. Kaçarsa, Sigart tıpkı dediği gibi onu sırtından vururdu ve Beatrice şansını yitirirdi. Çaresizlik içinde tepeye baktı; belki Florin devriye arabalarıyla değil, sadece StefanTa ve iki üç kişiyle birlikte gizlice, yürüyerek geliyordu.

Ama ne gölgeler gördü, ne ayak ne de araba sesi duydu. “Bir iddia gibi bir şey. Sen meslektaşlarının becerisine güveniyorsun, bense bahsimi onlara karşı

oynuyorum. Kimin kazanacağını görmeyi heyecanla bekliyorum.” Tabancayla onu biraz öne itince, Beatrice bir adım attı.

“Polis teneke kutuyu kuyuda bulmadı... Ama haksızlık etmemek gerek; kutu ufaktı ve dikkat çekmiyordu. Öte yandan, sen öyle değilsin, Beatrice.”

Onu sırtından biraz daha itince, Beatrice ne demek istediğini anladı. “Sen...”

“Bir zula gizlemek istiyorum. Ufak bir zula yerine büyük bir zula. Meslektaşlarının bulmak için içinde bir anahtar bulunan eski bir teneke kutudan daha çok çaba sarf edecekleri bir zula. Ama ne yazık ki bu zula biraz daha dayanıksız. O yüzden, umalım ki polis daha ihtiyatlı davransın.” Onu el fenerinin titrek ışığının tahtaları aydınlattığı barakaya doğru yönlendirdi. *Tabutum,* diye düşündü Beatrice. Birisi oradan ne zaman geçecekti? Adli tıp işini tamamlamıştı; etrafta hâlâ gece esintisinde dalgalanan birkaç sarı renkli şerit duruyordu. Kimsenin akima Sigart’ı orada aramak gelir miydi? Hiç sanmıyordu. Hayatının yok olduğu ve sonsuz bir hapishaneye dönüştüğü, Zula Sahibi’nin açıkça terk ettiği yere neden geri dönecekti?

Beatrice olduğu yerde kalakaldı. Patika daha da dikleşmişti ve bir adım daha atamayacağını hissediyordu. “Derinliği ne kadar?”

“Suyun yüzeyine kadar yaklaşık olarak dört metre. Duvarda eski bir demir merdiven var; ondan sonra atlamak zorunda kalacaksın sanırım.”

Suda durabilirdi. İçinden bunun en iyi ihtimal olduğunu söyledi. En kötü ihtimalse, suyun fazla derin olması ve olduğu yerde yüzmek zorunda kalmasıydı. “Lütfen. Bunu yapma. Artık her şeyi biliyorsun ve intikamını aldın. Beni bırak, ben de...”

“Bana yardım etmelerini sağlarsın,” dedi Sigart lafını keserek. “Bir de adil bir yargıç. Durumumun istisnai şartları göz önüne alınır, hayatımda meydana gelen ciddi kayıplar yüzünden bu hale geldiğime karar verilir... Öyle diyecektin, değil mi?”

Evet. Hem bunları söyleyecekti hem de çocuklarının ertesi gün onları almasını beklediğini. Hayır, o gün alacaktı. Vakit gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. *Bunu ona söylemesen daha iyi olur. Çocuklarım olduğunu biliyor.*

Öne doğru bir adım daha attı, iki adım daha attıktan sonra ayağı bir şeye takıldı

ve tökezledi. Sağ eliyle feneri sıkı sıkı tuttu ve sol eliyle düşmekten kurtuldu. Başparmağının yuvarlak kısmına keskin bir şey battı.

“Bir yerin acıdı mı?” dedi Sigart gerçekten endişelenmiş gibi. Onun ses tonunu duyan Beatrice az kalsın isterik bir biçimde gülmeye başlayacaktı.

“Biraz.” Fenerin ışığında kanayan elini incelerken gülme isteği dindi. “Bir taştı herhalde.”

“Evet, burası onlarla dolu.” Tabancayla hafifçe iten Sigart ona yürümeye devam etmesi gerektiğini hatırlattı.

Beatrice apar topar ayağa kalktı. Hedefe sadece birkaç adım kalmıştı. Bu, son şansıydı... Bu sefer, isteyerek düşer, Sigart’ı da düşürmeyi başarırsa tabancayı alabilirdi.

Sigart ne yapmak istediğini hissetmiş olmalıydı. “Tabancam sırtına çevrili,” dedi birden. “Şu anda arkana dönecek olursan, seni vururum. Boş tehditler savurmuyorum, Beatrice. Bunu sonuna kadar götürürüm.”

Ciddi ses tonu Beatrice’in o plandan vazgeçmesini sağladı. Bir adım daha, sonra bir adım daha attı. Ahşap baraka artık karşısında duruyordu ve burnuna küf kokusu geliyordu. Dört adım sonra, barakanın ahşap dış cephesini hissetti. Hızla karar verip kanlı elini duvara bastırdı. Bir anda çaktırmadan yapabileceği tek şey buydu. Bir iz bıraktığını umarak, el fenerini oraya çevirmemeye ve Sigart’ın dikkatini oraya çekmemeye gayret etti.

Barakaya girebilmek için eğilmesi gerekiyordu. Kapak açık duruyordu: Kuyu dizlerine kadar yükseliyordu. “İlk iki basamağı in,” dedi Sigart. “Sonra feneri bana ver.” Tabancanın namlusunu doğrudan Beatrice’in suratına çevirmişti.

Beatrice söyleneni yaptı, korkmamaya ve duyularını daha iyi hissetmeye çalıştı. Kuyunun içindeki her ayrıntıyı ezberlerse, tutunabileceği her noktayı akima kazırsa, tekrar yukarı tırmanması da mümkün olabilirdi. Demir merdivene kadar ulaşabilirse, yukarı çıkabilirdi.

Kuyunun kenarına sıkıca tutunarak ayağını ilk demir basamağa attı. Basamak paslı ve eğriydi. Sonra, İkincisine indi. El fenerini Sigart’a uzattı. “Bana fenerle yol gösterecek misin?”

“Tabii ki.”

Üçüncü basamağı indi. Sonra da dördüncüsünü. Başı artık kuyunun kenarından aşağıda kalmıştı. Yer altı ve küf kokusu her yanını sardı. Solunda, bir kol boyu uzağında tutunabileceği bir çıkıntı keşfetti. Güzel.

Basamakları teker teker iniyordu. Derken, son basamağa geldi. Sigart feneri hâlâ ona tuttuğu halde, etrafını görmesi zorlaşmaya başlamıştı. Kendi gölgesi kuyunun duvarlarını karanlıkta bırakıyordu.

“Oradan aşağı atlaman gerekecek.” Sigart artık fenerin ardında bir silüete dönüşmüştü.

Beatrice onu neyin beklediğini biliyordu ama hayal ettiğinden çok farklıydı. Altında karanlık ve dar bir boşluk vardı; boşluk çok derin de olabilirdi, iki metre de. Tereddüt etti.

“Sadece su. Bir yerin incinmez.”

Bir zamanlar iyi bir veterinerdi herhalde, diye düşündü Beatrice. *Ses tonu ona güvenmeyi kolaylaştırıyor.*

Ama atlamadı, bunun yerine son basamağı iki eliyle tuttu ve dikkatle kendisini aşağı bıraktı. Evet, aşağıda gerçekten de su vardı; ayak bilekleri suyun içindeydi.

“Demiri bırakman gerek.” Sigart’m sesi kuyunun duvarında yankılandı ve sonra bir klik sesi duyuldu. Namlusunun emniyetini açmıştı.

Beatrice ellerini gevşetip atladı. Buz gibi su ciğerlerindeki tüm havayı boşaltarak her yanını sardı.

Tamam! Ayaklarının altında zemini hissetti, kendisini yukarı doğru itip yüzeye çıktı ve ses çıkararak nefes aldı.

“Kendine dikkat et, Beatrice.” Yukarıdan bir sürtünme sesi geldi. Sigart kuyunun kapağını kapattı. Artık ışık da yoktu, başka bir şey de. Zifiri karanlıkta sadece kendi nefes sesini ve suyun akışını duyuyordu.

K47° 28.275 D0I3° 10.296

Beatrice bir an bir daha asla göremeyeceği şeyler için ağlamak istedi: Güneş, gökyüzü, çocuklarının yüzü. Ama ağlamak çok enerji tüketeceğinden vazgeçti.

“Bunu sonraya bırak,” dedi kendine. Sesi kuyunun duvarlarına çarpıp yansıdı; kulağına rahatlatıcı ve mantıklı gelmişti. O sırada ihtiyacı olan tek şey sağduyusu ve duyularıydı.

Su ayakta duramayacağı kadar derindi. Sırtını dikleştirir, burnuna kadar suda durursa, ayaklarının altındaki zemini hissedebiliyordu ama zemin kaygan ve yumuşaktı. Fazla eneıji tüketmeden olduğu yerde yüzmeliydi; böylece hem batmazdı hem de üşümezdi. Ya da en azından beden ısısının hızla düşmesini engellerdi.

Suyun altında ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Güzel. Şimdi, kör birisi gibi sistematik bir şekilde duvarı yokla. Orada burada çıkıntılar vardı ama hiçbiri tutunabileceği kadar geniş değildi. Duvarlar yosunlar yüzünden kayganlaşmıştı. Beatrice diğerlerinden biraz daha uzun bir çıkıntı bulduğunda bile buna tutunmaya çalıştığında parmakları kaydı.

Ama pes etmedi. Kuyunun çapı o kadar da büyük değildi. İki kolunu iki yana açarsa, avuçları kolaylıkla kuyunun iki yanma erişebilirdi.

Dinlenmesi gerekirse, sırt üst yatar ve kendisini sırtıyla ve ayaklarıyla destekleyebilirdi. *Mutlaka* dinlenmesi gerekecekti. Yakında. Yukarı tırmanmayı beceremezse...

Birden, demir basamakların kuyunun neresinde kaldığını artık bilmediğini fark etti. Birkaç kez kendi etrafında döndü ama karanlıkta yön mefhumunu kaybetmişti.

Ama merdivenin nerede olduğunu haîırlasam bile, son basamak çok yukarıda kalıyor, diye düşündü. *Yukarı sıçraya-mam. Yukarı çıkmanın tek yolu o merdiven ve duvarlar bunu yapamayacağım kadar kaygan.*

Yine de denedi. Aletsiz tırmanıcıların yaptığı gibi, ellerini ve ayaklarını sola ve sağa dayamaya çalıştı ama tutunamadı. Dört başarısız denemeden sonra bitkin düştü, suda çırpınmaya ve soluklanmaya çalıştı. Sol elindeki kesik fena halde

zonklamaya başlamıştı.

Beklemekten, enerjisini tüketmemekten ve Sigart'ın polisi küçümsediğini ummaktan başka çaresi yoktu.

Bir İki. Üç. Dört. Beş. Altı. Yedi. Sekiz.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Altı. Yedi. Sekiz.

Beatrice nefeslerini saydı. Aşağıda zaman geçiyorsa, karanlığın sonsuzluğa kadar uzandığı yukarıda da geçiyor olmalıydı. Ama aşağıdaki kadar yavaş geçiyor olamazdı. Saymaya devam etti ve keşke o ana dek ne kadar vakit geçtiğini görebileceği bir saati olsaydı diye düşündü.

En kötüsü soğuktu. Dişleri kontrolsüzce birbirine çarpıyordu; ellerinin ve ayaklarının parmakları uyuşmuştu. Yani artık yukarı tırmanma çabaları da sonuç vermeyecekti. Zaten tekrar tekrar denemişti.

Çok yorgunum.

Ama uyumak ölmek demekti. Hareket etmemek ölümle eş değerdi. Beatrice buna rağmen suda sırtüstü döndü, omuzlarıyla ve dizleriyle kuyunun duvarlarından destek aldı ve uyumamak için kollarmı oynatmaya başladı. Yukarı bakıp güneşin ne zaman doğacağını düşündü. Kuyunun kapağından içeri bir güneş ışığı sızacak mıydı? Bu, onu bir parça umutlandıra-bilirdi.

Gönülsüzce kollarını oynatmaya devam etti. Güneş tekrar doğduğunda birisi onun ortada olmadığını fark edecekti. Florin neden ofise gelmediğini düşünecekti. Onu büyük bir ihtimalle dokuz, dokuz buçuk gibi arayacaktı. *Çok geç.*

Tabii, yeni bir şeyler öğrenmişse ayrı konuydu. Bu durumda onu daha erken, belki saat sekiz gibi arardı.

Parmaklarını esnetti. Açtı kapattı, açtı kapattı. Parmakları yanıt veriyor muydu? Hiçbir şey hissedemiyordu. Suda kendisini serbest bırakıp yüzeyde kalmaya çalıştı. Ama işe yaramadı. İçerisi çok dardı. Kollarında feci bir ağrı başlamıştı.

Birden, ağzı suyla doldu; suyu tükürdü, nefes aldı, yine tükürdü. Bir an için dalmış mıydı? Soğuk, bedenini ve düşüncelerini donduruyordu; bir şekilde

uyanık kalmanın bir yolunu bulmalıydı.

Şarkı söylemeye başladı. Akima ilk olarak Fool’s Garden’ın “Lemon Tree” adlı şarkısı geldi. Sesi yüksek çıktı; düşündüğünden de yüksek çıkmasının nedeni kuyunun duvarları olmalıydı. Yukarıda birisi varsa, onu duyabilir miydi?

Akima gelen her şarkıyı söylemeye başladı; arada sırada nefesini tutuyor, yukarıdan gelebilecek sesleri kaçırmamaya gayret ediyordu.

Hayır. Yukarısı sessizdi ve duyduğu tek şey suda hareket ederken çıkardığı seslerdi. Dünya çok çok uzaklardaydı ve orada olduğundan bihaberdi.

Beatrice ancak çok fazla enerji harcadığını fark edince şarkı söylemeyi kesti. Ama en azından mırıldanabilirdi... Jakob’un okulda öğrendiği ilk İngilizce şarkıyı hatırladı.

Parla minik yıldız.

Nasıl da yükselmişsin tepelere.

Tıpkı gökyüzünde parıldayan

Bir elmas gibisin...

Jakob bu şarkıyı kocaman bir gülümsemeyle, mutfakta hoplayıp zıplayıp söylemişti. “Gökyüzünde parıldayan bir elmas gibisin” kısmına gelince, gözlerini iri iri açmış ve...

Ağlamaya mı başlamıştı? Gözleri yanıyordu, burnu da şişmiş gibiydi. Mırıldanışı boğazına az çiğnenmiş bir lokma gibi takıldı.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Altı. Yedi. Sekiz.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Altı. Yedi. Sekiz.

Mina oturma odasında halının üstünde perende atıyordu. “Anne, bak! Anne, bak!”

Jakob arkasına gizlediği üç ezik papatyayı gösteriyordu. “Bunları senin için kopardım.”

“Çeneni kaldır, canım,” diye gülüyordu Evelyn; Achim’se “Hiçbiri üniformanın içinde senin olduğun kadar güzel değil,” diyordu.

Beş. Altı.

Marmelatsız bir kruvasan. Eğri parmaklar. “Sakın yapmayacağım bir şey yapma,” diyordu Evelyn neşeyle. “Başını hep dik tut, kızım. Boynun kirli olsa bile.”

Başını. Yüksek. Tut. Çeneni. Dik. Tut. Soğuk, buz gibi.

Üstünden dumanlar tüten, köpüklü sütle kaplı bir fincan. Florin elini elinin üstüne koyuyordu; kahverengi bir saç tutamı alnına düşüyor, kaşının kavisiyle birleşiyordu. “Beatrice.”

“Evet,” dedi. Dediğini düşündü. Florin onu duymuş muydu?

Jakob boynuna atladı. “Bayan Sieber bana bir altın yıldız verdi.”

Doğruyu söylüyordu. Beatrice parlak yıldızı görebiliyordu. *Parla yıldız, parla.* Sonra, bir şey düştü. Büyük bir gümbürtü koptu.

Evelyn, Spandau Ballet’nin “Gold” adlı şarkısını söylüyordu. Sesi ne kadar da güzeldi. “Bea. Bana bak.”

David de oradaydı. Ne istiyordu? Onu çekiştirip duruyor, canını yakıyordu. Konuşabilecek durumda olsa, onu artık görmek istemediğini söylerdi. Ama bunu yapamıyordu. David onu çekiştirip dururken uçamıyordu.

“Onu tuttuk!”

“Bea!”

Şu anda beni rahatsız etme.

“Onu uyandırmamız gerek. Bea!”

Titriyordu. Suratında baskı hissetti. Aydınlık.

“Gözlerini açtı. Şükürler olsun. Her şey yolunda. Beni duyabiliyor musun, Bea?”

Evet. Hayır. Yavaş.

Sonra, her şey geri geldi. Şekiller, isimler, Florin ve soğuk.

★

Beatrice ayaklarını sert bir yere bastığını hissetti. Sabahın erken saatlerinin koyu gri rengini bölen araba farları gördü, insanlar, büyük bir kalabalık ona doğru geliyordu. “Neeee...” Ağzını oynatamıyordu.

Birisi onu kollarının altından tutup kaldırdı ve gömleğini çıkardı. “Battaniyeler nerede? Neden bu kadar ağır hareket ediyorsunuz? Stefan, bana ceketini ver.”

Burnuna sakız kokusu geldi.

Florin sırılsıklam bir halde yanma çömelmişti. Bechner ona yünlü bir battaniye uzattı, Florin de bunu omzuna koyup onu öylesine sıkı sıkı sardı ki Beatrice kollarını oynatamadı. Sonra Florin kendi ıslak gömleğini çıkardı.

“Ambulans yolda. Her an gelebilir.” Florin onu kendisine çekip sıkıca göğsüne yasladı. “Uyanık kalmaya çalış, beni duyuyor musun? Donmak üzeresin.”

“Se-sen...”

Florin onu daha da sıkı tuttu. “Telefon mesajı bana garip geldi. Beş dakika ne demek istediğini düşündüm, sonra seni aradım ama telefonun kapalıydı. Ev telefonuna da yanıt vermedin ama Achim’in sürekli aradığını bildiğimden...” Lafını tamamlamadı. “Tabii derhal Sigart’ı aramaya koyulduk. İçimi tuhaf bir his kapladı. Onu hiçbir şeye zarar vermeden, kimse görmeden kim hastaneden kaçırabilirdi? Doktoruna telefon açıp durumunun nasıl olduğunu sordum. “Hiç fena değil,” dedi. Hızla iyileştiğini, ampütasyon yaralarının ameliyat edildiğini, enfeksiyon kapmadığı takdirde iki üç güne taburcu edilebileceğini söyledi. Ona kan kaybım sorduğumda bu konuda da bir sıkıntı olmadığını anlattı. Boynundaki yarayı sordum, derin olmadığını ve önemli damarların zarar görmediğini söyledi.” Beatrice onun başım salladığını hissetti. “Bunları duyunca, parçalar yerine oturmaya başladı. Sonra tam olarak ne yapacağımı bilmediğim halde evine gittim.”

Florin’in göğsü konuşurken ağır ağır, sakin sakin inip kalkıyordu. Beatrice kendi nefes alıp verişini onunkine uydurmaya çalıştı. Etraflarında polis memurları

geziniyordu; söylediklerini ara ara duyduğunda Sigart'ı aradıklarını anladı.

"Arabanı aradım ama binanın önünde bir sürü park yeri olduğu halde göremedim. Kapını çaldım ve sana tekrar cep telefonundan ulaşmaya çalıştım. Sonra Sigart'ın dairesine gittim, civardaki sokakları dolaştım. Arabam orada gördüm."

Sonra derhal neler olduğunu anladın mı? Beatrice bunu düzgün bir şekilde sormaya çalıştı. Biraz vakit aldı ama en sonunda başardı.

"Aklıma gelen ilk şey buydu, evet. Ormandaki mahzen. Düşük bir ihtimaldi açıkçası ama cep telefonunu orada bulunca, haklı olduğumu anladım."

"Be-benimki... Ve Nora'nmki..."

"Hayır. Sadece şeninkini buldum. Ama orada değildin. Sonra barakanın üstünde kanla çizilmiş bir altı rakamı görünce, her şey anlaşıldı."

"Sigart," diye fısıldadı Beatrice. "Ne-nerede olduğunu bi-biliyor musun?"

"Hayır. Emin değilim ama buraya vardığımızda birisinin uzaklaştığını görür gibi oldum. Belki oydu, belki de sadece bir hayvandı."

Beklemiş miydi? İddialarının nasıl sonuçlandığını öğrenmek için beklemiş miydi? "Be-ben kazandım," diye fısıldadı. "Florin? Telefonum. Lü-lütfen ver."

"Sahi mi?"

Evet der gibi başını salladı. Sigart, Nora Papenberg'in telefonunu almış, onunkini bırakmıştı. *Nedenini biliyorum.*

"Stefan?" Florin onu bırakmadı. "Beatrice telefonunu istiyor. .. Lütfen ona getirir misin?" Florin'in saçlarını nazikçe okşadığını fark etti ve gözlerini yumdu. Belki de biraz uyu-malıydı.

"Neyi kazandın?"

"Ne?"

"Az önce kazandığını söyledin."

“Ha. Bir şey... Bir iddia.”

Florin başka bir şey sormadı. Bea her titrediğinde onu sıkı sıkı tutuyor, adeta titremesini kendi bedeniyle emmeye çalışıyordu. Arada sırada saçlarından bir damla su Beatrice’in yanağına damlıyor, bir gözyaşı gibi aşağı süzülüyordu.

Stefan telefonunu getirdi. Yanlarına çömeldi. “Ambulans gelmek üzere. Kontrol etmek için aradım.” Çekingen bir ifadeyle Bea’ya gülümsedi. “Biraz daha iyi misin?”

“Evet.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Seni kuyuda bulduğumuzda büyük bir şok geçirdik. Sana seslendiğimizi duymadın mı?” Yanıt vermesini beklemedi. “Florin derhal kuyuya indi. Gerekli olsaydı, seni bir ip bile olmadan oradan çıkarabilirdi.” Artık gülümsemesi o kadar çekingen değildi.

“Teşekkür ederim, Stefan. Şimdi Bea’ya telefonunu verir misin, lütfen?”

Beatrice doğrulmaya çalıştı ama en ufak bir hareket bile canım yakıyordu; bedenindeki bütün kaslar sızlıyordu. Beatrice telefonuna uzanırken Florin ona destek oldu ama parmakları telefonu tutamayacak kadar terli ve tutuktu. Telefon çimlere düştü. Beatrice bütün eliyle telefonu kavradı ama kullanmayı hiç bilmediği bir aleti tutmaya çalışır gibiydi. Telefon yine parmaklarının arasından kaydı. “Bataryasını taktın mı?”

“Hayır, o şekilde bulduk,” dedi Stefan. Florin kollarından birini çekip telefona uzandı.

Demek Sigart çıkarmıştı. Polis gelirse diye. Gerçekten de gelmişlerdi.

“Şunu benim için yapıver,” dedi Florin’e. Stefan bu arada telsiziyle birlikte sokaktaki devriye arabasına gitmişti. “Pin kodu üç yedi dokuz dokuz.”

Florin rakamları tuşladı ve o tanıdık bip sesi duyuldu. Cihaz çaldığı melodiyle kullanıma hazır olduğunu gösterdi. Ama başka bir şey olmadı.

“Yeni mesaj yok mu?” diye sordu Beatrice emin olmak için.

“Hayır. Uzan lütfen, tamam mı?” Battaniyeyi boynuna kadar çekti. “Kan

dolaşımın henüz düzelmedi. Bir şeyler yiyebilecek durumda mısın? Bechner'in yanında bir çikolata var; acil durum doktoru bana telefonda şekerli ve yağlı bir şeyin bedenini ısıtacağını söyledi."

Bedeni titrediği ve güldüğü için sarsıldı. "Bechner'in çikolatasını aşırırsam, beni daha da az sever."

Florin onu yine kendisine çekti ama bu sefer beden ısısını paylaşmaktan da fazlasını istiyormuş gibi yaptı.

"Bence bu riski göze almalısın."

"Tamam," diye mırıldandı Beatrice. Florin'in göğsünde, köprücük kemiğinin hemen altında ufak, kıvrımlı bir yara izi vardı. Beatrice elini uzatıp onu okşamak istedi ama parmaklarını oynatamadı. "Kahretsin."

"Ne oldu? Ne dedin?"

Bunu yüksek sesle mi söylemişti? "Bir şey yok. Sadece yorgunum..."

Birden Beatrice'in telefonu bipledi. Beatrice elektrik şokuna kapılmış gibi irkildi. Yeni bir mesaj gelmişti. Kimden geldiğine şüphe yoktu. Birden Sigart'm anlaşmalarına uymadığından korktu. Ya Mooserhof'un alevler içindeki fotoğrafını yolla-dıysa? Neden daha önce kendisine gelememişti? Bir devriye arabası çoktan yola çıkıp ailesinin iyi olup olmadığını kontrol edebilirdi. Hayatta olup olmadıklarına bakabilirdi.

"Bea? Kendini daha mı kötü hissediyorsun?"

"Hayır... Ben... Mesajı oku, Florin." Gözlerini sıkı sıkı yumdu, göz kapaklarını birbirine bastırdı. "Bir fotoğraf mı?" Florin hemen yanıt vermedi. Beatrice içindeki bir şey kopmak üzereymiş gibi hissetti.

"Hayır," dedi en sonunda. "Ama hepsini anlamadım." "Göster bana."

Florin telefonu ona çevirdi. îlk önce sözcükler bulanık göründü ama sonra harfler netleşip keskinleşti.

Av için teşekkürler, Beatrice. SBBKA.

K47° 28.239 D0I3° 10.521

Rahatlamış olması gerekirdi ama hissettiği tek rahatlama çocuklarının iyi oluşuyla ilgiliydi. Artık Sigart onlara bir şey yapamazdı. Ya da başka birisine. Oyun sona ermişti. Bunu içinden sürekli tekrar etti ama her yanma yayılan boşluk hissi dinmedi.

“Bize yeni koordinatlar yolladı.” Florin buna inanamıyor-muş gibiydi. “Onun için büyük bir arama başlattığımızı, artık oyunlarını oynamayacağımızı anlamadı mı?”

“Flayır. Anladı. Buna hiç şüphe yok.” Florin’e Sigart’m her seferinde onlara teşekkür ettiğini açıklamak zorunda kalacaktı. Sadece ona. Ama bunu o gün yapmayacaktı.

“SBBKA. Ne anlama geliyor?”

Beatrice o kısaltmayı hatırlıyordu; ona komik gelmişti. Hatırlaması da kolaydı. “Sadece bir başka kahrolası ağaç,” diye mırıldandı ambulans yukarıdaki yola girerken. “İp yöntemiyle kullanılan bir ağaç zulası.”

Florin’i BeatriceTe birlikte ambulansla hastaneye gitmemesi için kimse ikna edemedi. Telefon hastane yolunda geldi. Stefan mesajdaki koordinatları kullanarak Sigart’ı bulmuştu. Bir ağaçtan sallanır vaziyette.

Ne çabuk. Bunu önceden ayarlamış olmalıydı... Ne de olsa yedi parmak yerine on parmakla ilmek hazırlamak daha kolaydı.

Doktor, Beatrice’e şalin solüsyonunu veren seruma göz attı. Beatrice gözlerini yumdu. Bir ezik, hem içinde hem dışında yara izleri var. Sigart nihayet bir şey kazanma şansına erişmiş miydi? Belki bir iddiayı kazanmıştı. Kendi kurallarına göre gitmişti.

Uçak Beatrice’in başının üstünde daireler çiziyor, tehlikeli manevralar yapıyor ve endişe verici sesler çıkarıyordu.

“Bir Boeing 767’yim. Afrika’ya inmek üzereyim,” dedi uçak.

“Sessiz ol! Annemin dinlenmesi gerek.” Mina, Beatrice’in yanına oturmuş, annesi pamuktan yapılmış gibi dikkatle elini tutuyordu. “Hep bağırarak

konuşuyor. Dikkat et, bir dakikaya kalmaz serumu devirecek.”

Jakob gerçekten de serum standına fazla yakın duruyor, acil durum manevralarıyla masadaki gazeteleri yere düşürüyordu.

“Jakob! Hemen yerden al onları!” Mina bunu her zamanki gibi buyurgan bir ses tonuyla söylemişti ama onun için sevecen bile sayılabilirdi.

“Vınnnn! Şimdi de bir derin deniz avcısıyım. Batık gemileri çıkarıyorummm!” Gazete öbeği güm diye masaya indi.

Beatrice iki gün içinde taburcu olabilecekti. Artık o kadar çok evine gitmeyi istiyordu ki canı acıyordu.

“Taburcu olduğumda güzel bir yerde yemek yiyelim mi, ne dersiniz? Yoksa ben mi yemek pişireyim?”

“Hayır, o kadar iyi yemek pişiremiyorsun,” dedi Jakob alnına ıslak bir öpücük kondurarak. “Ben McDonald’s’a gitmek istiyorum.”

“Ya sen?” dedi Beatrice, Mina’nm elini okşayarak.

“Bilmem. Evde bir şeyler yapabiliriz. Ya da... Mooserhof’ta yiyebiliriz. Babam da gelebilir.” Tereddütle annesine baktı. “Sorun olur mu?”

Eh, yanıma oturmazsa olmaz sanırım. “Tabii ki gelebilir. O halde öyle yapalım... Bir gece büyükannede, bir gece McDonald’s’ta, bir gece de evde benim yemeklerimi yeriz.”

“Sonra en başa dönüp aynı sırayla devam ederiz,” diye bağırdı Jakob yatağa atlayarak.

Kapı çalındı ve Richard içeri girdi. Bir elinde sarı güller, diğer elinde bir gazete duruyordu. Kız kardeşini neredeyse öldüren adamın onu kız kardeşinin geçmişiyle ilgili bilgi almak için kullandığını öğrendiğinden beri bir kez olsun hastaneye eli boş gelmemişti.

“Gazetede olayla ilgili yine yeni bir haber var,” dedi Jakob’u yataktan alıp indirerek. “Patronun Hoffmann’la bir röportaj yapmışlar.”

“Aman Tanrım. Ne demiş? Beceriksiz memurlarına rağmen olayı çözdüğü için gurur duyduğunu mu?”

“Hayır. Aslında herkesi övmüş. Kendisini de tabii.”

Beatrice bunu sonra okuyacaktı. Belki de asla okumayacaktı.

Richard sabrı taşmış hemşirelerden birinden bir vazo daha istedi ve gülleri vazoya yerleştirmeye koyuldu. Mina Külke-disi isimli kedileriyle ilgili yeni öyküler anlatırken, Jakob bu sefer bir lokomotif oldu. Ama Beatrice’in düşünceleri yine Bemd Sigart’a gitti. Analizler birbiri ardına gazetelerde yayınlanıyordu; Kossar da dahil olmak üzere adli tıp psikiyatrlar röportajlar vermişlerdi. Kossar, Sigart’ı saldırgan davranış biçimleri olan post-travmatik stres vakalarından biri olarak tanımlamıştı.

Basmakalıptı. Kesinlikle yanlış değildi. Ama eksikti.

Eğitimimi tamamlamış olsaydım, Zula Sahibi’nin kim olduğunu daha önce anlayabilir miydim? Beatrice günlerdir bunu düşünüyordu. Richard’dan işinin yanı sıra alabileceği derslerin bir listesini çıkarmasını istemişti ama Richard hiç oralı olmamıştı. Dinlenmesi gerektiğini söylemişti.

Yarım saat sonra, Richard onu biraz rahat bırakmaya ve çocukları Mooserhof’a götürmeye karar verdi.

Eski kocam onları bırakıyor, ağabeyim alıyor, annem onlara yemek pişiriyor. Beatrice yana dönüp gözlerini yumdu. Richard haklıydı. İş yüküne bir de eğitimi eklemek iyi bir fikir değildi.

Tekrar uyandığında, Florin yatağının yanında oturuyordu. Daha gözlerini açmadan orada olduğunu anlamıştı; tıraş losyonunun kokusunu hissedip gülümsemişti. Sonra havayı tekrar kokladı. Odada bir koku daha vardı.

“Focaccia hâlâ ılık,” dediğini duydu. “Keçi peynirli, jam-bonlu ve ıspanaklı. Kurutulmuş domatesli bir soğuk meze ve pazı *involtini* var.”

“Leziz,” diye mırıldandı Beatrice gözlerini açmadan. “Ya Prosecco?”

“Maalesef yok. Onu sonra telafi ederiz. Ama sana taze sıkılmış üç çeşit meyve suyu ikram edebilirim. Portakal ve mango, armut ve mürver ya da papaya ve

kivi.”

Sandalyesini yatağa iyice yaklaştırmış, sabırla yanıt vermesini bekliyordu; dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini ellerine yaslamıştı. Beatrice saçlarını suratından yana itip doğruldu. Florin her gün gurme yemeklerle oraya geldiği için teşekkür etmesini istemiyordu. Bunu açık açık söylemişti.

Beatrice ona her gün neden bu kadar çaba sarf ettiğini sormak istiyordu ama Florin’i her yanında gördüğünde bundan vazgeçiyordu. Ne tür bir yanıt duymak istediğinden emin değildi.

“Carolin Dalamasso şikayetini geri aldı,” dedi Florin onu düşüncelerinden sıyırarak. “Hoffmann biraz hayal kırıklığına uğradı ama şu anda spot ışıklarının o kadar keyfini çıkarıyor ki bunu pek umursamadı.”

Demek işten uzaklaştırma almayacaktı. Beatrice derin bir nefes çekti. Bu konuyu o kadar düşünmemeye çalışmıştı ki ancak o anda hissettiği rahatlama bunun onu ne denli huzursuz ettiğini anlatıyordu.

Florin’in lacivert bir peçetenin üstüne koyduğu ufak çatalı aldı ve kurutulmuş domateslerden birine batırdı. “Sen de yiyecek misin?”

Florin birkaç saniye ellerine baktıktan sonra bakışlarını gözlerine çevirdi. “Flayır. Anneke burada, yarım saate yemeğe çıkacağız.”

“Aa, tamam.” Domatesi yağlar damlamadan ve yatak örtüsünü lekelemeden ağzına götürmek için tüm dikkatini buna vermesi gerekiyordu. Bu da iyi bir şeydi. Bu hareketi tamamlayana dek toparlanmış olacaktı. “O halde acele et. Geç kalma. Birbirinizi çok az görüyorsunuz, beni her gün görüyorsun nasıl olsa.”

Florin yanıt vermek yerine, ona ılık ve mis kokulu bir lokma pide uzattı. Beatrice bunu alırken, başıyla teşekkür etti. “Haydi, onu bekletme.”

Florin tamam der gibi başını salladı. “İhtiyacın olan her şeyin burada olduğuna emin misin?”

Florin’in ses tonu Beatrice’in onun sadece yiyeceklerden söz etmediğini düşünmesine neden oldu.

“Kesinlikle,” dedi.

“Tamam, yarın görüşürüz.”

“Bak, yarın gelmek zorunda değilsin. Anneke...”

“Zorunda olmadığımı biliyorum,” dedi Florin. “Yarın görüşürüz.”

Kapıda durup son bir kez ona döndü. “Sana ufak bir şey bıraktım. Umarım hoşuna gider.”

Beatrice etrafına bakındı ama bir şey göremedi. Tam Florin’e nerede olduğunu soracakken, gittiğini fark etti. İç çekti ama bunun tatmin hissinden mi, yoksa istekten mi kaynaklandığını bilemeden yastığına geri yaslandı ve bütün yiyecekleri yedi. Sonra televizyon kanallarını karıştırdı; ilgisini çeken bir şey bulamayınca, önceki gün okumaya başladığı kitabı almak için yanındaki masaya uzandı. *Buzun ve Karanlığın Dehşeti* isimli kitap senelerdir rafta duruyordu ama kuyuda geçirdiği geceden sonra annesinden bunu hastaneye getirmesini istemişti. Kitabı Beatrice’ten başka pek seven olmamıştı ama yazım tarzı hoşuna gitmişti. Kitabı açtı ve yönünü kaybetmiş olan *Amiral Tegethoffla* birlikte Kuzey Denizi’nin buzullarına daldı.

Birden, en sevdiği şarkı olan Frank Sinatra’nm “Moon River”ımn tatlı melodisini duydu. Etrafına bakınınca, yanındaki masada kendisine ait olmayan bir cep telefonu gördü. Şaşkınlıkla bunu aldı ve ekranda yanıp sönen mesajı açtı.

Bea’ya, diyordu mesajda. Florin’den bir hediye. Mesajın geri kalanını okumak için şarkının bitmesini bekledi:

İyi uykular. Florin x.

Uzunca bir süre bu üç sözcüğe baktı. Sonra kitabı masaya koydu, bakışlarını tavana dikti ve hastanenin gece seslerini dinledi. Epey süre o halde yattıktan sonra ışığı söndürdü.

Son Söz

Birçok define avcısı çok iyi karaktere sahip. Bunu biliyorum çünkü ben de onlardan biriyim. Doğayı sevenler, ona büyük saygı gösterirler, hatta karşılarına çıktığında başkalarının geride bıraktığı çöpleri de temizlerler. Sadece bunu söylemek istedim.

Bir GPS cihazınız varsa, kendinizi kitaptaki koordinatlara daha yakın hissedebilir, belirttikleri noktaları aramak isteyebilirsiniz; bu durumda size bol keyifler diliyorum... Salzburg'un en muhteşem manzaralarını göreceksiniz. İtiraf etmem gerekirse, öykü öyle gerektirdiği için arada sırada gerçekleri biraz saptırdım. Mesela kayalığın duvarını birkaç yüz metre ötedeymiş gibi gösterdim. Ama genel olarak, sözü geçen yerleri tıpkı Beatrice Te Florin'in gördüğü gibi göreceksiniz. Farklı olan tek şey, zulaları ve içlerindeki o dehşet verici şeyleri görmeyecek olmanız. Bir de bir uyarı yapmak isterim: Son koordinatlara giderseniz, ısırgan otlarına dikkat edin.

Bu arada orada ahşap bir baraka da göreceksiniz ama ne yazık ki içinde ne olduğunu söyleyemiyorum (ne de olsa, bana ait değil); bu noktada da birkaç şeyi hikayeye uysun diye değiştirdim. Hazır konu açılmışken, hayal gücüm sayesinde arazilerini değiştirdiğim için sahiplerinden özür dilemek isterim.

Ayrıca, teşekkürlerimi şu kişilere sunarım:

Beatrice'in kararsızlığını yok eden ve onunla epey uğraşan Ruth Lobner. Ruth'la ilgili bir şeyler yazarken, ilk önce harika birkaç sıfat kullandım ama sonra bunları sildim çünkü okusa büyük bir ihtimalle utanırdı. Ama bunları silmiş olmam onun harika oluşunu değiştirmiyor;

Bana Salzburg Cezai Soruşturmalar dairesiyle ilgili önemli ve muhteşem bilgiler veren ve kitabı yazma sürecimde vazgeçilmez bir yardım sağlayan Yarbay Andreas Huber. Ancak romanda kullandığım "serbest yazım" ve yapmış olabileceğim hatalar tamamıyla bana aittir;

Sadece AvusturyalIlara özgü ifadelerle değil, birçok bilmeceyle de uğraştırdığım editörüm Katharina Naumann. Bunlardan ilki muhtemelen kalacaktır ama diğeri kalmayacak. Söz veriyorum;

İlk toplantımızdaki açıklamama gönülden inanan ajansım AVA International ("Ekmeğimi yazarlıktan kazanmayı isterim ve buna derhal başlamayı istiyorum");

Benimle birlikte ceset parçalarını gizleyecek iyi noktalar bulabilmek için Salzburg'un altını üstüne getiren Leon ve Michael.

Gizemli bir psikopat sizin bulmanız için çeşitli yerlere kutular yerleştiriyor ve her bulduğunuz kutu bir vücut parçasıyla beraber sıradaki kurbanın kimliği

hakkında ipucu veriyor.

Bu gözü dönmüş caninin kim olduğunu araştırırken bir yandan da bıraktığı bilmece gibi mesajları çözmeye ve kutuların gizlendiği koordinatları bulmaya çalışıyorsunuz, sonraki hedefine ulaşmaması için tek şansınız ondan daha zekice bir hamle yapmak.

Salzburg Polis Teşkilatındaki Kaspary ve Wenninger için önlerindeki dava tehlikeli bir oyuna dönüşmeye başlamıştı. Kurbanların sayısı arttıkça ve zamanları kısaldıkça 5 aşamalı bilmeceyi çözebilmek için doğru hamleleri yapmak zorlaşıyordu. Çünkü karşılarındaki kişi, yapbozun son parçasını bulacakları ana kadar dedektiflerin zihinlerini zorlamaya kararlı bir dâhiydi.

•**&** 20.00

ISBN-13: ^7a-b05-ᶜi?05-0fe,-S

9 786059 702065